COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Bestseller USA Today

Între diavol și dorință

Between the Devil and Desire
NEW YORK TIMES BESTSELLER
LORRAINE HEATH
Lorraine Heath's
CAITLIN MAXWELL

Prolog

Din jurnalul lui Jack Dodger

Pe când aveam cinci ani, mama m-a vândut. Niciodată nu i am purtat pică; deşi eram la o vârstă atât de fragedă, am înţeles că foamea şi teama pot influenţa o persoană să facă lucruri pe care nu credea că le-ar putea face vreodată. În noile circumstanţe, am învăţat rapid că diavolul poartă haine de domn şi am fugit, convins că mi-ar fi mai bine pe străzi decât într-o casă elegantă, unde bogătanii se prefăceau a fi onorabili.

După ce am supravieţuit singur pentru o perioadă scurtă, am intrat într-o bandă celebră de copii hoţi, condusă de o pacoste bătrână şi vicleană, care îşi luase numele de Feagan. Sub tutela sa am învăţat că totul poate fi furat... cu pregătirea adecvată. Propriile abilităţi, hotărârea de a reuşi şi, prin urmare, de a supravieţui nu aveau seamăn şi, în curând, i-am câştigat respectul. Cu afecţiune, îmi spunea Dodger[1] şi, până să împlinesc opt ani, m-am trezit petrecându-mi o bună parte din seri în faţa unui foc de cărbuni cu Feagan, fumând dintr-o pipă de argilă şi bând gin, captivat de rarele crâmpeie de înţelepciune pe care le împărtăşea cu doar câţiva inşi respectaţi.

Dar mă mânca tot timpul palma după mai multe monede. Într-o zi, un individ care arăta ca un nobil mi-a oferit şase penny pentru a ademeni un cuplu de aristocraţi şi plodul lor pe o alee. Am făcut-o cu lacrimi de crocodil şi minţind că mama mea era pe moarte. Bărbatul şi soţia lui au fost ucişi imediat, dar băiatul a scăpat. Îngrozit de fapta la care fusesem părtaş, am pornit degrabă pe urmele flăcăului, temându-mă că soarta de care avuseseră parte părinţii lui ne aştepta şi pe noi. L-am urmărit

[1] Şiret, descurcăreţ (n.red.)

pe o altă alee, unde s-a prăbuşit, ghemuindu-se, şi a început să plângă. Nu aveam timp de asemenea prostii. Spre uşurarea mea, nu m-a recunoscut. Probabil din pricina şocului. L-am murdărit din cap până-n picioare şi l-am convins că deţineam mijloacele necesare pentru a-l salva.

Numele băiatului era Lucian, dar suna prea pompos, aşa că l-am prezentat drept Luke. Feagan mi-a dat trei penny pentru că adusesem un nou recrut. Nu fusese o zi de muncă rea, chiar dacă nu am dormit prea bine în acea noapte.

Spre iritarea mea continuă, deşi eram cu doar doi ani mai mare decât el, mă simţeam responsabil pentru băiat. Când a fost prins furând, m-am gândit, în mod stupid, să îl salvez. Am petrecut împreună trei luni în închisoare. Stigmatul temniţei care ne-a marcat nu a reuşit decât să ne consolideze prietenia şi am devenit de nedespărţit.

Până în noaptea în care el a ucis un bărbat.

Avea paisprezece ani şi îşi aştepta procesul, când contele de Claybourne a declarat că Luke era nepotul lui demult pierdut. A fost eliberat şi dat în grija bătrânului. Norocul lui Luke a devenit în curând şi al meu. Bătrânul m-a luat şi pe mine sub aripa sa. Eram constant în dezacord cu el. Şi-a dat toată silinţa să mă transforme într-un gentleman, dar am preferat să rămân un ticălos. Părea mai onest aşa.

Pe când aveam nouăsprezece ani, un avocat m-a informat că aveam un binefăcător anonim, cu mari aşteptări în ceea ce mă privea, şi care dorea să îmi ofere zece mii de lire pentru ca viitorul să îmi fie asigurat. Nu m-am întrebat niciodată cine era acest binefăcător, întrucât nu aveam nici o îndoială că era bunicul lui Luke, care încerca să scape de mine fără să îşi dezamăgească nepotul. Cum trăisem pe străzi destul cât să ştiu că banii se făceau investind în vicii, am cumpărat o clădire şi am transformat-o într-un club exclusiv pentru gentlemeni.

Şi astfel am devenit bogat, depăşind cu mult ceea ce eram convins că binefăcătorul meu – sau oricine altcineva, de fapt – aşteptase de la mine. Dar indiferent cât de mulţi bani câştigam, niciodată nu era suficient. Eram întotdeauna lacom să adun următoarea monedă. Aş fi făcut orice, orice, ca să o am.

Capitolul 1

Londra, 1851

Diavolul răspunsese chemării oficiale. Stând lângă el în propria bibliotecă, Olivia Stanford, ducesa de Lovingdon, nu știa dacă să fie speriată sau fascinată. Era o creatură interesantă și, deși ea auzise multe dintre poveștile sordide care circulau despre el, nu mai dăduse vreodată ochii cu el înainte de acea noapte.

Părul lui negru și rebel, ondulându-se ademenitor peste umerii lați, sugera dorința de a se răzvrăti împotriva constrângerilor sociale. Liniile aspre ale chipului îi fuseseră sculptate de o viață de decadență, abateri și excese. Totuși, era frumos într-un mod necizelat, așa cum un vârf de munte privit la apus te lasă fără suflare prin splendoarea sa.

Ea își coborî privirea de pe profilul care o fascinase încă din momentul în care intrase în bibliotecă și îl cunoscuse pe Jack Dodger, cel încântător de primejdios.

Cazinoul lui oferea distracții pentru mulți bărbați din înalta societate. Surori, soții și mame auziseră aluzii vagi despre depravarea ce domnea pe proprietatea lui Jack Dodger când frații, soții și fiii lor se întorceau acasă la orele dimineții, beți turtă. Femeile, desigur, împărtășeau în mod discret povești la ceai și, astfel, reputația lui Dodger, la fel ca și cea a localului său, crescuse printre doamnele respectabile care se presupunea că nu trebuiau să cunoască asemenea lucruri nerespectabile. Femeile îi urau existența, le fel cum urau oportunitatea pe care Dodger le-o oferea bărbaților din viețile lor de a se îndepărta de tot ceea ce era bun și respectabil. Totuși, nici una nu putea nega sentimentul de fascinație pe care i-l trezea un bărbat atât de devotat păcatului.

Stând lângă el, Olivia deveni conștientă de senzualitatea pură pe care Dodger o emana. Își închipui că femeile îl urmau

în dormitor fără ca el să scoată vreun cuvânt. Simțea mirosul de tutun și whisky care îl înconjura și, spre rușinea ei, se trezi desfătându-se cu parfumul lui masculin. Totul la Dodger insinua slăbiciuni interzise.

Bărbatul era într-adevăr opera diavolului.

Purta chiar și pecetea lui. Stigmatul era vizibil pe interiorul degetului mare de la mâna dreaptă, pentru că nu avea bunele maniere de a purta mănuși, iar degetele lungi îi erau întinse pe brațul scaunului. Deși marcarea răufăcătorilor nu se mai practica, Olivia știa ce reprezenta acel H care îi ardea pielea: fusese întemnițat pentru furt. Iar ea nu îi tolera prea mult pe cei care luau ceea ce nu le aparținea de drept.

În ciuda trecutului și a ocupației lui îndoielnice, ea nu putea găsi vreun cusur calității hainelor lui. În mod evident, fuseseră cusute de cel mai priceput croitor din Londra, dar vesta din brocart roșu pe sub haina neagră era total nepotrivită pentru această ocazie sumbră: citirea testamentului răposatului ei soț.

De ce insistase Lovingdon ca renumitul Jack Dodger să participe la citirea testamentului era dincolo de orice înțelegere. Cum de ajunsese să îl cunoască pe netrebnic? Din câte știa ea, soțul ei nu vizitase niciodată Salonul lui Dodger. Totuși, fratele ei, răposatul duce de Avendale, îl frecventase destul de des, oferindu-i ocazia, demnă de invidiat, de a adăuga povești la repertoriul de istorisiri scandaloase care circulau printre doamne.

Dar Lovingdon fusese extrem de pios. Bărbatul nici măcar nu ținuse alcool în casă și, din câte știa Olivia, nu pusese vreodată vin pe buze. Știa că nu putea spune același lucru despre Jack Dodger. Avea cele mai voluptuoase buze pe care le văzuse vreodată la un bărbat, de un roșu intens, ca și cum ar fi fost îmbibate într-un vin rafinat, iar ea nu avea nici o îndoială că acele buze erau obișnuite să guste toate plăcerile. Gura lui era croită să ademenească cele mai virtuoase femei spre pasiuni interzise. Din ce alt motiv s-ar fi putut Olivia trezi întrebându-se, într-un mod complet neadecvat, cum ar fi ca el să o sărute? Încetase cu mult timp în urmă să se mai gândească la plăcerea sărutărilor – poate pentru că Lovingdon fusese foarte îndârjit împotriva lor. Și totuși, iat-o, imaginându-și acele buzele jucându-se cu ale ei, ispitind-o în moduri în care Lovingdon nu ar fi făcut-o niciodată. Din nou,

se întrebă de ce soțul ei dorise ca Jack Dodger să fie prezent la citirea testamentului.

Totuși, domnul Beckwith, avocatul ducelui, așezându-și documentele pe biroul aflat în fața ei, insistase că și Olivia trebuia să fie, de asemenea, prezentă. Și iat-o acolo, ca întotdeauna, onorându-și responsabilitățile, indiferent cât de neplăcute puteau fi. Din clipa în care se născuse, devotamentul față de îndatoriri îi condusese viața. Acesta fusese motivul pentru care, la nouăsprezece ani, se măritase cu un bărbat mai în vârstă decât ea cu douăzeci și cinci de ani – pentru că tatăl ei aranjase căsătoria, iar o fiică respectuoasă nu nesocotește dorințele tatălui său, indiferent de propriile dorințe pasionale.

Lovingdon fusese sincer încă de la început. Înaintând în vârstă, avea nevoie disperată de un moștenitor și, deși căsătoria cu el nu fusese deloc ceea ce sperase ea, nu fusese atât de rău pe cât ar fi putut fi. Îi câștigase respectul și avusese control suprem asupra casei lui. Iar el îi oferise un fiu prețios, deși nu putuse să îi ofere și inima lui.

Era destul de încrezătoare că Henry, în calitate de moștenitor legitim, avea să moștenească toate bunurile importante. Spera ca testamentul să stipuleze că reședința din Londra urma să devină moștenirea ei de văduvă, pentru că iubea casa aceea. Deși era somptuoasă, iar casele văduvelor erau de obicei mai micuțe. Cu toate acestea, Lovingdon nu cumpărase niciodată o altă casă în Londra. Dacă această reședință nu îi rămânea ei, atunci decizia privitoare la locul unde Olivia avea să locuiască în anii următori îi rămânea fiului ei – când Henry urma să fie suficient de mare cât să îi pese de asemenea lucruri. Dar, în prezent, băiatul avea cinci ani și voia doar să i se citească o poveste înainte de culcare.

Avocatul își împreună, în cele din urmă, mâinile pe teancul de hârtii și ridică privirea către publicul format din două persoane. Părul negru îi era brăzdat de fire argintii. Ochii albaștri îi păreau mai mari din pricina ochelarilor și îți lăsau impresia că îi permiteau să vadă mult mai bine decât un om obișnuit.

– Domnule Dodger, vreau să vă mulțumesc pentru că ați găsit timp în programul dumneavoastră aglomerat pentru a vă alătura nouă în această seară, spuse el solemn, așa cum cerea ocazia.

– Să începem odată. Trebuie să mă întorc la treabă.

Glasul lui Jack Dodger era aspru, de parcă ar fi petrecut o mare parte din timp țipând, până când răguşise. Totuşi, răsuna cu o tonalitate plăcută, pe care Olivia nu şi-o putea explica. Şi-l putea închipui şoptind unei doamne la ureche, ispitind-o spre un comportament ruşinos.

– Da, desigur, încuviință domnul Beckwith, ridicând un pergament lung. Testamentul conține terminologie legală, pe care, cu permisiunea dumneavoastră, nu mă voi deranja să o citesc.

– Doar spuneți-mi de ce naiba sunt aici, ca să pot pleca.

Oliviei i se tăie răsuflarea. Jack Dodger îi aruncă o privire disprețuitoare, fiind prima oară când se deranjase să îi acorde atenție de când li se făcuse cunoştință şi îşi ocupaseră locurile.

– Doamne sfinte, nu fi atât de surprinsă!

Având în vedere modul în care bărbatul începuse brusc să o studieze, Olivia simți o dorință stranie de a controla dacă nasturii îi erau încheiați.

– Mă văd nevoită să insist că limbajul vulgar nu va fi folosit în casa mea. Nu pot rămâne aici dacă veți continua să fiți lipsit de respect.

– Nu îmi pasă dacă rămâi sau nu.

– Domnule Dodger, îl întrerupse domnul Beckwith pompos, cu o notă de asprime în glas, indicând că şi el avea probabil rețineri cu privire la prezenta companie, ducele a insistat să fiți amândoi prezenți. Voi trece degrabă la chestiunea de interes, pentru a nu vă pune şi mai mult la încercare răbdarea. Îşi drese glasul şi continuă: Eu, Sidney Augustus Stanford, duce de Lovingdon, marchiz de Ashleigh şi conte de Wyndmere, fiind în deplinătatea facultăților mintale şi fizice, las prin testament fiului meu legitim şi moştenitorului titlurilor mele nobiliare, Henry Sidney Stanford, toate proprietățile mele, împreună cu toate bunurile şi veniturile derivate din acestea.

Olivia încuviință mulțumită din cap. Se aşteptase la acest lucru. Era doar o chestiune de formalitate ca acestea să fie declarate în testament.

– Devotatei mele soții, Olivia Grace Stanford, ducesă de Lovingdon, mama moştenitorului meu...

Clipind pentru a-și alunga lacrimile, Olivia își dori ca Jack Dodger să nu fi fost martor la acest fragment din testament. Ultimele cuvinte ale soțului cu privire la ea erau intime și personale.

– Îi las prin testament o pensie care, dacă va fi administrată în mod corespunzător, ar trebui să îi ofere două mii de lire pe an, pentru tot restul vieții sale. Domnului Jack Dodger...

Olivia de-abia avu timp să conștientizeze dezamăgirea că soțul ei nu îi lăsase reședința, când atenția îi fu atrasă de faptul că, în sfârșit, avea să iasă la iveală motivul ridicol ce determinase convocarea lui Jack Dodger.

–... Îi las restul bunurilor mele pământești, cu excepția unui singur lucru, cu condiția să fie tutorele și protectorul moștenitorului meu până când copilul va ajunge la vârsta maturității sau până când văduva mea se va recăsători și soțul ei își va asuma acest rol. Când oricare din aceste două condiții vor fi îndeplinite, domnul Dodger va primi ultimul obiect – de o valoarea incomensurabilă.

Parcă de la o distanță considerabilă, Olivia deveni conștientă de un sunet șuierător, asemenea bătăilor din aripi a o mie de corbi ce zboară din Turnul Londrei, anunțând căderea Marii Britanii. Fu vag conștientă de fâșâitul hârtiei în timp ce domnul Beckwith puse jos testamentul. Nu era posibil să fi auzit corect. Tâmplele începuseră să îi zvâcnească în momentul în care soțul ei se prăbușise pe scări și se lovise mortal la cap. Durerea pe care o simțea din pricina pierderii subite îi juca feste, făcând cuvintele să se învălmășească și să își piardă sensul. În timp ce încerca să înțeleagă cum era posibil, cum ar fi putut să le facă să își recapete sensul, domnul Beckwith luă un registru cu coperte din piele și i-o înmână lui Jack Dodger.

– Acest registru conține o listă a tuturor bunurilor mobile care vor...

În timp ce Olivia privea îngrozită, Jack Dodger smulse registrul din mâinile domnului Beckwith înainte ca acesta să termine de vorbit. Deschizându-l, începu să îl răsfoiască grăbit, fiecare pagină pe care o întorcea rănind nervii fragili ai văduvei. Domnul Beckwith luă un alt registru și i-l întinse Oliviei.

– Vă rog să luați la cunoștință ce bunuri imobile îi revin fiului dumneavoastră.

Olivia clătină din cap.

– Vă rog să mă iertați, dar nu prea înțeleg ce înseamnă toate acestea.

– Din momentul în care și-a primit titlurile, soțul dumneavoastră a ținut evidențe clare cu privire la care dintre proprietăți și bunuri făceau parte din cele imobile...

– Nu, nu. Mă refer la testament. L-ați citit greșit. Ați spus că domnul Dodger urmează să aibă rolul de tutore.

– Da, aceasta a fost dorința ducelui.

– Nu, Henry este fiul meu. Eu sunt tutorele lui.

– Legea îl recunoaște doar pe tată ca fiind custode. Dacă în momentul morții tatălui copilul nu a atins încă vârsta de douăzeci și unu de ani, tatăl trebuie să numească un tutore prin testament. Fără să își exprime vreo emoție, domnul Beckwith vorbi de parcă ar fi citit un document parlamentar. Îmi pare rău, Excelență, dar decizia soțului dumneavoastră nu poate fi contestată.

– Nu poate fi contestată?

Olivia se ridică atât de repede în picioare, încât aproape își pierdu echilibrul. Domnul Beckwith se ridică, de asemenea, în timp ce Jack Dodger rămase așezat, devorând cu nesaț conținutul registrului. În mod evident, bărbatul nu știa cum să se comporte în prezența unei doamne, dar apoi Olivia se gândi că femeile în preajma cărora se afla de obicei cu greu puteau fi numite doamne.

– V-ați pierdut mințile? continuă Olivia. Nu știu cum, dar ați înțeles greșit intenția soțului meu. Nu este posibil să fi vrut să îl lase pe acest ticălos...

– Spune aici că reședința asta, cu tot ce este în ea, este a mea, anunță brusc Jack Dodger, iar calmul Oliviei aproape că dispăru cu totul.

Nu casa aceasta, nu singurul loc pe care se străduise să îl transforme într-un cămin.

Jack Dodger își ridică trupul zvelt de pe scaun, puse registrul pe birou cu un zgomot înfundat și se aplecă amenințător spre domnul Beckwith.

– Este vreun fel de farsă?

Domnul Beckwith, spre lauda sa, rămase curajos împotriva atacului diavolesc.

– Vă asigur, domnule Dodger, că nu este nici o farsă.

– Îmi spuneți că un bărbat pe care abia l-am cunoscut îmi lasă moștenire – împinse registrul cu degetul – toate astea?

– L-ați cunoscut pe soțul meu? întrebă Olivia, uimită de revelație.

El avu îndrăzneala să fluture din mână în direcția ei, ca și cum ar fi fost insignifiantă, pentru a o reduce la tăcere cu un gest pe care l-ar fi putut face față de un cerșetor.

– Da, domnule Dodger, se pare că așa este, spuse domnul Beckwith.

– Și cum rămâne cu datoriile lui? întrebă el tăios. Presupun că le moștenesc și pe alea.

– Nu există datorii. Ducele nu credea în credite. Plătea cu banii jos.

Acest detaliu păru să îi ofere un moment de pauză domnului Dodger, înainte să își întindă degetele lungi și subțiri peste registru.

– Iar obiectul final este mai valoros decât toate astea?

– După cum indică testamentul, valoarea lui nu poate fi măsurată.

– Dumneata știi ce este?

– Știu. Va rămâne în posesia mea până când va veni momentul să îl predau.

– A avut încredere în dumneata, lăsându-ți ceva de o valoare incomensurabilă?

– A avut încredere deplină în mine sub toate aspectele, domnule Dodger.

Bărbatul păru să mediteze asupra acestui fapt.

– Un obiect de o valoare care nu poate fi măsurată ar putea să nu valoreze nimic.

– Dacă ar trebui să îi estimez valoarea, l-aș declara cel mai de preț obiect pe care ducele a avut vreodată plăcerea de a-l deține.

– La dracu', spuse încet domnul Dodger cu glasul lui răguşit. Am nevoie de ceva de băut.

În ciuda grotescului întregii situații, Olivia simți cum buna ei creștere și nevoia de a fi gazda perfectă ieșiră la suprafață.

– Doriți să cer unui servitor să vă aducă o ceașcă cu ceai? Sau poate limonadă?

Domnul Dodger o privi cu ochi la fel de negri precum sufletul său păcătos.

– Mă gândeam la whisky, gin, rom. Toate trei, dacă aveți.

– Nu ținem alcool în casă, replică Olivia tăios, indignarea trezindu-i-se brusc la viață.

– Desigur că nu.

– Nu apreciez tonul dumneavoastră, domnule.

– De parcă mi-ar păsa ce apreciați.

O, bărbatul era enervant. Apoi făcu cel mai ciudat lucru. Traversă încet încăperea, privind nerăbdător în jur, parcă dorind să își îndese totul în buzunare. Deși acum nu mai era nevoie să șterpelească nimic, pentru că totul îi fusese oferit pe o tavă de argint.

După câteva momente îndelungate, se întoarse la birou și îndreptă o privire arzătoare spre domnul Beckwith.

– Tot ce este în această casă îmi aparține?

– Totul, spuse sobru domnul Beckwith, ca și cum ar fi simțit greutatea acelui singur cuvânt apăsând pe inima Oliviei. Cu condiția să...

– Da, da, să fiu tutorele moștenitorului. Spre deosebire de ducesă, eu nu am nici o dificultate în a înțelege cei mai simpli termeni când îmi sunt prezentați.

Olivia nu putea ignora insulta, dar, pentru nimic în lume, nu se putu gândi la vreo ripostă care să îl pună în mod eficient la locul lui. Se simțea ca o proastă. Cum putuse Lovingdon să îi facă una ca asta? Și mai important – să îi facă asta fiului lor? Nu îi păsase deloc ce fel de om avea să devină?

Jack Dodger se întoarse încet, privind din nou încăperea, ca și cum ochii i s-ar fi delectat cu o creație magnifică.

– Ducele era cumva nebun?

Sunetul palmei Oliviei lovind obrazul lui Jack Dodger răsună în încăpere. Cum ea nu mai lovise niciodată pe cineva, nu își dăduse seama cât de mult avea să o usture mâna. Avu nevoie de toată tăria de care era în stare ca să nu țipe sau să indice în vreun fel că probabil se rănise mai tare pe ea însăși decât pe el.

– Soțul meu tocmai a fost înmormântat, iar dumneata vorbești cu atâta lipsă de respect despre el. Cum îndrăznești, domnule?

Jack Dodger afișă un zâmbet calculat care îi făcu stomacul să se strângă.

– Ducesa are vlagă. Cine ar fi crezut?

Își dorea să îl alunge din casa ei înapoi pe străzile de unde venise. Olivia se întoarse spre domnul Beckwith.

– Limbajul lui este vulgar, iar manierele, groaznice. Pur și simplu, nu voi permite ca acest bărbat să fie responsabil de creșterea copilului meu.

– Această chestiune este ușor de rezolvat, ducesă, spuse tărăgănat Jack Dodger. Găsește-ți alt soț.

– Se pare că nu ați observat că port doliu. Nu pot accepta peținori.

– Atunci, nu vrei suficient de mult să dispar din viața ta, ducesă. Crede-mă! Nu există nimic ce nu ar face o persoană dacă își dorește ceva suficient de mult.

De fiecare dată când cuvântul „ducesă" aluneca batjocoritor de pe limba lui, Oliviei i se ridicau firele de păr de pe gât și simțea o mâncărime în palmă, dorindu-și să îl lovească din nou. Înainte de a ceda dorinței barbare, se sili să se adreseze avocatului.

– Domnule Beckwith...

– Îmi pare rău, Excelență, dar nu există posibilitatea negocierii acestei chestiuni dacă domnul Dodger va fi de acord să îi fie tutore.

– Îmi puteți explica logica soțului meu?

– L-am servit pe duce pentru mulți ani, Excelență. Nu s-a cuvenit vreodată să îi pun la îndoială deciziile. Arareori și-a dezvăluit gândurile, și nu pot ști toate aspectele care l-au influențat, dar sunt convins că, în această chestiune, a făcut cum a crezut mai bine de cuviință.

Dacă Olivia nu ar fi fost crescută ca o lady, ar fi început să țipe din pricina nedreptății.

– Și dacă nu accept să dețin custodia? întrebă domnul Dodger.

O scânteie temporară de ușurare îi reaprinse speranța Oliviei că acest coșmar infernal avea să ajungă la un final satisfăcător. Aparent, bărbatul poseda bunul-simț de a avea îndoieli cu privire la acceptarea responsabilităților aruncate pe umerii săi.

– Întâiul testament va fi declarat nul și un al doilea va intra în vigoare, spuse domnul Beckwith.

Olivia nu îndrăznea să întrebe, dar trebuia să ştie, aşa că o făcu oricum. Părea puţin probabil ca soţul ei să fi făcut o alegere mai proastă decât Jack Dodger, dar dacă acest individ fusese prima alegere a ducelui, oare cine fusese a doua? Însuşi diavolul?

– Cine este desemnat drept tutore al fiului meu în acel testament?

– Nu deţin libertatea de a dezvălui acest detaliu, declară cu calm domnul Beckwith. Decizia domnului Dodger trebuie luată fără a fi influenţat.

– Fără a fi influenţat? Cum numiţi dumneavoastră faptul că i se oferă totul? Dacă asta nu se cheamă că este influenţat, îndrăznesc să spun că nu ştiu ce este.

– Voiam doar să spun că soţul dumneavoastră nu a dorit ca acela care i-ar putea fi tutore copilului să influenţeze decizia domnului Dodger.

– Dar, cu siguranţă, trebuie să fie cineva mai potrivit, cineva mai familiarizat cu rigorile societăţii. Ce ştie domnul Dodger despre nobilime, despre îndatoririle şi responsabilităţile noastre?

– Ştiu destul de multe, ducesă, interveni domnul Dodger. La urma urmei, sunt, de foarte multă vreme, prieten cu contele de Claybourne.

Olivia se întoarse brusc la menţiunea numelui lui Lucian Langdon.

– Alt răufăcător? Un bărbat care a comis o crimă? În numele lui Dumnezeu, cum se presupune că ar trebui să mă liniştească acest lucru? Doar nu credeţi cu adevărat că sunteţi o persoană calificată pentru a-l ghida pe fiul meu spre calea cea bună către maturitate.

– Calea cea bună este adesea determinată de locul în care stai.

– Ce naiba înseamnă asta? Lumea dumitale este una a decadenţei, domnule Dodger. Dumneata...

Cuvintele i se stinseră în gât. Brusc, el ajunsese foarte aproape de ea – o căldură înăbuşitoare arzând în ochii lui, care nu ar fi putut fi aprinsă decât în adâncurile iadului, o flacără care provocă un val nedorit de căldură în adâncul ei, care îi făcu genunchii să se înmoaie, palmele să asude şi gura să i se usuce.

– Ar trebui să vii în vizită, spuse el misterios, respiraţia mirosind a whisky încălzindu-i obrazul.

– Poftim?

– În lumea mea depravată. Aș face tot ce îmi stă în putință ca să te întâmpin cum se cuvine. S-ar putea chiar să descoperi că îți place.

Vocea îi era la fel de puternică precum o mângâiere, ispitind-o să își închipuie că acea întâmpinare ar implica gura și mâinile lui... În ochii lui se citea limpede ce lucruri imorale i-ar face, lucruri pe care ea nu și le închipuise niciodată cu Lovingdon. Ar fi trebuit să îl lovească din nou, Olivia știa că așa ar fi trebuit, dar nu fu capabilă decât să tremure din pricina a ceva ce semăna cu... Dumnezeu să o ajute... Simțea dorință? Nu era posibil. Doar că trecuse atât de mult timp de când nu mai simțise atingerea unui bărbat. De îndată ce își primise moștenitorul, Lovingdon îi spusese clar că nu era de acord cu noțiunea unui copil de rezervă. Un fiu era tot ceea ce îi trebuia. În această privință, ea și Lovingdon se potriviseră de minune. Amândoi puseseră responsabilitatea mai presus de orice. Plină de regret, Olivia ajunsese să descopere că responsabilitatea era un stăpân singuratic.

– Ai păcătuit vreodată, ducesă? întrebă Jack Dodger cu o voce straniu de răgușită, care sugera o pasiune cu greu stăpânită.

„Doar în visele mele." Răspunsul plutea pe buzele ei. Olivia se întrebă dacă Jack Dodger îndeplinise fanteziile altor femei. Nu avea nici o îndoială că era pe deplin capabil...

Cineva își drese glasul, făcându-i pe amândoi să tresară. Olivia citi iritarea pe chipul lui Dodger în timp ce bărbatul își întoarse privirea fermă spre domnul Beckwith. Pentru o secundă, se părea că avocatul se lupta din răsputeri să nu se retragă. Își drese din nou glasul, ca și cum tot curajul său ar fi stat în acel sunet.

– Cred, domnule Dodger, că purtarea dumneavoastră față de ducesă nu este deloc justificată și, în mod sigur, nu este cea la care s-a gândit ducele atunci când v-a numit în testament.

– Nu credeam că știi la ce s-a gândit.

– Știu că ducele și-a respectat soția, domnule, și ar fi foarte dezamăgit dacă dumneavoastră nu ați face la fel.

– Omul este mort. Presupun că nu mai poate fi dezamăgit de nimic.

– Tu, domnule, ești un mârșav, izbucni Olivia înainte ca domnul Beckwith să apuce să îl admonesteze cum se cuvine. Nu ai pic de respect pentru răposatul meu soț?

Jack Dodger se întoarse spre ea, iar Olivia își dori să nu fi vorbit. Chiar nu voia să se confrunte cu el. Nu știa cum să ajungă pe un teren sigur. În ceea ce îl privea, bănuia că era imposibil. El ar reuși întotdeauna, într-un mod sau altul, să îi atragă pe cei din jur în mocirlă alături de el.

– Îi respect doar pe cei care mi-au câștigat respectul. Și sunt puțini la număr.

– Îmi pot închipui destul de bine ce trebuie să facă o persoană pentru a-ți câștiga respectul.

O emoție greu de identificat – remușcare? – licări în ochii lui.

– De fapt, ducesă, aș bănuiala că nu știi.

Se întoarse pe călcâie și porni spre ușă. Oare să îndrăznească să spere că el avea să plece și, făcând acest lucru, să întoarcă spatele acestui prim testament ridicol?

– Unde pleci? strigă Olivia.

– Vreau să arunc o privire în jur, să văd ce voi câștiga dacă vă voi îndura prezența. Ieși vijelios din încăpere, fără să privească înapoi.

Pufnind indignată, Olivia porni grăbită după el. Casa aceasta era a ei... până când Jack Dodger urma să se declare de acord cu termenii testamentului. Avea să facă orice îi stătea în putință pentru a-l convinge să nu fie de acord. Avea să îi arate cine era dispus să facă orice.

Deși se văzu nevoită să recunoască faptul că avusese dreptate într-o privință: într-un fel sau altul, fără ca ea să observe, soțul ei o luase razna.

Luând în considerare reputația domnului Dodger, Charles Beckwith fu tentat să îi urmeze, dar ducele lăsase instrucțiuni precise ca el să nu intervină în timp ce ei își rezolvau neînțelegerile. Doar un naiv s-ar fi așteptat ca ducesa să accepte cu seninătate o alegere atât de grotească pe post de tutore, iar ducele nu fusese cunoscut drept un bărbat naiv.

Oftând, Beckwith se lăsă pe spate în scaun pentru a-i aștepta să se întoarcă, începând să se pregătească psihic pentru următoarea rundă cu Jack Dodger. Știa că avea potențialul de a fi o adevărată provocare. Trebuia să îndeplinească dorințele ducelui fără a-și compromite propria integritate.

Nu avea obiceiul să pună la îndoială deciziile celor care îl plăteau atât de bine pentru serviciile sale, dar acum se întreba dacă ducele înțelesese cu adevărat consecințele propriilor acțiuni. Pentru Charles Beckwith, acestea păreau să servească unui singur scop: să paveze calea spre dezastru.

Capitolul 2

Ignorând-o pe văduva care îl urma grăbită, Jack Dodger străbătu coridoarele și camerele, căutând un semn familiar, ceva care să îi indice faptul că mai fusese în această casă înainte. În urmă cu multă vreme, învățase că nimic nu se obține ușor, iar toată această situație părea mult prea ușoară. Ei bine, cu excepția văduvei. Ea era exact definiția tipului de femeie pe care el îl evita din răsputeri. Judecându-l printr-un caleidoscop de indignare justificată, ducesa era foarte înverșunată în a susține că el era atât de al naibii de nevrednic. Nu conta că avea dreptate. Convingerea ei cu privire la incompetența lui îl scotea din sărite pe diavolul din el, iar Jack Dodger prefera să îl aibă pe diavol aproape. Era singura cale de a se asigura că nimeni nu avea să mai profite vreodată de el, că nu va mai fi niciodată rănit sau lăsat să trăiască cu regrete.

Era evident că ducesa nu primise prea bine veștile avocatului. Flacăra furiei ce ardea în ochii ei îl lovise ca un pumn în stomac, iar Jack își dorise să o domolească într-o flacără a pasiunii... La naiba!

Avea prea multă experiență ca să le vorbească urât femeilor, să dezvăluie orice despre gândurile sau sentimentele sale. Cumva, văduva îl forțase să arunce acea precauție pe apa sâmbetei. Începuse să piardă supremația în acest joc de... ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrecea aici?

Așa că năvălea dintr-o cameră în alta pentru că învățase din proprie experiență că, uneori, retragerea putea duce la victorie. Uneori, o strategie eficientă necesita reaprovizionarea

arsenalului sau puțin spațiu, pentru ca omul să poată gândi limpede și să pună lucrurile cap la cap.

Ce fel de scrântit fusese Lovingdon de îl numise pe Jack tutore? Nobilii erau foarte protectori cu moștenitorii lor. Era absurd să îl lase pe băiat în custodia lui Jack. Totuși, îl înfuria faptul că văduva era atât de șocată de idee. Ar fi trebuit să accepte termenii testamentului doar pentru a o enerva în continuare. Dar el nu fusese niciodată genul de om care să își bazeze deciziile pe reacțiile de moment. Întotdeauna își gândise strategiile, întotdeauna privise lucrurile din toate unghiurile. Deși, în această situație, unghiul moștenirii se contura ispititor de mare și amenința să îi întunece judecata. Deși Jack strânsese o avere frumușică de-a lungul anilor, cuferele lui nu ajunseseră încă în punctul în care el să își dorească să cheltuie banii pe un palat precum acesta. Era monstruos de mare și ticsit cu statuete, figurine, obiecte de artă grafică, mobilier lucrat manual și orice altceva imaginabil.

În mintea sa, îl auzi pe Feagan râzând. „Ai reușit în sfârșit, băiete. Un locșor dichisit în St. James. Cine-ar fi crezut?" Cu siguranță, nu Jack.

Avea ochi versați când venea vorba de identificarea lucrurilor de valoare, iar bunul duce strânsese o avere. Era evident, de asemenea, că familia, de la primul duce până la ultimul, avusese o părere foarte bună despre sine. Din ce alte motive ar fi avut portretele lor pictate în diverse perioade ale vieții, de la naștere până la bătrânețe? Dumnezeule, nobilimea era o adunătură uluitoare – când te gândești că unora chiar le poate păsa de propria înfățișare. Pe de altă parte, Jack le putea vinde moștenitorului pe bani frumoși.

Parcă citindu-i gândurile, ducesa spuse:

– Sunt convinsă că atunci când domnul Beckwith a spus „totul", nu s-a referit la tot. În mod evident, portretele fac parte din bunurile imobile.

– Cum ați ajuns la această concluzie, ducesă?

– Sunt portrete ale ducilor și ale familiilor lor, strămoșii fiului meu. Nu poate exista nici o îndoială că fac parte din moștenirea lui.

– Vom vedea.

Era un argument logic, dar Jack plănuia să studieze mai îndeaproape registrul, memorând fiecare obiect. Nu avea de gând să îi permită să ia ceva care fusese desemnat ca fiind al lui – nu fără să plătească un preț cinstit. Nu avea intenția de a profita de ea, dar nici nu îi stătea în fire să fie darnic.

– Mă întreb ce fonduri au fost folosite pentru achiziționarea hainelor dumitale, murmură el.

– Poftim?

Jack se opri lângă ușa celei de-a treia camere de zi pe lângă care trecuse, iar ea aproape că se lovi de el. Parfumul ei îl izbi, ispitindu-i nările, la fel cum o făcuse în bibliotecă. Era o mireasmă subtilă de lavandă, nu moscul greoi și dezgustător pe care prostituatele îl foloseau pentru a-și masca mirosul afacerilor și al altor bărbați.

Pe chipul ei se întipări o expresie îngrijorată, care îi împreună sprâncenele deasupra ochilor de o nuanță neobișnuită de chihlimbar. Încă de la început, nuanța lor – aproape aurie, exact precum culoarea monedelor care îi plăceau atât de mult – îi atrăsese atenția.

Văduva de-abia îi ajungea cu capul la umeri. Era groaznic de tânără pentru o văduvă. Cu siguranță fusese însărcinată când ducele se căsătorise cu ea. Cu diferența de vârstă dintre ei, el ar fi fost prea bătrân pentru ea. Îl iubise? Sau pur și simplu își dorise titlul și tot ceea ce venea împreună cu statutul social?

– Mă întrebam doar dacă hainele dumitale sunt parte din bunurile imobile, spuse el tărăgănat.

Furia străbătu trăsăturile Oliviei.

– Hainele mele, domnule, sunt ale mele. Nu mi le vei lua.

– Nu mă provoca, ducesă, altfel s-ar putea să fiu tentat să îți demonstrez că îți pot scoate hainele alea de doliu înainte să poți bâlbâi vreo obiecție.

– O, ticălosule.

Întorcându-i spatele și îndepărtându-se, Jack încercă să nu savureze faptul că îi zgândărea furia. Nu era foarte cavaleresc din partea sa, dar niciodată nu pretinsese că era vreun gentleman. Încă nu întâlnise pe nimeni care să nu fie ipocrit. Mai bine să recunoască faptul că era un ticălos, era mult mai onest astfel. Nu pretindea că este ceea ce nu era.

Nerăbdător, porni înapoi, de unde venise. Se văzu nevoit să îl aprecieze pe duce: își cheltuise cu înțelepciune banii.

Blestemă în sinea lui un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse, un bărbat care, în mod evident, îl aprecia foarte mult. Jack își dorea tot ceea ce văzuse. Voia să se uite la toate și să știe că erau în posesia lui. Voia să demoleze pereții din cărămidă, să îi înlocuiască cu sticlă și să permită lumii să arunce o privire la ceea ce îi aparținea lui Jack Dodger. Voia să se laude. El, fiul unei târfe, nu fusese călcat în picioare de societate. Se înălțase deasupra originilor sale. Cucerise Londra.

Dumnezeule, acesta era sentimentul pe care îl avea plimbându-se pe aceste coridoare minunate, cu decorurile lor aurite și tavanele pictate. Totul putea fi al lui pentru un preț foarte mic.

Cât de greu putea fi să deții rolul tutorelui unui băiat? Desigur, adevărata întrebare era: cât de iritant ar fi să aibă de-a face cu văduva veselă? Era genul de femeie pe care el îl ura. Ipocrită, critică, gândindu-se că este mai bună decât ceilalți. Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere lui Jack decât să o facă să își cunoască lungul nasului. Poate acesta fusese motivul pentru care adusese în discuție subiectul hainelor ei – cu siguranță nu pentru că se gândise cum ar fi să o dezbrace de ele.

Rochia ei neagră avea prea mulți nasturi pentru a-i trezi interesul. Erau încheiați din talie până la bărbie, și de la încheietura mânecii până la cot. Își închipui că și hainele ei obișnuite erau probabil la fel de plictisitoare precum cele de doliu. Îi părea a fi genul de persoană convinsă că tentațiile ar duce-o în cele din urmă în iad, și că acel drum nu trebuia străbătut cu nici un preț. Părul castaniu și plictisitor îi era prins într-un coc. O bonetă de văduvă îl acoperea aproape în întregime, făcându-l pe Jack să se întrebe cât de lung putea fi. Apoi se mustră în sinea lui pentru că își punea întrebări indiscrete în privința ei.

Femeia era o ducesă, probabil înrudită cu regina într-un fel sau altul. Nobilii nu erau cu toții înrudiți? Că doar se purtau de parcă așa ar fi fost. Chiar și în propriul club, încercau să îi dea ordine uneori. Dar Jack crease o lume în care el era regele, unde cuvântul său era lege. Plăteau o contribuție anuală pentru a fi primiți în club, întrucât el le oferea distracție și nu îi judeca niciodată pentru dezmățul căutat. Spre deosebire de femeia care se ținea

pe urmele lui. Îi citise critica în ochi încă din momentul în care fuseseră prezentaţi unul altuia – convingerea că era mai prejos decât ea. Îi simţise privirea zăbovind asupra sa după ce îşi ocupaseră locurile, şi fusese perfect conştient de faptul că îl studia de parcă ar fi fost o curiozitate care ar trebui expusă la muzeu. Jack evitase în mod intenţionat să o privească, concentrându-se, în schimb, pe studierea încăperii, în timp ce avocatul îşi pregătise documentele.

Jack trecu dintr-un coridor spaţios într-un foaier. Traversându-l grăbit, începu să urce scările din marmură neagră.

– Unde mergi? îl întrebă ea, venind în urma lui.

– Ţi-am spus, ducesă, vreau să văd totul.

– Dar sus sunt doar dormitoarele.

– Pentru un bărbat ca mine, după cum sunt convins că ţi-ai dat seama, nici o cameră nu este mai importantă decât dormitorul.

Jack încercă din răsputeri să nu zâmbească larg în timp ce o auzi bombănind în spatele lui. Dumnezeule, ce văzuse ducele la ea? Din câte îşi dăduse seama, femeia nu ştia ce însemna umorul. Era la fel de rigidă precum un vătrai. Deşi trebuia să îi admire curajul cu care se lupta să păstreze ceea ce considera că era al ei. O fărâmă de femeie se transformase într-o leoaică la gândul că puiul ei ar putea ajunge în custodia lui Jack. Dacă propria mamă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de îngrijorată ca ea, poate că începutul vieţii lui nu ar fi fost atât de dur.

În capătul scărilor, Jack porni spre dreapta şi deschise prima uşă care îi apăru în cale. Intră în încăpere, iar privirea îi căzu pe patul masiv cu baldachin, care era dintr-o catifea violet. O auzi pe ducesă gâfâind în timp ce se opri în urma sa şi se întrebă dacă icnise astfel şi în acel pat somptuos. Clătină din cap pentru a-şi alunga gândurile rătăcitoare. De ce i-ar păsa lui dacă ea fusese satisfăcută acolo?

– Dormitorul ducelui? întrebă Jack, surprins de răguşeala propriei voci.

– Da.

O carte zăcea pe o noptieră, cu o panglică ieşind dintre pagini, de parcă ducele se aşteptase să se întoarcă şi să îşi reia lectura. Gândul îl făcu pe Jack să se simtă incomod. De-abia îl cunoscuse pe bărbat. Cu siguranţă nu destul de bine încât să-i deplângă

moartea, şi totuşi tristeţea îl înghiontea. Se întrebă ce altceva mai lăsase ducele neterminat. Alungând gândurile ursuze, aruncă o privire spre o altă uşă închisă.

– Şi al tău este acolo?

Jack o auzi înghiţind în sec.

– Da.

Aşadar, ducele o ţinea aproape. Jack nu ştia de ce acea revelaţie îl deranja, dar acesta era adevărul. Se întoarse spre ducesă.

– Ce e cu aristocraţia şi ideea asta nebunească despre faptul că soţul şi soţia trebuie să doarmă în camere separate?

Jack nu ştia dacă mai văzuse vreodată o femeie atât de palidă, dar brusc obrajii ei se înroşiră, iar el se trezi întrebându-se dacă acea îmbujorare îi înfierbânta chipul şi în patul ducelui. De ce naiba şi-o tot închipuia în patul ăla blestemat?

– Presupun că o fac pentru că pot, spuse el scurt, fără să se aştepte ca ea să răspundă.

Probabil că femeia mergea la culcare acoperită din cap până-n picioare cu ceva asemănător unui giulgiu. Jack făcu un pas spre uşa închisă.

– Te rog, nu intra în dormitorul meu, îi porunci ea blând.

Slăbiciunea vocii ei reverberă prin el, tulburându-l. Întreaga seară fusese poruncitoare, furioasă şi supărată. I se părea ciudat că acum alegea să fie supusă. Poate ajunsese la concluzia că agresivitatea nu îi influenţa comportamentul lui Jack.

– Ce s-a întâmplat, ducesă? Ai ascuns acolo tot felul de maşinării menite să îţi ofere plăceri sexuale?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Jack îi studie pentru o clipă ţinuta neagră, postura demnă...

– E trist, dar probabil că într-adevăr nu ştii.

Puritatea şi inocenţa nu îl atrăseseră niciodată. Jack ieşi din încăpere şi îşi continuă drumul pe coridorul lung.

– Toate dormitoarele sunt la fel, spuse ea, venind în urma lui. Nu văd de ce trebuie să...

Jack se îndreptă spre o altă uşă.

– Îţi interzic să intri acolo, spuse ea poruncitor.

Privind peste umăr, Jack îi făcu cu ochiul.

– Să nu îmi interzici vreodată ceva, ducesă. Nu vei reuşi decât să mă convingi să fac cu tot dinadinsul acel lucru.

Dădu buzna în încăpere. O tânără cu părul castaniu și ochi căprui – în mod clar o servitoare – tresări și se ridică de pe scaunul de lângă pat. Un băiețel cu ochi mari, aurii, se ridică brusc în capul oaselor. Pătura îi căzuse de pe piept, iar părul blond îi era ciufulit.

Ducesa trecu pe lângă Jack, se așeză pe pat și îl luă pe băiat în brațe într-un mod protector. Pe Jack îl enervă la culme faptul că presupusese că băiatul avea nevoie de protecție împotriva lui, că se aștepta să îl rănească.

– Moștenitorul? întrebă Jack cu fermitate.

Ducesa dădu aprobator din cap.

– Da.

– Henry, corect?

– Da.

– Câți ani ai, flăcăule?

– Cinci ani, răspunse ducesa.

– Este mut?

– Nu, desigur că nu.

– Atunci, de ce nu îl lași să vorbească? L-am întrebat pe el.

– Îl sperii.

– Da? Jack îl studie pe băiat. Avea o construcție fragilă, ca a mamei sale, și era la fel de palid. Ochii îi erau mari și rotunzi, dar Jack citi în ei mai mult curiozitate decât teamă. Ți-e teamă de mine, flăcăule?

Băiatul ridică privirea spre mama sa.

– Nu căuta răspunsul la mama ta, flăcăule! Caută-l în tine!

– Nu îi vorbi pe tonul acesta, îi porunci ducesa. Nu ești încă tutorele lui.

Jack nu știa dacă să îl invidieze pe băiat pentru atitudinea protectoare a mamei sale – căci și-ar fi dorit și el un astfel de părinte – sau să îl compătimească pentru că îl creștea să devină un bleg. Până la vârsta de șase ani, Jack devenise capabil să supraviețuiască pe străzi cu viclenie, istețime și degete agile. Nu îi fusese teamă să își asume riscuri. Învățase cum să îi păcălească pe cei care voiau să îl prindă. Avea picioare rapide, dar mintea îi era și mai ageră.

– Dibăcia o să te ducă departe, băiete, da' gânditu' o să te țină în viață, îi spusese Feagan.

Deprinderea trucurilor meseriei îi oferise încredere, ceea ce dusese la succes, iar asta îl făcuse îndrăzneț și neînfricat. Ajunsese unde era acum pentru că supraviețuise. Nu era convins că acest băiat își putea șterge singur nasul. Oare acesta era motivul pentru care ducele îl lăsa pe mâinile lui Jack?

Jack îl cunoscuse pe Lovingdon într-o zi de primăvară, în grădina contelui de Claybourne. Avusese impresia că ducele era un om trist. Ani mai târziu, ducele vizitase clubul lui Jack de câteva ori, dar nu se întâmplase nimic memorabil. Cel puțin nimic memorabil din punctul de vedere al lui Jack. Oare observase ceva în comportamentul lui care îi indicase că Jack deținea mijloacele necesare pentru a fi un tutore eficient pentru fiul său, care, în mod evident, era puiul mamei? Dar chiar și așa, să îi lase lui Jack tot ce avea? Jack era bănuitor din fire, iar mintea îi striga tot felul de avertismente, insistând că nu era ceva în regulă. Dar el nu își putea da seama cu exactitate ce.

Se răsuci pe călcâie și porni spre scări.

– Unde pleci? întrebă ducesa, luând-o grăbită pe urmele lui.

Dumnezeule, dar era rapidă. Dacă Jack nu ar fi avut picioarele atât de lungi, nu credea că ar fi putut să o lase în urmă.

– Nu că te-ar privi, dar vreau să vorbesc cu Beckwith.

De ce se deranja să îi dea explicații? El nu dădea explicații nimănui. Nu o mai făcuse de când hotărâse că străzile erau casa lui. Coborî grăbit scările, cu ducesa ținându-se după el ca un câine lacom. Jack traversă coridorul unde erau expuse posesiuni care, fără îndoială, fuseseră colecționate de generații întregi. Un servitor în livrea deschise ușa bibliotecii. Jack intră și se întoarse spre ducesă, blocându-i intrarea.

Ea se opri brusc, gâfâind, cu ochii aurii mari și buzele voluptuoase întredeschise. Când gura nu îi era pungită, de parcă și-ar fi petrecut timpul liber mâncând lămâi, arăta al naibii de sărutabilă. Pe Jack îl irita faptul că observase, și îl irita și mai mult că se întrebase cum ar fi să o sărute.

– Între patru ochi, spuse el și îi închise ușa în nas.

Țipătul ei furios se auzi totuși, aducându-i lui Jack o mică victorie. Pentru că nu avea încredere în ea, răsuci cheia în broască. Din fericire, ducele o ținuse la îndemână. Fără îndoială, era

obișnuit cu toanele iritante ale soției sale, iar această încăpere probabil că îi servise drept sanctuar.

Jack porni spre Beckwith, care nu părea să fie conștient de neliniștea care gonea prin el. Bărbatul fie era un naiv, fie era un jucător de cărți la fel de priceput ca Jack.

– Au trecut mai bine de paisprezece ani de când m-ai abordat cu vestea că am un binefăcător anonim. Este singurul motiv pentru care m-am deranjat să îmi fac apariția în seara asta. Ducele de Lovingdon a fost binefăcătorul meu?

Deși nu avea absolut nici un sens, această explicație era singura găsită de Jack pentru a explica această nebunie.

– Mă aflu în serviciul a mulți lorzi și domni cu averi considerabile, domnule Dodger. Binefăcătorul dumitale a dorit să rămână anonim, și așa va fi.

– Spuneți că nu a fost Lovingdon?

– Spun că, până nu voi primi aprobarea binefăcătorului dumitale să îi dezvălui dorințele, îi voi păstra secretul cât de bine voi putea.

– Și dacă te snopesc în bătaie? Am bănuiala că vei descoperi că această abilitate de a păstra secrete nu este întocmai așa cum crezi că ar fi.

Beckwith avu tupeul să afișeze un zâmbet larg, de parcă s-ar fi amuzat. Lui Jack nu îi plăcea să fie luat peste picior sau, mai rău, să fie provocat. Înjurând în barbă, își trecu mâna peste testament și registre.

– Toate astea nu au nici un sens.

– Este important să aibă?

– Este important să înțeleg de ce unui bărbat cu care am schimbat doar câteva cuvinte în viața mea i s-a părut un lucru potrivit să îmi ofere atât de multe pentru că am făcut atât de puțin.

– Să fiți tutorele unui lord este o sarcină serioasă și importantă, domnule Dodger. Nu subestimați puterea influenței dumneavoastră sau cantitatea de muncă necesară pentru a vă asigura că tânărul lord devine un bărbat care își poate atinge întreg potențialul.

Jack râse răgușit.

– La naiba, omule, exact despre asta vorbesc. Ducesa are dreptate. Sunt ultima persoană din lume care ar trebui să fie tutorele și protectorul fiului său. Eu urăsc aristocrația.

– Acest lucru este regretabil, mai ales că aristocrația este în mare parte responsabilă pentru succesul dumneavoastră fără precedent. Ducele a avut altă părere cu privire la competența dumitale de a-i ghida fiul spre maturitate. Totuși, a înțeles, de asemenea, că nu puteți fi obligat să faceți ceea ce nu doriți. Aveți douăzeci și patru de ore să luați o decizie. La sfârșitul lor , dacă nu sunteți de acord cu condițiile și termenii testamentului așa cum v-au fost prezentați în această seară, veți pierde șansa de a câștiga toate acestea – și obiectul final –, iar al doilea testament va fi citit.

– Vorbiți de parcă ar fi un joc complicat.

Beckwith afișă un zâmbet cunoscător.

– Cine sunt eu să judec?

Jack privi în jur. Mai văzuse atât de multe cărți doar în biblioteca lui Claybourne. Dacă citea câte o carte pe zi pentru tot restul vieții lui, și tot nu le-ar fi terminat pe toate. Volumele în sine, cu coperte îmbrăcate în piele, valorau o avere.

Jack își întoarse atenția asupra bărbatului care stătea calm la birou. Nimic nu părea să îl tulbure. Era un om care își lua toată puterea de la cei pe care îi servea.

– În cel de-al doilea testament, ce îi lasă văduvei?

– Nu am libertatea de a dezvălui acest lucru.

– La naiba, omule, măcar spune-mi dacă îi lasă mai mult decât în primul.

Jack era de părere că ceea ce primise în acesta erau niște rămășițe demne de toată mila, ca să fie sincer. Chiar și pentru mânioasa cu gură mare care se tot ținuse după el.

– De ce contează? întrebă Beckwith.

Jack își frecă bărbia. Nu avea de gând să lase să îi scape printre degete cheia unui regat mai mare decât orice deținea el. Luă registrul pe care Beckwith i-l dăduse mai devreme și îi aruncă bărbatului rânjetul infam și încrezut pentru care Jack era atât de cunoscut.

– Cum declar că accept termenii testamentului?

Capitolul 3

Prin ceața care se învolbura în jurul său, Jack înainta pe strada tăcută. Luase o birjă pentru a ajunge la reședința ducelui. Putea găsi alta care să îl ducă înapoi acasă, doar că nu mai era necesar. Acum avea o trăsură și cai. Avea o reședință și servitori, și îndoieli. În ciuda unei presimțiri de rău augur, semnase documentul pe care Beckwith i-l pusese în față. Deși se tot gândise și se răzgândise, știuse din momentul în care Beckwith citise termenii testamentului că nu avea să renunțe la tot ceea ce i se oferise.

Nu se aşteptase ca ducesa să fie amabilă la aflarea veștii că acceptase termenii. Surprinzându-l, ea doar dăduse aprobator din cap către domnul Beckwith și spusese:

– Servitorii vor trebui înștiințați.

Îi chemase pe toți în foaier. Cu Jack stând la baza scării, ea urcă pe o treaptă mai sus, având postura unei regine. Jack se gândea că acum știa cum arată un războinic la sfârșitul zilei, când o luptă purtată din greu nu se încheiase cum dorise, când era nevoit să privească în ochii acelora pe care îi trimisese pe câmpul de luptă și să îi convingă că onoarea stătea în simplul fapt că supraviețuiseră. Fusese elegantă și elocventă în timp ce explicase că reședința îi aparținea acum lui Jack, și că ei, cu toții, se aflau în serviciul lui și trebuiau să i se supună.

Angajații nu rostiseră nici măcar un cuvânt. Jack își închipuia că vor avea o mulțime de întrebări odată ce șocul urma să treacă, dar se mulțumise să îi lase singuri cu ducesa în timp ce el încerca să se obișnuiască în singurătate cu schimbarea norocului său.

Deși recunoscu faptul că nu se considera cea mai bună alegere pentru rolul de tutore al preaiubitului și exagerat de protejatului fiu al ducesei, Jack se putea gândi și la variante mai rele. Poate că însuși ducele se încadra în aceeași categorie.

Jack se plimba adesea pe străzi cu case masive, încercând să își amintească ceea ce nu credea că va uita vreodată. Prima casă elegantă în care locuise – pe când avea cinci ani. Bărbatul îi promisese mamei lui că urma să aibă grijă de Jack. Ea păruse

să îl cunoască și să aibă încredere în el. Poate că fusese unul dintre clienții ei.

Tot ce își amintea Jack era că bărbatul îl hrănise, îl spălase și îl dusese la culcare. Se strecurase în așternuturi cu el... făcuse lucruri... Jack grăbi pasul, ca și cum ar fi avut din nou cinci ani, încercând să fugă. Bărbatul plânsese apoi, spusese că îi pare rău, promisese că nu va mai face niciodată...

Jack ocoli un ulm masiv și lovi cu pumnul în trunchiul lui, desfătându-se cu înțepătura scoarței aspre și simțind durerea cuprinzându-i brațul. Nu voia să meargă din nou în acel loc, nu voia să se întoarcă la acele sentimente de frică și durere. Și rușine.

Deși fugise, crezuse că nu avea să uite niciodată unde fusese acea casă. Dar Londra se schimbase în douăzeci și opt de ani. Jack nici măcar nu își putea aminti cum arăta bărbatul. Nu se mai gândise la el de-o veșnicie, dar acum se întreba...

Oare ce l-ar determina vinovăția pe un om să facă? L-ar face să îl caute și să-i lase totul unui băiat pe care îl abuzase? Oare Lovingdon era bărbatul care îl cumpărase? Ce mai conta acum? Era mort. Îi lăsase o avere lui Jack. Ce mai conta dacă era o avere mânjită de vinovăție și regret? Lui Jack îi păsase întotdeauna doar să strângă banii care îl asigurau că nimeni nu va mai putea să îl cumpere vreodată. Acum, nimeni nu ar mai fi putut.

– Spune-mi ce știi despre ducele de Lovingdon, porunci Jack.

Simțea nevoia disperată de whisky și, din moment ce se afla în cartier, se opri acasă la Luke. Trecuse doar o săptămână de când Luke își aranjase degrabă căsătoria, iar cuplul nu părea dispus să plece în luna de miere.

Stând în fața lui Jack, lângă fereastra care dădea spre o grădină impresionantă când nu era cufundată în întuneric, Luke luă o gură de whisky. Își scosese haina, iar nasturii cămășii îi erau descheiați la gât. Părul negru părea să îi fi fost ciufulit recent, iar Jack bănuia că nu Luke își trecuse degetele prin el. Totuși, în ciuda aspectului dezordonat, avea înfățișarea și atitudinea unui bărbat care deținea controlul, a unui bărbat care își cunoștea locul în lume și în sfârșit se simțea confortabil acolo. Lui Jack nu îi plăcea să recunoască acest lucru, dar Lucian Langdon își purta perfect titlul de conte.

– A fost foarte respectat în Camera Lorzilor, spuse cu solemnitate Luke. Când vorbea, oamenii îl ascultau. Moartea sa lasă în urmă o amintire prea mare pentru oricine ar veni după aceea.

– Deci, crezi că a fost un individ decent?

Luke ridică din umeri.

– Așa părea să fie. Am vorbit cu el doar de câteva ori. Despre politică, în mare parte. M-a sfătuit să aflu întotdeauna de ce simt într-un anume fel cu privire la anumite chestiuni. Îi plăcea să îi întrebe anumite lucruri pe lorzii tineri. Insista să nu fim ca o turmă supusă.

– Și despre soția lui?

Luke clătină din cap.

– Probabil că ar trebui să o întrebăm pe Catherine. Ea este mult mai familiarizată cu doamnele din aristocrație decât mine. Până recent, nu mă învârteam prin cercurile lor.

Catherine, soția lui, era fiica ducelui de Greystone. Bărbatul murise recent, iar fratele ei – care fusese absent pe parcursul îndelungatei boli a tatălui lor – se întorsese în Londra și moștenise titlurile. Se părea că, în ultima vreme, lorzii picau ca muștele. Jack se întrebă dacă tatăl lui Catherine ar fi fost de acord ca ea să se mărite cu Contele Diavol.

– Catherine nu mă place. Nu mă va ajuta, spuse Jack.

– Catherine are o inimă generoasă. Va ajuta întotdeauna pe cineva la nevoie. Luke se aplecă spre el. Ce se petrece, Jack? De când ai plecat de-aici, la nouăsprezece ani, nu te-ai întors niciodată în casa asta, decât dacă era absolut necesar – de parcă te-ai fi temut să nu iei vreo boală – și totuși ești aici, tocmai când mă pregăteam să merg la culcare.

Întinzându-se după carafa de pe masa dintre ei, Jack își mai turnă whisky în pahar. Îl goli apoi dintr-o singură înghițitură, desfătându-se cu senzația de arsură din gâtlej, care în cele din urmă i se învolbură în vene. Problema cu ridicarea zidurilor era că, atunci când le escaladai ca să cauți ajutor, era o operațiune foarte dificilă.

– Lovingdon mi-a lăsat toate proprietățile și bunurile sale mobile.

Luke făcu ochii mari, de parcă Jack tocmai se ridicase și se dezbrăcase de haine, rămânând gol-pușcă în fața lui.

– Și eu am avut aceeași reacție, spuse scurt Jack.

Dacă văduva n-ar fi împietrit la aflarea veștii, ar fi crezut că înțelesese greșit condițiile testamentului.

– De ce ar face asta?

Jack clătină din cap.

– Asta pare să fie întrebarea serii, iar eu nu am nici cea mai vagă idee care ar putea fi răspunsul.

– Măcar l-ai cunoscut?

– Vag. L-am întâlnit o dată aici, în grădină. Cred că venise în vizită la bunicul tău. Apoi a venit la club o dată sau de două ori.

– Avea vreo datorie la tine?

Jack își turnă din nou whisky, bându-l dintr-o singură înghițitură.

– Din câte știu, nu a pariat niciodată, nu a băut și nu a umblat cu târfe. Doar observa. Așa sunt unii oameni: obsedați de păcat. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Luke ridică mâinile în aer.

– Pur și simplu, ți-a lăsat totul?

– Ei bine, a inclus în testament o clauză minoră, de-abia merită menționată. Trebuie să fiu tutorele fiului său de cinci ani.

Luke se lăsă înapoi în scaun, uluit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ți l-ar încredința ție pe fiul său?

– Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi. Scuze că ți-am întârziat programul de somn. Jack se ridică în picioare. Prietenia lui cu Luke se răcise în ultima vreme. Deși cândva și-ar fi încredințat viața unul altuia, acum distanța pricinuită de regrete și secrete dezvăluite îi îndepărta. Nu ar fi trebuit să se deranjeze să vină, dar străzile îi transformaseră în frați. Oricât de greu îi era lui Jack să recunoască faptul că avea nevoie de cineva, brusc își dorea cu disperare să creadă cineva în el.

– Nu, ai înțeles greșit. Am încredere că vei fi un tutore bun. Dumnezeu mi-e martor, când eram copii, mi-ai salvat fundul de nenumărate ori. Dar de ce și-ar lăsa Lovingdon fiul în grija cuiva pe care l-a cunoscut doar în trecere?

Jack clătină încet din cap.

– Sunt la fel de uimit ca și tine.

– Cum a primit vestea văduva lui?

Jack își frecă obrazul, amintindu-și usturimea palmei femeii.

– Nu prea bine, chiar deloc bine, mă tem.

Auzi pași ușori și se întoarse spre ușă. Catherine stătea în prag.

– Îmi cer scuze. Nu am vrut să deranjez. Nu știam că ai musafiri. Doar mă întrebam ce te reține atât de mult.

„Să vii în patul meu" erau cuvintele despre care Jack credea că rămăseseră nerostite. Catherine Langdon, contesă de Claybourne, era o femeie frumoasă. Părul ei, de culoarea razelor de lună, fusese lăsat liber, în pregătirea pentru somn. Dintr-un oarecare motiv, îl făcu să se întrebe cum arăta părul văduvei când era despletit, cum s-ar simți dacă și-ar trece degetele prin el...

– Te rog, intră, spuse Luke. Jack ar vrea să îți pună câteva întrebări.

„Nu, nu aș vrea", se gândi Jack iritat. „Tu ai câteva întrebări pe care ai vrea să i le pun."

Dar rămase pe loc, întrucât, dacă ar fi plecat, i-ar fi lăsat lui Catherine impresia că era tulburat de ea și, deși afirmația putea fi adevărată, Jack nu voia ca femeia să își dea seama de acest lucru. Era destul că avea oricum prea multă influență asupra lui Luke. Nu era nevoie să aibă impresia că putea controla și alți bărbați.

Jack o privi plutind grațios în încăpere și așezându-se în scaunul eliberat de Luke. El se așeză pe brațul scaunului, degetele lui croindu-și imediat drum în părul lui Catherine, ca și cum nu ar fi fost capabil să stea lângă ea fără să o atingă. Fusese un lucru straniu să își privească prietenul căzând în vraja ei. Luke ar fi făcut orice pentru ea – ar fi ucis, dacă ar fi fost nevoie. Jack nu își putea închipui cum era să iubești atât de mult o femeie, de fapt, nu își putea închipui cum era să iubești o femeie. Dragostea îi făcea vulnerabili pe oameni, iar el nu avea nici cea mai mică intenție să mai fie vreodată pus în acea postură.

– Jack s-a trezit într-o situație destul de neobișnuită, începu Luke. Se pare că Lovingdon i-a lăsat prin testament toate proprietățile mobile, iar el, în schimb, trebuie să fie tutorele fiului său.

Spre lauda sa, contesa nu făcu mai mult decât să ridice privirea spre soțul ei, o ușoară încruntare brăzdându-i fruntea, apoi își întoarse atenția către Jack.

– Cum pot fi de ajutor?

Așezându-se din nou la invitația ofertei ei neașteptate, Jack își drese glasul, neștiind de unde să înceapă. Cu cât știa mai multe despre ducesă, cu atât avea mai multe avantaje la întâlnirile viitoare. Atât de simplu era interesul său. Nimic mai mult.

– Mă întrebam ce mi-ai putea spune despre soția lui.

– Olivia?

– Mai are alta?

– Nu, desigur că nu. Nu o cunosc prea bine. Tatăl ei a fost ducele de Avendale. Cred că avea nouăsprezece ani când s-a căsătorit cu Lovingdon. Ca să fiu sinceră, cred că am fost cu toții puțin luați prin surprindere că a fost dispusă să se mărite cu cineva mult mai în vârstă decât ea. Nu cred că ducea lipsă de pețitori. Am bănuiala că acea căsătorie a avut legătură mai mult cu dorința tatălui său decât a ei.

Catherine mângâie cu afecțiune piciorul soțului ei și continuă:

– Nu suntem toate norocoase să îl iubim pe cel cu care ne căsătorim. Dădu gânditoare din cap. Vei fi tutorele copilului?

– Desigur.

– Nu îți poate oferi nimic de care să ai nevoie, spuse Luke.

– Nevoia nu are nici o legătură cu decizia mea. După cum știi, niciodată nu dau cu piciorul oportunității de a deveni mai bogat decât sunt. În plus, acum vom fi vecini. Am moștenit reședința din Londra.

– Dar să fii tutorele unui copil este o responsabilitate foarte mare, domnule Dodger, spuse Catherine.

– Nu cred că va fi chiar atât de rău. În plus, am această obligație doar până când văduva se va recăsători, apoi sarcina va cădea pe umerii noului ei soț.

– O cunosc pe ducesă destul de bine cât să știu că pune datoria și responsabilitatea mai presus de orice și urmează cu sfințenie regulile societății. Își va onora soțul prin cei doi ani de doliu.

– Atunci, în doi ani și o zi, voi găsi un individ care să o aștepte în genunchi.

– Ai de gând să îi aranjezi căsătoria?

Catherine părea de-a dreptul uimită. Jack ridică din umeri, știind că orice ar fi făcut, Catherine avea să găsească un cusur planurilor sale.

– Nu văd nici un motiv să nu o fac. Eu nu sunt în doliu.

În plus, cât de greu putea fi să îi găsească ducesei un soț? Iar banii puteau cumpăra multe lucruri, inclusiv iertarea pentru încălcarea normelor de etichetă. Poate că societatea îi cerea unei văduve să jelească vreme de doi ani, dar lui Jack nu i se părea că era nevoie să jelească mai mult de câteva săptămâni.

O ceremonie liniștită, după care mica familie fericită putea pleca în provincie. Iar Jack se putea bucura în întregime de noua și minunata lui casă.

– Trezește-te, dragule, șopti blând Olivia.

Henry deschise cu greu ochii. Avea tenul tatălui său, părul blond al ducelui, dar ochii erau ai ei. Era un băiat curios, întotdeauna studiind lumea din jurul său, încercând să își dea seama cum funcționau lucrurile. Lovingdon nu petrecuse mult timp cu fiul său, dar puțini tați o făceau. Era mersul lucrurilor ca tații să lase creșterea fiilor pe seama altora. Poate că lipsa de implicare a lui Lovingdon îl convinsese că alegerea unui tutore nu merita prea mult timp de gândire – dar chiar și așa, Olivia nu îi putea justifica alegerea.

Sărutând căpșorul lui Henry, inhală mirosul dulce și lăptos al copilului. Îi era imposibil să permită unui răufăcător să îl crească. Cea mai bună soluție pentru a evita acest lucru era să îl ducă pe Henry cât mai departe posibil de Jack Dodger.

– Vreau să te trezești și să te îmbraci. Mergem la casa de la țară, îi spuse Olivia.

Casa din provincie era un bun imobil. Îi aparținea lui Henry, iar acest lucru l-ar ține departe de tutorele desemnat. Odată ce avea să plece departe de toată această nebunie, Olivia va putea gândi mai limpede și va găsi o cale de a se asigura că domnul Dodger nu va avea nici o influență asupra lui Henry. Părea să fie un bărbat iubitor de bani. Poate că i-ar putea ceda banii din pensia ei. Avea să facă orice era necesar – toate sacrificiile posibile – ca să se asigure că Henry primea îndrumarea adecvată. Nimic nu era mai important pentru ea decât fiul ei.

Se întoarse spre dădaca lui.

– Helen, te rog să împachetezi câteva lucruri pentru Henry și pentru tine. Am cerut să ne aștepte o trăsură în față. Nu vrem să întârziem.

Nu îi venea să creadă la ce măsuri disperate o obligase să recurgă moartea lui Lovingdon. Bărbatul avea doar cincizeci și unu de ani. Când se căsătorise cu el, în urmă cu șase ani, păruse înfiorător de matur, dar mort, păruse brusc atât de tânăr, plecat înainte de vreme. De-abia avusese un moment liber să se gândească la el, la cum ar fi viața fără el. Și dacă se gândise, cu siguranță nu și-ar fi închipuit că viața ei avea să ia întorsătura pe care o luase în acea seară. Totuși, Olivia avea responsabilități și urma să și le îndeplinească cât mai bine cu putință. Responsabilitatea nu îi permitea luxul de a avea timp pentru doliu.

De îndată ce totul fu pregătit, iar Henry îmbrăcat corespunzător, Olivia îl luă de mână și coborâră scările. Servitoarea ei o aștepta în foaier.

– Valeții v-au încărcat lucrurile în trăsură, îi spuse Maggie Oliviei.

Împachetaseră foarte puține lucruri, întrucât era nevoie să plece degrabă pentru a câștiga timp și a fugi. Fugă. Nu era un cuvânt pe care se gândise vreodată să îl asocieze cu viața ei, dar iat-o acum, dispărând în noapte de parcă ar fi fost un hoț. Dacă nu ar fi fost atât de obosită, poate că s-ar fi gândit la o altă strategie, dar în acel moment, tot ce își dorea era să fie departe de această nebunie.

– Bine. Să plecăm!

În timp ce un lacheu ținea un felinar, iar un altul îl purta în brațe pe fiul ei, Olivia ieși în întunericul nopții, coborând treptele somptuoase ale casei de care se îndrăgostise. Simți o durere în piept în timp ce se strecura în noapte. Dacă ar fi fost o femeie slabă, probabil că ar fi plâns, dar lacrimile nu aveau să schimbe situația. Trebuia să rămână puternică pentru Henry. Trebuia să îl protejeze cu orice preț. Îi cunoștea pe cei de teapa lui Jack Dodger. Își doreau să obțină totul cu ușurință, fără efort. Odată ce ea și Henry erau plecați, el nu urma să se deranjeze să meargă după ei. Avea să rămână cu reședința

și cu tot ce era în ea, iar Olivia era convinsă că asta își dorea el cu adevărat.

Traversă grăbită aleea pavată, conștientă de ceața deasă care îi înconjura și îi înăbușea pașii. Noaptea aceasta părea perfectă pentru evadare. Un lacheu în livrea deschise ușa trăsurii și o ajută să urce. După ce se așeză pe bancheta din pluș, simți un miros familiar...

– Pleci undeva, ducesă?

Când auzi glasul răgușit răsunând din colțul întunecat al trăsurii, Olivia scoase un țipăt care ar fi înghețat oricui sângele în vene. Poate că ar fi continuat să țipe dacă nu ar fi urmat apoi hohotul răutăcios și enervant. Cunoștea deja ecoul râsului Satanei, și nu era un sunet care să îi invite și pe alții să se alăture bucuriei lui.

– Excelență? întrebă unul dintre lachei.

– Se simte bine, spuse Jack Dodger smulgând felinarul din mâinile lacheului și atârnându-l de un cârlig interior, iar licărul gălbui lumină trăsura și pe el însuși. Într-un fel sau altul, bărbatul reuși să pară amuzat și iritat în același timp. Și foarte, foarte periculos.

În pragul ușii, aflat încă în brațele celuilalt lacheu, Henry țipase când o auzise pe ea țipând, și acum plângea. Întinzându-se, Olivia îl luă din brațele servitorului și îl strânse la piept.

– Șșșt, Henry, este în regulă. Mami s-a speriat puțin, atâta tot. Dar bărbatul acesta nu îți va face rău, dragul meu. Îți promit!

Parcă liniștit de cuvintele ei, Henry se opri din plâns și începu să își sugă zgomotos degetul mare. Era un obicei pe care Olivia nu îl agrea prea mult, dar nici ea, nici dădaca nu reușiseră să îl dezvețe de el. Iar în acel moment, nu părea o problemă demnă de timpul și de îngrijorarea ei. Avea probleme mult mai grave de rezolvat.

Dacă ar fi fost obișnuită să folosească cuvinte obscene, își spuse Olivia în sinea ei, acum ar fi fost un moment potrivit să profereze câteva. Jack Dodger părea mai masiv decât înainte, și mai amenințător. Ceea ce o făcu pe Olivia să îl placă și mai puțin, hotărând că se săturase de el pentru acea zi.

– Ce cauţi aici? îl întrebă ea poruncitor, folosindu-şi tonul cel mai insinuant – cel pe care îl utiliza când îi prindea pe servitori trândăvind.

– Întrebarea, ducesă, este ce faci dumneata? Conform acestui registru – bătu uşor în caietul pe care îl ridică de parcă ar fi fost o biblie –, această trăsură este proprietatea mea. Încerci să o furi de la mine?

– Cum poate fi proprietatea dumitale? Poartă blazonul ducal.

– Cred că este un argument valid. Ar trebui să cer să fie dat jos degrabă, creează confuzie.

– A fost trăsura ducelui.

– Dar, din nefericire pentru dumneata, a fost achiziţionată cu fonduri nedeclarate.

– Ai citit pe întuneric?

– Nu, am citit în bibliotecă. Am o memorie uimitor de bună. Este suficient să citesc ceva o singură dată şi este ca şi cum o imagine mi-ar fi desenată în minte. Dar mă îndoiesc că te interesează talentul meu, aşa că mai bine să ne întoarcem la întrebarea mea. Încerci să furi de la mine? Este nevoie să trimit pe cineva după şerif?

– Nu fi ridicol! Doar îl duceam pe Henry în provincie.

– În toiul nopţii? întrebă domnul Dodger.

– Este mult mai răcoare, iar Henry doarme când călătorim noaptea. Din moment ce nu trebuie să găsesc metode de a-l ţine ocupat, este o călătorie mult mai plăcută pentru toţi cei implicaţi, şi nu ştiu de ce dau explicaţii.

– Am descoperit că, de obicei, oamenii se deranjează să dea explicaţii când se simt vinovaţi de ceva.

– Nu am făcut nimic greşit.

Dar cuvintele ei sunară fără vlagă chiar şi pentru propriile urechi.

– Iată cum văd eu problema. Sunt tutorele lui Henry. Dacă el este în provincie, atunci nu am cum să îl protejez.

Olivia ar fi putut jura că domnul Dodger se amuza. Oare el credea că totul era o glumă complexă, că dezvăluirile din acea seară fuseseră făcute pentru amuzamentul său? Se abţinu de la cuvinte dure prin care nu ar fi obţinut altceva decât să îl înfurie.

– În calitate de tutore, nu trebuie să îl protejezi la propriu, tot timpul. Pur și simplu veghezi la bunăstarea sa, și poți face acest lucru încredințându-l în grija mea și permițându mi să îl duc în provincie.

– Nu sunt convins că este în interesul lui.

– Cum să nu fie?

– Crești o panseluță. Băiatul a țipat mai tare decât dumneata.

– Nu îți permit să vorbești așa. Ne ai speriat, pândind în umbră... ca un tâlhar. De ce nu stăteai afară, lângă trăsură, așa cum ar face orice persoană decentă? Cred că ai încercat în mod intenționat să mă tulburi.

– Cred că ești conștientă de faptul că eu nu sunt decent.

Jack Dodger avu îndrăzneala să zâmbească, și în tot acest timp bătu cu degetele în registru.

– Te amuză situația aceasta? izbucni Olivia.

– Mi se pare foarte provocatoare.

„Provocatoare" era puțin spus.

– Dumneata și cu mine putem ajunge la un compromis. Luați totul! Spuneți că sunteți tutorele lui. Lăsați-ne să plecăm!

– Din nefericire pentru dumneata, ducesă, eu sunt un om de cuvânt. Am promis să mă ocup de creșterea copilului și așa voi face. Și o voi face aici, în Londra, din moment ce aici se află afacerea și interesele mele. Acum, ai dreptate. Trebuie făcute compromisuri și trebuie să rezolvăm situația dintre noi. Propun să ne întoarcem în casă, unde putem discuta într-un mod mai confortabil.

– Este aproape ora zece, a trecut de mult ora decentă pentru vizite. Doar nu vrei să spui că intenționezi să rămâi aici.

– Este casa mea. Copilul se află în grija mea. Așadar, da, mă voi muta aici.

Bărbatul vorbea atât de indiferent și de calm despre ceva care era complet neadecvat, încât Olivia nu avea nici o îndoială că era obișnuit să doarmă printre străini.

– Este ridicol! Eu și dumneata nu suntem rude. Nu putem locui în aceeași casă.

– Ești văduvă, nu fecioară. Nu este obligatoriu să ai vreo însoțitoare alături. Deși presupun că ai numeroase servitoare care se ocupă de nevoile dumitale. Lasă-le să te supravegheze dacă te temi că vei fi tentată să vii în patul meu.

Olivia icni, indignată.

– Bestie pompoasă! Nu aș veni niciodată în patul tău!

– Și cum eu nu am nici cel mai mic interes să vin în al tău, nu văd care este problema. În plus, multe dintre afaceri îmi solicită atenția pe timpul nopții, așa că voi fi la club în cea mai mare parte a timpului. Nu se va întâmpla nimic imoral.

Olivia refuză să conștientizeze junghiul pe care îl simțise când Jack o respinsese, recunoscând că nu avea nici un interes pentru persoana ei. Ea nu voia să îl atragă. Totuși, era dureros să își dea seama că un bărbat care, fără îndoială, avea obiceiul de a umbla după fuste, nu intenționa să umble după a ei. Se simțise profund rănită când Lovingdon încetase să mai vină în patul ei după ce rămăsese însărcinată. Poate că bărbaților li se părea neatrăgătoare. Presupuse că ar trebui să se simtă confortabil știind că era în siguranță în preajma lui Jack Dodger. În schimb, simți dorința copleșitoare de a plânge.

– Te implor, în numele lui Dumnezeu, lasă-ne să plecăm!

El o studie gânditor, iar ea se agăță de ultima rămășiță de speranță că această tortură urma să se încheie în favoarea ei. Dacă el avea măcar o fărâmă de decență, putea fi suficient...

– Mă tem că nu pot face asta.

– De ce nu?

– M-am săturat să mă tot repet. Plecarea nu este în interesul băiatului, iar eu sunt tutorele său. Acum, fie te întorci în casă ca o doamnă cuviincioasă – mergând pe propriile picioare –, fie te arunc pe umăr. Alegerea este a dumitale. Dar acum.

– Să mă arunci pe umăr? Ca și cum aș fi o târfă de pe stradă? Nu ai îndrăzni.

– Și-am mai spus, provocându-mă nu vei reuși decât să mă convingi să fac un lucru.

Se întinse spre ea...

Olivia țipă scurt, îl strânse pe Henry la piept și se împinse puternic în spatele trăsurii, fiind surprinsă că nu rupsese spătarul, aproape rostogolindu-se în coșul pentru bagaje.

– Suficient. Ți-ai demonstrat punctul de vedere. Ești un tiran. Sunt perfect capabilă să merg singură în casă.

– Păcat! Jack Dodger se foi în scaun. Îl voi duce eu pe băiat.

– Aș prefera să nu o faci.

Pentru o fracțiune de secundă, Oliviei i se păru că îi rănise sentimentele. Nu știa cum de acest lucru putea fi posibil, când nimic în afară de ură nu exista între ei.

– Cum dorești, ducesă, spuse el, tonul lui sfidător răsunând în jurul lor.

– Ai putea să nu îmi mai spui astfel, te rog?

– Dar așa se cuvine, nu-i așa?

– Nu în felul cum o spui dumneata.

– Poate m-ai putea învăța să o spun într-un mod decent și, în schimb, îți pot împărtăși câteva lucruri indecente, spuse el cu o voce joasă, care îi provocă furnicături în locuri în care nu le mai simțise vreodată. Vom discuta posibilitățile în bibliotecă.

– Trebuie să îi citesc lui Henry mai întâi. Nu poate să adoarmă fără să îi citesc.

– Asta sună ca un șiretlic menit să amâne inevitabilul.

– Mă jignești îndoindu-te de cuvintele mele. Totuși, întreabă pe cine dorești dintre servitori. Ei îți vor confirma că îi citesc în fiecare seară. Nu că aș avea nevoie de confirmarea lor.

– Presupun că ai dreptate. Ar trebui să te tratez ca de la egal la egal.

– De la egal la egal? Ești un om de rând.

– Mă refeream la faptul că amândoi suntem hoți. Deși trebuie să recunosc că eu am mai mult succes. Nu m-aș fi lăsat prins.

– Îndrăznesc să spun că îți supraestimezi abilitățile. La un moment dat, ai fost prins. Am observat semnul de pe mână.

– Da, o chestiune ce ține de ghinion. Spre norocul dumitale, în zilele noastre nu mai înfierează infractorii.

Olivia nu vedea rostul să-i repete că ea nu era o hoață. De unde era să știe că el moștenise trăsura? Trebuia să arunce o privire peste registrul lui sau să îl studieze mai atent pe al fiului ei.

– Ești incredibil de iritant, domnule Dodger.

– Face parte din șarmul meu. Te aștept în bibliotecă după ce îi vei termina de citit protejatului meu.

Cu aceste cuvinte, sări din trăsură, făcând-o să se legene cu mișcările lui, și anunță către servitorii care încă așteptau afară:

– Ducesa a decis să își anuleze călătoria. Vă rog să vă asigurați că totul este pus înapoi la locul lui.

Apoi dispăru în întuneric, lăsând-o pe o scară în spirală ce ducea spre iad.

Capitolul 4

Lenevind pe o canapea din bibliotecă, Jack sorbea dintr-un pahar cu whisky, recunoscător pentru că avusese inspirația de a aduce câteva sticle de la Luke. Plănuise să se întoarcă la noua lui reședință pentru a discuta aranjamentele cu văduva și decisese că amândoi aveau nevoie de încurajări din partea licorii diavolului pentru a prinde puteri pentru ceea ce era convins că urma să fie un proces dificil de stabilire a regulilor creșterii fiului ei. Jack nu se aștepta ca ea să fie de acord cu toate propunerile lui.

Fusese destul de surprins când sosise și descoperise că trăsura era pregătită pentru plecarea grăbită a ducesei. Trecuse mult timp de când diavolul îl posedase, iar el nu avea obiceiul de a speria femeile, dar nu se putuse abține să nu se ascundă în trăsură, așteptând-o. Din nefericire, nu luase în considerare și faptul că urma să fie însoțită de fiul ei. Să o enerveze pe ea era un lucru, dar să terorizeze copilul era o chestiune cu totul diferită. Jack nu era de acord cu rănirea copiilor. Oricum își pierdeau inocența mult prea devreme.

La naiba, ar fi trebuit să o lase să îl ducă pe băiat în provincie. Și doar să pretindă că era tutorele lui. Își petrecuse o bună parte din tinerețe pretinzând un lucru sau altul pentru a obține ceva. Când șterpelea din buzunare, se îmbrăca adesea în haine elegante, furate, astfel încât atunci când mergea printre oameni bogați să pară că aparținea rangului lor – copilul cuiva hoinărind printre ei. Toți copiii lui Feagan erau pricepuți la a se adapta mediului, părând să se acomodeze oriunde, chiar și atunci când nu o făceau.

Oare Beckwith avea de gând să îl verifice, să se asigure că își îndeplinea sarcinile? Puțin probabil. Bărbatul supraviețuise transmiterii mesajului, se asigurase că formularele corespunzătoare fuseseră semnate. Își câștigase banii. Cu siguranță Jack nu avea

nici un plan să îi dea mai mulți. Dispăruse din viețile lor. Cel puțin până când o să vină timpul să îi ofere obiectul final, cel cu valoare incomensurabilă. Cuvintele răsunară în mintea lui Jack ca și cum ar fi fost cântate de un cor de îngeri. Toate aceste lucruri și altele în plus.

Aruncă o privire spre ceasul de deasupra șemineului, apoi își îndreptă atenția spre o masă pe care erau aranjate tot felul de ceasuri. Ducesa îi citea fiului ei de aproape o oră. Ce naiba îi citea? Unul dintre romanele lui Dickens?

Apoi un gând oribil îi trecu prin minte. Era o femeie inteligentă, după cum dovedise când își măsuraseră puterile. El îi închisese o cale de scăpare. Poate că ea găsise alta.

– Drăcie! bombăni în timp ce sărea în picioare, vărsând bunătate de whisky pe vesta lui preferată. Înjură din pricina risipei, apoi dădu pe gât rămășițele din pahar înainte de a se năpusti afară din bibliotecă.

Un servitor care lenevea lângă perete sări imediat în poziția de drepți, cu teama de a nu fi mustrat pentru lipsa de disciplină citindu-i-se pe chip. Lui Jack îi păsa prea puțin de cât de drept putea să stea un om. Îi păsa doar ca omul să îi ofere rezultate și să fie la dispoziția lui când era nevoie.

– Ai mai văzut-o pe ducesă de când a urcat la etaj? întrebă Jack poruncitor.

– Nu, domnule.

Jack blestemă din nou. Fără îndoială, evadarea era o posibilitate. Jack își aminti de copacii enormi aflați în apropierea casei. Ducesa putea deschide o fereastră, putea sări într-unul și să coboare pe pământ fără nici o problemă. Jack procedase destul de des astfel, când locuise acasă la Claybourne. Bătrânul le interzisese să îl viziteze pe Feagan atâta vreme cât dormeau sub acoperișul lui. Jack presupusese întotdeauna că ceea ce nu știa nu îl putea răni pe bătrân. Iar el refuza să îl abandoneze complet pe Feagan. Așa că oscilase între ambele lumi. În multe feluri, încă o făcea.

Urcă grăbit scările, câte două deodată. Nici un alt servitor nu mai era prin preajmă. Se îndreptă spre camera copilului, deschise ușa și se opri...

Ducesa evadase – ca și fiul ei – în lumea somnului. Jack simți cum stomacul i se strânge în timp ce amintirea vagă

de pe vremea când dormea cuibărit lângă mama sa se lupta să prindă viață. El nu voia să se gândească la ea în această seară, nu voia să se gândească la tot ce ar sacrifica o mamă pentru copilul ei, nu voia să se întrebe ce ar putea sacrifica ducesa. Devotamentul față de fiul său îl luase prin surprindere. Într-un fel sau altul, Jack presupusese întotdeauna că aristocrația era mai presus de sentimente. Și nu i se întâmpla des să judece greșit situațiile sau oamenii. Dar, în acest caz, era posibil să o fi făcut.

Aruncă o privire grăbită prin încăpere. Dădaca dormea într-un pat mic în colțul îndepărtat. Jack nu știa dacă acesta era un procedeu obișnuit sau doar un alt exemplu al naturii supraprotectoare a mamei băiatului. El nu era foarte familiarizat cu normele unei gospodării. Lovingdon îi dăduse o sarcină descurajatoare. Era uluit de propria hotărâre de a o duce la bun sfârșit. Își întoarse atenția asupra ducesei.

Olivia stătea în capul oaselor pe pat, cu capul într-un unghi ciudat și cu cartea deschisă în poală. Băiatul era ghemuit pe o parte, sugându-și degetul mare și sforăind ușor. O mână de-a mamei lui i se odihnea pe cap, cu degetele pierdute printre buclele blonde, ca și cum l-ar fi putut proteja cu o simplă atingere.

Da, ar trebui să îi lase să plece. Ce știa el despre băieți? A, protejase câțiva pe vremea lui, iar cicatricile îi stăteau mărturie – și nu toate erau vizibile. Dar Jack era obișnuit să învețe băieții cum să supraviețuiască când nu aveau pe nimeni care să îi protejeze. Câțiva dintre ei lucrau la clubul lui: făcând comisioane, aducând băuturile domnilor și mâncarea. Jack se întrebă dacă Lovingdon observase încrederea pe care băieții pe care îi angajase începuseră să o nutrească față de el. Erau întotdeauna temători, nu aveau încredere în norocul lor, bănuitori cu privire la motivele lui la început. Dar, cu timpul, se dăduseră pe brazdă: începuseră să meargă țanțoși, să vorbească fără ezitări, să devină conștienți de valoarea lor. Acesta fusese motivul pentru care Lovingdon venise în clubul lui și nu profitase de serviciile localului – să privească, să învețe, să decidă cine îi putea pregăti mai bine fiul pentru lume?

Un ticălos precum Jack Dodger? Dacă băiatul ar fi fost un derbedeu de pe stradă, poate. Dar fiul unui lord? Jack nici nu știa de unde să înceapă. Așadar, de ce nu acceptase să iasă cu ușurință

din dilemă atunci când ducesa îi oferise soluția? Să ia totul și să îi lase să plece. Nu avea sens să îi forțeze să stea, și totuși ezita să-i elibereze.

Jack își întoarse din nou atenția spre doamna în cauză. Adormită, avea o frumusețe diafană neașteptată, ca și cum toate grijile îi dispăruseră în timp ce se adâncea în vise. Jack se întrebă cum era să visezi. El nu o făcuse niciodată – poate pentru că dormea atât de rar. Era obsedat de strângerea unei averi cât mai mari, lucrând până noaptea târziu cât de des posibil. Știa care era adevărata valoare a banului. Proteja o persoană astfel încât să nu fie nevoită să facă lucruri pe care nu voia să le facă.

Așa funcționau lucrurile de obicei. El nu voia în mod special să fie tutorele băiatului, iar dacă flăcăul nu și-ar fi supt degetul, dacă nu ar fi țipat mai tare decât mama lui, poate că Jack ar fi pus la îndoială nevoia ca micuțul să rămână alături de el. Un băiat nu ar trebui să fie atât de speriat. Nimeni nu ar trebui. Ce îi provocase atâtea temeri? Și cum putea Jack să îi inspire încrederea de care avea nevoie pentru a-și onora titlul? Cu discuții târzii în noapte înaintea unui foc de cărbuni, în timp ce ginul îi încălzea stomacul, iar o pipă, plămânii? Nu credea că ducesa ar fi de acord – ceea ce transforma ideea într-una demnă de luat în considerare. Să o enerveze devenise cel mai recent viciu al său. Ea îl irita din motive pe care Jack nu le înțelegea. Era conștient de prezența ei într-un fel în care nu i se mai întâmplase vreodată cu alte femei.

Ducesa se ghemuise în pătuțul copilului, lăsându-și pantofii pe podea, în apropiere. Deși purta ciorapi, Jack observă că avea picioare mici și delicate. O făceau să pară vulnerabilă, iar el fu copleșit de dorința irațională de a o proteja. Își imagină că ea s-ar fi opus. Probabil că rămăsese acolo în mod intenționat până adormise, sperând să evite astfel o altă întâlnire cu Jack. Femeie naivă! În cele din urmă, toată lumea trebuie să se confrunte cu diavolul și să își plătească datoriile.

Mâine avea să învețe această lecție. Însă în această seară, Jack avea de gând să o lase să se odihnească liniștită – deși nu în acest pat. Să se trezească după o noapte chinuită urma doar să o indispună și să o facă și mai dificilă decât era, ceea ce era destul. Jack se îndoia că aveau să cadă vreodată de acord în vreo privință.

Cu grijă, îşi strecură braţele sub ea, unul sub umeri, celălalt sub genunchi. Se gândi că, fără îndoială, spatele lui avea să protesteze, dar când o ridică descoperi că era la fel de uşoară precum atingerea lui când îşi strecura mâna în buzunarul cuiva pentru a-l elibera de posesiuni. Ducesa scoase un sunet ca un mieunat uşor în timp ce îşi odihni capul în scobitura gâtului său. Nasul îi fu învăluit de un miros pe care Jack îl recunoscu: laudanum. Poate că şi ea adormea la fel de greu ca el noaptea.

Jack îşi întoarse privirea spre băiat, care îl privea. Reuşi să afişeze un zâmbet, îi făcu cu ochiul şi îi şopti:

– Culcă-te! Ţin eu monştrii departe în noaptea asta.

Băiatul închise ochii. Jack ieşi din cameră şi porni în josul coridorului, spre uşa care ducea în dormitorul ducesei.

„Te rog să nu intri în dormitorul meu." Jack blestemă în barbă. Ce îi păsa lui de dorinţele ei? Oare ce ascundea acolo? Faptul că nu voia ca el să vadă îl făcea să îşi dorească şi mai mult să ştie. Şi de ce nu ar face-o? Locuinţa era a lui, ceea ce însemna, în mod legal, că acea cameră îi aparţinea. Avea tot dreptul să deschidă uşa aceea...

Blestemă din nou şi porni spre dormitorul principal, cel care aparţinuse soţului ei, iar acum era al lui Jack. Îndoindu-şi puţin genunchii, reuşi să ajungă la mâner, să îl răsucească şi să deschidă uşa. Încăperea era întunecată. Lumina felinarelor de pe coridor şi cea care pătrundea pe fereastră – de la lămpile cu gaz care brăzdau aleea din faţă – îi oferiră suficientă lumină pentru a distinge conturul patului uriaş. Se îndreptă spre el şi o puse blând jos.

Ea scânci şi mormăi:

– Îmi pare rău. Iartă-mă!

Jack se lăsă pe vine.

– Pentru ce, ducesă?

Răspunsul ei fu doar un oftat uşor. O mână i se odihnea lângă şold, iar cealaltă pe pernă. Îşi scosese boneta de văduvă – un accesoriu stupid, de altfel – şi Jack avu o idee mai clară despre părul ei. Nu era castaniu, aşa cum crezuse iniţial, ci avea mai degrabă o nuanţă roşcată. Diavolul îi dădu ghes din nou. Folosindu-şi degetele abile şi atingerea uşoară a unui hoţ de buzunare, găsi o agrafă. Cu blândeţe, i-o scoase din păr. Apoi găsi încă una şi încă una, până când îi eliberă părul de orice îl incomoda, rămânând greu

în mâna lui. Moale și mătăsos. Jack frecă între degete câteva șuvițe. Nu știa de ce simțise această dorință copleșitoare de a cunoaște textura părului ei... Și ceva în plus.

Își coborî chipul aproape de gâtul ei și inhală încet mirosul amețitor al parfumului său. Aroma era mai puternică acolo, ca și cum un loc secret stătea ascuns chiar în spatele urechii. Cu ce alt loc ar putea ea încerca să tachineze un bărbat? Pentru că așa s-ar întâmpla, Jack nu avea nici o îndoială în această privință.

Ridicându-se, o privi. Se întrebă oare câte nopți petrecuse ea în acest pat, obosită și satisfăcută. Oare ducele o îmbrățișa după aceea? Femeile cu care se culcase Jack nu aveau nevoie de îngrijiri speciale, dar se gândea că ar fi diferit cu o femeie care nu era cumpărată. Cu siguranță s-ar aștepta la mai multe când nu îi erau puse monede în palmă. Avea nevoie de curtoazii care să îi umple inima.

Jack făcu un pas în spate. Era ceva foarte plăcut la priveliștea unei femei în pat, mai ales că acum acesta era patul lui. În ciuda tuturor femeilor pe care le satisfăcuse și de care fusese satisfăcut, nu o privise niciodată pe vreuna dormind. Chiar și în somn, o femeie era seducătoare și ispititoare... Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă, refuzând să se lase sedus, chiar și de o femeie atât de minunată precum ducesa de Lovingdon.

Jack se duse la clubul său și se desfătă cu priveliștile, mirosurile și sunetele, cu bărbații bine îmbrăcați de la mesele de pariuri, cu aroma bogată a whisky-ului și a țigărilor scumpe, cu sunetul zarurilor și al jetoanelor din lemn. Muzica de pian plutea dintr-o altă cameră, unde fetele lui dansau cu bărbați, uneori conducându-i într-un colț pentru un sărut seducător, alteori părăsind încăperea pentru ceva mai puțin legal. Jack le plătea bine pe fete pentru a-i întreține clienții cu dansuri și conversații în acea cameră. Orice câștigau de partea cealaltă a acelor uși le aparținea. El nu oferea târfe clienților, dar nici nu judeca dacă o fată voia mai mult – atâta vreme cât asta era alegerea ei. Toată lumea știa că Jack Dodger nu întorcea spatele dacă angajații lui erau tratați prost.

Se plimbă prin club, studiind mesele, jucătorii, modul în care progresau jocurile. Observă volumul zgomotului. Bărbații mai gălăgioși tindeau să cheltuie mai mult. Trecu pe lângă una dintre mesele la care se desfășura un joc de brag. Era o vreme când Luke

Cu grijă, își strecură brațele sub ea, unul sub umeri, celălalt sub genunchi. Se gândi că, fără îndoială, spatele lui avea să protesteze, dar când o ridică descoperi că era la fel de ușoară precum atingerea lui când își strecura mâna în buzunarul cuiva pentru a-l elibera de posesiuni. Ducesa scoase un sunet ca un mieunat ușor în timp ce își odihni capul în scobitura gâtului său. Nasul îi fu învăluit de un miros pe care Jack îl recunoscu: laudanum. Poate că și ea adormea la fel de greu ca el noaptea.

Jack își întoarse privirea spre băiat, care îl privea. Reuși să afișeze un zâmbet, îi făcu cu ochiul și îi șopti:

– Culcă-te! Țin eu monștrii departe în noaptea asta.

Băiatul închise ochii. Jack ieși din cameră și porni în josul coridorului, spre ușa care ducea în dormitorul ducesei.

„Te rog să nu intri în dormitorul meu." Jack blestemă în barbă. Ce îi păsa lui de dorințele ei? Oare ce ascundea acolo? Faptul că nu voia ca el să vadă îl făcea să își dorească și mai mult să știe. Și de ce nu ar face-o? Locuința era a lui, ceea ce însemna, în mod legal, că acea cameră îi aparținea. Avea tot dreptul să deschidă ușa aceea...

Blestemă din nou și porni spre dormitorul principal, cel care aparținuse soțului ei, iar acum era al lui Jack. Îndoindu-și puțin genunchii, reuși să ajungă la mâner, să îl răsucească și să deschidă ușa. Încăperea era întunecată. Lumina felinarelor de pe coridor și cea care pătrundea pe fereastră – de la lămpile cu gaz care brăzdau aleea din față – îi oferiră suficientă lumină pentru a distinge conturul patului uriaș. Se îndreptă spre el și o puse blând jos.

Ea scânci și mormăi:

– Îmi pare rău. Iartă-mă!

Jack se lăsă pe vine.

– Pentru ce, ducesă?

Răspunsul ei fu doar un oftat ușor. O mână i se odihnea lângă șold, iar cealaltă pe pernă. Își scosese boneta de văduvă – un accesoriu stupid, de altfel – și Jack avu o idee mai clară despre părul ei. Nu era castaniu, așa cum crezuse inițial, ci avea mai degrabă o nuanță roșcată. Diavolul îi dădu ghes din nou. Folosindu-și degetele abile și atingerea ușoară a unui hoț de buzunare, găsi o agrafă. Cu blândețe, i-o scoase din păr. Apoi găsi încă una și încă una, până când îi eliberă părul de orice îl incomoda, rămânând greu

în mâna lui. Moale și mătăsos. Jack frecă între degete câteva șuvițe. Nu știa de ce simțise această dorință copleșitoare de a cunoaște textura părului ei... Și ceva în plus.

Își coborî chipul aproape de gâtul ei și inhală încet mirosul amețitor al parfumului său. Aroma era mai puternică acolo, ca și cum un loc secret stătea ascuns chiar în spatele urechii. Cu ce alt loc ar putea ea încerca să tachineze un bărbat? Pentru că așa s-ar întâmpla, Jack nu avea nici o îndoială în această privință.

Ridicându se, o privi. Se întrebă oare câte nopți petrecuse ea în acest pat, obosită și satisfăcută. Oare ducele o îmbrățișa după aceea? Femeile cu care se culcase Jack nu aveau nevoie de îngrijiri speciale, dar se gândea că ar fi diferit cu o femeie care nu era cumpărată. Cu siguranță s-ar aștepta la mai multe când nu îi erau puse monede în palmă. Avea nevoie de curtoazii care să îi umple inima.

Jack făcu un pas în spate. Era ceva foarte plăcut la priveliștea unei femei în pat, mai ales că acum acesta era patul lui. În ciuda tuturor femeilor pe care le satisfăcuse și de care fusese satisfăcut, nu o privise niciodată pe vreuna dormind. Chiar și în somn, o femeie era seducătoare și ispititoare... Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă, refuzând să se lase sedus, chiar și de o femeie atât de minunată precum ducesa de Lovingdon.

Jack se duse la clubul său și se desfătă cu priveliștile, mirosurile și sunetele, cu bărbații bine îmbrăcați de la mesele de pariuri, cu aroma bogată a whisky-ului și a țigărilor scumpe, cu sunetul zarurilor și al jetoanelor din lemn. Muzica de pian plutea dintr-o altă cameră, unde fetele lui dansau cu bărbați, uneori conducându-i într-un colț pentru un sărut seducător, alteori părăsind încăperea pentru ceva mai puțin legal. Jack le plătea bine pe fete pentru a-i întreține clienții cu dansuri și conversații în acea cameră. Orice câștigau de partea cealaltă a acelor uși le aparținea. El nu oferea târfe clienților, dar nici nu judeca dacă o fată voia mai mult – atâta vreme cât asta era alegerea ei. Toată lumea știa că Jack Dodger nu întorcea spatele dacă angajații lui erau tratați prost.

Se plimbă prin club, studiind mesele, jucătorii, modul în care progresau jocurile. Observă volumul zgomotului. Bărbații mai gălăgioși tindeau să cheltuie mai mult. Trecu pe lângă una dintre mesele la care se desfășura un joc de brag. Era o vreme când Luke

își petrecea majoritatea serilor acolo – nu doar pentru că era partener, ci pentru că îi plăcea un joc straşnic de cărți. Totuşi, de când se căsătorise, își petrecea nopțile cu soția lui. Nu că Jack i-ar fi putut găsi vreo vină în asta. Era o femeie încântătoare.

Când trecu pe lângă zona în care se vindeau gustările, bărbatul de la bar dădu aprobator din cap zâmbind larg, semn să afacerea mergea bine. Se apropie apoi de o cameră unde femeile ofereau consolare domnilor care nu fuseseră atât de norocoşi la mesele de joc – sau poate că o femeie era păcatul ales pentru acea noapte. Stând în pragul uşii, Jack aşteptă o clipă pentru ca ochii să i se acomodeze cu semiîntunericul. Camera era slab luminată dinadins, pentru a oferi iluzia intimității, dar acolo nu existau secrete. Dacă Jack şi-ar fi pus în minte, ar fi putut şantaja orice bărbat care-i trecea pragul, dar discernământul afacerii lui era mai presus de asta. El oferea un spațiu sigur în care bărbații își puteau satisface capriciile. Iar Jack învățase de la o vârstă fragedă că o persoană ar plăti aproape orice pentru un paradis protejat.

O femeie aşezată în poala unui bărbat îi atrase atenția. Prudence lucra cu el de multă vreme. Tinerețea începuse să piară din trăsăturile ei, dar mult mai importantă era experiența sa. Îi şopti ceva la ureche bărbatului, apoi se ridică şi se îndreptă cu o alură seducătoare spre Jack. Părul blond îi era despletit şi îi curgea pe umeri şi pe spate. Dusese întotdeauna lipsă de modestie şi își învelea trupul doar în mătase.

– Bună, iubire, îl întâmpină ea pe un ton obraznic. Mă căutai?

Jack îi aruncă o privire lungă, de apreciere pentru ceea ce femeia avea de oferit, dar şi de regret. Întotdeauna era o idee bună să nu laşi o femeie să își dea seama că nu o doreşti. Mai bine o lăsai să creadă că altul era motivul care te îndepărta.

– Nu în seara asta, Pru.

Ea se încruntă.

– A trecut ceva vreme, Jack. Nu ți-ai găsit pe alta, aşa-i?

– Nu, sunt doar dus pe gânduri. Cum merg lucrurile cu celelalte fete?

Prudence le supraveghea pe fetele care lucrau acolo, asigurându-se că înțelegeau regulile, că rămâneau curate şi că nu erau abuzate.

– E totul în regulă, dar cred că o s-o pierzi pe Annie. Unul dintre lorzi s-a oferit s-o facă amanta lui.

– Dar ea își dorește asta?

Prudence încuviință din cap.

– E un tip cumsecade.

– Asigură-te că Annie înțelege că nu se va însura niciodată cu ea.

– Știe, Jack. Toate știm ce suntem.

– Tu, Pru, ești o răutate. Și, din când în când, un bărbat are nevoie de asta.

Ea îi făcu cu ochiul.

– Bine, anunță-mă când ai nevoie de mine. Încă sunt fata ta.

Trimițându-i un sărut în aer, se întoarse la domnul care o aștepta. În ultima vreme, Pru fusese singura dintre fete căreia Jack îi solicitase serviciile. Nu avea nevoie de gelozie în rândul angajatelor. O plătea foarte, foarte bine – și asta nu pentru că era foarte bună, ci pentru că ea nu aștepta niciodată de la el mai mult decât era capabil să ofere.

Se îndepărtă de camera în care bărbații se bucurau de compania femeilor. Pornind înapoi spre salonul de jocuri, îi recunoscu pe câțiva dintre indivizi. Era cu mult trecut de miezul nopții, dar încăperea era aglomerată și atmosfera, euforică. Păcatul nu ținea cont de oră, ceea ce era bine pentru Jack, întrucât el nu avea nevoie de mult somn.

Deschise ușa care dădea spre camerele din spate, unde erau gestionate afacerile sale. Se opri în pragul altei uși deschise, sprijinindu-se de cadrul ei, și privi cum Frannie Darling făcea însemnări precise în registrele lui. Și ea fusese unul dintre copiii lui Feagan – singura care-i egalase harul mâinilor dibace. Nimeni nu aducea niciodată atât de multe ca ei doi.

Și părul ei roșu era prins într-un coc, dar coafura nu părea să îi întindă pielea peste obraji, așa cum se întâmpla în cazul ducesei. La fel ca ducesa, și Frannie purta negru, dar nu pentru că ar fi fost în doliu, ci pentru că nu voia să atragă atenția asupra sa. Jack îi cumpărase odată o rochie de un verde-smarald. El prefera culorile îndrăznețe și crezuse că arăta frumos în ea. Ea roșise și îi mulțumise până la exagerare, dar, din câte știa el, nu o purtase niciodată. Nu îi plăcea ca bărbații să o observe, deși o făceau. Jack

nu se putea gândi la nici măcar unul dintre flăcăii lui Feagan care să nu se fi îndrăgostit de ea la un moment dat. Nici măcar el nu era imun în fața farmecelor ei.

Ridicând privirea, Frannie îi aruncă acel zâmbet timid și neastâmpărat care câștigase inimile atâtor băieți.

– Iată-te! Ai fost plecat destul de mult timp.

– Întâlnirea s-a dovedit a fi mai complicată decât mă așteptasem.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu neapărat, dar trebuie să știi că vor avea loc niște schimbări.

– Nu cred că îmi place cum sună.

Intrând în cameră, Jack aruncă o privire în jur. Spre deosebire de casa din care tocmai plecase, această încăpere era mobilată sărăcăcios, cu un birou și trei scaune. Pereții erau simpli. Un mic set de rafturi susțineau registrele care cuprindeau istoria afacerii lui. Lângă celălalt perete era o canapea. Jack nu știa prea bine pentru ce o folosea Frannie. Cu siguranță, nu dormea acolo. Patul ei se afla într-un apartament în care se ajungea printr-o alee din spatele clădirii. Și apartamentul lui era tot acolo, la fel ca al multora dintre angajații săi. Îl costa o avere, dar un angajat fericit nu fura bani de sub tejghea.

– De ce nu iei loc? spuse Frannie.

Clătinând din cap, Jack făcu un pas mai aproape și își împreună mâinile peste spătarul scaunului din fața biroului.

– Am stat prea mult jos în seara asta.

Făcu semn spre registrele deschise împrăștiate pe birou. Frannie era un geniu când venea vorba de cifre. Poate pentru că Feagan o lăsase să stea în poala lui și să numere batistele și banii pe care îi strângeau ceilalți în timpul zilei. Poate că Feagan nu își dăduse seama, dar îi oferise o abilitate care le servea tuturor.

– Am avut o noapte profitabilă?

– Întotdeauna avem o noapte profitabilă. O să mori bogat, Jack.

Glasul ei era brăzdat de o tristețe pe care Jack nu o trecu cu vederea. Știa că Frannie nu era de acord cu importanța pe care el le-o acorda banilor. Afișă un zâmbet larg.

– Ba chiar mai bogat decât am anticipat. Ducele de Lovingdon mi-a lăsat o avere.

Frannie căscă ochii verzi.

– De ce?

– Să dea naiba dacă știu. Degetele lui se înfipseră în spătarul scaunului tapisat cu piele. Ai vorbit vreodată cu el?

– De ce aș fi făcut-o?

– A venit aici de câteva ori.

– Știi că evit cât de mult pot zona jocurilor.

Băutura scumpă îi făcea pe clienții lor mai prietenoși decât ar fi fost în mod normal și totodată să își judece greșit propriul farmec. Zona jocurilor nu era un loc potrivit pentru o doamnă care dorea să evite avansurile bărbaților.

– De asemenea, era o cunoștință de-a bunicului lui Luke. Îmi amintesc vag că l-am întâlnit la reședința Claybourne și i-am arătat medalionul.

– Ce medalion?

Medalionul conținea o fotografie miniaturală a mamei sale. În noaptea în care îl vânduse, i-l dăduse împreună cu o avertizare.

– Să nu uiți niciodată că te-am iubit, Jack.

Îl iubise. El nu aflase niciodată ce făcuse încât să piardă dragostea ei. În timp, dorința lui de a înțelege pierise. Își pusese toate abilitățile în slujba supraviețuirii.

În ziua în care îl cunoscuse pe Lovingdon, se afla în grădina lui Claybourne, studiind trăsăturile mamei lui din medalion și încercând să își dea seama dacă ea ar fi fost dezamăgită dacă fiul său nu ar fi profitat de tot ceea ce îi oferea contele. Detesta să locuiască în casa aceea. Îi amintea de o alta...

Jack clătină din cap.

– Nu este important. M-am gândit că poate ai vorbit cu el la Claybourne.

– Nu din câte îmi amintesc.

– Presupun că nu contează. Ceea ce trebuie să știi este că am fost de acord să fiu tutorele copilului, așa că s-ar putea să nu mai fiu pe aici la fel de mult ca de obicei.

– De ce tu?

– Asta pare să fie întrebarea de pe buzele tuturor și, din nou, nu am nici o idee.

– Cred că vei fi un tutore minunat.

Jack râse. În ciuda faptului că fusese crescută pe străzi, Frannie își păstrase o fărâmă de inocență când venea vorba de flăcăii lui Feagan. Întotdeauna fusese de părere că exista ceva bun în ei, chiar dacă era atât de adânc îngropat, încât uneori nici ei înșiși nu îl puteau găsi.

– Ai de gând să îi spui lui Luke despre schimbarea norocului tău? întrebă Frannie.

– Deja am făcut-o. I-am văzut mai devreme, spuse el, mijindu-și privirea. Nu cred că mi-a iertat pentru rolul pe care l-am jucat în moartea părinților săi.

Trecuseră două luni de când Luke aflase adevărul despre acea zi fatidică din urmă cu douăzeci și cinci de ani, o zi care le schimbase viețile amândurora.

– Nu este vina ta! Erai doar un copil. Nu știai ce plănuise omul acela când te-a plătit să îi ademenești familia pe alee.

Așa se scuzase și Jack, și nu era în întregime o minciună. Nu cunoscuse detaliile, dar știa să recunoască răul când îl privea în ochi. Își ignorase bănuielile pentru că își dorise banii. De atunci, trăise cu regretul în fiecare zi. Spera să nu fie și cazul târgului pe care îl încheiase în această seară. Lovi spătarul scaunului cu palma.

– Mai bine aș trece la treabă, trebuie să mă asigur că toate chestiunile sunt în regulă, ca să pot fi liber de dimineață să mă ocup de aranjamentele noilor mele posesiuni.

– Presupun că niște felicitări ar fi potrivite, spuse încet Frannie.

Jack nu putea scăpa de o presimțire de rău augur.

– Condoleanțe, mai bine zis, spuse el, făcându-i cu ochiul. Noapte bună, Frannie.

Porni apoi în josul coridorului, se opri la biroul său pentru a-și lua pipa și tutunul, apoi își continuă drumul spre ieșire. Păși afară în noapte, unde ceața devenise și mai deasă. Se întrebă dacă în provincie era ceață. În cele din urmă, trebuia să aibă de grijă de proprietățile pupilului său. Lucru care se putea dovedi interesant. Londra era tot ce știa Jack, dar o știa destul de bine.

Rezemându-se de zid, își umplu pipa cu tutun, scoase un chibrit și-l aprinse, apoi începu să pufăie până când aroma ispititoare

se învolbură în jurul lui. Era un amestec mult mai bogat decât cel pe care-l fuma când era copil. Totuși, îi amintea de o vreme în care viața fusese simplă și se reducea la a strânge un anumit număr de batiste pe zi. Dar Jack nu se mulțumise cu peticele de mătase.

Preferase ceasurile, bijuteriile și alte obiecte sclipitoare care îi aduceau bani frumoși de la cei care cumpărau bunuri furate. Nu întotdeauna îi ducea captura lui Feagan. Își făcuse propriile relații. Dacă bunicul lui Luke nu l-ar fi luat în grija sa, Jack se îndoia că ar mai fi ajuns acum tutorele unui copil. Cu siguranță și-ar fi făcut propria gașcă de hoți, care ar fi ajuns în cele din urmă să rivalizeze cu cea a lui Feagan pentru notorietate. Acesta fusese scopul lui, oricum. Să devină cel mai faimos, să fie cel despre care erau cântate balade și erau scrise povești.

Plănuise să îi învețe pe băieți arta furtului. Iar acum se aștep-tau de la el să învețe un copil să fie cinstit și integru, să stea în Camera Lorzilor și să ajute la guvernarea unei națiuni.

Capitolul 5

Henry Sidney Stanford, al șaptelea duce de Lovingdon, știa că grișul i se răcea – și ura grișul rece pentru că era lipicios și alu-neca greu pe gât –, dar se temea că, dacă încerca să mănânce, s-ar putea îneca și muri.

În ultima vreme, era foarte preocupat de gândul că ar putea muri. Nu înțelegea prea bine de ce. Știa doar că tatăl său murise și îl puseseră într-o cutie drăguță, așa cum dădaca lui proceda cu ju-căriile cu care el nu se mai juca. Nu își mai văzuse tatăl de-atunci. Dar dădaca îl avertizase că, dacă mânca prea repede, se putea îne-ca și muri.

Nu avea de gând să mănânce în grabă, dar era foarte agitat și se simțea de parcă înghițise mingea cu care se juca uneori cu ta-tăl său. Era din cauza bărbatului. Bărbatul care fusese în trăsură. Bărbatul care venise după mama lui cu o seară în urmă. Acum era în camera băiatului, plimbându-se și privind lucrurile. Din când

în când arunca o privire spre Henry, iar când o făcea, mingea blocată în gâtul lui creştea mai mare.

– De cât timp eşti dădaca lui? întrebă bărbatul.

– De când s-a născut, milord, adică... domnule, răspunse dădaca lui Henry cu o reverenţă grăbită.

Mama lui Henry îi spunea Helen. Henry trebuia să i se adreseze cu „domnişoara Tuppin". Dar întotdeauna se bâlbâia când încerca să îi rostească numele, iar ea îl lovea încet peste degete cu un beţişor pe care îl purta în buzunarul rochiei, aşa că nu i se adresa pe nume decât când era absolut nevoie.

Domnişoara Tuppin îl lovea doar când nu era nimeni prin preajmă. El ştia că era din cauză că ţinea la el, iar faptul că nu era un băieţel cuminte era secretul lor. Henry ştia doar că nu voia ca mama lui să afle că făcea lucruri care meritau câte o lovitură. Ea îl credea un băiat cuminte şi, deşi era o minciună, el voia să creadă acest lucru ca să îl iubească în continuare.

– Aşadar, aceasta este camera copilului pe timp de zi? întrebă bărbatul.

– Da, domnule.

– Şi unde dormea noaptea trecută?

– În camera copilului pe timp de noapte, domnule.

– Şi oare când se va muta Lord Henry într-un dormitor corespunzător?

– Nu este lordul Henry, domnule. De fapt, nu a fost niciodată. A fost Lord Ashleigh. Desigur, acum este duce. Excelenţa Sa.

– Corect. Şi când se va muta Excelenţa Sa într-un dormitor corespunzător?

– Când va împlini opt ani.

– Există până şi reguli ale copilăriei, din câte văd.

– Da, domnule. Domnişoara Tuppin privi spre Henry. Nu ne plac întotdeauna, dar trebuie să le urmăm.

– Îţi plac regulile, Henry? întrebă bărbatul.

Henry îşi îndreptă privirea spre buzunarul rochiei dădacei sale, cel în care ţinea bâtul despre care el nu trebuia să spună nimănui, şi clătină din cap.

Bărbatul râse.

– Bun băiat. Cred că ne vom înţelege.

Bărbatul era înalt, așa cum fusese tatăl lui Henry. Se presupunea că toți trebuiau să poarte negru acum că tatăl său murise, dar bărbatul purta o vestă într-o nuanță închisă de violet. Henry se întrebă dacă ar trebui să îi spună bărbatului despre acea regulă.

Bărbatul își trase un scaun, îl întoarse și îl încălecă, încrucișându-și brațele peste spătar. Henry nu mai văzuse pe nimeni stând vreodată astfel. Era convins că era o modalitate greșită de a sta pe scaun, dar domnișoara Tuppin nu îl lovi pe bărbat peste degete. Poate că se temea de el.

– Știi cine sunt, Henry?

Henry încuviință, apoi clătină din cap. Într-un fel, știa. Bărbatul o supărase pe mama lui, dar o și luase în brațe cu grijă. Și o privise de parcă ar fi plăcut-o la fel de mult pe cât o plăcea Henry.

– Numele meu este Jack Dodger. Îmi poți spune Jack.

– Domnule, nu vreau să vă întrerup, dar nu se cuvine acest lucru și se va deprinde cu un obicei prost, spuse domnișoara Tuppin. Ar trebui să vi se adreseze cu „domnul Dodger". Și dacă îmi permiteți cutezanța, ar trebui să îi spuneți „Excelență".

– Vei afla, dulceață, că nu sunt un om al regulilor și am și eu câteva obiceiuri proaste. Îl privea pe Henry în timp ce vorbea. Noi doi avem multe în comun. Nici mie nu îmi plac regulile. Tatăl tău m-a rugat să îți fiu tutore. Știi ce este acela?

Henry clătină din cap.

– Este persoana care te protejează. Dacă cineva te rănește vreodată, tot ce trebuie să faci este să îmi spui mie, iar eu mă voi asigura că acea persoană nu te va mai răni niciodată.

Henry își mută privirea pe domnișoara Tuppin. Chipul îi era împietrit într-o expresie dură, ca atunci când îl lovea cu bățul. Îl privi din nou pe Jack.

– Îmi pare rău că tatăl tău a murit, spuse bărbatul.

– T-tatăl tău este mort?

– Probabil. Adevărul este, Henry, că nu mi-am cunoscut tatăl. Așadar, după cum vezi, mai avem încă un lucru în comun. Nici unul din noi nu are tată.

– S-se va întoarce?

Jack ridică din sprâncene.

– Cine? Tatăl tău?

Henry încuviință din cap. Jack păru să se întristeze dintr-odată.

– Nu, băiete, nu se va întoarce. Dar m-a rugat să am grijă de tine, așa că, dacă ai nevoie de ceva...

Jack dădu să se ridice.

– Un cățeluș! spuse brusc Henry.

Bărbatul se opri.

– Ai nevoie de un cățeluș?

Henry încuviință grăbit din cap. Jack îi făcu cu ochiul.

– Vom vedea, spuse el, apoi părăsi încăperea.

Henry o privi pe domnișoara Tuppin, a cărei privire rămăsese fixată pe ușă în timp ce își mușca buza inferioară, ca și cum s-ar fi gândit intens la ceva.

– Mănâncă-ți grișul, Henry.

Deși grișul era lipicios, făcu așa cum i se spusese, pentru că mâna femeii se afla în buzunarul rochiei.

Olivia se întinse sub pătură. Încă o durea capul, gâtul îi era uscat și își simțea ochii umflați. Laudanumul o ajutase să doarmă, dar fără a o elibera de simptomele doliului. Se întreba cât de mult aveau să dureze.

Apoi letargia se evaporă și își aminti groaza stârnită de aflarea termenilor testamentului. Se ridică brusc în capul oaselor și își cuprinse capul în mâini. Părul îi curgea pe umeri. Când și-l despletise? Mersese la culcare fără să se pieptene? Apoi privirea îi căzu pe agrafele de păr, care erau aliniate pe noptieră.

Doar că nu era noptiera ei. Dumnezeule, nu era patul ei. Îngrozită, privi în jur. Dormitorul soțului ei.

Înainte de noaptea trecută, Olivia mai intrase aici o singură dată, într-o tentativă naivă de a-și seduce soțul când acesta încetase să mai vină în patul ei, după mai mult de un an de la nașterea lui Henry. Crezuse că poate el nu era conștient de faptul că se recuperase după naștere și că își putea relua îndatoririle de soție. În schimb, descoperise că pur și simplu nu o mai dorea. O privise cu milă. Se temea că ea îl privise cu disperare. Nici măcar nu știa exact de ce își făcuse curaj să meargă la el, căci nu fusese vreodată afectuos în pat. Poate pentru că o atingere măruntă era mai bună decât nimic. Lovingdon nu fusese un bărbat pasional.

Nu semănase deloc cu Jack Dodger. Gândul îi făcu inima să bubuie. Modul în care o privise... ca și cum i-ar fi cunoscut toate

dorințele ascunse și ar fi fost capabil să i le satisfacă... Căldura din ochii lui o făcea să tremure – nu de frig, ci de dorința ca un bărbat să o privească de parcă ar fi fost atrăgătoare. Întotdeauna fusese fiica cea bună, soția cea bună, mama cea bună, femeia cea bună. Responsabilitatea era mai presus de orice. Dar, brusc, se cerea prea mult de la ea. Care fusese scopul lui Lovingdon când îl adusese pe Jack Dodger în viața ei?

Și cum ajunsese ea în patul àsta? Doamne sfinte, poate că nu soțul ei fusese cel care o luase razna, ci ea. Nu își amintea să fi venit aici. Încă era complet îmbrăcată, cu excepția pantofilor. Își amintea că luase puțin laudanum pentru a scăpa de durerea de cap și că apoi îi citise lui Henry. Apoi ar fi trebuit să se întâlnească cu domnul Dodger – să îl convingă de faptul că, într-adevăr, cea mai bună soluție era să îi lase să plece în provincie. Voise pur și simplu să își tragă sufletul pentru un moment, înainte de a-l întâlni. Închisese ochii...

Iar acum era aici. Oare Jack Dodger o căutase? O adusese în acest pat? Își făcuse de cap cu ea? Olivia nu se simțea de parcă fusese atinsă. Nu simțea nimic. Cu siguranță, după aproape șase ani în care nu se mai culcase cu un bărbat, ar fi știut dacă cineva ar fi atins-o în acel fel. Ar fi existat un indiciu. Cum nu exista nici unul, Olivia putea doar să deducă faptul că, dacă domnul Dodger o adusese în acest pat, nu se întâmplase nimic imoral. Își ținuse cuvântul. Ca să vezi!

Nu știa dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită. Ce fel de păcat punea stăpânire pe ea? Ridicându-și picioarele la piept, își odihni fruntea pe genunchi. Nu voia să se confrunte cu ziua aceasta, voia să fugă în provincie. Pe un câmp cu iarbă verde și flori galbene. Voia să își scoată pantofii și să danseze desculță. Își dorea să râdă. Nu își putea aminti când fusese ultima dată când râsese. Avea doar douăzeci și cinci de ani, dar în ultima vreme se simțea de parcă ar fi avut o sută. Își dorea să se ascundă sub pătură, să doarmă, iar când avea să se trezească să își dea seama că citirea testamentului fusese doar un vis.

Dar o chema datoria. Și Henry. Doamne sfinte, dacă domnul Dodger decisese să își ia responsabilitățile în serios și să îl sperie pe Henry? Trebuia să caute băiatul. Coborî din pat și se grăbi spre ușă. Deschizând-o, aruncă o privire pe coridor. Nici urmă

de înspăimântătorul domn Dodger. Se strecură pe coridor şi porni în grabă spre camera copilului. Descoperi cu imensă uşurare că Henry stătea la măsuţa joasă, mâncându-şi grişul.

– Este totul în regulă, dragule? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

– O-omul acela a spus că p-pot avea un c-căţeluş.

– Omul? Care om? Un căţeluş?

– Domnul Dodger, Excelenţă, spuse Helen. A petrecut câteva clipe cu tânărul duce în această dimineaţă.

Olivia aproape că simţi inima oprindu-i-se în piept.

– I-ai lăsat singuri?

– Nu, Excelenţă. De fapt, domnul Dodger a insistat să rămân pentru a vă povesti orice aţi dori să ştiţi despre vizita sa.

– O! Bine. Inima ei îşi reluă bătăile ritmice. Foarte amabil şi neaşteptat din partea lui.

– Este foarte diferit faţă de cum mă aşteptam.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, nu cred că există cineva care să nu fi auzit de Jack Dodger. Este destul de cunoscut prin anumite părţi ale Londrei. Dar părea foarte amabil în această dimineaţă.

– A folosit cuvinte vulgare?

– Nu, doar a întrebat dacă tânărul duce are nevoie de ceva, răspunse Helen zâmbind. Şi, desigur, el a răspuns „un căţeluş", pentru că numai despre asta vorbeşte de câteva luni. Domnul Dodger a răspuns „Vom vedea".

Blestemând caracterul ambiguu al vorbelor bărbatului, merse şi îngenunche lângă fiul ei.

– Dragule, asta nu înseamnă că îţi va aduce un căţeluş.

– D-dar aşa a spus.

– Cuvintele lui înseamnă că este posibil, dar probabil că nu o va face, pentru că un căţeluş este o mare responsabilitate.

– Aş a-avea m-mare grijă de el.

– Ştiu că da, spuse Olivia oftând. Voi vorbi cu el despre asta.

Henry afişă un zâmbet dulce, iar ea îl îmbrăţişă strâns. Era atât de adorabil! Cât de mult avea să se schimbe sub tutela domnului Dodger?!

– Acum trebuie să merg să mă pregătesc pentru ziua aceasta.

Olivia merse în camera sa și sună din clopoțel pentru a o chema pe Maggie. Servitoarea ei deja pusese deoparte lucrurile pe care le împachetaseră pentru plecarea grăbită de noaptea trecută. Olivia zări registrul cu coperte îmbrăcate în piele pe birou. Îl pusese în săculețul ei pentru că avusese de gând să îl studieze când ar fi ajuns la casa din provincie. Merse lângă birou și îl deschise. Totul era atât de meticulos scris, cu descrieri detaliate...

Simți cum i se taie răsuflarea. Reciti cuvintele scrise pe prima pagină. Scoase un chițăit furios în timp ce Maggie intră în încăpere.

– Excelență...

– Unde este domnul Dodger? întrebă ea scurt.

– La micul dejun în camera de zi.

– Ajută-mă să mă îmbrac repede. Am câteva vorbe pentru el.

– Trăsura îi aparține fiului meu!

Jack ridică privirea din pagina pe care o citea din registrul său, în timp ce se bucura în voie de micul dejun. Ducesa sosise și era furioasă. Iar în acea stare, era răpitor de frumoasă. Cum de nu văzuse asta noaptea trecută? Sau pur și simplu somnul odihnitor de peste noapte îi adusese culoarea în obraji și îi alungase oboseala? Parcă scuturându-se de vraja ei, Jack se ridică.

– Bună dimineața, Olivia. Ai dormit bine?

– Nu folosi tonul ăsta cu mine!

– Care ton? Cordial? Credeam că îl vei aprecia.

– Inocent. Nu pretinde că ești inocent. Olivia merse spre el, bătând cu palma în registrul ei. M-ai acuzat că am încercat să fur, și totuși știai foarte bine că trăsura îi aparține fiului meu.

– Mă tem că nu. Este trecută în registrul meu.

– Arată-mi!

El își miji privirea.

– Nu cred că o voi face.

– Este menționată pe prima pagină a acestui registru. Dacă nu mi-l arăți pe al dumitale, voi presupune că ai mințit dinadins și îl voi informa pe domnul Beckwith despre acest lucru. Dumnealui, fără îndoială, se va mai gândi dacă este bine să onoreze sau nu primul testament.

Jack ar duce-o la tribunal înainte ca primul testament să fie anulat.

– Arată-mi-l pe al dumitale, iar eu o să ți-l arăt pe al meu, o provocă el cu o voce joasă.

Olivia îl studie pentru o clipă, căci i se păru că aude altceva în cuvintele sale, iar Jack nu își dădea seama dacă trebuia să înțeleagă altceva din ele. Nu era obișnuit să flirteze cu femeile pentru a le ademeni în patul său. Plătea pentru femeile pe care și le dorea. Nu i se cerea altceva, decât să se despartă de banii săi. Cu ducesa avea sentimentul deloc confortabil că se petrecea ceva mai mult între ei, și că acest lucru îl putea conduce pe un drum pe care nu voia s-o pornească.

Ca și cum s-ar fi răzgândit, ducesa trânti registrul pe masă, deschise la prima pagină și indică paragraful cu degetul.

– Aici.

Jack își coborî încet privirea de pe expresia ei triumfătoare pe cuvintele atât de clar scrise.

– Trăsură neagră cu sigiliu ducal. A, înțeleg!

– Și ce înțelegi, mai exact?

– O greșeală, evident. Ducele a inclus trăsura în ambele registre.

– Cunoscându-l atât de bine pe soțul meu, cred că acest lucru este complet improbabil. Lovingdon era meticulos și precis când venea vorba despre toate aspectele vieții sale.

– Inclusiv de satisfacerea soției sale în pat?

Chiar în timp ce se încrunta la el, obrajii i se îmbujorară. Era rușinată de întrebare sau de acuratețea presupunerii lui?

– Mă provoci dinadins, pentru a-mi distrage atenția. Un bărbat decent nu ar pune o asemenea întrebare unei femei.

– După cum am stabilit deja, decența mi se pare plictisitoare.

Jack auzi cum Olivia bătea cu pantoful în podea și avu sentimentul că i-ar plăcea să îl pălmuiască din nou. Ca să fie sincer, își dorea să o facă, pentru că o merita. Ce îl apucase de-i pusese o întrebare atât de intimă? Ce conta cum își tratase Lovingdon soția în pat? Dacă Jack nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că simțea un licăr de invidie.

Piciorul ei încetă să mai bată în podea.

– L-am arătat pe al meu, acum arată-mi-l pe al dumitale.

– Registrul? întrebă el.

– Desigur, idiotule. Despre ce altceva vorbim?

– Nu știu, Olivia, dar îmi vin în minte alte lucruri interesante pe care ni le putem arăta unul altuia, în afară de registrele noastre.

– M-ai păcălit aseară, domnule. Vreau să aflu motivul.

Oftând, Jack dădu înapoi paginile din registrul său și îi arată.

– Poftim. O greșeală nevinovată.

Ea își coborî privirea.

– Cupeu negru? Cum confunzi un cupeu cu o trăsură? Cupeul este mai mic, are doar două locuri...

– Nu mi-am dat seama. Am crezut că sunt unul și același lucru.

– Nu cred că ești atât de dezinformat, dar oricum ar fi, acum că știu că trăsura este a lui Henry, o pot folosi oricând fără teama de a fi arestată pentru furt.

– De fapt, nu poți. În calitate de tutore al lui Henry, sunt totodată și tutorele tuturor posesiunilor lui.

– Dar domnul Beckwith mi-a dat registrul, spuse ea.

– Ca să știi la ce să se aștepte fiul tău să primească atunci când va împlini douăzeci și unu de ani, nu pentru că acele obiecte ți-ar fi fost lăsate în grijă.

Jack nu se bucură de înfrângerea care o făcu să se bosumfle. Adevărul era că știa prea bine că ducesa ar fi fost un tutore mult mai potrivit pentru fiul ei decât el însuși. S-ar fi luptat până la moarte să îl protejeze, în timp ce Jack s-ar fi luptat doar până când ar fi început să sângereze. Cât despre finanțele sale, asta era o cu totul altă chestiune. Jack se îndoia că ducesa poseda abilitățile adecvate pentru a le manevra.

– Nu poți câștiga. Eu dețin toată puterea.

Se părea că aceste vorbe îi reînnoiau hotărârea de a-l învinge. Ducesa își îndreptă umerii și ridică bărbia semeață.

– Ești cel mai enervant bărbat pe care am avut ghinionul să îl întâlnesc.

– Atunci, Olivia, este evident că nu ai întâlnit prea mulți.

– Nu ți-am acordat permisiunea să îmi vorbești cu această familiaritate, domnule!

– Nu? Mi-ai spus să nu mă adresez cu titlul, aşadar rămâne doar numele.

– Domnule Dodger...

– Dacă aş avea un tată, el ar fi domnul Dodger. Cum nu am, nu există domnul Dodger. Îmi poţi spune Jack.

Olivia nu putea, nu îşi putea permite o asemenea familiaritate cu acest bărbat. Şi nu credea nici măcar o secundă că el crezuse cu adevărat că o trăsură purtând sigiliul ducal era proprietatea lui. Era extrem de priceput să-i provoace nelinişte. Luându-şi registrul de pe masă, Olivia se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre capătul celălalt al mesei, unde puse jos caietul care, cu siguranţă, avea să o înnebunească până când Henry urma să ajungă la vârsta majoratului. Ideea de a da cu piciorul etichetei şi de a se căsători în grabă devenea din ce în ce mai atrăgătoare.

Pentru că avea nevoie să îşi adune puterile înainte de următoarea dispută, se apropie de bufet şi îşi umplu farfuria cu ouă fierte, pâine prăjită şi şuncă – în tot acest timp, fiind conştientă de privirea lui Dodger care îi urmărea mişcările. Stomacul i se încleştă la gândul că urma să îşi petreacă dimineaţa în prezenţa lui. Durerea de cap se întoarse, răzbunătoare. Făcu semn din cap spre servitorul care stătea lângă bufet înainte de a merge la masă, unde un al doilea servitor îi trase scaunul în timp ce majordomul stătea deoparte, observând totul. În mod obişnuit, prezenţa servitorilor nu o deranja, pentru că rareori ea şi soţul ei se angajau în discuţii care nu erau despre vreme.

Se temea că acest lucru nu era valabil în cazul oricărui subiect de discuţie propus de domnul Dodger. Poate că ar trebui să insiste ca toate discuţiile să se concentreze asupra lui Henry şi doar asupra lui.

Domnul Dodger îşi ocupă locul cu mişcări mărunte, care îi aminteau Oliviei de un prădător care pândea următoarea ocazie de a-şi ataca victima. Rămase cu impresia că, deşi bărbatul îşi întoarse cu indiferenţă atenţia asupra propriului registru, nimic la el nu era atât de relaxat pe cât părea. Era perfect conştient de fiecare aspect al spaţiului înconjurător. Olivia îşi închipui că supravieţuirea lui depinsese de ascuţimea simţurilor. Lovingdon îi lăsase întotdeauna impresia că era cu gândul departe în timp ce îşi citea ziarul. Acum însă avea sentimentul că Jack Dodger

nu știa ce însemna să fii distras, la fel cum îi era necunoscută și noțiunea de a se supune regulilor societății.

Ducesa luă o gură de ceai, făcându-și curaj pentru următoarea confruntare. Nu și-o dorea în mod special, dar pentru binele fiului ei trebuia să se asigure că tutorele său înțelegea faptul că nu era de joacă cu copiii, așa cum era cu adulții.

– Domnule Dodger.

– Te rog, ducesă. Jack.

Tonul lui batjocoritor îi lăsă impresia inconfundabilă că nu avea pic de respect pentru titlul ei.

– Dacă insiști să îți spun pe nume, atunci mă voi abține de a te numi în vreun fel, domnule. Poate mi-ai putea oferi aceeași curtoazie, sugeră ea cu calm.

– Dar îmi place să îți spun pe nume. Deși, trebuie să mărturisesc, nu mi se pare că ți se potrivește Olivia. Ai vreun nume de alint? întrebă el.

– Nu. I-ai promis fiului meu un câine.

Jack își lăsă ușor capul într-o parte, fără a se deranja să își ascundă amuzamentul.

– Mă certi?

– Nu ai discutat chestiunea cu mine.

– Sunt tutorele lui. Nu trebuie să discut cu dumneata nimic din ceea ce îl privește pe fiul dumitale.

Îngâmfarea lui o făcu să se înfurie.

– Ai cea mai vagă idee despre câtă muncă e necesară pentru îngrijirea unui câine?

– Am fost la lupte cu șobolani.

Olivia credea că dacă s-ar fi atins deja de mâncare, ar fi existat pericolul ca micul dejun să îi vină înapoi pe gât.

– Pe lângă faptul că acesta nu este un subiect potrivit pentru micul dejun, ce legătură are cu câinii?

– Câinii se luptă cu șobolanii. Am văzut îngrijirea și atenția pe care stăpânii le-o oferă câinilor. Îi tratează ca pe niște regi, așa că am idee despre ce implică îngrijirea unei creaturi.

– Iar când va muri, cum se va împăca fiul meu cu dezamăgirea?

– Îi voi cumpăra alt câine.

Olivia oftă adânc.

– Când iubești ceva și îl pierzi, nu poate fi atât de ușor de înlocuit.

Simți greutatea privirii lui în timp ce Dodger bătea darabana pe o pagină din registrul blestemat.

– Asta simți în legătură cu soțul dumitale?

– Nu voi discuta despre sentimentele mele cu un bărbat care le va folosi împotriva mea.

Ridică mâinile, parcă pentru a pune punct acelui subiect. Nu avea de gând să îi dezvăluie vreodată sentimentele ei, indiferent pentru ce sau cine ar fi fost.

– I-ai promis fiului meu un câine, dar nu îl cunoști. Este un copil extrem de sensibil. Trebuie să insist ca pe viitor să discuți cu mine orice decizii intenționezi să iei în privința lui Henry, înainte de a le discuta cu el.

Dodger o studie, iar Olivia avu senzația deloc confortabilă că își putea da cu ușurință seama de sentimentele ei fără ca ea să le dea glas, că era la fel de priceput la a fura emoțiile unei persoane precum era la șterpelitul din buzunare.

– Nu m-am gândit că te va deranja. Nu îi voi cumpăra un câine.

Bărbatul își îndreptă din nou atenția asupra registrului, ca și cum chestiunea fusese rezolvată doar pentru că așa considera el.

Olivia nu știa dacă să se simtă ușurată că nu avea să existe nici un câine sau furioasă pentru că Dodger nesocotea cu atâta ușurință o promisiune făcută fiului ei. Când adusese subiectul în discuție, nu știuse prea bine ce deznodământ își dorea... Poate ca el să recunoască faptul că nu știa nimic despre îngrijirea fiului ei. Spre deosebire de majoritatea mamelor, nu voia să fie un spectator în viața fiului său. Ea și Lovingdon se certaseră când venise vorba de angajarea unei dădace. Deși înțelegea că toți copiii aristocraților erau îngrijiți de dădace, Olivia nu era tocmai de acord cu această idee. Își dorea un rol mai activ în viața lui, iar acest bărbat amenința să o scoată complet din viața lui Henry.

– Noaptea trecută ai spus că ești un om de cuvânt.

Ridicând privirea, Jack Dodger îi aruncă un rânjet încrezut.

– Sunt, atunci când este în avantajul meu.

Oliviei îi venea să țipe din pricina jocurilor lui de cuvinte. Era obișnuită să discute cu gentlemeni, nu cu ticăloși care schimbau ritmul atunci când nu le mai plăcea muzica.

– Nu poți încălca promisiunea pe care i-ai făcut o.

– Hotărăște-te! Vrei să aibă un câine sau nu?

– Nu vreau să aibă un câine, dar ar fi mult mai rău să îți încalci promisiunea față de el. Încrederea este un lucru fragil, și astfel l-ai învăța că o promisiune nu înseamnă nimic.

– De obicei, nu înseamnă.

– Poate în lumea dumitale, domnule Dodger, dar nu în a noastră.

– Jack.

Bărbatul nu înțelegea esențialul. De ce se mai deranja să se contrazică cu el? Asemenea tuturor bărbaților, Dodger avea să facă ceea ce hotărâse deja că vrea să facă.

– Putem să trecem la alt subiect?

– Te rog. La ce te-ai gândit?

– Trebuia să ne întâlnim în bibliotecă noaptea trecută...

– Așa trebuia. Ai promis.

– Nu am promis, izbucni Olivia.

– Ai spus că vei veni. În lumea mea, când o persoană spune ceva, promisiunea este implicită.

O, capul îi bubuia, iar Olivia simți cea mai copleșitoare nevoie de a se întoarce în pat și de a se ascunde sub pătură.

– Ți-ai demonstrat punctul de vedere. Am adormit. Îmi cer iertare.

– Întotdeauna iei laudanum înainte de culcare?

– De unde știi că am luat?

– L-am simțit în răsuflarea dumitale.

Un fior rece de teamă începu să gonească prin venele ei.

– În dimineața asta m-am trezit... ei bine, nu m-am trezit în patul meu și nu îmi amintesc cum am ajuns acolo. Dumneata...

Stingheră, Olivia privi în jur, spre servitori. Deși părea să nu le acorde atenție, știa că nici unul dintre ei nu era surd. Se aplecă peste masă cu speranța ca Jack Dodger să o audă dacă vorbea în șoaptă, deși masa era incredibil de lungă. De ce aveau nevoie de o masă atât de lungă exact în camera asta? De parcă ar fi primit des oaspeți.

– Eu...? o grăbi el.

Ea privi din nou în jur.

– Putem să le dăm liber servitorilor?

– Nu cred că este nevoie. Din câte am înțeles, le este interzis printr-un fel de cod al servitorilor să discute problemele noastre, chiar și între ei.

– Da, bine...

Olivia privi din nou în jur.

– Când nu ai venit la întâlnire, așa cum promiseseși, am plecat să te caut.

– Am înțeles. Presupun că m-ai găsit.

Dodger îi aruncă un zâmbet domol.

– Da. M-ai rugat să nu intru în dormitorul dumitale. Așadar, nu am avut de ales decât să te duc în al meu.

O spusese de parcă făcuse ceva pentru care trebuia admirat. Olivia nu avea nici o îndoială că, pentru el, era nimica toată să ducă femei în camera lui în fiecare zi... și-n fiecare noapte.

– Ți-ai permis anumite libertăți? izbucni ea.

– Crede-mă, ducesă, dacă aș fi făcut-o, ți-ai fi amintit.

Intensitatea bruscă a privirii lui o vlăgui, dându-i impresia că și-o închipuia în pat, făcând lucruri memorabile cu trupul ei, cu mult diferite de orice altceva experimentase vreodată cu Lovingdon. Era destul de tulburător gândul că Jack Dodger o ținuse în brațe, la pieptul lui, o pusese în pat, scoțându-i agrafele din păr – pentru că acum nu avea nici o îndoială că el era responsabil pentru părul despletit –, dar să se desfete cu gândul de a se strecura în așternuturi cu ea...

Olivia își coborî privirea pe mâncarea din farfurie pentru a-și ascunde stinghereala provocată de faptul că tânjea să știe ce puteau face degetele lui abile.

– După ce te-am așezat în pat, am plecat la club. Întreabă-l pe Brittles. El mi-a pregătit trăsura... sau ceea ce credeam că este trăsura mea.

Olivia privi spre majordom. Deși se presupunea că nu trebuia să tragă cu urechea la discuție, bărbatul încuviință scurt din cap. Olivia se sili să îi întâlnească privirea lui Dodger.

– Chiar nu era nevoie să mă duci în pat.

– Cel în care te aflai era destul de îngust. Cunosc multe femei care ar fi recunoscătoare pentru gestul meu.

– Nu am nici o îndoială că așa este, se răsti ea. Eu nu mă număr printre ele, spuse Olivia, frecându-și fruntea. Îmi cer scuze.

De obicei nu sunt atât de dificilă. Nu se considera deloc dificilă, dar se îndoia că el avea să îi creadă afirmația. Aceste ultime zile au fost incredibil de obositoare, domnule...

– Jack.

Olivia înghiți în sec. Nu voia să accepte familiaritatea pe care i-o punea la dispoziție, dar se săturase să se lupte cu el.

– Jack.

– Poftim. Nu a fost atât de greu, nu-i așa? Jack se ridică în picioare. Din moment ce ultimele zile au fost atât de obositoare, propun să te bucuri în voie de micul dejun, iar când vei termina, vino în bibliotecă și vom discuta această situație neobișnuită în care ne-a vârât răposatul dumitale soț.

Olivia privi uimită în timp ce el își luă registrul negru și părăsi încăperea. De-abia putea înțelege acea parte din ea care regreta plecarea lui, dar era doar pentru că acum era singură, fără altă companie în afară de propriile gânduri.

Și ce gânduri stranii erau. Pentru o clipă, când Olivia intrase în încăpere, fusese ca și cum și-ar fi văzut soțul acolo, întâmpinând-o. Era un truc creat de lumina dimineții care se revărsa prin ferestre. Ea nu era obișnuită cu atât de multă lumină în această cameră. Lovingdon preferase întotdeauna să țină lumea la distanță. Din câte își dăduse seama, înainte ca el să se căsătorească cu ea, bărbatul nu permisese niciodată ca vreo draperie să fie ridicată. Fusese o casă sumbră, care-i reflecta starea melancolică. Chiar îi ceruse să își reprime dorința de a lăsa soarele să intre în încăperile pe care el le folosea.

Ea s-ar fi gândit că Jack – nu, nu se putea gândi la el ca la Jack – ar fi preferat, de asemenea, umbra.

Capitolul 6

Jack stătea la fereastră în bibliotecă, privind grădina bine îngrijită. Grădina lui, văzută prin fereastra bibliotecii sale. Avusese de gând să își studieze mai departe registrul, dar nu fusese capabil să se concentreze. Nu fusese pregătit pentru modul în care

îl făcuse să se simtă numele lui rostit de văduvă. Ar fi vrut să îi ceară să îl spună din nou. Își dorise să se apropie de ea și să îi vorbească în șoaptă, pentru ca servitorii să nu îl poată auzi. Voia să știe care era adevăratul motiv pentru care ea era împotriva ideii de a-i lua un câine lui Henry. Voia să o întrebe ce știa ea despre inimi frânte. Fermecat de jocul luminii din șuvițele roșcate din părul ei castaniu, Jack își amintise cum se simțise când își strecurase degetele prin el. Era recunoscător pentru disprețul ei, pentru că îi ținea propriile dorințe în frâu. Își sprijini umărul de colțul ascuțit al ramei ferestrei, ignorând senzația inconfortabilă.

Olivia se supărase că i se adresase cu „ducesă" într-un mod sfidător, dar tonul ei nu fusese cu nimic diferit. Auzise dezaprobarea din vocea ei de fiecare dată când îl numise „domnul Dodger". Ea știa ce era Jack, la fel de bine ca și el: fiul bastard al unei târfe, care nu își cunoscuse tatăl, probabil cum nici mama lui nu îl cunoștea.

Auzi ușa deschizându-se, dar rămase pe loc. Pașii ei ușori se apropiară, până când el îi simți parfumul cu iz de plante. Nu voia să se gândească la bucuria pe care ar putea-o descoperi în alte locuri secrete pe care ea le parfumase. Ajunse în fața lui, iar blestemata de lumină a soarelui se juca din nou în părul ei în moduri care îl făceau să își dorească să îl atingă, să își treacă degetele prin el fără să fie la fel de grijuliu cum fusese cu o noapte în urmă, când îi scosese agrafele.

– Chiar nu știi cine este tatăl dumitale? întrebă ea aproape șoptit.

Discuția era mult prea veche, iar el nu vedea nici un motiv pentru care să se întoarcă la acel subiect, deși îi trecu prin minte că poate și ducesa se gândise la el la fel de mult cum se gândise el la ea încă de când plecase de la micul dejun. Cu toate acestea, Jack bănuia că gândurile ei se concentrau asupra defectelor sale, în timp ce el începea, cu o oarecare reticență, să îi recunoască meritele.

– Cred că ar fi mai bine să rămânem la discuția despre situația prezentă. Ce știi despre dădacă?

Ochii ei aurii se măriră, surprinși.

– Helen? Vine cu recomandări foarte bune. Atât ducele, cât și eu însămi am fost foarte mulțumiți de serviciile ei. De ce întrebi?

– Băiatul este prea tăcut.

– Copiii trebuie să fie tăcuți și manierați...

Jack râse blând din pricina amintirilor din copilărie.

– Nu și copiii pe care i-am cunoscut eu.

– Dumneata ai crescut pe străzi, domnule Dodger. Fiul meu crește într-o casă.

– Și totuși este temător, iar eu nu eram.

– Este doar rezervat, la fel ca tatăl lui.

Jack își reprimă nevoia de a întreba dacă ducele era la fel de rezervat și când o ducea în pat. De ce era atât de curios cu privire la detaliile despre viața lor?

Olivia privi spre fereastră.

– Noaptea trecută ai spus că de-abia l-ai cunoscut pe Lovingdon. Cum de l-ai cunoscut, totuși? Mergea la club?

– Uneori. Ce știi despre clubul meu?

– Că este un loc potrivit pentru ticăloși.

Jack se abținu să zâmbească.

– O spui de parcă aș obliga oamenii să aibă un comportament scandalos. Nu fac asta.

– Le oferi posibilitatea.

– Vezi? Din nou, tonul dumitale implică faptul că este un lucru rău. Cei cărora le place să păcătuiască nu pot fi împiedicați să o facă. Vor merge pe cele mai întunecate alei pentru a găsi o casă de pariuri, băutură sau femei. Dacă este un joc necinstit, chiar dacă vor câștiga, totul le va fi luat, poate chiar și viața. Când cumpără o sticlă, ei nu știu ce este în ea. Uneori, nu este nimic altceva decât urină.

Simțind că Olivia era pe cale de a da glas unui protest la adresa limbajului său, Jack ridică mâna pentru a o împiedica.

– Și doamnele... De la ele pot lua tot felul de boli, care îi pot face să orbească sau să își piardă sănătatea psihică. Așadar, da, le ofer domnilor un adăpost sigur, unde jocurile sunt cinstite, alcoolul este de cea mai bună calitate, iar doamnele sunt curate.

– Am impresia că dumneata, într-un fel, consideri că faci o faptă nobilă.

– După cum am spus, nu poți opri pe cineva care este hotărât să se desfete cu păcatul. De ce ar trebui să nu profit de slăbiciunile altora? Am devenit foarte bogat, însă n-am făcut vreun rău nimănui.

La naiba! De ce îi dădea explicații pentru viața, alegerile și faptele sale? Jack știuse întotdeauna că, deși ceilalți găseau defecte în acțiunile lui, el nu găsea nici unul, și asta era tot ce conta. Niciodată nu îi păsase de părerile altora.

– Presupun că faci rău fără să îți dai seama, spuse ea.

Asta era problema când se contrazicea cu cei cinstiți: nu ascultau și nu recunoșteau meritele argumentelor.

– Oricum ar fi, nu am nici cea mai mică intenție să îl rănesc pe fiul dumitale.

Olivia își aruncă privirea spre colțul în care, cu o zi în urmă, masa fusese acoperită cu tot felul de ceasuri, de parcă ducele încercase să adune mai mult timp. Acum, diverse sticle și carafe erau frumos aranjate, la îndemâna lui Jack, aproape de birou.

– Deja ai adus alcool în casă, spuse ea, iar el îi citi dezaprobarea din voce.

– Dar nu te voi obliga să îl bei.

– Nu aș face-o niciodată.

– Fără îndoială.

– Ce ai făcut cu ceasurile soțului meu? întrebă ea cu asprime.

Dintr-un anume motiv, Jack prefera să fie dură cu el. Poate că îi plăcea energia emanată de ea când era supărată sau sentimentul de ușurare pe care i-l oferea evidența faptului că nu îl plăcea câtuși de puțin. S-ar fi putut dovedi un mare ghinion ca între ei să se dezvolte o anumită camaraderie. Deși Olivia nu avea nici o îndoială că ei nu erau egali dintr-un anume punct de vedere, el era foarte conștient de faptul că nu erau egali din mult mai multe.

– Sunt ceasurile mele. Sunt trecute la pagina șapte din registrul meu. Le-am spus servitorilor să le împrăștie prin toată casa, pe oriunde doresc.

– O colecție nu poate fi numită colecție dacă este împrăștiată încolo și-ncoace.

– Nu îmi pasă de ceasurile alea nenorocite. Îmi pasă de afurisitul meu de whisky! În plus, ticăitul ăla infernal mă scotea din minți, mă omoară de-a dreptul.

Poate că îi făcuse același lucru și ducelui, doar că în cazul lui își atinsese scopul.

Jack trase adânc aer în piept pentru a-și păstra cumpătul, dar eșuă, pentru că nu reuși decât să aducă mai aproape parfumul ei. Nu voia ca ducesa să îl seducă, voia să o știe căsătorită.

– Să trecem la afaceri, bine?

Jack se îndreptă spre birou și se așeză pe scaun. Olivia ezită înainte de a-și îndrepta umerii, după care merse spre scaunul situat în fața lui. Dacă Jack ar fi fost un oarecare, încruntarea ei l-ar fi putut intimida. Cu siguranță, ducesa era decisă să rămână fermă pe poziție împotriva lui. Jack se văzu nevoit să o admire pentru asta – și pentru faptul că îi păsa atât de mult de fiul ei.

– Permite-mi să fiu sin... începu el.

– Sugerezi că până acum nu ai fost? În lumea mea, domnule Dodger, se presupune că o persoană vorbește sincer, așa că vorbele sale nu au nevoie de clarificări.

– Ducesă, îmi pui răbdarea la încercare, spuse el printre dinții încleștați.

– Atunci, trimite-mă în provincie împreună cu fiul meu.

El nu era nici măcar puțin tentat să facă acest lucru.

– Nici în ruptul capului.

– Lucrurile ar fi mult mai simple astfel.

– „Simplu" mi se pare plictisitor. Așadar, să ne întoarcem la chestiunea care ne privește. La club am mai mult de douăzeci de angajați în subordine. Îi conduc și pe ei, și afacerea cu mare responsabilitate. De fapt, afacerea este condusă destul de eficient. Din păcate, nu știu nimic despre conducerea unei gospodării.

Jack privi cum expresia ei se schimbă, dându-și seama că poate dezvăluise prea mult și, făcând acest lucru, îi oferise o putere la care nu era dispus să renunțe.

– În timp ce eu, începu ea cu un calm care îl făcu să se simtă stingherit, știu totul despre întreținerea unei gospodării.

– Mă gândeam eu. Așadar, voi lăsa conducerea casei la discreția dumitale.

Ducesa zâmbi şi se dovedi cel mai fascinant lucru pe care Jack îl văzuse vreodată. Zâmbetul o transformă într-o persoană tânără şi lipsită de griji. Îl făcea să îşi dorească să îşi plimbe degetul peste gura ei. Îl făcea să vrea să se ridice, să ocolească biroul şi să o strângă în braţe.

– Nici. În. Ruptul. Capului.

Nevoia şi dorinţa îl copleşiră. Oare ducesa reuşise să îi citească gândurile?

– Poftim?

Ea se ridică de pe scaun cu încrederea unei femei care tocmai moştenise un imperiu.

– Nu mă voi ocupa de întreţinerea gospodăriei.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă.

– Atunci, eşti bine-venită să îmi încălzeşti patul.

Chiar în timp ce Jack aruncă provocarea, se întrebă ce îl apucase de îi oferise acea alternativă, deşi, fără îndoială, îi surâdea. Dacă ducesa ar fi adus în pat măcar jumătate din pasiunea pe care o punea în cuvinte, Jack credea că ar putea avea împreună o noapte incredibilă şi de neuitat.

Foarte încet, ducesa se întoarse spre el.

– Nu poţi vorbi serios.

– Nu sunt o persoană cu înclinaţii caritabile. Astăzi ai un acoperiş deasupra capului, îmbrăcăminte pentru trup şi mâncare în stomac. Acoperişul şi mâncarea sunt ale mele, iar hainele mai rămâne doar să le găsesc menţionate în registru. Iei lucruri de la mine, ducesă, fără să dai nimic în schimb. Să permit ca acest lucru să continue ar fi o afacere proastă. Dacă doreşti să rămâi aici, trebuie să îţi câştigi existenţa.

– Să îmi câştig existenţa? Ca şi cum aş fi o servitoare sau, mai rău, târfa dumitale? Olivia simţi furia gonindu-i prin vene. Eşti un ticălos.

– Într-adevăr.

– Cum poţi fi atât de nemilos? Tocmai mi-am pierdut soţul, casa şi, conform legii, fiul. Nu ai pic de bunătate?

– De pe urma bunătăţii nu se poate face profit.

– Doar de asta îţi pasă? De câştig?

Jack blestemă în sinea lui. De ce făcea lucrurile atât de dificile? Ducesa îşi aplecase acuzator capul, parcă vrând să îl intimideze

pentru a-și schimba punctul de vedere. Părul ei era de un castaniu intens, cu exact atâtea șuvițe roșcate cât să îl facă interesant. Jack se întrebă cum ar arăta îmbrăcată în roșu. Negrul o făcea să pară prea palidă. Dar roșu sau violet, un violet aprins, asemenea celui regal... Jack clătină din cap. Nu își închipuise niciodată o femeie îmbrăcată. Și le imaginase fără haine, dar nu îmbrăcate. Ce era în neregulă cu el?

Ușa se deschise și apăru majordomul. Pentru că biblioteca era mare, cu câteva spații de relaxare amenajate între ușă și birou, îi luă câteva secunde lui Brittles să traverseze încăperea, cu pași straniu de silențioși. Lui Jack i se părea suspicios modul în care servitorii se deplasau atât de silențios. Nu era normal – poate doar dacă o persoană intenționa să jefuiască pe cineva.

Brittles rămase în poziție de drepți până când Jack îl privi, apoi făcu o plecăciune.

– Îmi cer scuze pentru deranj, domnule, dar un anume inspector Swindler de la Scotland Yard dorește să vă vorbească. Sunteți acasă?

– Normal că sunt acasă, omule. Stau chiar în fața ta.

Înainte ca Brittles să poată răspunde, ducesa își drese glasul și porni la atac.

– Să spui că nu ești acasă este un mod politicos de a transmite cuiva că nu dorești să îl vezi.

– Nu credeam că se minte în lumea dumitale.

– Nu suntem nepoliticoși în lumea mea.

Jack ar fi vrut să continue discuția, dar nu voia să îl facă pe Swindler să aștepte. Avea să se ocupe de ducesă mai târziu. Bănuia că aveau să petreacă mult timp contrazicându-se cu privire la ceea ce credea fiecare că este adecvat și ce nu. Își întoarse atenția asupra majordomului.

– Desigur, îl voi primi.

De îndată ce majordomul părăsi încăperea, ducesa înaintă.

– Ce ai făcut?

– Am ales să nu mint și să nu îi spun că nu sunt acasă. Am crezut că îmi vei aprecia onestitatea.

– Nu, întrebam ce caută un inspector de la Scotland Yard aici. Ai jefuit pe cineva? Sau ai ucis? Ducesa făcu încă un pas spre el. Ce ai făcut de ai atras un inspector în casa asta? Dacă ești arestat...

Înainte ca ea să poată duce la bun sfârșit ceea ce Jack era convins că era o amenințare cruntă, care implica faptul că avea să îl pârască lui Beckwith, ușa se deschise din nou. De data aceasta, cel care intră în încăpere fu James Swindler. Întotdeauna îl enervase pe Jack că Swindler avea obiceiul straniu de a da impresia că el era stăpânul spațiului, indiferent de locație. Probabil că s-ar simți confortabil chiar și plimbându-se prin palatul Buckingham.

Purta o haină bej din lână, o vestă crem și o eșarfă de un verde-închis care îi punea în evidență ochii verzi, transformându-i în cea mai limpede trăsătură. De obicei se îmbrăca monoton ca să nu fie observat. Astăzi nu era cazul.

Olivia îl studia pe Swindler de parcă încerca să decidă dacă el era răul cel mai mic din bibliotecă în momentul respectiv. Știind că Swindler avea niște maniere impecabile, Jack se ridică în picioare, căci nu voia să lase impresia că ale lui lipseau cu desăvârșire.

– Ducesă, spuse Jack, permite-mi onoarea de a-l prezenta pe James Swindler de la Scotland Yard.

– Domnule inspector.

– Swindler, spuse Jack, permite-mi să ți-o prezint pe ducesa de Lovingdon. Văduvă de curând. „Și un mare ghimpe în coasta mea."

Swindler făcu o plecăciune, fără îndoială impresionând-o pe văduvă cu aerele lui curtenitoare. Era surprinzător faptul că un bărbat atât de înalt și de masiv nu era neîndemânatic. Era cu vreo trei centimetri mai înalt decât Jack și cu tot atâția mai lat în umeri.

– Excelență, o întâmpină el formal, enervându-l pe Jack din motive pe care nu reușea să le înțeleagă.

De ce îi păsa lui dacă văduva era fermecată de inspector? Swindler își întoarse ochii verzi și ageri spre el.

– În bilet spuneai că e urgent.

– Dumneata l-ai chemat? întrebă ducesa.

Jack simți un fior de satisfacție trezit de expresia ei șocată.

– Îmi pare rău, ducesă. Vei fi dezamăgită să afli că inspectorul nu a venit să mă aresteze. Iar acum că am terminat cu formalitățile, Swindler, vrei whisky sau gin? Se îndreptă spre masa unde erau expuse toate minunatele sticle cu plăceri vinovate.

– Nu este nici măcar amiază, Jack, spuse Swindler.

– Pentru un bărbat care nu își trăiește viața după cronometru, nu există nici un moment nepotrivit pentru băutură, spuse Jack, turnându-și whisky în pahar.

– Spre deosebire de tine, eu dorm, spuse Swindler. Voi spune „pas".

– Cum poftești, spuse Jack, întorcându-se la birou. Acum ne poți lăsa singuri, ducesă.

Tocmai se așeza pe scaun când ea răspunse:

– Din moment ce eu mă ocup de gospodărie, cred că este imperios necesar să rămân.

Cuvintele ei îl făcură să încremenească în aer, deasupra scaunului. Nu pentru că îl uimiră, ci pentru că ducesa părea atât de incredibil de mulțumită de sine, de parcă ar fi crezut că obținuse o victorie semnificativă împotriva lui. Oricât de mult ura să recunoască, lui Jack îi plăcea când ea părea mulțumită. Nu că ar fi avut vreun plan să o mențină în acea stare. Se așeză pe scaun în cele din urmă și luă o gură de whisky.

– Trebuie să presupun că alegi să îmi conduci gospodăria...

– Da, exact, răspunse ea grăbită, înainte de a-și întoarce atenția către Swindler.

Pe Jack îl călca pe nervi că ducesa îl ignora, dându-i impresia că voia să rămână în încăpere doar pentru că Swindler o interesa. Se întrebă ce părere ar avea ea despre căsătoria cu un om de rând.

– Poate dorești ceai, domnule inspector, spuse ea.

– Ar fi minunat, mulțumesc.

Ducesa porni cu eleganță către ușa îndepărtată, iar Jack își dădu seama că nu îi studiase până atunci îndeajuns de mult spatele. Era îngust. Se întrebă oare cât de mult din aparența voluptuoasă a șoldurilor ei se datora juponului. De ce nu purtau femeile haine care să ofere o imagine mai reală a siluetei lor?

– Ceai, bombăni Jack iritat, știind că Olivia era prea departe pentru a-l auzi. Când ai început să bei ceai?

– Este doar o metodă de distragere a atenției atunci când trebuie să interoghez doamne care ar prefera să nu fie interogate.

– Nu credeam că ai vrea să fii distras.

– Nu eu, ele. Se simt mai confortabil servind ceai și îmi spun lucruri pe care altfel nu mi le-ar dezvălui.

Tactica lui avea sens. Nu era de mirare că Swindler era renumit pentru că își rezolva cu succes cazurile. Jack era convins că bărbatul putea face bani mai frumoși dacă și-ar fi deschis o afacere ca detectiv particular. Dar, spre deosebire de Jack, Swindler nu părea să fie prea interesat de avere.

– Ceaiul va sosi în curând, spuse ducesa, întorcându-se în bibliotecă și așezându-se pe un scaun din apropiere. Nu vă voi deranja.

Brusc, arăta precum o fată tânără, stând pe marginea scaunului, gândindu-se cu entuziasm că ar putea afla dacă Jack intrase în vreun bucluc. El nu avea nici o îndoială că s-ar fi bucurat să îl vadă târât în lanțuri. Iar el trecuse prin această experiență o dată. Prefera să moară decât să mai ajungă vreodată în acea situație. Arătă spre un scaun din fața sa, iar Swindler luă loc.

Jack se aplecă înainte.

– Această reședință a aparținut ducelui de Lovingdon. Mi-a lăsat-o prin testament. Vreau să știu de ce.

Swindler aruncă o privire spre ducesă, o studie pentru un moment îndelungat, apoi întoarse privirea spre Jack.

– Ea nu știe?

– A fost mai uimită decât mine. Cred că avocatul, un anume domn Beckwith, poate ști motivul, dar pretinde că nu are permisiunea să mi-l dezvăluie. Vreau să mergi la el acasă la miezul nopții, să îl răpești, să îl duci într-un loc întunecat și periculos, să îl spânzuri de degetele mari de la picioare și să îl bați până când va decide că are permisiunea să mi-l divulge.

Ducesa icni surprinsă și se ridică în picioare, cu valuri de indignare emanând din ea.

– Nu poți vorbi serios. Este un tratament barbar. Nu voi permite să...

– Excelență. Spre dezamăgirea lui Jack, Swindler îi întrerupse magnifica tiradă. Într-adevăr, nu vorbește serios.

Ea scoase un icnet, apoi se opri brusc, parcă amintindu-și că era o doamnă din aristocrație.

– Ești un ticălos, domnule.

– Haide, Olivia, unde îți este simțul umorului? întrebă Jack.

– A fugit degrabă când ai apărut în viața mea.

Jack nu se putea abține să nu zâmbească larg din pricina replicii ei înfocate. La naiba, începea să o placă. Ducesa se așeză din nou. Cum de reușea să stea atât de dreaptă și de încordată pentru atât de multă vreme?

– Vezi ce crede despre mine? îi spuse Jack lui Swindler. Când ai fost anunțat, a crezut că ai venit ca să mă arestezi.

– Nu o pot învinovăți pentru asta. Ești notoriu pentru lipsa acută de respect față de lege. Swindler ridică mâna înainte ca Jack să poată protesta. Dar nu am mult timp la dispoziție, așa că să revenim la chestiunea care ne interesează. Îl cunoșteai măcar pe Lovingdon?

– A venit la club de câteva ori. Jack își trecă barbia cu degetul mare. Dar de-abia dacă ne-am vorbit.

– Când pui mâna pe bani, ce mai contează motivul? întrebă Swindler. Niciodată nu ți-a păsat de unde îți vin averile. De ce acum?

Jack aruncă o privire spre ducesă. Dacă era să se ia după trăsăturile ei ferme, era evident că încă nu îl iertase pentru gluma de mai devreme. Adevărul era că spera să o enerveze atât de tare, încât să o facă să plece.

– Nu ar trebui să aduci ceaiul?

– Am încredere că va fi adus de îndată ce va fi pregătit.

La naiba, nu se așteptase să fie prezentă în timp ce discuta cu Swindler. Se gândi să insiste ca ducesa să plece, dar acest lucru nu ar fi făcut decât să îi sporească suspiciunile în privința lui. În plus, poate că era nevoie ca ea să audă asta.

– În regulă, atunci. Bătu ușor cu degetele în birou, sperând să nu pară prea panicat. Eu trebuie să fiu tutorele moștenitorului său. Vreau să mă asigur că situația asta nu este asemănătoare cu a lui Luke.

Jack citi în ochii lui Swindler că bărbatul făcuse imediat conexiunea. Tatăl lui Luke fusese ucis de către propriul frate, într-o tentativă de a câștiga titlul de conte. Unchiul lui Luke fusese cel care îl plătise pe Jack să ademenească o familie – familia lui Luke – pe alee. Plătise oameni să îi surprindă într-o ambuscadă acolo. Acțiunile sale le schimbaseră în mod irevocabil viețile.

– Ai motive să bănuiești...

– Ducele nu avea fraţi în viaţă. Totuşi, Beckwith mi-a spus despre doi veri – Jack îi întinse o bucată de hârtie – primul este următorul ca descendenţă, celălalt îl urmează. Vreau să afli tot ce poţi despre ei.

Încuviinţând scurt din cap, Swindler îndesă hârtia în buzunarul jachetei. Ducesa se ridică din nou în picioare. Nu putea vorbi stând jos?

– Ai de gând să investighezi familia soţului meu?

– Ceva este putred aici, ducesă, îi spuse cu sinceritate Jack. Ducele a spus că trebuie să îl protejez pe Henry. Să îl protejez de ce? De o mamă exagerat de zeloasă? Puţin probabil.

Olivia îl privea de parcă locul lui era la spitalul pentru bolnavi mintal.

– Aşadar, crezi că verii soţului meu mi-ar ucide fiul pentru a pune mâna pe titlu? Asta sugerezi? Dragul meu domn, acesta este un subiect de roman, nu are nici o legătură cu realitatea.

– Spune-i asta contelui de Claybourne.

– Am auzit... Clipind, ducesa luă din nou loc, de parcă brusc i s-ar fi înmuiat genunchii. Am crezut că sunt doar bârfe. Ştii cum sunt oamenii. Doar nu crezi cu adevărat că Henry este în pericol...

– Nu ştiu ce altceva să cred, Olivia.

Era prea preocupată ca să observe că o tutuise, sau poate că amănuntul nu i se mai părea suficient de important încât să se înfurie. Swindler, să-l ia naiba, observă şi îşi frecă nasul cu arătătorul, un semn pe care îl inventase în tinereţea lor pentru a semnaliza când cineva dădea prea multe detalii despre sine. Swindler fusese unul dintre flăcăii lui Feagan, cel mai bun la aflarea informaţiilor.

– Ei bine, izbucni Jack, iritat că Swindler ar putea crede în mod eronat că îi păsa mai mult de văduvă decât de ce se întâmpla cu adevărat. Ce mai aştepţi? Ştii ce vreau.

Asemenea tuturor băieţilor lui Feagan, Swindler era obişnuit ca Jack să dea ordine, aşa că nu se simţi jignit. Se ridică, merse spre Olivia şi îngenunche înaintea ei.

– Ducesă, aţi fost conştientă de vreo ameninţare?

Bărbatul suna dezgustător de solidar şi enervant de compătimitor. Niciodată nu fusese prea timid când venise vorba să îşi

dezvăluie sentimentele, dacă știa că asta îi va aduce un avantaj. Fără îndoială, Olivia avea să îl creadă o persoană minunată. Bună. Putea să se mărite cu el, iar Jack putea pune toată harababura asta pe umerii lui Swindler. Dacă îi pândeau necazuri, fără îndoială că inspectorul ar fi fost cel mai bun în a se confrunta cu ele. Olivia clătină încet din cap, parcă nevenindu-i a crede că se ajunsese până aici.

– Nu, eu nu, nici una despre care să știu.

– Cum a murit ducele?

– A alunecat pe scări și s-a lovit la cap.

– Era o persoană neîndemânatică?

– Desigur că nu.

– Au existat martori la accident?

– Eu am văzut ce s-a întâmplat.

– L-a mai văzut cineva alunecând?

Ducesa ezită, iar Jack putea vedea că își făcea diverse scenarii în minte, gândindu-se cum era mai bine să răspundă. Ea îl văzuse căzând, fusese probabil singura, așa că, dacă ajungeau să îi pună la îndoială cuvântul...

– Swindler, omul a alunecat, spuse Jack. Treptele sunt din marmură, alunecoase ca gheața. Aproape că mi-am pierdut echilibrul noaptea trecută. Nu cred că vei afla ceva urmărind pista asta.

– Destul de corect, spuse Swindler ridicându-se. Voi vedea ce pot să aflu.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Lacheul deschise și o servitoare intră, aducând o tavă cu ceai.

– A, spuse Olivia, ridicându-se cu greutate în picioare. Dacă noaptea trecută fusese un șoc pentru ea, Jack putea doar să își închipuie cum fuseseră ultimele minute. Totuși, rămăsese elegantă și grațioasă. Ceaiul dumitale, domnule inspector.

– Mulțumesc, dar chiar trebuie să plec. Poate în altă zi.

– Te conduc, spuse Jack, recunoscător că Olivia părea prea tulburată pentru a-i însoți. Îl urmă pe Swindler pe coridor și, odată ce se depărtară de servitori, întrebă în șoaptă: Doar nu te gândești că l-a împins ea?

– Nu. Dar era îngrijorată că aș putea crede asta. Nu putea fi foarte bătrân.

– De fapt, era destul de bătrân. Avea în jur de cincizeci de ani, aş spune.

– Peste vreo douăzeci de ani, nu vei mai crede că la cincizeci eşti bătrân. De ce crezi că s-a măritat cu el? întrebă Swindler.

– Nu ştiu. Trebuie să aflu?

Swindler ridică din umeri.

– Probabil că detaliul nu este important până nu vom începe să bănuim că a fost ucis.

– Nu mi-o pot închipui ucigând pe cineva.

– O cunoşti bine, nu-i aşa?

– De-abia dacă o cunosc, şovăi Jack. Asta nu înseamnă că părerea mea nu este corectă. Exista un motiv pentru care eram foarte priceput la a spune care buzunare erau demne de jefuit.

– Şi există un motiv pentru care m-ai rugat să investighez această chestiune.

– Ai dreptate, dar vreau să mai investighezi şi o altă problemă. Mergeră în foaier, unde nu erau servitori. Fă câteva săpături şi află dacă ducele era implicat în vreo perversiune.

– Perversiune?

– Cu băieţei, mai exact.

Swindler se opri brusc, cu o privire gânditoare. Era foarte inteligent, probabil cel mai inteligent dintre flăcăii lui Feagan. Jack ştia că ducându-l pe Swindler pe această pistă, inspectorul avea să îşi dea în cele din urmă seama de aspecte din trecutul lui Jack pe care şi le dorise întotdeauna secrete, dar era un risc pe care era dispus să şi-l asume pentru a descoperi adevărul. Deşi bănuia că Lovingdon nu era bărbatul care îl cumpărase şi abuzase de el, avea nevoie de confirmare pentru a scăpa de orice îndoială.

Jack îşi drese glasul.

– Ştiu că nu am fost printre preferaţii tăi dintre flăcăii lui Feagan, dar fă-mi favoarea asta, bine? Află dacă fiul ei este în pericol.

– Voi face câteva săpături, dar nu o fac pentru tine. O fac pentru că aşa ar vrea Frannie.

– O iubeşti, nu-i aşa?

– Du-te la dracu'!

Jack râse.

– Prea târziu, omule. Sunt acolo de când m-am născut.

Încă râzând, porni înapoi spre coridor. Pentru un bărbat care tocmai fusese însărcinat cu responsabilități nedorite, starea lui se îmbunătățea. Olivia avea să se îngrijească de gospodărie, lăsându i libertatea de a se ocupa de chestiunile care erau importante pentru el. Intrând în bibliotecă, fu surprins să o vadă stând la birou și răsfoindu-i registrul. Jack i-l smulse din mâini și îl închise grăbit.

– Încă ești aici?

Ea se ridică, mijindu-și ochii, de parcă descoperise că paginile registrului erau toate albe.

– Nu cred că era un inspector de la Scotland Yard.

Jack ridică din sprâncene.

– Nu? Atunci cine este?

– În mod evident, o cunoștință de-a dumitale. Te-ai dat de gol când i-ai oferit de băut. Dar nu cred nici măcar pentru o clipă că ai fi prieten cu un inspector. Cred că totul a fost doar un truc complicat ca să mă faci să cred că fiul meu este în pericol, să îți dai mai multă importanță decât ai de fapt.

– Cu ce scop?

Ea păru să ezite, apoi se gândi mai bine.

– Încă nu știu ce dorești să obții. Poate vrei să te las în pace.

– Asta cu siguranță ar fi ceva demn de obținut.

Olivia deschise gura.

– Nu, nu poți să îți duci fiul în provincie.

– Atunci, la cumnata mea. Pentru câteva ore.

– Nu.

– Nu ne poți ține prizonieri.

– Până nu mă asigur că sunteți în siguranță, pot.

– De ce îți pasă?

– Blestemat să fiu dacă știu, mormăi el și se îndreptă spre fereastră. Ia doi servitori cu dumneata. Trebuie să vă supravegheze tot timpul.

Jack îi auzi suspinul iritat.

– Lumea mea este mult mai civilizată decât a dumitale. Te asigur că nu suntem în nici un pericol, spuse ea, cu un glas ferm și plin de certitudine.

– Atunci, de ce eu?

Jack se întoarse, descoperind că ducesa se apropiase în tăcere. Făcu un pas înapoi, iar Jack se luptă să nu se retragă și el. Să o ia naibii! Cine ar fi crezut că femeia avea calități de hoț?

– De ce eu? repetă el, fără a se deranja să-și ascundă furia, sperând ca ea să nu își dea seama cât de mult îl agita prezența ei.

De ce trebuia să miroasă atât de ispititor? Femeia purta doliu, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ar fi trebuit să miroasă a moarte?

– Sunt foarte familiarizat cu partea întunecată a Londrei. De ce credea soțul tău că fiul vostru are nevoie de un tutore cu asemenea cunoștințe? Singurul lucru la care sunt bun este supraviețuirea. Am trăit singur pe străzi încă de când aveam cinci ani. Cunosc pericolul când îl simt și pot citi oamenii cu o acuratețe supranaturală. Dacă nu există nici un pericol, atunci de ce eu?

Fruntea ei delicată se încruntă, iar Jack își sili mâinile să rămână la spate, ținându-le strâns pentru a le împiedica să se întindă și să îi alunge grijile.

– Ai spus că ducele venea la club. Venea pentru femei?

Glasul îi era sugrumat, de parcă fusese nevoită să împingă cuvântul tocmai din adâncul sufletului.

– Te avea pe dumneata, de ce să caute mângâiere în altă parte? Cuvintele de consolare păreau foarte ciudate rostite de gura lui, dar nu la fel de ciudate precum încordarea din vintrele lui, la gândul că Lovingdon o avusese în patul său, la masa lui, în biblioteca lui, lângă el.

– Poate că nu era suficient, spuse ea încet.

S-o ia naiba! Tot ce știa Jack cu certitudine era că Lovingdon nu pariase la jocuri de noroc. Ținea socoteala celor care cumpărau jetoane și în ce cantități.

– Nu venea pentru femei.

Olivia afișă un zâmbet trist.

– Aș fi crezut că te pricepi să minți.

De ce i-ar fi păsat lui dacă era nefericită? Dar dintr-un motiv de neînțeles, îi păsa.

– Nu l-am văzut niciodată cu vreuna dintre fetele mele. Asta este adevărul. Nu paria și nu l-am văzut vreodată bând alcool.

– Atunci, de ce venea acolo?

– Privea.

Suna pervers, chiar și pentru propriile urechi.

– Ce privea?

Jack nu voia să recunoască, nu voia să îi spună că Lovingdon îl supraveghea pe el. De fiecare dată când îl spiona pe bărbat, descoperea că ducele îl studia pe Jack de parcă ar fi fost o creatură mistică. Poate că totul era un soi de experiment. Ridică un om în rang în cadrul societății și vezi dacă asta îl transformă într-o persoană mai bună. Desigur, ironia era aceea că, fiind mort, Lovingdon nu avea să vadă vreodată rezultatele.

– Privea ce se petrecea în club. Așa sunt unii oameni.

– Cu ce scop?

– Pentru că nu au îndrăzneala să facă nimic. Se tem de judecățile morale. De unde naiba să știu eu? Du-te la cumnata dumitale și lasă-mă în pace! Dar nu te mai gândi nici o clipă să pleci în provincie. Dacă voi fi nevoit să vin după băiat, îți voi face viața un calvar.

– Îndrăznesc să spun, domnule Dodger, că aș face cu greu diferența, din moment ce acum viața mea e un chin.

La fel de furioasă ca și el, Olivia îi întoarse spatele și porni spre ușă. Privindu-i minunatul posterior legănându-se spre ieșire, Jack decise că trebuia să spună mai des lucruri care să o forțeze să plece.

Capitolul 7

Olivia admise că fusese o greșeală să o viziteze pe ducesa de Avendale, pentru că acum Henry era extrem de curios în legătură cu Marea Expoziție, după ce vărul lui îi povestise totul despre lucrurile minunate pe care le văzuse. Ca să înrăutățească și mai mult situația, se întorsese acasă și descoperise că un vizitator o aștepta în salon.

În timp ce Helen îl ducea pe Henry, care era epuizat, să își facă somnul de amiază, Olivia își scoase pălăria neagră acoperită cu voal, o puse pe o masă din foaier și o înlocui cu bereta de văduvă pe care o lăsase acolo înainte să plece. Se simțea de parcă

fusese prinsă făcând ceva nepermis şi tocmai urma să primească o mustrare.

Edmund Stanford, vicontele Briarwood, alesese un moment inoportun pentru vizită. Vărul soţului ei se ocupase cu amabilitate de înmormântare şi de ultima călătorie a lui Lovingdon către cripta familiei. Îi oferise un umăr puternic drept sprijin. Ideea că l-ar putea ucide pe Henry pentru a obţine titlurile era absurdă.

După ce îşi netezi câteva şuviţe rebele de păr, Olivia intră în salon.

– Lord Briarwood, cât de amabil din partea dumitale să ne vizitezi. Sper că nu ai aşteptat prea mult.

Briarwood făcu o plecăciune. Olivia putea vedea trăsătura de familie în linia bărbiei pătrăţoase. Era doar cu câţiva ani mai mic decât Lovingdon, dar deja părul de culoarea spicelor de grâu începea să îi albească. Deşi nu era prea înalt, ceea ce îi lipsea în înălţime compensa prin lăţime, având o siluetă care îi conferea o înfăţişare destul de intimidantă.

– Câteva minute, ducesă. Sincer să fiu, am fost surprins să descopăr că eşti plecată.

Olivia simţi un val de căldură inundându-i obrajii din pricina mustrării din glasul lui.

– Am fost în vizită la cumnata mea. Şi ea a rămas recent văduvă şi am crezut că mi-ar putea oferi vreun sfat ca să mai pot domoli suferinţa.

– Desigur, iartă-mi presupunerea. Pot doar să îmi închipui cât de greu trebuie să fie pentru tine...

„Am bănuiala că habar nu ai."

– ... şi permite-mi să îţi ofer din nou condoleanţele mele pentru pierderea suferită. Soţul tău se odihneşte acum în cripta familiei.

– Apreciez tot ce ai făcut. Nu ştiu cum te-aş putea răsplăti pentru amabilitate.

– Nu te gândi la asta. I-am promis lui Lovingdon că voi sta cu ochii pe tine, nu ştii?

Olivia fu străbătută de un fior de nelinişte, pe care nu şi-l putu reprima. Era destinul femeii să fie fidelă soţului ei şi, deodată, avea prea mulţi bărbaţi în preajmă, care emiteau pretenţii şi cereri.

O servitoare aduse ceaiul. De îndată ce plecă, Olivia și Briarwood se așezară pe scaune, despărțiți de o masă îngustă, într-un colț al salonului. Briarwood nu era la fel de uscățiv precum fusese soțul ei, iar scaunul gemu sub greutatea lui.

– Când ți-a cerut Lovingdon să ai grijă de mine? întrebă ea încet în timp ce turna ceai în cești.

– Nu îmi amintesc exact. Știi cum este. Bărbații își cer tot timpul favoruri unul altuia, fără să se aștepte vreodată să fie acceptate. Am venit aici de îndată ce m-am întors în Londra. Voiam să mă asigur că totul este în ordine. Testamentul a fost citit aseară, nu-i așa?

Mâna Oliviei tresări, iar ceașca scoase un clinchet, tremurând în farfurioară, în timp ce privirile lor se întâlniră. Olivia își putea vedea soțul în ochii lui verzi și expresivi. Ochii lui Lovingdon avuseseră aceeași nuanță palidă de verde, purtând aceeași expresie plină de regret. Când Lovingdon zâmbea, bucuria nu îi lumina niciodată ochii. Era aproape ca și cum și-ar fi trăit viața într-un doliu continuu. Olivia își dorise ca el să fi avut încredere în ea, dar, așa cum se întâmpla adesea în înalta societate, căsătoria lor nu fusese o uniune din dragoste.

Așteptă până când Lord Briarwood acceptă ceașca din mâna ei ca să poată vorbi.

– Da, aseară.

– Pe cine a numit drept tutore?

Olivia ridică încet ceașca și luă o gură rapidă de ceai.

– Pe cine credeai că va numi?

El zâmbi larg, de parcă ar fi împărtășit împreună un secret, iar acum îl puteau dezvălui lumii.

– Credeam că pe mine. Nu am vorbit niciodată despre detalii, dar eu par alegerea cea mai logică, având în vedere că fac parte din familie... și sunt următorul la rând. Vreau să știi că este o onoare pentru mine să îl protejez atât pe tânărul duce, cât și pe tine.

Presupunea lui îi lăsă un gust amar, pe care Olivia nu și-l putea explica. Era convinsă că bărbatul nu avea vreo intenție rea față de Henry, și totuși fu deranjată de cutezanța de a presupune că lui i se cuvenea acel drept. Îi permitea lui Dodger să o influențeze. Nu ar fi fost niciodată bănuitoare dacă el nu ar fi plantat sămânța îndoielii în mintea ei.

– Milord, îți apreciez sentimentele, mai mult decât crezi. Din păcate, soțul meu l-a numit pe Jack Dodger drept tutore.

Briarwood arăta de parcă Olivia l-ar fi înjunghiat cu un vătrai.

– Acel Jack Dodger?

– Da, el însuși.

În mod evident uimit de întorsătura evenimentelor, vicontele o privea de parcă ea era cea responsabilă.

– Ce l-ar convinge pe Dodger să îi pese de fiul unui lord?

– Mă tem că nici măcar nu mă pot încumeta să ghicesc, dar Lovingdon s-a asigurat de interesul său lăsându-i moștenire toate posesiunile mobile. Pentru că Briarwood era următorul în linia descendenței, Olivia considera că avea dreptul să știe. Dacă nu ar fi fost plecat să se ocupe de rămășițele soțului ei, era convinsă că vărul său ar fi fost prezent cu o seară în urmă.

Clătinând din cap, Briarwood își studie ceașca, parcă încercând să memoreze modelul florilor care înconjurau gura delicată de porțelan, apoi ridică privirea spre ea.

– Probabil că Dodger l-a șantajat.

– L-a șantajat? Despre ce vorbești?

– Trebuie să îl fi amenințat pe Lovingdon cu privire la vreo greșeală sau ceva de genul acesta.

Olivia medită asupra posibilităților. Nu și-l putea închipui pe Lovingdon călcând strâmb. Luând în considerare izbucnirea lui Dodger de mai devreme, era evident că și el era la fel de surprins de termenii testamentului.

– Vom contesta testamentul, anunță brusc Briarwood, ca și cum ar fi fost singura concluzie viabilă, și Olivia trebuia să fie de acord cu el. Ar putea provoca un scandal, dar nu văd să existe altă soluție. Cu Dodger drept tutore, ne îndreptăm rapid spre dezastru. Îndrăznesc să spun că fiul tău va fi corupt, iar onoarea îi va fi pusă la îndoială.

– Domnul Beckwith spune că testamentul nu poate fi contestat.

– Desigur că așa spune. Înseamnă mai puțină muncă pentru el.

– Și mai puține cheltuieli pentru dumneata, tună o voce joasă.

Olivia tresări, vărsând ceai fierbinte pe rochie. Din fericire, avea destule straturi de material pe dedesubt, astfel că nu se opări. Puse deoparte ceașca și farfurioara, luă un șervet din

pânză și începu să își șteargă mâinile și rochia. Jack avea enervantul obicei de a apărea acolo unde nu era așteptat.

– Nu îmi amintesc să te fi invitat în salon, domnule Dodger.

El ținea mâinile întinse înainte într-o postură enervantă, pe care Olivia deja o recunoștea, știind că gestul preceda cuvinte enervante.

– Nu am nevoie de invitație, din moment ce acum este salonul meu. Bună ziua, milord.

Briarwood se ridicase în picioare, mijindu-și ochii, de parcă și el avea la fel de puțină încredere în Dodger ca și Olivia.

– Dodger, spuse el în cele din urmă.

– Vă cunoașteți? întrebă Olivia, oprindu-se din agitația cu care își ștergea rochia.

Dodger zâmbi cu o ușoară tentă răutăcioasă.

– Ți-am spus, ducesă, sunt familiarizat cu aristocrația, spuse el, așezându-se într-un fotoliu din apropiere, lăsându-se pe spate și ridicându-și un picior peste celălalt genunchi. Olivia nu mai văzuse niciodată un bărbat șezând într-un mod atât de nepoliticos.

– Ia loc, Briarwood, continuă Jack. Putem discuta toate motivele pentru care nu vrem să facem ceea ce ai sugerat.

Spre surprinderea ei, vărul soțului său chiar se așeză. Dar își ținea spatele drept, iar postura sa era excelentă. Educația era atât de importantă. Olivia putea doar să își închipuie dificultățile pe care le-ar întâmpina Henry dacă ar învăța codul bunelor maniere de la Jack Dodger. Colegii lorzi ar râde de el, l-ar insulta și nu i-ar arăta nici un pic de respect.

– Acum, după cum văd eu situația, spuse Dodger, avem trei motive ca să nu ducem această chestiune la tribunal: cheltuielile, pentru că va trebui să angajezi un avocat; scandalul teribil care s-ar isca, pentru că un subiect de o asemenea natură va provoca bârfe; și faptul că situația poate fi ușor îndreptată dacă te însori cu ducesa.

– S-să mă însor cu ea? se bâlbâi Briarwood, în mod evident șocat de idee.

– Da, nu ți-a spus asta? Îmi voi pierde dreptul la tutelă când se va mărita cu un bărbat dispus să preia rolul. Așadar, înțelegi? Trebuie doar să te însori cu ea...

– Port doliu, domnule Dodger, repetă Olivia pentru ceea ce părea a fi a suta oară, printre dinții încleștați.

Cum de el nu reușea să înțeleagă un concept atât de simplu?

– Ceremonia în sine ar putea fi realizată foarte discret, cu o autorizație specială. Așa cum Lord Claybourne și-a aranjat căsătoria în timp ce proaspăta sa soție era în doliu din pricina pierderii tatălui ei. Apoi, în provincie cu voi. După doi ani, vă întoarceți în Londra cu povești despre dragostea voastră nestăvilită și totul va fi iertat. Doamnele iartă toate indiscrețiile când este vorba de dragoste.

– Nu plec în provincie...

– Credeam că asta îți dorești.

– Vreau să scap de dumneata.

– Căsătoria îți va îndeplini această dorință.

– Nu am nici o dorință să mă mărit cu Lord Briarwood, spuse Olivia, întorcându-și privirea spre el. Îmi cer scuze, milord. Sunt convinsă că nu vă gândeați la căsătorie. Și chiar dacă s-ar mai recăsători vreodată, spera ca responsabilitatea să nu mai aibă nici un rol. Pe de altă parte, Dodger avea dreptate. Căsătoria l-ar alunga din viața ei. Își drese glasul și continuă: Sper că nu te-am jignit dacă luai în considerare...

– Nu, eu nu am luat în serios ideea. Nu spun că aș refuza, doar că nu m-am gândit la asta până în acest moment, spuse Briarwood, apoi își mută privirea asupra lui Dodger. Cred că ne-ai distras în mod eficient atenția cu toată aberația asta despre căsătorie. Cum ai reușit să îl convingi pe vărul meu să te numească tutore?

– Nu îmi asum nici un merit pentru asta. Cât despre motivul pentru care m-a numit tutore, nu am nici cea mai vagă idee. Totuși, am pus un inspector de la Scotland Yard să investigheze. Știi dacă au existat anumite amenințări?

Briarwood păru mai șocat de veste decât de ideea căsătoriei cu ducesa.

– Amenințări? Ce fel de amenințări?

– Amenințări la adresa vieții băiatului.

– De ce ar vrea cineva să îl ucidă?

– Ca să obțină titlurile.

– Și cum eu sunt primul la rând, presupun că asta mă pune primul și pe lista ta de suspecți. Ai uitat cumva că am deja un titlu?

– Viconte. Nu tocmai cel mai înalt în rang. Și este doar unul, în timp ce tânărul Henry are trei.

– Al meu este mai înalt în rang decât orice titlu ai avea tu. Și unul este suficient pentru mine.

– Aș fi crezut că ești un om mai ambițios.

Briarwood sări în picioare, nu tocmai cu agilitate.

– Mă jignești, domnule, cu implicația că aș urmări cu lăcomie mai mult decât am și că aș folosi mijloace ilicite pentru a obține ceva ce nu îmi aparține de drept. Voi pleca. Făcu o plecăciune rapidă înaintea Oliviei. O zi bună, Excelență. Dacă ai nevoie de mine, te rog, nu ezita să-mi trimiți vorbă.

Olivia se ridică în picioare.

– Milord, îmi cer scuze pentru domnul Dodger...

– Nu fi toantă, Olivia, o întrerupse Dodger lipsit de politețe. Nu îți poți cere scuze pentru ceva ce nu ai făcut tu. În plus, comportamentul meu nu necesită scuze.

– Cu siguranță nu suntem de acord în această privință. Și îmi pot cere scuze dacă doresc, spuse ea, dar Lord Briarwood deja pornise spre ușă.

Jack Dodger se răsuci în scaun și strigă:

– Apropo, Briarwood...

Bărbatul se opri și privi înapoi cu o expresie furioasă.

– ...ai dreptate, continuă Dodger. Dacă i se întâmplă ceva micului Henry, tu vei fi primul interogat de Scotland Yard.

– Atunci, nu îmi fac griji. Băiatul este în siguranță din partea mea. Dar nu sunt convins că te pot asigura că tu ești în siguranță în ceea ce mă privește. Nu te-am plăcut niciodată.

Dodger avu îndrăzneala să zâmbească.

– Atunci, ai grijă să aduci bani cu tine diseară. Vei descoperi că ți-a fost anulat creditul la club.

Chipul lui Briarwood căpătă o nuanță sângerie, cu ochii bulbucați.

– Să te ia dracu'!

Dodger râse ușor, părând amuzat atât de sine, cât și de Briarwood.

– M-a luat în urmă cu mult timp, nu mai reprezintă o amenințare pentru mine. Și am bănuiala că nici tu nu prea ești.

Briarwood înjură cu asprime şi părăsi vijelios salonul. Olivia tremura de furie.

– L-ai provocat în mod intenţionat.

Jack Dodger încă stătea tolănit pe scaun, mângâindu-şi bărbia cu degetul mare.

– De ce ar vrea el să fie tutore? Acesta este motivul pentru care a venit să te vadă, nu-i aşa? Să afle cine a primit onoarea de a-l ghida pe fiul tău spre maturitate?

Olivia îşi reprimă dorinţa de a urla la el.

– Credea că el a fost numit tutore.

– Credea sau spera?

– Care este diferenţa?

– Ce ar fi avut de câştigat?

– Nu toată lumea este ca dumneata, domnule Dodger. Oamenii fac lucruri pentru că aşa este corect, nu pentru că ar avea ceva de câştigat.

Jack se ridică încet, iar în mişcările lui ducesa putea citi puterea înlănţuită. Porni spre Olivia, cu chipul acoperit de o mască imposibil de citit. Ea îşi dorea cu disperare să îi descifreze gândurile, intenţiile. Nu voia să se retragă, să dea înapoi, dar brusc picioarele i se înmuiară şi nu avu de ales. Se prăbuşi în scaun, ferindu-se, aşa cum făcuse în trăsură, cu o seară în urmă. Jack îşi puse mâinile pe braţele scaunului şi se aplecă spre ea, parcă prinzând-o într-o capcană.

Era un moment straniu în care Olivia să-şi dea seama că Dodger avea cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Groase şi aspre, fără nici o urmă de delicateţe în ele, şi totuşi atât de incredibil de ispititoare. Se întrebă dacă gâdilau chipul unei femei atunci când el o săruta.

– Eşti conştientă că este înfundat în datorii până-n gât? Şi nu doar faţă de mine. Dacă el ar fi tutore, nu ar fi responsabil doar pentru bunăstarea fiului tău, ci şi pentru proprietăţile lui. Un om foarte disperat nu ar sta pe gânduri să administreze acele proprietăţi în folosul său.

– Un om ca dumneata? îl atacă Olivia gâfâind, de parcă ar fi jucat leapşa cu Henry.

– Nu sunt deloc disperat, ducesă. Da, sunt lacom. Da, vreau să mor învelit în monede din aur. Da – Jack ridică mâna pentru

ca ea să îi poată vedea oribilul stigmat – am furat în trecut. Dar am aflat că un om poate strânge mai multă avere prin mijloace legitime și că nu trebuie să privească niciodată peste umăr în timp ce o face. Și poate că alegerea soțului dumitale este chiar atât de simplă. Dacă ai nevoie de cineva să îți supravegheze cuferele, îți dorești pe cineva care nu are nevoie de ceea ce conțin ele.

Brusc se retrase și porni spre ușă.

– Chiar crezi că acesta este motivul pentru care te-a ales pe dumneata? strigă Olivia în urma lui.

Jack se opri și se întoarse spre ea.

– Nu. Știu doar că acesta este motivul pentru care nu l-a ales pe Briarwood.

– Presupunerea dumitale este validă doar dacă Lovingdon punea la fel de mult preț pe bani ca dumneata.

– Într-un final, ducesă, tuturor le pasă de bani.

Privindu-l îndepărtându-se cu pași încrezători, Olivia se luptă să alunge fiorii pe care îi provocase apropierea lui. Pentru un moment nebunesc, crezuse că Dodger avea să își pună buzele fascinante peste ale ei. Pentru un moment rușinos, sperase să o facă.

– La ce naiba s-a gândit Lovingdon?

Rupert Stanford privea cum vărul lui pășea agitat prin bibliotecă. După cum îi era obiceiul, Edmund sosise fără să anunțe și fără vreo invitație. Mai avea și nefericitul obicei de a scuipa atunci când vorbea cu patimă. Rupert își dorea ca Edmund să se așeze pe un scaun, pentru ca servitoarei să îi poată fi mai ușor să facă curățenie după plecarea vărului său. Rupert avea o aversiune față de mizerie.

– Jack Dodger spui?

Edmund se opri brusc.

– Da, Jack Dodger. Acel Jack Dodger.

– Nu îl cunosc.

– Cum să nu îl cunoști? Deține un stabiliment de jocuri de noroc, Salonul lui Dodger. El spune că este un club exclusivist, dar toată lumea știe ce se petrece înăuntru.

Rupert își bău coniacul, luptându-se cu dorința de a merge să își spele mâinile. Prezența vărului său îl făcea întotdeauna să simtă că avea nevoie de o săpunează strașnică.

– Jocurile de noroc nu mă pasionează. Nu am fost niciodată acolo.

– Acum s-ar putea să nu mai pot merge niciodată. Mi a anulat creditul, ticălosul, doar pentru că m-am lăsat purtat de val şi m-am enervat. Cum altfel puteam să reacţionez, te întreb eu. Nu puteam să nu răspund insultei lui. A insinuat că noi am vrea să îl ucidem pe băiat pentru titluri.

– Nu titlurile le vrei.

– Nu, la naiba! Edmund se prăbuşi într-un scaun în cele din urmă. Mă bazam pe Lovingdon să mă numească tutore, să am în grijă...

Glasul i se stinse ca şi cum ezita să recunoască ceea ce urmărea.

– Finanţele sale, îi duse Rupert gândul la bun sfârşit. Pentru ca averea lui să poată deveni în mod miraculos, poate accidental, a ta.

Edmund se încruntă la el. Poate că ei doi nu aveau nimic în comun şi aveau obsesii şi obiceiuri diferite, dar se cunoşteau bine unul pe celălalt. Sau cel puţin Rupert îl cunoştea pe Edmund la fel de bine ca oricine, dar se asigurase ca Edmund să nu ştie totul despre el. Lui Edmund îi plăcea să trăiască mai bine decât implica rangul său. Rupert prefera să trăiască mai prejos de statut.

– Nu aş fi furat de la el... doar aş fi împrumutat, spuse posomorât Edmund.

– Joci de mult timp jocul ăsta, şi cred că ai uitat că a împrumuta înseamnă că trebuie să şi înapoiezi banii la un moment dat.

Edmund dădu coniacul pe gât dintr-o singură înghiţitură. Ce risipă de băutură fină – din atâtea puncte de vedere.

– Câţi ani are Henry acum? întrebă Rupert, păstrând un aer plictisit. Nu am păstrat legătura cu familia.

– Cinci. Şi nici nu te-ai deranjat să participi la înmormântare. A părut destul de ciudat, chiar şi din partea ta.

– Mă tem că nu eram vărul preferat al lui Lovingdon. Această onoare a căzut pe umerii tăi.

– Tocmai acesta este motivul pentru care am crezut că mă va numi tutore. La ce s-a gândit Lovingdon? repetă el. Cel mai probabil, Jack Dodger îl va pune pe băiat să lucreze în clubul său.

– Când va crește? Nu prea pot să văd asta întâmplându-se.

– Pentru că ești orb, omule. Trăiești în lumea asta mică a ta și nu privești dincolo de ea. Dodger plătește flăcăi ca să se ocupe de treburi pentru el. Ei ne adună jetoanele și ne aduc băuturile. Apoi îi mai are și pe băieții care se ocupă de ghetele lui. Am auzit că are câte o pereche de ghete pentru fiecare zi a săptămânii, și câte un băiat pentru fiecare pereche.

– Pare tare straniu... să aibă atâția băieți prin preajmă. Nu pare firesc.

– Nimic nu este firesc la Jack Dodger, îți spun eu. Dar acum că mă gândesc mai bine, chiar pare să aibă un interes straniu pentru băieți. Desigur, nu este genul de discuție pe care să o porți cu o doamnă. Presupun că ar trebui să vorbesc cu avocatul.

– Ai vreo dovadă că Dodger s-a purtat necuviincios cu vreunul dintre acei băieți?

Edmund tăcu, dar Rupert putea vedea cum mintea lui redusă se pusese pe calculat. Edmund avea tendința de a agasa oamenii. Puterea lui Rupert consta în persuasiune. Poseda însăși limba diavolului.

– În locul tău, aș avea grijă cu răspândirea unui zvon pe care nu îl pot dovedi, îl avertiză el calm.

Edmund se aplecă înainte.

– A, dar vezi tu, asta este frumusețea situației. Poate că eu nu îl pot dovedi, dar nici el nu îl poate dezminți cu dovezi. Iar în tribunalul zvonurilor, cine va fi crezut? Un gentleman de rang înalt sau un furnizor de păcate?

Capitolul 8

Jack își dorise să pună stăpânire pe gura ei cu o înverșunare care îl uimise. Când se aplecase peste ducesă în salon, uitase pentru un moment de ce se ridicase și mersese lângă ea. Briarwood îi dispăruse complet din minte, și tot ce mai putuse face fusese să îi simtă parfumul, să se piardă în ochii ei aurii, să mediteze asupra a ce putea face el pentru ca respirația ei să devină și mai sacadată,

şi să anticipeze gustul ei atunci când avea să se repeadă asupra buzelor ei. Dar dacă ar fi dat curs dorinţelor sale, Jack i-ar fi oferit ducesei aşteptări pe care nu era pregătit să le împlinească. El bănuia că pura şi cuviincioasa ducesă nu era o femeie care să flirteze cu un bărbat care îi era antipatic.

Aşa că Jack îşi expusese concluziile şi plecase.

Dar ea îi bântuise gândurile pentru tot restul amiezii, în timp ce stătea în bibliotecă, întâlnindu-se cu diverşi oameni responsabili pentru diverse proprietăţi: mobile şi imobile. Îi cedară registrele lor cu expresii mohorâte. El îi asigură că nu avea să renunţe la serviciile lor decât dacă nu cumva descoperea greşeli contabile.

Când umbrele serii se strecurară în încăpere, pe Jack deja îl durea capul, gâtul şi umerii îi erau încordaţi, iar stomacul îi chiorăia. De-abia aştepta să deschidă cea mai rafinată sticlă de vin roşu şi să se bucure de o cină bine pregătită. Dacă micul dejun fusese un indiciu corect, ducele angajase un bucătar excelent.

Uşa se deschise, iar Brittles intră cu paşi enervant de silenţioşi.

– Cina este servită, domnule.

– Excelent.

Îl urmă pe majordom spre ceea ce presupuse că era sufrageria familiei. Când sosiră, Jack descoperi doi servitori stând în poziţie de drepţi, dar masa fusese pusă pentru o singură persoană. Nu îi plăcu să îşi recunoască dezamăgirea pricinuită de faptul că urma să cineze singur.

– Ducesa nu mănâncă?

– Ia cina împreună cu tânărul duce în camera copilului, domnule.

– Înţeleg. Jack se aşeză la masă, privi cum vinul îi era turnat în pahar şi o farfurie îi era aşezată în faţă. Luă o gură de vin. Tânărul duce ia întotdeauna cina la această oră târzie?

– Nu, domnule, spuse Brittles din apropiere. De obicei cinează mai devreme.

Fără îndoială, ducesa dorise să se asigure că avea să fie ocupată în timpul cinei, iar el devenea sătul de aceste jocuri. Se ridică, îşi luă paharul de vin şi sticla şi porni spre uşă.

– Cina nu este pe placul dumneavoastră, domnule?

– Este în regulă, strigă Jack peste umăr. Compania, totuși, nu era. Se opri brusc. Companie? Când avusese el vreodată nevoie de companie în timpul meselor? Și când fusese ultima oară când mâncase la o masă? De obicei lua masa în birou. O bucată de carne, un cartof, suficient cât să potolească foamea în timp ce plănuia cum să își crească veniturile. Dar nu mai putea să se întoarcă la masă acum, fără să pară un nebun. În plus, el și ducesa aveau de discutat câteva chestiuni. Puteau la fel de bine să o facă în camera copilului.

Toată lumea rămase cu gura căscată, de parcă Satana sosise pe nepregătite. Jack întotdeauna se bucura de reputația sa pătată, dar deodată devenise supărătoare.

– Nu mi-am dat seama că luăm cina la etaj, spuse el scurt. Aș fi ajuns mai devreme aici.

Tânărul duce stătea în capul mesei, iar mama sa lângă el. Dădaca băiatului, care îi aruncă lui Jack un zâmbet cochet, stătea în celălalt capăt.

– Noi luăm cina aici, spuse ducesa. Dumneata nu. Cina dumitale este servită în sufragerie.

– Mi s-a părut puțin nepoliticos să vă privez de compania mea, spuse el, luând loc la masa mai potrivită pentru copii decât pentru adulți. Genunchii i se loviră de tăblie. Își turnă din nou vin în pahar, apoi privi spre dădacă.

– Fii fată bună și adu-mi o farfurie.

Ea se ridică și făcu o plecăciune.

– Desigur, domnule, cu plăcere.

Fata îi lăsă impresia că ar fi dispusă să facă mai mult decât atât dacă îi cerea. Dar Jack nu avea nici un interes pentru ea sau pentru orice altă femeie care aștepta de la el mai mult decât bani.

De îndată ce puiul și legumele ajunseră înaintea lui, începu să mănânce cu poftă.

– Trebuie să discutăm câteva chestiuni.

– Trebuie să le discutăm aici și acum? întrebă ducesa.

Jack mușcă din pui, mestecând gânditor.

– Discutându-le acum, mai câștig timp. Mănânc în timp ce mă ocup de afaceri.

– Mă tem că orice conversație cu dumneata îmi va strica digestia.

– Şi crezi că îmi pasă de digestia dumitale?

– Sincer, cred că nu îţi pasă de nimic altceva în afară de propria persoană.

– Îţi dau zece minute.

– Zece minute?

– Să mănânci fără să vorbim. Apoi, la naiba cu digestia dumitale.

– Eşti un barbar.

– Nouă minute.

Ducesa bombăni şi se încruntă la el. Jack presupuse că pe viitor ar putea fi nevoit să se asigure că nu îi otrăveşte mâncarea. O tachina, şi să-l ia naiba dacă ştia de ce.

– A d-durut?

Jack îşi îndreptă atenţia spre băiat, care se uita lung la mâna lui, fără îndoială la semnul de pe degetul mare. Era destul de hidos, dar Jack fusese întotdeauna de părere că stigmatul de hoţ era ca o insignă de onoare. Propriul trecut îl transformase în bărbatul care era astăzi, şi nu îi era ruşine.

– Ca naiba.

Băiatul făcu ochii mari. Aveau acelaşi contur auriu ca ai mamei lui. Părul blond, din câte şi-l amintea Jack pe Lovingdon, îl moştenise de la tatăl său.

Brusc, Jack se simţi ruşinat de trecutul său, din motive pe care nu le putea înţelege.

– Dar a trecut mult timp de atunci, adăugă el.

Băiatul îşi coborî privirea în farfurie, apoi o ridică, şovăind, spre Jack.

– Ce este, băiete?

– Ai fost v-vreodată la P-palatul de C-cristal?

– Nu. Tu?

Băiatul clătină din cap, cu ochii semănându-i cu ai unui căţeluş bătut, apoi îşi privi mama.

– Henry, dragule, îmi pare rău, dar după cum ţi-am explicat, nu putem merge.

– De ce nu? întrebă Jack.

– Sunt o văduvă în doliu. Nu pot să mă plimb de colo-colo.

– Dar o faci când este în interesul tău. Ai ieşit în după-amiaza asta.

– Cu multă discreție, pentru a-mi vizita cumnata care este, de asemenea, văduvă. Nu am umblat haihui.

– Atunci, permite-i dădacei să îl ducă.

Ducesa ridică din sprâncene.

– Nu se poate. Parcă era periculos. În plus, și Henry poartă doliu. Nu s-ar cuveni.

– Îți place să urmezi regulile.

– Dacă îmi place sau nu, asta nu are legătură cu subiectul. Am anumite așteptări în ceea ce privește conduita și le urmez.

– Deci, dacă așteptările mele ar fi ca tu să te porți urât, atunci ai face tot ce îți stă în putință ca să îmi împlinești așteptările?

– Nu fi neghiob! Nimeni nu se străduiește să se poarte urât, spuse ea oftând. Nu văd nici un motiv pentru care să îți prelungești prezența la cina noastră. Ce doreai să discutăm?

– Despre dormitorul meu.

Jack avu impresia că, dacă ducesa ar fi mâncat, s-ar fi înecat brusc. Se ridică brusc în picioare, iar el fu surprins că rochia neagră și voluminoasă nu răsturnă masa, sau măcar scaunul.

– Putem vorbi pe coridor?

– Dacă insiști.

– Insist.

Jack începuse să îi recunoască mersul mândru și o privi ocolind masa, îndreptându-se spre ușă. Se întrebă ce altceva mai purta pe sub rochie. Femeile cu care se culcase purtau foarte puține – când un bărbat plătea pentru servicii, nu voia să fie nevoit să muncească pentru a-și atinge scopul. Avea impresia că ar fi un adevărat chin să se culce cu ducesa, dar, în același timp, ar fi o călătorie care merita efortul.

Ea se opri în ușă și privi peste umăr.

– Domnule Dodger.

– A, da.

Jack se ridică, merse spre ușă și o deschise pentru ea. Ducesa păși pe coridor și se întoarse spre el înainte ca Jack să închidă complet ușa în urma lui.

– Să discuți despre dormitorul dumitale nu este cuviincios în fața unui băiat impresionabil de cinci ani, spuse ea.

– Dar el nu știe că eu dorm într-un dormitor?

Jack o auzi scrâşnind din dinţi. Era atât de uşor să o enerveze. Ce s-ar mai fi distrat băieţii lui Feagan cu ea.

– Presupun că nu doreai să discutăm despre dormitorul dumitale, ci despre al meu, din pricina nopţii trecute, spuse ducesa.

Rezemându-se de perete, Jack îşi încrucişă mâinile la piept şi se întrebă ce găsea ea atât de ofensator la dormitoare... Oare ce depravări avuseseră loc în al ei?

– De fapt, voiam să discutăm despre garderoba soţului dumitale. Am nevoie ca hainele să îi fie luate de acolo. Dă-le servitorilor. Cred că aşa se obişnuieşte, nu? A, şi, ca să ştii, am o memorie foarte bună pentru cele mai mici detalii. Asigură-te că doar hainele sunt scoase de acolo.

– Sunt şi câteva lucruri personale, lucruri pe care un tată ar vrea să le lase moştenire fiului său.

– Dacă sunt enumerate în registrul fiului dumitale, ai permisiunea să le iei.

– Doar nu crezi că Lovingdon a enumerat acolo toate obiectele pe care le-a deţinut? Sau că a vrut cu adevărat să primeşti tot ce există în această casă. Sunt scrisori pe care i le-am scris eu, amintiri pe care i le-am dăruit. Nu înseamnă nimic pentru dumneata.

– Adevărat, dar înseamnă ceva pentru dumneata. Aşadar, sunt valoroase. Jack o văzu înfuriindu-se, iar înainte ca ducesa să poată protesta, el spuse: Gândeşte-te la valoarea lor. Vom negocia. Între timp, merg la club, dar mâine am de gând să mă mut oficial aici.

Ducesa făcu ochii mari.

– Doar nu te gândeşti să te muţi în dormitorul aflat lângă al meu?

– Este dormitorul stăpânului, nu-i aşa? Iar eu sunt stăpânul.

– Atunci, mă voi muta eu în altă cameră.

– De ce să te deranjezi? Ţi-am spus că nu caut să ajung în patul dumitale. Dar nu am nici o obiecţie să vii într-al meu. De asta te temi? Că nu vei putea să rezişti farmecelor mele odată ce mă vei avea atât de aproape?

– Nu mă tem de dumneata şi nu te găsesc fermecător deloc. În plus, nu aş dormi niciodată cu un bărbat fără să fim căsătoriţi şi, cu siguranţă, nu m-aş mărita niciodată cu dumneata.

Jack se împinse de lângă perete. Spre lauda ei, Olivia nu se retrase.

– Crezi că limba ta ascuțită mă va ține la distanță, dar tot ce reușești este să mă faci să mă întreb cum s-ar simți limba ta pe pielea mea.

Buzele ei se întredeschiseră ușor, în timp ce obrajii i se îmbujorară. La naiba, Jack avusese intenția să o dezarmeze cu acele cuvinte, dar cumva, reușise să se tulbure și pe sine. Își imagină limba ei alunecând pe pieptul lui.

Înainte de a pierde controlul situației, de a-și pierde el însuși controlul, se întoarse brusc și dădu să plece, apoi se opri și privi înapoi, luptându-se să își stăpânească tremurul inexplicabil din glas.

– Apropo, prefer să nu iau cina singur, așa că fii amabilă și însoțește-mă în timpul meselor. Adu-l și pe fiul tău dacă vrei.

Ducesa parcă se trezi din hipnoză.

– Copiii se cuvine să mănânce în camera lor.

– Încă nu ai învățat că mie nu îmi pasă de ceea ce se cuvine?

– Nu ai învățat că mie da?

Jack presupuse că Olivia merita o mică victorie.

– Cum dorești. Vom face compromisuri. Voi lua o masă pe zi cu protejatul meu: mic dejun sau cină, dumneata alegi.

– Nu mă asculți? Nu ar trebui să ia nici o masă cu dumneata.

– Atunci, cum îl voi educa?

– Îi plătești profesori.

– Ei nu îl pot învăța ce știu eu.

– Nu sunt convinsă că trebuie să învețe ceea ce știi dumneata.

– O masă, ducesă. E ultimul meu cuvânt. Se răsuci pe călcâie înainte ca ea să poată protesta din nou. O făcu oricum, sub forma unui țipăt scurt și probabil a unei bătăi din picior, poate chiar două. Jack nu știa de ce insistase ca ei să i se alăture la masă. Poate pentru că, atunci când intrase în camera copilului, îi găsise zâmbind, iar buna dispoziție dispăruse odată cu sosirea lui.

Băiatul îl privise cu teamă, iar lui Jack nu îi plăcea acea lipsă de încredere la un copil. Exista un motiv, și nu credea că era legat de ceva ce făcuse el. Sau poate pentru că, în acea dimineață, îi promisese flăcăului un câine și încă nu i-l adusese. Habar nu avea unde să găsească unul. Pe străzi, presupuse el. Va trebui

să se gândească la asta, dar nu în această seară. Avea chestiuni mai urgente de rezolvat.

Olivia nu putea să doarmă. Nu putea scăpa de imaginea propriei limbi jucându-se pe pielea lui Jack Dodger. Ce senzații i-ar trezi... ce gust ar avea?

Deși era singură în pat, singură în camera ei, tot se simți rușinată când ridică mâna și își linse dosul palmei. Nu credea că pielea lui ar fi la fel de mătăsoasă sau că ar avea același gust curat.

Oare el i-ar linge pielea? Olivia își închipui că da. Că ar începe din vârful degetelor de la picioare și ar urca ușor, poate ar face un ocol prin spatele genunchilor, înainte să ajungă pe coapsele ei...

Aruncă pătura de pe ea, vrând cu disperare să elibereze căldura. Dar gândurile nu puteau fi răcorite. Și-l închipui apoi pe șoldurile ei, urcând spre sâni. Își puse mâinile peste ei, de parcă aceasta era singura modalitate de a opri această fantezie nebunească, dar în mintea ei, el doar îi aruncă zâmbetul lui drăcesc și îi dădu mâinile la o parte. Cu limba îi tachină și îi tortură sânii până când ajunse, într-un sfârșit, pe un umăr. Dar nu s-ar opri acolo. I-ar gusta gâtul și, cunoscându-i deja o parte, ar porni călătoria în jos, spre cunoașterea celeilalte.

Gâfâind, Olivia se ridică în capul oaselor. Își strânse picioarele unul lângă celălalt în efortul de a stăvili minunata palpitație dintre coapsele sale. Voia să își coboare mâna... Dumnezeu să o ajute! Nu știa ce voia. Tremura de o dorință pe care nu o mai simțise niciodată. Era vina lui Jack Dodger, pentru că îi vorbise despre lucruri intime. O făcuse să tânjească după o atingere interzisă. Doar o dată, pentru o dulce eliberare.

Se ridică din pat, se împiedică și aproape căzu, din pricină că i se înmuiaseră genunchii. Îndreptându-se de spate, trăgând aer în piept și gâfâind, se încruntă la ușa care ducea în garderob. Pe acolo ajungeai în dormitorul principal, în camera cu patul în care avea să doarmă de acum Jack Dodger. El avea să se dezbrace... și să fie atât de aproape de ea.

Olivia trebuia să se mute într-un alt dormitor, dar acest lucru ar fi fost o recunoaștere a lașității ei, iar el avea să i-o arunce în față. Dacă voia să aibă măcar o speranță de a-i reduce influența

asupra fiului ei, Olivia nu trebuia să bată niciodată în retragere. Avea să stea fermă pe poziție și să îl blesteme în tot acest timp.

Trebuia să doarmă ca să poată fi odihnită și mai bine pregătită pentru orice avea să aducă ziua de mâine. Poate un pahar cu lapte cald ar ajuta-o. Se gândi să sune din clopoțel ca să cheme servitoarea, dar avea chef să se plimbe prin casă când Dodger nu era prin preajmă. În acele momente, se putea preface că era casa ei, că lui Lovingdon îi păsase îndeajuns de ea, încât să observe cât de mult iubea această locuință. Dar soțul ei nu observase prea multe. O lăsase cu o tristețe imensă, pricinuită de gândul că nu își dăduseră aproape nimic unul altuia. Olivia clipi pentru a alunga lacrimile care amenințau să-și facă apariția. Cum putea să îi ducă dorul unui bărbat care, de când ea născuse, fusese mai mult un străin decât un soț?

Dar măcar gândul la el îi alunga celelalte gânduri despre Jack Dodger. Își îmbrăcă halatul de noapte și ieși din dormitor.

Ajunsese la jumătatea treptelor când auzi un râset de femeie din foaier, urmat de un mormăit care cu siguranță era al lui Dodger. După ce în ultima oră se foise în pat din cauza dorințelor neîndeplinite pricinuite de aluziile lui, Olivia nu avea starea necesară pentru a suporta flirtul lui cu servitoarele, sau faptul că profita de poziția pe care o căpătase în acea casă. Dacă ea rămânea nesatisfăcută în acea noapte, atunci și el avea să rămână la fel.

Grăbind pasul, ajunse în foaier chiar când Dodger îi spunea lui Brittles să plece. Acesta se supuse imediat. O femeie stătea lângă Dodger. Avea părul de un roșu vibrant, care făcea ca toate culorile din apropierea sa să pălească. Olivia nu o cunoștea, dar nu avea nici o îndoială referitor la ce fel de femeie ar aduce el acasă la o oră atât de târzie. Olivia nu avea de gând să tolereze acest comportament sub nici o formă. Mai ales în dormitorul de lângă al ei.

Dodger și târfa se întoarseră spre ea.

– A, Olivia, ești trează la ora asta târzie... spuse el tărăgănat.

Porni spre el.

– Nu îți voi permite să aduci femei străine în casă. Trebuie să o duci în altă parte pentru a-ți satisface dorința.

El își mijì ochii negri, încleștându-și maxilarul.

– Este casa mea, iar ea se află aici pentru că vreau eu. Ne vom ocupa de treburile noastre în bibliotecă, spuse Dodger, aplecându-se spre ducesă. Eşti chiar bine-venită să priveşti, dacă vrei. Sunt convins că faptele noastre ţi se vor părea pline de imaginaţie şi distractive.

Înainte ca Olivia să poată da o replică pe măsură, femeia îl bătu cu palma peste braţ.

– Jack, ce nebunie mai pui la cale?

– Nu te băga, Frannie, spuse el fără să îşi ia privirea de la ducesă.

Olivia se luptă din răsputeri să nu îşi ferească privirea. O familiaritate evidentă exista între el şi femeie, iar ea nu voia să se gândească la faptul că roşcata ar putea fi mai mult decât o prostituată pe care o luase de pe străzi pentru o distracţie de o seară, că ar putea fi amanta lui, cineva care îi încălzea adesea patul. Dodger emana o virilitate magnetică pe care soţul ei nu o avusese, iar Olivia bănuia că era nevoie ca el să se culce destul de des cu femei pentru a-şi ţine dorinţele în frâu. Cu aceste gânduri, putea simţi căldura urcându-i în obraji şi ştiu că se îmbujorase, pentru că un sentiment de satisfacţie aprinse ochii lui Dodger.

La ce se gândise când se apucase să îl înfrunte? Olivia se juca cu diavolul. O întreprindere destul de periculoasă, având în vedere că nu cunoştea regulile jocului.

– Îi vei cere scuze oaspetelui meu, spuse el.

– Jack...

– Nu acum, Frannie.

– Jack.

Cuvântul ieşi ca o poruncă şi, spre surprinderea Oliviei, inamicul ei i se supuse. Dodger se retrase şi, deşi muşchii feţei îi rămaseră încordaţi, căldura din ochii lui se mai domoli.

– Dar îţi datorează scuze.

– Ba nu. Ce altceva ar putea să creadă când aduci o femeie în casă la o oră atât de târzie în noapte?

– Nu trebuie să te creadă o târfă.

– Ei bine, nici comportamentul tău după sosirea noastră nu a ajutat prea mult. Femeia păşi în faţa lui şi făcu o plecăciune. Excelenţă, sunt Frannie Darling. Contabila lui. M-a rugat să arunc o privire pe registre.

– Frannie, motivul pentru care ești aici nu o privește.

– Poate că nu, dar tu lași impresia că sunt aici pentru un motiv foarte diferit și indecent. Și merit mai mult de-atât.

Jack blestemă în sinea lui.

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

Regretul lui era sincer, iar Olivia se întrebă dacă femeia însemna mai mult pentru el decât recunoștea.

– Totuși, nu eu am fost primul care a insinuat că ai fi altceva decât ceea ce ești.

– Nu, dar nu ai făcut nimic pentru a corecta neînțelegerea, spuse domnișoara Darling, părând destul de jignită.

– Se cuvine să îmi cer și eu scuze, începu Olivia. Am presupus ce era mai rău. Îmi cer iertare.

Femeia zâmbi.

– Majoritatea oamenilor procedează astfel când vine vorba de Jack. A muncit destul de mult pentru a cizela această reputație.

– Frannie... mârâi el.

– Of, fii politicos, altfel nu mă uit peste registre, spuse ea, întorcându-și apoi atenția spre Olivia. Oricât de improbabil ar părea, având în vedere succesul lui, nu se pricepe la cifre.

– Nu sunt chiar atât de incapabil, mormăi el.

Când domnișoara Darling îi aruncă o privire încruntată, el adăugă:

– Dar nu la fel de priceput ca tine. Putem să trecem la treabă acum?

– Desigur, încuviință domnișoara Darling. A fost o plăcere să vă cunosc, Excelență. Și Jack are dreptate. Sunteți mai mult decât bine-venită să ne însoțiți.

Brusc, Olivia deveni brusc conștientă de faptul că era îmbrăcată în cămașă de noapte, o ținută deloc potrivită pentru oaspeți.

– Voi cere să vi se pregătească niște aperitive.

– Ar fi minunat, mulțumesc, spuse domnișoara Darling.

Olivia îi privi traversând coridorul. Dodger părea să aibă grijă să păstreze o distanță discretă între el și domnișoara Darling. Își dădu seama că Frannie Darling era o persoană specială pentru el. Și se întrebă cum ar fi să aibă parte de atenția concentrată a unui bărbat atât de tânăr, de viril și de periculos ca Jack Dodger.

Frannie Darling se aşeză la biroul din mahon din biblioteca somptuoasă şi studie cărţile şi registrele pe care Jack le pusese dinaintea ei cu aproape la fel de multă concentrare cu câtă îl studia ea. Jack se întinsese pe o canapea aflată lângă fereastră, răsfoind un registru cu coperte negre, de parcă ar fi căutat un răspuns la o dilemă care îi dădea bătăi de cap.

Îl cunoştea de o viaţă pe Jack. Întotdeauna se purtase ca un frate mai mare, protejând-o, asigurându-se că nimeni nu o rănea – pe ea sau sentimentele sale. Era unul dintre motivele pentru care fusese atât de surprinsă când el o lăsase în mod intenţionat pe ducesă să creadă că între ei exista o relaţie indecentă. O făcea să se întrebe de ce îi păsa atât de mult de părerea ducesei despre el, şi de ce voia ca acea părere să fie atât de înjositoare. Deşi ştia că Jack nu se temea niciodată de nimic, Frannie era conştientă că el evita cu îndârjire orice situaţie care ar putea implica sentimentele.

Jack nu vorbea niciodată despre trecutul şi originea lui, sau despre mama sa, dar Feagan îi spusese cândva că mama lui Jack îl vânduse.

– Imaginează-ţi cum te-ai simţi dacă cineva drag ar pune un preţ pe tine, îi spusese Feagan.

Dar Frannie nu îşi putuse imagina. De asemenea, ea mai credea şi că lui Jack i se întâmplase ceva oribil când fusese la închisoare cu Luke. Înainte de acea perioadă petrecută în închisoare, Jack râdea des, iar când o făcea, copiii lui Feagan râdeau împreună cu el. Dar când se întorsese la Feagan după aceea, râsetul i se schimbase. Nu mai emana nici o urmă de bucurie.

Îl întrebase o dată ce se petrecuse, dar el refuzase să vorbească despre ceea ce numea „vremuri negre". Iar Luke era la fel de tăcut în acea privinţă, deşi, când cei doi se priveau, Frannie vedea că, orice se întâmplase, îi afectase pe amândoi, unindu-i şi despărţindu-i de oricine altcineva. Jack ridicase ziduri şi, dintr-un anumit punct de vedere, Frannie credea că el era încă în închisoare – una făurită de el însuşi, dar tot o temniţă.

Tânăra se întrebă care erau adevăratele lui sentimente pentru ducesă. Deşi stătea tolănit cu nonşalanţă pe canapea, de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume, când răsună o bătaie în uşă, ridică brusc privirea, iar Frannie văzu o umbră de speranţă traversându-i

chipul, care fu apoi alungată imediat. Bărbatul nu avu mai mult succes nici în a-și ascunde dezamăgirea de pe chip când doar o servitoare intră în bibliotecă, aducând ceai și biscuiți. Frannie avu sentimentul că Jack sperase ca ducesa să li se alăture. Nu că ar fi recunoscut vreodată acest gând. Jack nu trăda nimic din ce ar fi putut să îl facă vulnerabil.

Căscând, Frannie își întinse brațele și își arcui spatele pentru a-și destinde mușchii. Studiase registrele mai bine de două ore. Închipuindu-și că gestul ei însemna că terminase treaba, Jack se ridică și se îndreptă pe birou, așezându-se pe un colț.

– Ce părere ai?

– Nu stai rău. Dar ai dreptate. Banii ar putea fi investiți într-un mod mai înțelept de-atât.

– Presupun că i-aș putea investi în club.

– Nu cred că văduva ta ar fi de acord.

– Nu este văduva mea.

Frannie nu era în totalitate convinsă de acea afirmație.

– Nu te porți prea frumos cu ea.

– Mă port atât de frumos pe cât merită.

– Dar nu ar fi mai bine să te porți mai frumos decât merită? Așa ar putea ajunge să te placă.

– Nu mi-a păsat niciodată de părerea altora despre mine. Știi prea bine.

Ce bărbat încăpățânat!

– Viața ei s-a schimbat drastic de mult. Nu îmi pot închipui de câtă putere ai nevoie pentru a continua după pierderea soțului.

Jack bătea darabana în birou, de parcă își pierdea răbdarea cu ea.

– Am încercat să fiu cordial.

Frannie îl privi, parcă nevenindu-i să creadă.

– Sper că nu te-ai gândit că ești cordial și mai devreme, la intrare.

– Găsește defecte în orice fac, iar eu mă opun părerii ei.

– Jack...

– Frannie, spuse el ridicând mâna. Mă voi purta cu văduva așa cum cred de cuviință.

– Bine. Fii încăpățânat, spuse ea, închizând registrul. Sunt obosită. O să iau registrul ăsta cu mine, vreau să îl studiez mai îndeaproape.

Jack se ridică de pe birou și se așeză pe scaunul din fața ei.

– Va trebui să îi cumpărăm o casă.

– Ce e în neregulă cu asta?

– Este a mea.

– Nu ai nevoie de ea. Mi-ai spus de atâtea ori că nu te vei însura niciodată și că nu vei avea copii.

– Nu este relevant.

– De ce ai vrut să creadă că este ceva între noi?

– Are o părere foarte proastă despre mine. Aș putea la fel de bine să mă ridic la nivelul acestei păreri.

– Deci îți pasă de ceea ce crede.

– Nu fi proastă, Frannie. Nu ți se potrivește.

– Ești foarte nesuferit.

Jack își frecă fruntea.

– Îmi pare rău, sunt obosit. Am dormit foarte puțin noaptea trecută, dar este un preț mic. Ce crezi despre reședință?

– Cred că este minunată. Frannie se aplecă înainte și își sprijini bărbia în palme, cu coatele pe birou. Feagan a spus întotdeauna că tu vei ajunge mai sus decât oricare dintre noi.

Jack privi în jur.

– Dar nu am obținut eu asta, așa că nu poate fi considerată reușita mea.

– Majoritatea oamenilor doar și-ar accepta norocul și s-ar bucura de el.

– Eu nu am încredere în norocul care vine ușor. Întotdeauna există un preț care trebuie plătit, Frannie. Întotdeauna, spuse el, afișând un zâmbet arogant. Vreau să știu care este prețul, înainte să fiu nevoit să îl plătesc.

– Ai avut o viață grea, Jack. Poate că pur și simplu a venit rândul tău să ai parte de bine.

– Doar dacă viața ar fi dreaptă, spuse el, ridicându-se brusc în picioare. Haide, să ne întoarcem la club. Pentru noi, noaptea abia a început.

Capitolul 9

În dimineața următoare, în timp ce o oboseală nemaipomenită puse stăpânire pe el, Jack își dădu seama că ar fi trebuit să doarmă după ce se întorsese împreună cu Frannie la club.

În schimb, avusese de-a face cu un lord care fusese acuzat că trișase la zaruri, apoi își petrecuse o bună parte din timp explicându-i uneia dintre fetele lui că el nu putea ucide un om doar pentru că acesta se plictisise de ea. Apoi avusese o scurtă conversație cu contele de Chesney, care îi putea oferi o soluție la una dintre problemele lui. Swindler trecuse apoi pe la club pentru a-l informa că tot ceea ce aflase despre verii lui Lovingdon până în acel moment era că duceau vieți foarte private – așadar, după părerea sa, acesta era un motiv bun pentru investigații amănunțite. Lui Swindler îi plăcea o dilemă bună. Astfel că, orice ar fi ascuns acei bărbați, el avea să descopere. Dar Jack își petrecuse restul nopții studiind planuri pentru a-și mări profiturile.

După cum îi spusese lui Frannie, dormise foarte puțin de la citirea testamentului, astfel că epuizarea pusese stăpânire pe el... când intră în casă și fu întâmpinat de haos. Auzi hârșâituri și scârțâituri, de parcă mobila ar fi fost mutată dintr-un loc în altul, și mai multe voci strigau: „Henry! Excelență! Tinere stăpân!"

Fără îndoială, flăcăul crease agitație. Jack nu l-ar fi crezut capabil de altceva în afară de a sta cuminte, tăcând mâlc. Bravo lui! Era firesc pentru un băiat să facă năzbâtii din când în când. Jack tocmai începuse să urce treptele, când o văzu pe ducesă coborând grăbită.

– O, slavă Domnului, în sfârșit ești aici, spuse ea agitată.

Jack rânji.

– În sfârșit ai început să mă apreciezi, nu-i așa?

– Nu, bufonule, Henry a dispărut.

Jack voia doar să ajungă în pat, nu să se joace de-a v-ați ascunselea.

– Cum adică a dispărut?

– A dispărut. Când dădaca s-a trezit de dimineață, el nu era în patul lui. Nimeni nu l-a văzut. Am crezut că poate l-ai luat tu. L-ai luat?

Ducesa vorbea repede, părând disperată să își expună punctul de vedere astfel încât el să îi ofere răspunsul căutat. Acum Jack putea citi îngrijorarea din ochii ei.

– Nu.

– Atunci, unde este? Crezi că a fost răpit? Este așa cum bănuiai? Este în pericol?

Jack își puse mâinile pe umerii ei.

– Calmează-te, Olivia!

Ea se smuci și se eliberă, aproape prăbușindu-se pe scări.

– Nu vreau să mă calmez! Vreau să îmi găsesc fiul! Dacă... dacă a fost rănit? se plânse Olivia.

– Cine l-ar răni?

– Păreai să crezi că ar face-o cineva.

Jack își frecă bărbia.

– Da, da, da. Crezuse că băiatul ar putea fi în pericol, dar cum ar fi putut cineva să îl răpească de sub privirea atentă a dădacei? Ei bine, nu chiar atât de atentă, din câte se părea. Cu toate acestea, i se părea puțin probabil să se fi strecurat cineva în casă, să îl fi luat pe Henry și să fi plecat. Unde ai căutat?

– Peste tot. Este vreuna dintre farsele tale bolnave? Așa încerci să mă faci să mă supun?

– Am fost plecat ore întregi. Cum ar putea să fie o farsă de-a mea?

– Nu am nici cea mai vagă idee, dar nu am nici o îndoială că ai putea fi responsabil de dispariția lui.

Jack era sătul de bănuielile ei. Porni în susul scărilor.

– Unde te duci? strigă ea în urma lui.

Gâfâia, de parcă alergase mult și nu mai putea respira. Dar ea părea să își păstreze întotdeauna cumpătul. Pe Jack îl obosea să o vadă îngrozită și panicată.

– In camera mea, să mă spăl pe față și să îmi vin în fire ca să mă pot ocupa de situație.

Recunoscu ecoul pașilor ei grăbiți în urma lui. Era surprinzător cât de multe lucruri legate de ea îi deveneau familiare. Sunetul pașilor, parfumul ei.

– Nu l-ai luat cu tine când ai plecat?

– Desigur că nu. Jack ajunse pe palier. Poate a plecat la Expoziția Universală. Voia să meargă, nu-i așa?

– Nu i-ar trece prin minte să plece de unul singur. Nici nu ar ști încotro să se îndrepte.

– Este un băiețel, ducesă. Nu este nevoie să cunoască drumul spre aventură. Pur și simplu este nevoie doar să își dea seama că îl așteaptă.

Jack deschise ușa dormitorului său.

– Dar dacă a fost răpit? întrebă ea.

Vocea îi suna de parcă se afla la limita isteriei. El știa că singurul lucru care i-ar fi putut aduce consolare ar fi fost să își găsească fiul.

– Vom trimite după Swindler. Poate să urmeze indicii chiar și legat la ochi.

Jack intră în camera lui, surprins că ea îl urma. În mod evident, panica o făcuse să uite de comportamentul cuviincios. Dacă frica nu ar fi emanat din ea în valuri, poate că Jack chiar ar fi tachinat-o în această privință.

Pornise spre postamentul pe care era situată chiuveta din porțelan când auzi o un zgomot în șifonierul pe lângă care trecuse. Scotociseră peste tot? Sau căutaseră doar acolo unde se așteptaseră să fie copilul?

Jack deschise ușa șifonierului. Băiatul se aruncă înainte ca o fiară.

– N-nu! N-nu t-te las! N-nu am v-vrut!

Instinctiv, Jack îl prinse, strângându-l în brațe, încercând să îl domolească, să îl facă să nu se mai zvârcolească. Încă era în pijama, luptându-se ca un tigru. Pierdut într-o stare de teamă intensă, micuțul era foarte îndârjit.

– Stai cuminte, băiete!

– Dă-i drumul! Ce i-ai făcut? Dă-i drumul! strigă ducesa.

Jack se feri. Cu ce naiba îl lovea? Simți cum pielea de pe obraz îi era spintecată. Blestemă furios, se feri de o altă lovitură și îl eliberă pe băiat, care îl lovi în tibie.

Nu era totul al naibii de minunat? Respirând greoi, Jack se retrase încă un pas pentru a se feri de armă – vedea acum că ducesa ținea în mână un vătrai – și de furia femeii. Băiatul bălmăjea niște

scuze. Privindu-l cu ură pe Jack și cu vătraiul pregătit de atac, ducesa își pusese un braț protector în jurul fiului ei.

– Ce i-ai făcut? vru ea să știe.

Jack își duse palma la obraz, apoi privi sângele de pe degete.

– Î-îmi p-pare rău, rosti băiatul, cu lacrimile brăzdându-i obrajii. N-nu m-mai fac. P-promit.

– Ce spui acolo, băiete?

Jack auzi un sunet în pragul ușii. Dădaca sosise, îngrijorarea umbrindu-i privirea, dar el nu era convins că pentru băiat. Se gândi că probabil era mai îngrijorată pentru sine, pentru că pierduse copilul. Care era numele ei? Hazel? Harriet? Helen? Helen, ăsta era.

– Îl iau eu, Excelență, spuse ea, întinzându-se spre băiat.

– Ba nu, spuse cu asprime Jack, și toată lumea se holbă la el. Cel puțin se opriseră din țipat. Nu până nu înțeleg ce se petrece aici.

– Este evident că e îngrozit de tine, izbucni ducesa.

– Văd că este speriat, spuse Jack cu calm, deși se simțea oricum, numai calm nu. Ce ai făcut, băiete?

Băiatul clătină viguros din cap.

– Ce crezi că vreau să îți fac?

Henry clătină din nou din cap.

– Lasă-l să plece, spuse mama lui, întorcându-se spre ușă cu brațele în jurul băiatului.

– Nu. Amenințarea unei pedepse părea să fi fost clară în vocea lui, pentru că ducesa se opri și îl privi. Se pare că uiți că sunt tutorele lui. Voi primi răspunsuri la întrebările mele, chiar de-ar fi să stăm aici toată ziua.

Își aminti cum Swindler îngenunchease înaintea ducesei cu o zi înainte și, deși era împotriva instinctelor lui Jack să se umilească în fața cuiva, se lăsă pe vine, la nivelul copilului, încercând să pară cât mai puțin amenințător.

– Ți-e frică de mine?

Băiatul încuviință din cap.

– De ce?

Copilul ridică privirea spre mama sa, apoi spre dădacă.

– Nu căuta răspunsul la ele, băiete, ci la tine. Ce crezi că vreau să îți fac?

Băiatul începu să își privească degetele mari de la mâini.

– Mai știi ce ți-am spus ieri dimineață? Că tatăl tău m a rugat să te protejez? Nu l-am cunoscut bine pe tatăl tău, Henry, dar știu că a ținut foarte mult la tine și nu iau în bătaie de joc sarcina pe care mi-a încredințat o. Ți-am spus că nu voi lăsa pe nimeni să îți facă rău. Așadar, de ce te temi de mine?

Jack îl privi pe micuț înghițind în sec, în vreme ce buza de jos îi tremura.

– Î-îmi v-vei arde d-degetul.

– De ce aș face asta?

– P-pentru c-că am uitat ș-și l-am s-supt când d-dormeam.

Așadar, se trezise, își descoperise degetul în gură și fugise să se ascundă. Imaginea de ansamblu începea să prindă contur.

– Cine ți-a spus că îți voi arde degetul dacă îl bagi în gură?

– Dădaca, șopti el, ca și cum ar fi fost apăsat de greutatea unui mare secret.

Cu privirea spre dădaca băiatului, care arăta de parcă tot sângele i se scursese din obraji, Jack se ridică încet.

– Nu voi fi folosit drept scuză pentru a teroriza copiii și a-i face să se poarte cuviincios. Ești concediată! Strânge-ți lucrurile, ai o oră să pleci din casă.

– Dar, domnule, nu am avut de ales. Este tânărul duce acum. Nu ar trebui să își sugă degetul.

– Este degetul lui. Nu îmi pasă dacă și-l suge până ajunge la maturitate. Strânge-ți lucrurile!

Helen o privi pe ducesă.

– Excelență, aveți milă!

Ducesa deschise gura...

– Dacă mă contrazici, poți să îți strângi și tu lucrurile, spuse Jack cu o voce fermă, care nu lăsă loc pentru proteste.

Ducesa îl privi și, pentru prima oară, furia și ura nu se mai citeau în ochii ei. Doar groază și durere din pricina a ceea ce descoperiseră. Se întoarse spre dădacă.

– Are dreptate. Ceea ce ai făcut a fost foarte greșit: a fost nedrept față de domnul Dodger și incredibil de crud față de fiul meu. Nu te pot ierta, și nici nu voi vorbi în apărarea ta. Mă tem că domnul Dodger a fost prea generos când ți-a oferit o oră. Vreau să pleci în jumătate din acest timp.

Dădaca începu să plângă zgomotos, apoi se întoarse şi alergă pe coridor. Jack îşi coborî privirea asupra băiatului.

– Nu îţi voi face niciodată rău! Ai înţeles?

Băiatul clipi, apoi încuviinţă.

– Bun.

– Sângerezi, spuse ducesa.

– Mi s-a mai întâmplat. Acum vreau să fac o baie, aşa că ieşi naibii afară!

– Domnule Dodg...

– Ieşi afară, spuse el printre dinţii încleştaţi, întrerupând orice ar fi vrut ducesa să spună. Pentru că, ducesă, pe tine te-aş putea răni.

Ea îl conduse pe micuţ spre ieşire, se întinse după mânerul uşii şi se opri.

– Nu aveam de gând să dezaprob decizia dumitale de a o concedia pe Helen... nici chiar înainte să mă ameninţi.

Ea credea că acea mărturisire avea să îl calmeze? Înainte ca Jack să se poată gândi la un răspuns potrivit, ducesa închise uşa în urma ei.

Îşi scoase eşarfa. Nu era suficient. Se îndreptă spre o masă mică aflată lângă canapea. Luă o vază şi o aruncă în şemineu, spărgând-o în mii de cioburi. Dar gestul nu îl făcu să se simtă mai bine.

Se confruntase multă vreme cu părerile proaste ale oamenilor despre el. De ce era atât de deranjat că o ducesă netoată îl credea capabil să îi rănească fiul? Părerea ei nu conta. Ea nu însemna nimic pentru el. Nu îi păsa de ceea ce credea. De fiecare dată, ducesa se aştepta la ce era mai rău. Oare la ce se gândise soţul ei când îl numise tutore pe Jack?

Privind vaza spartă, se gândi la băieţii care lucraseră pentru el, la noaptea în care aproape ucisese un bărbat la club pentru că îl atinsese pe unul dintre băieţi într-un mod în care nici un bărbat nu ar trebui să atingă vreodată un băiat. Oare Lovingdon fusese acolo în noaptea aceea? Ştia că slăbiciunea lui Jack era protejarea băieţilor?

– Ar putea să fie atât de simplu? se întrebă el în şoaptă.

Uşa garderobului se deschise. Pentru o secundă, Jack se aşteptase să o vadă pe ducesă venind din camera ei şi, spre mâhnirea

lui, simțise un fior de nerăbdare. Dar era servitorul lui, Stiles, pe care Jack îl cunoscuse cu o zi în urmă. Nu era cu mult mai înalt decât ducesa și era mult mai în vârstă, dar se ținea mândru pe picioare.

– Ducesa a spus că aveți nevoie de îngrijiri și de o baie, spuse el formal.

– Îngrijiri?

Bărbatul își plecă ușor capul.

– Sunteți rănit, domnule.

Jack își atinse din nou obrazul. Pe degete era doar puțin sânge.

– Este în regulă.

– Aș putea trimite după un doctor...

– Am spus că este în regulă. Dacă vrei să rămâi în slujba mea, nu mă vei face să repet.

– Da, domnule. Servitoarele vor aduce imediat apa fierbinte. Baia ar trebui să fie pregătită în câteva minute.

– Bun. Vreau să mi se pregătească una în fiecare dimineață, după ce sosesc, și în fiecare seară înainte să plec.

– Cum doriți, domnule.

– Iar când mă dezbrac de haine, nu le mai îmbrac până nu au fost spălate și călcate.

– Da, domnule.

Jack nu mai avusese niciodată un servitor personal. Nu era convins că își dorea unul acum.

– Eu nu sunt duce. Înțeleg că statutul tău ar putea avea de suferit dacă rămâi în slujba mea. Dacă dorești să pleci, îți voi da o recomandare favorabilă.

Bărbatul încuviință din cap, un zâmbet timid jucându-i în colțul buzelor.

– Mulțumesc, domnule, dar l-am servit pe duce încă de când era doar un băiat. Mă simt confortabil în această casă, iar schimbarea nu îmi face bine. Prefer să rămân, dacă nu aveți nici o obiecție.

– De acord. Mi-am adus câteva haine, sunt în trăsură. Pune un servitor să le aducă sus.

– Da, domnule. Mai doriți ceva?

– După ce îmi vor fi aduse hainele, aranjează câteva pentru mine, apoi pleacă. Vreau să dorm puțin și mă pot îmbrăca singur.

– Desigur, domnule.

– Spune-mi, Stiles, au existat momente când nu ai fost de acord cu ducele?

Ridurile bărbatului se încrețiră în timp ce zâmbi din nou.

– Uneori, domnule. Avea un simț groaznic al esteticului atunci când venea vorba de asortarea culorilor. Uneori arăta precum un păun pisălog.

– Asta nu va fi o problemă cu mine. Tot ce port este negru sau alb, cu excepția vestelor.

– Da, domnule. Am observat că aveți gusturi foarte bune la veste.

Jack nu simți nici un fel de critică sau ironie în glasul lui. Se gândi că ar putea chiar să se înțeleagă bine.

– Îți lipsește?

– Foarte mult, domnule.

– Spune-mi, Stiles, ceilalți servitori au acceptat faptul că le-am devenit stăpân atât de bine ca tine?

– Cred că se abțin de la a emite judecăți, domnule.

– Păcat că ducesa nu face la fel, mormăi Jack. Apoi îi făcu semn lui Stiles să plece. Ocupă-te de treburile tale cât timp sunt ocupat cu baia mea.

– Da, domnule.

Stiles părăsi încăperea, iar Jack intră în garderob. Privirea i se fixă imediat pe cealaltă ușă, cea care ducea în dormitorul Oliviei. Ea nu avea cum să fie acolo acum – probabil era cu Henry în camera copilului. Poate chiar avea să doarmă acolo, acum, că băiatul nu mai avea dădacă.

Scoțându-și haina, se întrebă dacă ea făcea baie în cada aceea din cupru, închipuindu-și cum se întindea pe spate, cu apa caldă aburindu-i obrajii și gâtul, iar umezeala făcându-i părul să se încrețească în jurul feței. Își imagină apa lovindu-se de sânii ei, de abdomen, de coapse și de șolduri. Își imagină cum genunchii îi rămâneau afară – niște mici insule în mijlocul căzii.

Gemu din pricina reacției corpului său la imaginile erotice care îi invadau mintea. Noroc că îi spusese servitorului să plece. Nu avea nevoie de el prin preajmă când trupul îi era atât de excitat.

Jack se dezbrăcă de restul hainelor, intră în cadă și se scufundă în apă. Era minunat, absolut și al naibii de minunat! Odihnindu-și capul pe marginea căzii, închise ochii. Se întrebă cum ar fi dacă s-ar întoarce în casa asta în fiecare dimineață și l-ar aștepta o criză, ca astăzi. Va trebui să găsească ceva timp ca să stea cu băiatul. Jack se gândi că ar putea vorbi cu Luke, să afle ce fel de lucruri ar trebui să știe un copil de viță nobilă. L-ar putea învăța să se ascundă...

Râse cu un amestec de mândrie și admirație. Băiatul făcuse și singur o treabă destul de bună la acest capitol. Era mult mai curajos decât crezuse Jack la început – se ascunsese atât de aproape de bârlogul celui de care se temea. Da, băiatul avea mai multe calități decât crezuse el.

Încă avea nevoie de educație pentru a deveni un bărbat în toată firea, dar chiar și în ciuda bâlbâitului, era un început bun. Asta dacă mama lui urma să-l lase să mai plece de lângă fusta ei.

Mama lui. Dumnezeule, când era furioasă, era o priveliște pe cinste! Jack se cufundă din nou în cadă. Nu îl mai spălase nimeni din copilărie, dar Jack și-o putea imagina pe Olivia plimbând o cârpă udă pe trupul lui. Dar din moment ce ea nu era acolo, trebuia să se descurce singur. Păcat!

Oftă adânc. Nu părea capabil să rămână furios pe ea prea mult timp. Îi admira tenacitatea când venea vorba să-și protejeze fiul. Își spuse că probabil era o femeie capabilă de o dragoste măreață. Dar el ar fi fost mulțumit doar dacă i-ar fi acordat prezumția de nevinovăție din când în când.

Olivia nu voia să se gândească la faptul că, în acel moment, Jack Dodger era în garderob... și făcea baie. Cum mai putea să intre în apă știind că trupul lui gol atinsese aceeași cadă ca și al ei? Ar trebui să împartă camera și cada doar cu o persoană pe care să o cunoască bine. Deși nu aveau să fie în cadă în același timp, tot părea un gest extrem de intim și de indecent.

Și nu asupra goliciunii lui Jack Dodger ar fi trebuit să se concentreze ea în acel moment. Trebuia să-i găsească lui Henry altă dădacă.

Henry stătea ghemuit lângă ea, pe o canapea de lângă fereastră. Își ascunsese degetul mare în pumn, parcă decis să nu îl mai

vâre în gură. Dacă exista vreun moment potrivit ca să își sugă degetul, dimineața aceasta părea perfectă.

Olivia știa că băiatul trebuia să scape de acel obicei, dar nici prin cap nu-i trecuse că Helen ar putea să folosească metode atât de crude pentru a-l speria. Dar, oricât de neliniștită ar fi fost din pricina faptei lui Helen, era mult mai uimită de acțiunile lui Dodger. În acele momente tensionate, părerea ei se schimbase în favoarea bărbatului. Ea fusese de multe ori destinatarul privirii lui încruntate, dar niciodată ochii lui nu arseseră mai fierbinte decât atunci când o privise pe Helen. Fusese surprinsă că tânăra nu izbucnise în flăcări.

Olivia se temuse că Dodger avea să fie la fel de aspru cu Henry, precum fusese cu ea însăși. Se așteptase să nu îi pese de sentimentele fiului ei. Se așteptase să fie dur și neiertător, așa cum părea să fie întotdeauna, dar o surprinsese.

Îl judecase pe Jack Dodger bazându-se pe discuțiile pe care le avusese cu alte doamne. Ele îi spuseseră că bărbații lor veneau acasă dimineața și duhneau a băutură și a femei, iar Olivia presupusese că Jack Dodger bea mult și se culca des cu femei. O doamnă îi spusese că soțul ei îi vânduse bijuteriile pentru a face rost de bani pentru pariuri, iar Olivia presupusese că Dodger își petrecea și el timpul la mesele de pariuri. Stătea tolănit pe scaun, iar ea îl credea neîngrijit, dar bărbatul se îmbrăca impecabil și chiar în acel moment făcea baie.

Îl considerase o persoană cu temperament aprins, și totuși nu ripostase când ea îl lovise cu vătraiul. Doar se retrăsese, deși Olivia nu se îndoia că ar fi putut cu ușurință să o pună la pământ. Îi vorbise lui Henry atât de direct pentru a ajunge la miezul problemei, și reușise cumva să câștige încrederea copilului, iar micuțul mărturisise totul.

Îl considerase nesuferit, dar femeia de seara trecută – Frannie Darling – îl tachinase și chiar îl lovise în joacă peste braț. Îl pedepsise, iar el nu ripostase, acceptându-și vina.

Îl considerase o persoană care ar face orice pentru bani. Fondurile fiului ei erau acum în mâinile lui și, cu siguranță, îl putea lăsa pe băiat fără un sfanț – cu toate astea, dăduse de înțeles că nu avea de gând să o facă. Poate că era un truc pentru a o determina să lase garda jos. Dacă Olivia avea încredere în el, atunci Dodger

putea obține mai mult de atât. Dacă avea încredere în el, oare putea ajunge să se bucure de prezența lui? Nu, niciodată! Singurul lucru pe care îl aveau în comun era fiul ei, și nu se puseseră de acord asupra nici unui aspect în privința lui.

Ei bine, aproape a nici unui aspect. Fusese de acord cu el că Helen trebuia să plece. Fusese groaznic din partea ei să îl folosească pe Dodger ca să îi sperie fiul și să îl facă să renunțe la obiceiul nesănătos. Cum îi scăpase Oliviei faptul că Helen era capabilă de un asemenea lucru? Oare îl amenințase și cu alte lucruri pe Henry?

Micuțul era un băiat atât de cuminte și de bun. Timid, desigur, dar Olivia întotdeauna presupusese că era din pricina bâlbâitului, care îl făcea să se ruşineze. Lovingdon nu fusese îngrijorat în această privință.

„Este blestemul Lovingdon, spusese soțul ei. Va crește și va scăpa de el. Mie așa mi s-a întâmplat."

Așa că Olivia încercase să nu se îngrijoreze. Băiatul semăna cu tatăl său în multe privințe. Avea părul lui blond, dar ochii ei aurii. Avea mâini și picioare lungi, iar ea știa că avea să fie înalt ca tatăl său. Dar, cu Dodger pe post de tutore, nu înțelegea cum ar putea băiatul să dețină demnitatea lui Lovingdon.

Ușa se deschise brusc, făcându-i pe amândoi să tresară, iar Dodger intră în încăpere cu o încredere care lui Lovingdon probabil că îi lipsise, se gândi ea.

– Henry, să mergem, spuse el.

Băiatul dădu să se ridice de lângă ea, dar Olivia îl trase înapoi.

– Unde îl duci?

– Cum sunt tutorele lui, nu trebuie să îți dau explicații pentru ceea ce fac, dar din moment ce ești mama sa și, fără îndoială, ești îngrijorată pentru binele lui, îți voi spune. Îl iau la o plimbare în cupeul meu.

– Credeam că vei dormi.

După ce auzise ceva spărgându-se în camera lui, pentru a se asigura că totul era în regulă, Olivia avusese o discuție scurtă cu Stiles când servitorul ieșise din încăpere. Bărbatul îi spusese că avea să strângă cioburile vazei după ce Dodger avea să se trezească din somn.

El își miji ochii.

– Asta intenționam, dar am decis că trebuie să mă ocup de o chestiune.

– Ce chestiune?

Olivia parcă îl auzea torcând, asemenea unei feline mari care își studiază prada.

– Olivia, îmi pui răbdarea la încercare. Vino, băiete!

Olivia simți tremurul care străbătu trupul lui Henry când micuțul se ridică în picioare.

– Nu îți pot permite să îl duci undeva fără mine, spuse ea ridicându-se. Voi veni cu voi.

– Nu ar trebui să găsești o dădacă?

– Voi cere unei servitoare să se ocupe de el până voi strânge câteva recomandări.

Dodger îi aruncă o privire încruntată, nerăbdătoare.

– Am cerut să mi se pregătească cupeul și am un program încărcat azi. Nu am timp să aștept trăsura și, după cum ai subliniat cu atâta amabilitate, vehiculul meu este potrivit doar pentru două persoane.

– Henry poate sta pe genunchii mei. Mă voi opune cu dinții și unghiile dacă va fi nevoie, dar nu îți voi permite să îl iei nicăieri fără mine.

Ceva se schimbă în ochii lui, ca și cum ar fi acceptat provocarea. Olivia nu era în totalitate convinsă că s-ar putea lăsa cu pumni, dar gândul că ar putea ajunge să se lupte...

– În regulă, să mergem! Grăbește-te, nu am toată ziua la dispoziție.

Luându-l pe Henry de mână, Olivia se întrebă în ce se băga.

Henry stătea pe genunchii mamei lui. Întotdeauna îi plăcuse să se plimbe în cupeu împreună cu tatăl său, pentru că în partea din față avea o fereastră prin care putea vedea cu ușurință totul. Putea observa lumea, și era atât de fascinantă...

Trăsura părea foarte mică cu domnul Dodger în ea. Henry se întrebă dacă mama lui își dăduse seama cât spațiu avea să ocupe domnul Dodger, și cât de înghesuiți aveau să stea. Putea simți încordarea ei, căci de-abia respira. Așa făcea și Henry când se trezea speriat în timpul nopții – stătea întins în pat, abia respirând, ca și cum lucrurile rele nu îl puteau găsi dacă nu respira.

Se întrebă dacă mama lui se temea de domnul Dodger, apoi dacă și el ar trebui să se teamă de el. Domnul Dodger îi spusese că nu i ar arde degetul, îi spusese domnișoarei Tuppin că nu îi păsa daca Henry își sugea degetul. Asta îl făcuse să se simtă mai bine, dar îl făcuse și să își dorească să nu l mai vâre în gură, așa că îl ținea strâns între celelalte degete ca să scape de tentație.

Domnul Dodger nu purta joben, așa cum făcea tatăl lui Henry, dar purta o jachetă neagră, frumoasă, iar vesta lui era verde-închis cu nasturi aurii. Nu era cea violet pe care o purtase cu o zi în urmă. Părea obosit. La un moment dat căscase fără să își acopere gura cu mâna, ceea ce o făcuse pe mama lui Henry să strâmbe din nas. Chiar și Henry știa că un gentleman trebuia să pună mâna la gură când căsca. După ce mama lui scosese acel sunet dezaprobator, domnul Dodger îi făcuse cu ochiul lui Henry, de parcă i-ar fi împărtășit un secret. Îl făcuse să creadă că și domnul Dodger știa de regula despre căscat, dar era de părere că ar fi mai amuzant să o facă pe mama lui Henry să strâmbe din nas. Deși băiatul nu credea că mama lui îl plăcea pe domnul Dodger, Henry se gândi că poate domnul Dodger o plăcea pe ea.

Cupeul trase pe o alee pietruită, iar Henry putea vedea o casă mare înălțându-se înaintea lor.

– Este reședința lui Lord Chesney, spuse mama lui. Este prea devreme pentru vizite.

– Nu suntem aici pentru o vizită, replică domnul Dodger.

– Atunci, de ce suntem aici? întrebă mama lui.

– Pentru că micul duce trebuie să îl vadă.

– Pentru ce?

Domnul Dodger privea înainte, dar lui Henry i se părea că devenise deodată vesel. Observă mica schimbare a formei gurii lui, ca și cum ar fi avut cel mai mic zâmbet din lume.

– De puțină vreme, cățeaua contelui are cățeluși, de aceea.

Henry credea că inima avea să îi sară din piept.

– Cățeluși?

Domnul Dodger îl privi și îi făcu din nou cu ochiul.

– Ți-am promis unul, nu-i așa?

Henry nu îi văzuse mâna mișcându-se, dar, brusc, bărbatul îi întindea un cartonaș.

– Cartea ta de vizită.

– Aceea este a ducelui, spuse mama lui.

– Da, le-am găsit într-un sertar din birou. Acum îi aparțin de drept fiului tău, din moment ce el este ducele.

Mama lui Henry clipi de câteva ori, așa cum făcea când încerca să nu plângă. Cupeul se opri. Vizitiul sări pe alee, deschise ușa și fixă scara. Domnul Dodger coborî, iar Henry porni și el încet pe scări. Apoi, domnul Dodger privi înapoi în birjă și întinse mâna.

– Vii, ducesă?

Ea îl privi pe domnul Dodger, apoi îl privi pe Henry și îi zâmbi cu tristețe.

– Sunt în doliu, nu s-ar cuveni. Să te porți ca un gentleman, Henry.

Henry dădu aprobator din cap și privi spre domnul Dodger. Se temea puțin și ar fi vrut să îl ia de mână, dar domnul Dodger nu părea deloc speriat. Îl bătu pe Henry pe umăr, ceea ce fu aproape la fel de liniștitor ca și cum l-ar fi ținut de mână.

– Vino, băiete.

Henry îl urmă pe domnul Dodger, urcând treptele și apoi intrând în casă. Un majordom se apropie.

– Arată-i cartea de vizită, spuse domnul Dodger.

Henry făcu așa cum i se spusese. Majordomul o așeză pe o tavă din argint și plecă. Henry încerca din răsputeri să stea perfect nemișcat, asemenea domnului Dodger, deși fi vrut să sară și să țopăie, și să bată din palme. Urma să primească un cățeluș.

Păru să treacă o veșnicie până când un domn cu o burtă mare și rotundă apăru.

– A, Excelență! Domnul Dodger aici de față m-a informat că îți dorești un cățel.

– Da, d-domnule.

Bărbatul zâmbi.

– Eu sunt Chesney. Îmi pare rău pentru tatăl tău! A fost un om bun, un om foarte bun.

Henry nu știa dacă trebuia să spună ceva...

– Mulțumim, Lord Chesney, spuse domnul Dodger. Ducele apreciază cuvintele dumneavoastră.

– Dar ești mai interesat de câinii mei, nu-i așa, flăcăule?

Henry încuviință grăbit din cap.

– Vino, atunci, am o cameră specială pentru câinii mei collie. Îi tratez regește.

În timp ce îi conducea prin casă, Lord Chesney continuă să vorbească, povestindu-i lui Henry despre originea câinilor, dar băiatul de-abia se putea concentra la vorbele sale. Îi păsa doar de faptul că urma să aibă un câine.

În cele din urmă, ajunseră într-o cameră mică. Într-un colț, pe un maldăr de perne și pături, stătea un câine mare, cu alb și maro. În jurul lui se jucau trei cățeluși.

– Haide, Excelență, joacă-te cu ei! Vezi care ți se potrivește.

Henry se așeză pe podea, iar cățeii veniră lângă el. Copilul râse și Lord Chesney se lăsă pe vine lângă el.

– Pe care îl vrei?

Henry ridică privirea spre domnul Dodger.

– Nu te uita la mine, băiete, caută răspunsul în tine.

Henry studie cățelușii. Era atât de greu să se decidă. Dacă făcea o greșeală?

– Nu există răspuns greșit, băiete, îi spuse în șoaptă domnul Dodger.

Henry luă primul cățel care i se urcă în poală și îl strânse în brațe.

– Acesta!

– Acela să fie, spuse Lord Chesney râzând, apoi se ridică, iar genunchii îi trosniră zgomotos.

Henry privi din nou spre domnul Dodger, care îi dădu lui Lord Chesney un săculeț ce răsună ușor când îi ateriză în palmă. În timp ce se întorceau la trăsură, ținând cățelul în brațe, Henry spuse:

– A c-costat mult.

– Nu tocmai. Am bănuiala că, până la urmă, o să-mi aducă un câștig bun.

– Cum?

– Poți să păstrezi o confidență?

Henry încuviință din cap, deși nu știa ce era o confidență. Domnul Dodger zâmbi larg.

– Când are buzunarele pline, Lord Chesney joacă neglijent cărți. Diseară va cheltui banii pe care tocmai i-am dat și ceva în plus, așa că totul se va întoarce în cuferele mele.

Henry nu știa exact despre ce vorbea domnul Dodger.

– Și atunci v-va lua c-câinele înapoi?

– La naiba, nu! Câinele este al tău.

– Mulțumesc, domnule.

– Cu plăcere, băiete.

Henry știa că mama lui nu ar fi de acord, dar el credea că domnul Dodger era un tutore foarte bun.

Capitolul 10

Olivia stătea lângă ușa bibliotecii, așteptând să i revină curajul. Henry își adora noul cățel. Îl numise Pippin, iar ea nu știa de ce se gândise la acel nume, dar băiatul iubea atât de mult animalul, încât parcă fuseseră făcuți unul pentru celălalt.

O rugase pe una dintre cameriste să aibă grijă de Henry în timp ce ea oferea o ofrandă de pace – sau, mai exact, o masă. De îndată ce se întorseseră acasă, Dodger se dusese în bibliotecă, fără îndoială pentru a studia mai departe registrele. Nu ceruse nimic de mâncare sau de băut, și nici nu chemase vreun servitor.

Era amiază devreme. În timp ce Olivia se gândi la sticlele lui cu alcool, încercă să nu se întrebe dacă băuse deja din ele, dacă nu cumva nimeni nu știa nimic de el tocmai pentru că era întins pe podea, în stare de inconștiență. Părea incapabilă să se gândească la el fără să se aștepte la ce era mai rău și, spre rușinea ei, fu nevoită să recunoască faptul că părerea ei proastă era nefondată.

În ciuda emoțiilor, era timpul să îl înfrunte, să rezolve situația. Făcu un semn din cap către servitor, care deschise ușa. Respirând adânc, păși în încăpere, ducând o tavă. Inima începu să îi bubuie în piept când ușa fu închisă. Se așteptase ca Dodger să facă vreun comentariu usturător și fu surprinsă să vadă că nu stătea la birou, ci într-un fotoliu lângă fereastră.

Deși „stătea" nu era cuvântul potrivit. Era de-a dreptul tolănit în el, cu un picior întins, cu registrul deschis în poală, cu capul într-un unghi ciudat și ochii închiși. Nici măcar când dormea nu părea inocent.

Pe cât de încet putu, păși pe covor și puse tava pe birou. Curiozitatea puse stăpânire pe ea și o făcu să se apropie cu precauție de bărbatul pe care Lovingdon îl crezuse demn de a fi tutorele fiului lor. Încă nu era pregătită să afirme că era cea mai bună alegere, dar era dispusă să recunoască, deși cu reticență, că era posibil să nu fie nici cea mai proastă.

Dodger chiar avea nevoie urgentă de o tunsoare. Se gândi cum ar fi să își treacă degetele prin buclele lui rebele. Părul ciufulit ar fi trebuit să îi ofere aspectul unui copil, dar nimic la el nu reflecta inocența tinereții. Olivia bănuia că nu fusese inocent nici măcar atunci când se născuse.

Pe chipul lui se citea chiar și în somn încordarea, ca și cum asprimea vieții nu îi dădea niciodată pace. Olivia simți nevoia să se întindă și să îi netezească ridul de pe frunte – o dorință stranie.

Se simți puțin vinovată că stătea acolo, privindu-l fără știrea lui. Apoi, mâna lui Dodger se mișcă, iar Olivia aproape că țipă. Mâna i se odihnea pe o pagină deschisă din registru. Ușor încovoiată, expunea acea arsură oribilă. Ea nu se gândise niciodată cât de mult îl duruse, ci se concentrase doar asupra semnificației arsurii. Nu și-l putea închipui întinzând de bunăvoie mâna pentru a accepta stigmatul. S-ar fi luptat. Probabil că fuseseră nevoiți să îl imobilizeze. Simți cum i se încleștează stomacul. Chiar dacă furase, merita să fie ars? Merita cineva?

Ridică apoi privirea spre rana de pe obrazul lui. Era roșie, inflamată. Nu meritase nici asta. Nu meritase furia sau neîncrederea ei. Ceea ce merita, decise ea, era să se odihnească fără să fie deranjat. Își aminti cum își exprimase el îngrijorarea că Olivia avea să se trezească cu durere de spate dacă rămânea în patul lui Henry. Avea de gând să procedeze la fel, dar cu siguranță nu îl putea duce în pat. Deși se gândi că l-ar putea face să stea puțin mai confortabil. Dacă ar putea să ia registrul...

O mână de fier îi cuprinse încheietura, trăgând-o în față. Scoțând un țipăt aproape imperceptibil, își retrase mâna, lovindu-se de ceva tare – pieptul lui Jack Dodger. Chipul îi era inconfortabil de aproape de al lui și, pentru o clipă, cunoscu sentimentul de groază pură pentru că citi în ochii lui o cruzime despre care bănuia că exista doar pe câmpurile de luptă. Respirația lui era sacadată, pieptul ridicându-se și coborând sub degetele ei. Se lovise

cu genunchii de scaun şi, spre totala ei umilinţă, îşi dădu seama că rămăsese blocată, cumva, între coapsele lui.

Se temea să se mişte, dar se temea şi să nu o facă. El o privea de parcă nu o mai văzuse niciodată înainte, ca şi cum încerca să descopere cum se formase fiecare trăsătură de pe chipul ei.

– Ce faci? întrebă el cu glas răguşit.

Olivia înghiţi nodul care i se blocase în gât.

– Tu... dormeai. M-am gândit să te ajut să stai mai confortabil.

Dodger îşi coborî privirea pe gura ei, iar Olivia îşi dădu seama că trecuse foarte mult timp de când fusese atât de aproape de un bărbat, atât de mult timp de când fusese pe punctul de a fi sărutată. Recunoscu pasiunea arzând în ochii lui. Inima îi bubuia în piept, genunchii i se înmuiară, iar Olivia credea că era în pericol de a leşina în poala lui. Se aştepta să o tragă mai aproape, să îşi pună gura aceea perfectă, buzele voluptuoase peste ale ei...

Ridicând mâna liberă, Dodger îi mângâie obrazul. Palma lui era mult mai aspră decât a lui Lovingdon. Mai aspră şi mai mare. Îşi plimbă degetul mare peste buzele ei, apoi îi întâlni privirea.

– Ai grijă, ducesă, spuse el cu asprime. Nu sunt genul de bărbat care se mulţumeşte cu un sărut.

Un val de umilinţă o izbi, iar Olivia se temu că el citea în ochii ei exact ceea ce ea citise într-ai lui. Dorinţă. Dorinţă care trebuia să rămână nesatisfăcută, care trebuia lăsată să ardă mocnit, chiar dacă avea să ardă pentru eternitate. Olivia era prea mândră să recunoască faptul că Dodger ghicise cu precizie ceea ce îşi dorise ea, şi prea laşă să ia singură ce voia. Pentru a se proteja, alese să fie rigidă şi serioasă.

– Dă-mi drumul, domnule!

Brusc, el o eliberă, iar ea îşi pierdu echilibrul. Dodger îi cuprinse talia cu ambele mâini, sprijinind-o să nu cadă. Păstrându-şi cu greu demnitatea, Olivia se îndreptă de spate şi se retrase câţiva paşi, netezindu-şi rochia cu mâinile.

Dodger îşi înclină capul într-o parte.

– Ce cauţi aici, Olivia? Încerci să îmi furi registrul?

– Nu eu sunt hoţul aici, domnule.

– Nu, nu eşti. Deci, ce voiai?

Se simţi groaznic de stânjenită.

– Brittles mi-a spus că încă nu ai mâncat și m-am gândit să îți aduc o gustare.

El îi aruncă o privire care o făcu să creadă că ar fi vrut să o devoreze. Se întoarse pe călcâie și se duse spre birou, mutând tava mai aproape de el.

– Miel cu cartofi. Chiar ar trebui să mănânci.

– Ar trebui?

Olivia își drese glasul.

– Eu însămi am pregătit tava.

– Nu am servitori pentru asta?

– Faci ca totul să fie al naibii de dificil.

Jack o studie, încercând să nu se gândească la cum îi cuprinsese talia cu mâinile. Nu voia să își amintească cum se trezise și o găsise aplecată asupra lui. Cât de aproape îi fuseseră buzele de ale ei, cum ar fi putut să o guste făcând cea mai mică mișcare. Jack nu avea obiceiul de a-și refuza plăceri, dar ducesa era periculoasă în moduri pe care el nu voia să le studieze.

– Încerci să îți repari greșelile? întrebă el.

Ea îl privi peste umăr.

– Încerc să fiu mai agreabilă.

– Agreabilă, spui? Jack se ridică, se îndreptă spre masa din colț și scoase dopul unei sticle. Vrei să mi te alături?

– Nu, mulțumesc. Îți place alcoolul, nu-i așa?

– Beau gin de când aveam opt ani, și nu văd nici un motiv să mă opresc acum.

Se opri la birou și luă capacul de pe tavă. Aromele delicioase îl izbiră și de-abia atunci își dădu seama că era lihnit. Se așeză din nou.

– Brittles mi-a spus că nu ai mâncat de ieri după-amiază. Lucrezi des fără să iei pauză de masă? întrebă ea.

– Nu suport femeile cicălitoare. Fie iei loc, fie pleci.

Spre imensa lui surprindere și plăcere, Olivia se așeză.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Jack tăie o bucată de miel și o vârî în gură, savurându-i aroma.

– De cele mai multe ori, lucrez în timp ce mănânc. Timpul în care nu lucrez este unul în care nu fac bani.

– Îți pasă foarte mult de bani.

– Îmi pasă doar de bani.

– Acesta este motivul pentru care ai acceptat termenii testamentului?

Jack mestecă, apoi înghiți.

– Da, spuse el, bătând ușor cu cuțitul în marginea farfuriei. De ce ești aici? Își flutură mâna deasupra farfuriei. De ce toate astea?

Coborându-și privirea în poală, unde-și ținea mâinile împreunate, Olivia se foi în scaun, apoi ridică din nou privirea spre el.

– Se poate să te fi judecat pe nedrept. În toate situațiile, m-am gândit la ceea ce era mai rău. Am crezut că inspectorul a venit să te aresteze. Am crezut că femeia care se ocupă de registrele tale era o prostituată. Am crezut că i-ai făcut ceva rău lui Henry... Încerc să îmi cer scuze, și nu sunt foarte pricepută la asta.

– Nu îți ceri prea des scuze?

– Nu greșesc des.

Într-o secundă, trecuse de la căință la aroganță. Jack o prefera așa, expunându-și mai degrabă tăria decât blândețea. Dar chiar și cu acea tărie de oțel, ducesa poseda o frumusețe ieșită din comun. Nu observase în întregime când o cunoscuse prima oară. Era ca și cum, cu fiecare moment care trecea, Jack observa mai multe lucruri la ea care îi puneau în valoare frumusețea. Avea câțiva pistrui pe obraji, iar el și-o închipui jucându-se afară, fără să aibă vreo pălărie sau umbrelă de soare. Își închipui primul ei bal și pe toți domnii care cu siguranță roiseră în jurul ducesei.

– De ce te-ai căsătorit cu el? întrebă Jack.

Femeia își coborî din nou privirea, studiindu-și mâinile, de parcă răspunsul se ascundea în ele.

– A fost dorința tatălui meu.

– Lovingdon era mult mai în vârstă decât tine.

Ea încuviință din cap, întâlnindu-i din nou privirea.

– Dar era prietenul tatălui meu. Avea nevoie de un moștenitor pentru mult respectatul lui titlu, iar eu am fost o fiică supusă. Am făcut cum a dorit tatăl meu. În lumea mea, domnule Dodger, ficele tind să își asculte tații.

– Ai fost o soție supusă? Înainte ca ducesa să poată răspunde, Jack continuă: Îmi cer scuze, a fost o întrebare deplasată. În mod evident, când vine vorba de lumea bună, abilitățile mele conversaționale lipsesc.

– Dacă ar fi să mă bazez pe reputația pe care o ai în rândul femeilor, ar trebui să cred că ai abilități conversaționale excelente.

– Când sunt cu femei, de obicei gura îmi este ocupată cu altceva decât vorbitul.

Ducesa se făcu roșie ca racul. Jack nu știa de ce îi făcea plăcere să o vadă îmbujorându-se. I-ar fi plăcut să reușească același lucru prin mai mult decât cuvinte. Dar era o aristocrată, iar el știa că și doar atingând una, un bărbat era în pericol să ajungă în fața altarului, iar aceasta era o călătorie pe care Jack nu plănuia să o facă vreodată. În plus, nu voia să aibă nici o pretenție asupra ei. Voia să o știe căsătorită, pentru a scăpa de responsabilitatea de a-i crește fiul.

– Ai fost foarte insistentă când ai spus că nu vrei să te măriți cu Briarwood.

Ea își privi din nou mâinile.

– Dac-ar fi să mă căsătoresc din nou, mi-ar plăcea foarte mult să fie alegerea și decizia mea.

Din păcate, acea atitudine avea să reprezinte o problemă pentru Jack. Prevestea o întârziere în planul lui, iar el voia să o mărite cât mai repede posibil.

– Așadar, dacă ai putea alege cu cine să te măriți, cine ar fi?

Ea ridică privirea, uimită.

– Nu m-am gândit la asta.

– Ei, haide! Sunt convins că, de-a lungul anilor, cineva ți-a câștigat simpatia. La o cină sau la un bal. Poate ai dansat cu el și te-ai gândit că ți-ar plăcea ceva mai mult.

– Eram căsătorită.

– Nu sugerez că ai avut o aventură, Dumnezeu știe că nu ai face nimic necuviincios, dar să te gândești la asta nu este un lucru rău. Cu siguranță te-ai gândit.

– Nu m-am gândit, domnule. Niciodată.

Spre marea lui surprindere, Jack își dădu seama că era sinceră. Să nu aibă niciodată fantezii despre lucruri interzise? Nu își putea închipui una ca asta.

– Bine, te cred că probabil nu te-ai gândit niciodată să te apropii mai mult de alt bărbat, dar cu siguranță ai agreat pe cineva, ți-a plăcut să fii în preajma cuiva. Aș putea aranja să te viziteze aici, ca să îl poți cunoaște mai bine...

– Sunt în doliu.

– Îmi tot amintești de asta când nu este necesar, Olivia. Sincer, este evident după ținuta ta. Arăți palidă în negru, apropo. Nu ai vreo rochie violet?

Olivia bâlbâi un răspuns neinteligibil. El ridică mâna.

– Nu contează, putem vorbi mai târziu despre haine. Uite cum stă treaba. Tu nu vrei să fiu tutorele fiului tău, eu nu vreau să fiu tutore. Cea mai simplă soluție la problemele amândurora este să te măriți, și sunt dispus să te ajut cum pot. Îți voi aduce pețitori. Pe cine preferi?

– Ar fi complet necuviincios să accept vizite din partea bărbaților.

– Desigur, este necuviincios. Din acest motiv, vom proceda cu discreție.

– Când o femeie este în doliu, nu poate să trimită invitații.

– Tu nu. O voi face eu.

Ducesa se ridică.

– Nu știu de ce am încercat măcar să îndrept lucrurile între noi.

Iar el nu știa de ce tot încerca să le strice.

– Stai jos!

Ea ezită.

– Te rog!

Încuviințând, ducesa se așeză din nou.

– Lui Henry îi place foarte mult câinele.

Schimbarea subiectului îl surprindea, dar Jack fu mulțumit.

– Așa și trebuie. M-a costat o avere.

– Așa mi-a spus.

Ducesa zâmbi și, din nou, Jack fu surprins de cât de abordabilă părea când zâmbea. Dacă ar fi a lui, ar încerca să o facă mereu să râdă, se gândi el.

– Nu a știut prea bine cum să țină o confidență din moment ce, practic, nu i-ai atras atenția să facă asta.

– Trebuie să fi fost o conversație tare interesantă.

– Îndrăznesc să spun că a fost foarte revelatoare.

Jack ar fi trebuit să aibă mai multă grijă când îi explicase situația băiatului, nu că l-ar fi deranjat prea tare că mama lui știa acum adevărul. Dar nu voia ca acest adevăr să ajungă și la urechile lui Chesney.

– Cum de ai știut? întrebă ea.

El termină de mestecat delicioasa carne de miel și înghiți.

– Poftim?

– Helen, dădaca lui Henry. Ai fost suspicios în privința ei încă de la început. Henry mi-a spus că ținea un băț în buzunar și că îl lovea peste mână cu el dacă o supăra. Nu au fost întocmai cuvintele lui, desigur, dar sunt esențialul din ceea ce mi-a povestit. De unde ai știut că îl speria?

Ceva se schimba între ei, iar Jack nu se simțea tocmai confortabil. Dar, de asemenea, era și sătul de ceartă. Până când Olivia avea să se recăsătorească, urmau să trăiască împreună în aceeași casă. Puteau așadar să aibă o relație prietenească.

– Când eram mic, pentru o scurtă perioadă de timp am locuit cu cineva care m-a rănit. Când eram speriat, mă bâlbâiam. Sunt convins că oamenii se bâlbâie din diverse motive, și poate că un lucru nu are legătură cu altul. În plus, este băiat, iar băieții nu sunt din fire atât de cuminți.

– Ceea ce ai spus despre Lovingdon mai devreme, despre faptul că iei în serios sarcina de tutore... poate că lucrurile între noi nu ar fi fost atât de dificile dacă ai fi spus-o mai devreme.

– Sincer să fiu, ducesă, nu sunt nici eu convins că știam asta până când nu am rostit cuvintele. Sunt la fel de uimit de alegerea soțului tău, dar îmi place casa asta și tot ce este în ea. Intenționez să o păstrez.

– Atâta vreme cât ești bun cu Henry, mă voi strădui să fiu mai amabilă.

Jack nu era convins că o voia mai amabilă. O prefera puțin mai focoasă.

– Ești sora răposatului duce de Avendale.

Păru surprinsă că el cunoștea acea informație.

– Da. Tata a murit la o lună după ce m-am căsătorit, iar fratele meu a moștenit titlul. A murit recent, lăsându-i titlul fiului său. Nu am alte rude apropiate. Tu?

Într-un mod absolut necaracteristic, ducesa îi împărtășise atât de multe informații personale dintr un foc, încât lui Jack îi luă un moment să își dea seama ce îl întrebase, iar când o făcu în cele din urmă, râse și ridică paharul ca pentru un toast.

– Nu. Cel puțin nu în sensul tradițional.

Dădu ginul pe gât, puse cuțitul și furculița în farfurie și o acoperi.

– Mulțumesc pentru mâncare.

– Mă bucur că ți-a plăcut, spuse ea ridicându-se. Sper că vei chema un doctor să se uite la obrazul tău. Nu aș vrea să se infecteze.

– Presupun că ai dreptate. O cicatrice mi-ar strica frumusețea.

– Presupunând că ai fi frumos, în primul rând.

– Sugerezi că nu sunt?

– Sugerez că este o vanitate să afirmi că ești chipeș. Ducesa își plecă privirea, apoi o ridică din nou. Îmi pare rău că te-am rănit. Am crezut...

– Că băiatul este în pericol. Dacă se vor face greșeli, ducesă, prefer ca lucrurile să se rezolve ca în dimineața asta.

– Îți pasă de Henry.

– Deloc. Dar este pupilul meu. Dacă pățește ceva, asta înseamnă mai multe necazuri pentru mine.

Ducesa se aplecă peste biroul lui. Mirosul său de lavandă îi tachina simțurile, iar buzele îi erau ispititor de aproape.

– Nu sunt convinsă că te cred, domnule Dodger.

Ducesa luă tava și aproape că îl lovi în nas când o ridică. Din vina lui, pentru că nu își dăduse seama că se aplecase spre ea.

– Ba să crezi, ducesă, spuse el, luptându-se să recapete controlul care îi aluneca printre degete.

– Nu cred că o voi face.

Cu aceste cuvinte, Olivia se întoarse pe călcâie și traversă încăperea, spatele legănându-i-se mlădios. Ceva se petrecea, ceva foarte periculos. Jack începea să lase garda jos și nu își putea permite să facă acest lucru. Asta putea însemna un dezastru pentru el. Își petrecuse o viață întreagă înălțând ziduri în jurul inimii sale. Nu avea de gând să permită unei văduve frumoase să le doboare.

Capitolul 11

Sprijinindu-și spatele de un maldăr de perne și cu brațele în jurul genunchilor ridicați la piept, Olivia stătea în pat, privind ușa care ducea spre garderob și străduindu-se să audă măcar cel mai mic zgomot făcut de Jack în timp ce se pregătea de plecare. Din când în când se simțea amețită și își dădea seama că își ținea respirația.

Târziu în acea după-amiază, el îi trimisese o misivă, informând-o că nu avea să fie disponibil pentru cină și că era liberă să ia masa cu Henry. Oliviei nu îi convenea prea tare că Dodger se credea stăpân pe programul ei. De asemenea, i se părea interesant că alesese să nu îi spună personal acel lucru. O evita? Oare era posibil să nu se simtă confortabil cu schimbarea relației dintre ei? Nu știa ce să creadă despre el, dar era convinsă de un lucru: Dodger nu avea să intre nepoftit în camera ei. În ciuda tuturor lucrurilor pe care celelalte femei le spuseseră despre el, Olivia descoperea treptat că bărbatul avea un fel de busolă morală. Una care era puțin strâmbă, poate, dar se părea că uneori era capabilă să indice direcția corectă. Cel puțin în ceea ce îl privea pe Henry.

Era convinsă că Dodger avea să își onoreze cuvântul și să nu caute să ajungă în patul ei. Olivia se luptă să alunge sentimentul de dezamăgire. Nu că ar fi vrut ca el să deschidă încet ușa și să intre cu seninătate...

Nu, acela fusese stilul lui Lovingdon. Jack Dodger ar da buzna, pășind înfiăcărat, emanând virilitate prin toți porii. Ar fi poruncitor, mâinile lui ar explora lacome, limba lui ar provoca plăcere...

Gemând, își lipi fruntea de genunchi. Dodger nu avea să intre pe ușa aceea. Era ridicol să permită unor asemenea gânduri să gonească nestăvilite prin mintea ei. Ce conta că el dormea în camera de alături? Îi despărțeau două uși. Nu avea să îl audă respirând sau foindu-se în pat. Nu avea să îi vadă picioarele desculțe în timp ce se plimba prin dormitor în cămașă de noapte.

Olivia ridică uşor capul, sprijinindu-şi bărbia pe genunchi. Oare purta măcar cămaşă de noapte? Desigur că purta. Era o regulă printre gentlemeni. Dar Jack Dodger nu era un gentleman.

Nu şi-l putea închipui purtând cămaşă de noapte. Of, trebuia să înceteze să se mai gândească la el. Aruncând o privire spre ceas, fu surprinsă să-şi dea seama de oră. Era trecut de miezul nopţii. Având în vedere că el încă nu intrase în camera lui, probabil că se dusese la club. Cât de naiv din partea ei să creadă altceva, cât de ridicol să îşi petreacă timpul pândind semnele unei sosiri care nu urma să se întâmple.

Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenţia. Mai bine mergea în bibliotecă să îşi aleagă o carte. Orice ca să îşi ia gândurile de la Jack. Se dădu jos din pat şi îşi puse halatul de noapte. Luând lampa de pe noptieră, porni pe coridor, apoi coborî treptele şi merse în bibliotecă. La acea oră târzie nici un servitor nu era prin preajmă. Deschizând uşa, fu surprinsă să îl descopere pe Jack stând la birou şi studiindu-şi registrele. De ce nu era la club, şi cum putea ea să se retragă acum? Cuprinsă de o teamă crescândă, îşi dădu seama că nu putea să o facă, pentru că deja îi atrăsese atenţia.

– Credeam că ai plecat la club.

Clătinând din cap, Jack se lăsă pe spate şi îşi întinse mâinile deasupra capului.

– Am avut treburi de rezolvat aici, spuse ridicându-se în picioare, parcă regăsindu-şi cu întârziere manierele. De ce nu dormi?

„Pentru că nu îmi pot lua gândul de la tine" nu părea o mărturisire prea înţeleaptă.

– Nu sunt sigură. M-am gândit că, dacă aş citi o carte, m-ar ajuta să adorm.

– Am descoperit că asta funcţionează doar dacă este o carte plictisitoare.

Olivia nu şi-l putea închipui citind o carte de plăcere. Presupuse că îşi găsea plăcerea prin modalităţi mai trupeşti. Simţindu-şi obrajii încălzindu-se din pricina gândului, se apropie de birou.

– Când dormi?

– Câte-o oră pe ici, pe colo. Niciodată nu am avut nevoie de mai mult.

Olivia privi diversele registre împrăştiate pe birou.

– Cu siguranţă dedici mult timp finanţelor tale.

– De fapt, studiam mâinile tale.

Surprinsă de cuvintele lui, Olivia ridică brusc privirea.

– De ce ți-ar păsa de mâinile mele?

– Presupun că are legătură cu începutul meu umil.

Ea tăcu.

– Nu văd ce ar putea fi umil la persoana ta.

El nu păru jignit. În schimb, arătă spre canapeaua de lângă teracotă.

– La loc și îți voi explica la ce mă gândesc.

Era târziu, ea era în cămașă de noapte și erau singuri în bibliotecă. Cu greu își putea închipui ceva mai indecent... poate doar dacă ar fi fost singuri în dormitorul lui. Totuși, Olivia ezită să plece. Întotdeauna se bucura când Lovingdon petrecea puțin timp cu ea, dar era din pricina faptului că vizitele lui îi ofereau o pauză de la singurătate. Jack nu îi oferea nimic mai mult, iar ea nu mai putea nega curiozitatea pe care o simțea în privința lui. Dodger nu era deloc așa cum și l închipuise la început. Simțea o dorință puternică de a explora acea față a lui nou descoperită.

Se îndreptă spre canapea cât putu de nonșalant. Fiori mărunți îi dansau pe sub piele, dar spera ca el să nu își dea seama că era agitată. Așezându-se, privi cum Dodger se apropie grațios la masa din colț și începe să toarne conținutul uneia dintre sticle în două pahare. Le ținea pe amândouă între degetele unei singure mâini, iar cu cealaltă ținea sticla. După ce o așeză pe o măsuță de lângă canapea, îi oferi unul din pahare. Olivia ezită...

– E cel mai fin coniac al meu. Hai, ce rău se poate întâmpla? Nu vei merge în iad pentru o gură de coniac.

– Dumnezeu îți șoptește la ureche aceste adevăruri?

Jack îi oferi un rânjet amăgitor.

– Diavolul, mai degrabă.

– Nu mă surprinde deloc. Presupun că sunteți prieteni buni.

– Cei mai buni. Acum, bea până la fund! Te va ajuta să te încălzești.

– Nu mi-e frig.

– Tremuri.

– Întotdeauna trebuie să fii atât de atent la detalii?

Olivia îi luă paharul din mână și bău. Lichidul îi arse gâtul, plămânii, aducându-i lacrimi în ochi. Jack veni lângă ea și o bătu

pe spate, căldura mâinii lui arzând-o prin materialul cămășii. Cum ar fi să îi simtă pielea lipită de a ei? Olivia se luptă să nu se gândească la multiplele posibilități.

– Ai grijă, coniacul trebuie savurat, nu dat pe gât dintr-o înghițitură.

Olivia trase adânc aer în piept în timp ce căldura se ghemui în stomacul ei. Credea că era din pricina alcoolului, dar poate că era din pricină că era atât de aproape de el. Prezența lui era copleșitoare. Încă din prima noapte, Olivia observase că el domina orice încăpere – orice mijloc de transport – în care se afla. Era unul dintre motivele din pricina căruia era neliniștită. Nu era un bărbat care să poată fi ignorat.

– Nu m-aș fi așteptat să apreciezi lucrurile fine.

Ea de-abia reușise să rostească vorbele, ceea ce îl făcu să zâmbească larg.

– Întotdeauna am apreciat lucrurile fine în viață. De ce crezi că am muncit din greu ca să le obțin?

Jack se așeză în capătul celălalt al canapelei, întinzându-și picioarele în față. Își așeză un braț pe spătar, cu degetele lui lungi ispititor de aproape de umărul ei și, deodată, canapeaua păru incredibil de mică, deloc potrivită pentru mai mult de o persoană.

– Când doamnele din înalta societate vorbeau despre tine, munca grea nu era niciodată menționată.

– Doamnele din înalta societate?

Olivia luă o gură de coniac. Aroma îi arse nările, însă senzația i se păru plăcută. Se întrebă ce plăceri ascundeau celelalte sticle.

– În timpul ceaiului de după-amiază ești adesea subiect de discuție.

El râse, parcă luat prin surprindere.

– Ce spun doamnele despre mine?

– Că ești rudă cu diavolul.

– Asta este adevărat.

Jack ridică paharul, ca pentru un toast, și bău. Olivia încercă să nu se lase hipnotizată în timp ce îl privea înghițind. Dodger nu purta eșarfă, vestă sau haină. Și își descheiase nasturii cămășii la gât. Gândindu-se că nu își dorea să strice camaraderia care se înfiripa între ei, Olivia decise să nu se plângă cu privire la ținuta

lui neglijentă, mai ales că nu arăta neglijent. Chiar și ciufulit și dezordonat, arăta al naibii de chipeș.

– Urma să discutăm situația mea financiară, îi aminti ea.

– Ah, da. Veniturile tale. Sigur îți amintești că răposatul tău soț a pus bani într-un cont, care îți va asigura două mii pe an.

– Desigur, îmi amintesc.

– Cu câteva investiții prudente, cred că pot face ca suma să ajungă la cinci mii.

– Pe an? ieșiră cuvintele ei ca o șoaptă neîncrezătoare.

– Pe an.

– De ce ai face asta?

– Pentru că astfel va fi mai ușor să te măritățm.

Luând sticla de pe masă, Jack micșoră spațiul dintre ei și se aplecă pentru a-i turna din nou băutură. Olivia luă o gură de coniac, studiindu-l pe Jack peste marginea paharului. Aroma lichidului începea să îi placă.

– Pari obsedat de ideea că trebuie să mă mărit.

– Măritișul tău mi-ar rezolva multe probleme.

– Dacă nu voiai să fii tutore, de ce ai acceptat?

– Sunt convins că în puținul timp de când mă cunoști, ți-ai dat seama că nimic nu este prea neplăcut pentru mine atâta vreme cât îmi aduce mai mulți bani.

– După ce te-am văzut cu Henry astăzi, am avut impresia că îl placi.

– Chiar îl plac. Fermecător băiat! Asta nu înseamnă că nu îmi prefer libertatea.

Olivia luă încă o gură de coniac, apoi încă una. Simțindu-se cuprinsă de amorțeală, își ridică picioarele pe canapea. Să stea în acea poziție necuviincioasă în dormitor, când citea în fața semineului, era plăcerea ei vinovată. Coniacul îi lăsa impresia că acum era un moment potrivit pentru plăceri vinovate.

– Îți poți recăpăta libertatea dispărând pur și simplu din viețile noastre, îi reaminti ea.

– Îmi vine greu a crede că, deși ești atât de supusă ideii de responsabilitate, ai sugera să mă sustrag de la îndatoririle mele.

Jack îi turnă mai mult coniac în pahar.

– Încerci să mă îmbeți?

Bărbatul râse, scoțând un sunet adânc și răgușit care provocă furnicături pe pielea Oliviei.

– Ce știi tu despre plăcerile alcoolului?

– Știu că, de mai multe ori, fratele meu s-a întors de la clubul acela al tău de-abia ținându-se pe picioare. Cred că ți ar plăcea să mă vezi în genunchi și să împrăștii apoi zvonuri despre comportamentul meu scandalos.

Ochii lui se întunecară, iar privirea îi rămase neclintită în timp ce o studia. Olivia rămase cu impresia că spusese ceva ce îl făcea curios. Jack își mută foarte puțin brațul, dar fu suficient cât să îi apuce coada împletită între degete. Un fior de plăcere o străbătu din cap până-n picioare în timp ce mâna lui îi atinse ușor umărul. Se juca cu vârful cozii ei, plimbându-și degetul mare peste ea.

– În afacerea mea, ducesă, am învățat să fiu foarte discret. Te asigur că nimic din ce se petrece în casă nu va ajunge dincolo de acești pereți. Spre deosebire de doamnele tale, mie nu îmi face plăcere să bârfesc. Așa că îmbată-te și cazi în genunchi de câte ori vrei.

Olivia nu avea nici un plan să se îmbete sau să cadă în vreun fel, dar nu protestă când el îi mai turnă coniac. Simțindu-se mai relaxată decât se simțise de multă vreme, legănă paharul, privind lichidul învolburându-se.

– Și cum ai face-o?

El păru luat prin surprindere de întrebare.

– Ce să fac?

Olivia se întrebă la ce se gândise Dodger.

– Să îmi mărești venitul anual.

– A, da, uitasem că acest subiect ne-a adus aici. Ți-aș crește veniturile investindu-ți banii.

– În ceva indecent, presupun...

Olivia văzu un licăr de respect luminându-i ochii și nu se putu abține să nu se simtă puțin încântată de faptul că ghicise ceea ce avea de gând să facă cu banii ei.

– De dragul decenței, să spunem doar că ai investi în furnizarea de distracții. Nu cred că ai avea nevoie sau ai vrea să cunoști detalii.

Ea clătină din cap.

– Ar însemna să fiu ipocrită.

– O ipocrită bogată.

Zâmbind, Olivia mai luă o gură de coniac. Era tentant. Își spuse că alcoolul nu era atât de groaznic pe cât crezuse la început. De fapt, era încântător. Și o făcea să se simtă foarte fericită, cum nu se mai simțise de foarte multă vreme.

– În viață există lucruri mai importante decât bogăția, îi spuse ea.

– Cei care fac asemenea afirmații nechibzuite sunt de obicei bogați.

– Ești un om bogat.

– Pentru că recunosc că este singurul lucru care contează și toate eforturile mele sunt concentrate pe dorința de a obține avere și de a o păstra.

– Cât de trist! Groaznic de trist! Nu ai pe nimeni special în viața ta?

Pentru o clipă, din modul în care o privea, Olivia își închipui că Dodger avea să îi povestească despre o persoană iubită.

– Vrei să îți investesc banii sau nu? întrebă el tăios.

Părea greșit să permită ca banii să îi fie investiți în lucruri cu care nu era de acord, dar gândul a cinci mii de lire pe an, o sumă care i-ar fi acordat independența, era o tentație prea mare pentru a-i putea rezista. Dădu pe gât restul coniacului – din câte se părea, deja capabilă să îl tolereze în cantitate mai mare – și încuviință din cap.

– Splendid! Jack îi umplu din nou paharul. Acum să trecem la următorul subiect.

– Și care ar fi acela?

– Soțul tău.

– Lovingdon?

– Nu, viitorul tău soț.

Jack îi luă picioarele și i le întinse, așezându-i tălpile desculțe în poala lui.

– Ce faci? întrebă Olivia, speriată de intimitatea gestului, dar îndeajuns de amorțită încât să nu își dorească să și le retragă.

– Îți ofer încă un privilegiu.

– Cred că încerci să mă corupi.

– Cu puțin coniac și un masaj la picioare? O, sunt diavolul.

Zâmbindu-i peste marginea paharului, Olivia spuse:

– Asta am crezut în prima noapte. Că diavolul a răspuns la apel.

– Şi acum?

– Acum nu prea ştiu ce să cred despre tine. Brusc, se simţi foarte confortabil în compania lui, ca şi cum toate inhibiţiile ei dispăruseră. Se gândi că ar putea chiar să conteze pe el şi să îi încredinţeze cele mai ascunse secrete.

Mâinile mari şi aspre ale lui Jack începură să îi frământe tălpile. Senzaţia era divină. Privindu-l cu ochii înceţoşaţi de coniac, decise că Dodger era chiar fermecător.

– Dacă nu vrei să îmi spui de cine îţi place, spune-mi măcar ce calităţi preferi la un bărbat. Iar eu o să caut, să văd ce pot găsi, spuse Jack.

Olivia nu se putu abţine şi chicoti.

– Faci să pară atât de simplu.

– Nu este simplu? Jack îi masă cu degetul mare centrul tălpii, făcându-i degetele să se chircească. Ce calităţi ai vrea să aibă viitorul tău soţ?

Olivia clătină din cap. Nu voia să vorbească despre aceste lucruri. Nu voia ca el să ştie...

– Haide, Olivia, spuse Jack cu glasul acela blând, răguşit, care isca senzaţii stranii în interiorul ei. Ce îţi doreşti de la viitorul tău soţ?

Închizând ochii, ducesa lăsă mai mult coniac să îi alunece pe gât. Căldura lichidului părea să i se urce la cap, îndemnând-o să mărturisească. O făcea să se simtă îndrăzneaţă, curajoasă, şi nu foarte ruşinată de ceea ce îşi dorea. Trecându-şi limba peste buze, adună ultimele rămăşiţe ale coniacului. Deschise ochii şi descoperi că Jack venise mai aproape, suficient de aproape cât să îi poată trece după ureche şuviţele de păr care evadaseră din împletitură.

– Spune-mi, Olivia!

– Nu vreau să se descotorosească de mine după ce şi-a obţinut moştenitorul, spuse ea, ţinând paharul cu ambele mâini şi privind în el de parcă i-ar fi dezvăluit imagini din trecut. Lovingdon a făcut asta. După ce şi-a dat seama că sunt însărcinată, nu s-a mai atins niciodată de mine.

Avu nevoie de tot curajul posibil pentru a ridica privirea spre el. Nu se aștepta la compasiune din partea lui Jack Dodger, iar el nu o dezamăgi în această privință. Olivia nu era tocmai sigură care erau gândurile lui, dar judecând după modul în care își încordase maxilarul, bănuia că era un lucru bun că Lovingdon era mort.

– Am crezut că evita intimitatea în acea perioadă de teamă să nu pierd copilul, încercă ea să explice. Credeam că totul avea să revină la normal după nașterea lui Henry, dar nu s-a întâmplat așa.

Jack își plimbă degetul pe obrazul ei.

– A fost un prost.

– Eu am fost proasta. Am mers în dormitorul lui o dată, gândindu-mă să îl seduc. Se simțise atât de ridicol atunci, încât nu se gândise să spună cuiva, dar în seara aceasta, în semiîntuneric și cu alcoolul încălzindu-i sângele, jena devenise o amintire îndepărtată. M-a respins. A încercat să fie blând. Mi-a spus că a existat o fată în tinerețea lui, iar când l-a părăsit, i-a luat inima cu ea. Se părea că o trădase și nu mai putea să continue să o facă. Chiar nu știam despre ce vorbea. Mă simțeam atât de umilită, încât nu îl ascultam cu adevărat.

Jack își plimbă degetul pe pielea sensibilă a gâtului ei.

– Cine era acea fată?

– Nu știu. Se întâlnesc des asemenea situații în sânul aristocrației. Aliațele politice sau câștigurile financiare cântăresc mai mult decât problemele sentimentale. Olivia clătină din cap, apoi continuă. Am fost căsătorită cu Lovingdon timp de șase ani și de-abia l-am cunoscut. Simt că ar trebui să îi duc mai mult dorul, că ar trebui să port un gol imens în mine. Însă nu am decât un sentiment de singurătate, ca și cum ceva ar lipsi, dar cred că lipsea de dinainte ca el să moară.

Coniacul o făcu îndrăzneață. Se aplecă ușor spre el și șopti:

– Nici măcar nu sunt sigură că am fost sărutată vreodată cu adevărat.

Jack deveni brusc ciudat de nemișcat – și de încordat – privirea lui căpătând o intensitate aparte în timp ce o întâlni pe a ei.

– Ți-am spus că nu sunt genul de bărbat care se mulțumește cu un sărut.

De asemenea, o mai avertizase și să nu îl provoace, pentru că nu l-ar convinge decât să răspundă mai repede provocării. Ea avea douăzeci și cinci de ani și fusese sărutată doar o dată, în fața altarului. Lovingdon nu fusese nemilos, dar nici nu fusese pasional. O tratase cu blândețe, dar niciodată nu stârnise în ea emoțiile pe care i le provoca Jack Dodger. Jack o înfuria. O fascina. O îngrozea. O făcea să se simtă curioasă.

Lingându-și buzele pentru a culege coniacul de pe ele, îi observă privirea întunecându-se. Luă reacția lui drept o încurajare.

– Îți interzic să te mulțumești cu un sărut.

– Te-am avertizat să nu îmi interzici nimic, mormăi el.

Înainte ca Olivia să poată răspunde, Jack își strecură mâna pe după gâtul ei, imobilizând-o, și apoi îi răvăși gura cu a lui. Nu era blând sau politicos. Era aproape sălbatic din pricina dorinței cu care-i oferea ceea ce ceruse. Ea se relaxă, fără să protesteze când limba lui forță intrarea și se strecură printre buzele ei. Un val de căldură o izbi brusc, topindu-i oasele de parcă nu ar fi fost nimic altceva decât ceară. Jack o atingea doar cu mâna cu care îi susținea gâtul și cu gura, și totuși Oliviei i se părea că o mângâia peste tot, pe dinăuntru și pe dinafară. Cum putea un sărut să fie atât de intens, să stârnească asemenea dorințe?

Mâna lui se strecură apoi pe ceafa ei, parcă vrând să o țină lângă el o veșnicie, în timp ce îi devasta gura. Olivia se întreba dacă și el simțea gustul coniacului de pe limba ei, așa cum ea savura aroma gurii lui. Brusc, alcoolul căpătă un iz mai intens, mai plăcut. Voia să îl guste din plin, să se îmbete cu el.

Olivia fusese întotdeauna foarte pricepută la afișarea manierelor cuviincioase și, deodată, se desfăta cu un comportament interzis, înțelegându-i atracția. Barba lui aspră îi înțepa pielea, dar asta nu făcea decât să îi sporească plăcerea, o plăcere intensă ce se învolbura înlăuntrul ei. Niciodată nu mai simțise așa ceva. Își dorea să se încolăcească în jurul lui și să îl tragă mai aproape. Își trecu degetele prin părul lui, simțind șuvițele groase și catifelate pe pielea ei.

Auzi un geamăt înfundat și de-abia își dădu seama că venea de la ea. Întreg corpul părea să i se fi trezit la viață, ca și cum în toți acești ani nu fusese conștientă de faptul că era adormit. Deși

părea imposibil, Jack intensifică și mai mult sărutul, de parcă nu se putea sătura de ea. De parcă ar fi dorit-o.

Faimosul Jack Dodger o dorea? Era un gând aproape prea amețitor pentru a-l putea suporta. Soțul ei o sărutase la altar pentru că așa îi cerea datoria. Deși îl provocase pe Jack, Olivia nu simțea nici un fel de datorie în reacția lui față de ea. Simțea doar o putere copleșitoare, ținută cu greu în frâu. Propria reacție la cerințele lui lacome o șocă. Nu voia ca Jack să se oprească. Nu voia ca el să...

Brusc, Jack se desprinse din sărut și se ridică în picioare, lăsând-o nefericită și întinzându-se spre el înainte să-și dea seama ce făcea. Respirând greoi, cu spatele la ea, spuse:

– Voi pregăti o propunere, subliniind ceea ce intenționez să fac cu banii tăi. O poți discuta cu Beckwith ca să te asiguri că interesele îți sunt urmărite.

Cu gura căscată, Olivia îl privea, nevenindu-i să creadă. Sărutul care o făcuse să tremure din cap până-n picioare nu însemna nimic pentru el. Putea să o sărute cu pasiune și apoi să se ridice și să discute cu calm despre veniturile ei? Cât de proastă fusese să cedeze tentației, doar ca mai apoi acest lucru să îi fie aruncat în față. Lacrimile îi înțepau ochii în timp ce se lupta să își păstreze cumpătul și să găsească un mod de a-și face o ieșire elegantă din bibliotecă.

Brusc, Jack se întoarse și se aplecă peste ea, încolțind-o cu brațele sprijinite pe canapea și cu ochii arzându-i de o pasiune de-abia stăvilită.

– Te-am avertizat că nu sunt genul de bărbat care se mulțumește doar cu un sărut, așa că ține minte: voi lua ceea ce mi se datorează. Îmi voi ține promisiunea și nu voi veni în patul tău, dar tu vei veni într-al meu. Las momentul la alegerea ta, dar se va întâmpla cu siguranță.

Cu o forță care zgudui canapeaua, Jack se retrase și porni spre ușă.

– Mă duc la club, strigă el, de parcă ea l-ar fi întrebat care îi erau intențiile.

Dar Olivia nu avea puterea să formeze cuvinte. De-abia putea sta dreaptă. Își simțea întreg trupul slăbit. Tremura în timp ce se lupta să respire. Tot ce își dorise fusese un sărut, iar el îi dăduse mult mai mult. Închise ochii, cu amenințarea lui răsunându-i

în minte. O, cât de arogant era! Nu avea să meargă niciodată în patul lui. Niciodată! Dar chiar în timp ce gândi cuvintele, se temu că erau o minciună!

Jack dădu năvală în clubul său ca un bărbat cu un scop. Se gândise că, dacă va pleca de lângă ducesă, va fi suficient să își înăbușe dorința. Dar se înșelase. Chiar și acum vuia prin el, cu o sete păcătoasă de răzbunare, refuzând să fie ignorată.

Pentru prima oară în viața lui, voia mai mult decât avusese vreodată. Voia să audă strigătele de plăcere ale unei femei. Voia să fie el cel care le provoca. Voia să o atingă în moduri care să o satisfacă. Voia să o guste. Să înceapă cu gura ei și să își croiască drum până în vârful picioarelor.

Porni spre camera unde lucrau fetele. Stând în pragul ușii, privi lung mulțimea până când o zări pe Prudence lenevind în poala unui bărbat. Jack știa cât de intensă îi putea fi privirea, cum putea obliga o persoană să o simtă și să îi atragă atenția. În cele din urmă, ea se uită spre el. Jack făcu semn din cap în direcția birourilor. Prudence încuviință degrabă, după care se întoarse spre clientul ei pentru a domoli orice neplăcere care putea fi cauzată de plecarea ei neașteptată.

Jack înainta grăbit prin clubul său, ignorându-i pe cei din jur. Probabil că era ceva în atitudinea sa care le spunea că și el voia să fie ignorat de ei, pentru că nimeni nu încercă să îi atragă atenția. Deschise violent ușa care ducea spre birouri, trecu pe lângă cel al lui Frannie fără să privească înăuntru și merse într-al lui, închizând și încuind ușa în urma sa. Se apropie de perete și dădu jos un tablou cu o femeie care stătea sub un copac. Scoțând o cheie din buzunarul vestei, o vârî în încuietoare și deschise seiful. Luă monedele necesare și le puse într-un săculeț din catifea. După ce închise seiful, scoase cheia și așeză tabloul la locul lui, după care descuie ușa biroului.

Aruncă săculețul pe colțul mesei pentru a fi la îndemână, apoi deschise un sertar, scoase un prezervativ și și-l strecură în buzunar. În seara asta avea nevoie doar de o hârjoneală rapidă. Biroul lui avea să fie suficient. Avea să se asigure că Pru ajungea înapoi la clientul ei înainte să i se simtă lipsa. Luă o sticlă de whisky, turnă puțin într-un pahar și îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură.

Nu simțise niciodată o nevoie atât de insistentă. Era aproape primitivă. Părea să nu poată scăpa de imaginea Oliviei din mintea lui. Inocența din cererea ei: „Îți interzic să te mulțumești doar cu un sărut".

Și totuși nu fusese nici o urmă de inocență în reacția ei. Ce îl apucase de îi acceptase provocarea? Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi respins-o... să fi plecat, să nu o fi gustat, să nu fi cunoscut dulcele ecou al suspinelor și al gemetelor ei în timp ce plăcerea punea stăpânire pe simțurile ei. Fusese nevoie de toată voința lui pentru a nu merge mai departe de acel sărut. Își dorise cu disperare să îi descheie nasturii și să îi scoată acea cămașă de noapte hidoasă. Își dorise să îi simtă pielea cu mâinile și cu gura. Își dorise să îi simtă trupul sub al lui, să își unduiască coapsele... Era doar dorință – doar dorință și nimic mai mult. Dar chiar în timp ce gândea cuvintele, se temea că erau o minciună.

Se ridică, luă săculețul și ieși pe coridor, pornind spre ușa care ducea afară. Aveau să meargă în camera lui, în patul lui, pentru o întâlnire mai îndelungată și mai satisfăcătoare. Avea să se cufunde adânc în ea...

Pașii pe care îi auzi nu erau cei care în ultima vreme îi făceau inima să bată mai tare. O văzu pe Pru apropiindu-se în ținuta ei senzuală. Dar ea nu îl ispitea așa cum o făcea Olivia în rochiile ei negre și monotone. Pru își trecu brațul pe după al lui și își lipi sânul – mult mai mare decât al Oliviei – în mod sugestiv de brațul său.

– Bună, iubire. A trecut ceva timp de când nu m-ai mai chemat. Mergem în camera ta?

Niciodată nu simțise nimic cu ea. Cu fiecare femeie pentru care plătise, nu simțise niciodată nimic dincolo de atingerea fizică. Întotdeauna crezuse că era incapabil să simtă mai mult, că în interiorul lui ceva era stricat și îi ținea emoțiile și sentimentele captive. Dar, deodată, ceea ce îi putea oferi Pru nu mai era suficient.

– Jack?

El îi atinse cu regret obrazul.

– Îmi pare rău, Pru. Se pare că nu am deloc chef, spuse el, întinzându-i săculețul. Ăștia sunt pentru deranj.

– Jack, nu pot lua banii fără să fi făcut nimic.

– Ai venit. Asta a fost suficient.

– Este totul în regulă? Parcă nu eşti tu.

– Nici că aş putea fi mai bine. Întoarce-te la clienţii tăi!

Ea ridică din umeri cu părere de rău.

– Bine. Nu era devastată pentru că el o expediase. Aşa cum Prudence era doar o afacere pentru Jack, la fel şi Jack era o afacere pentru ea. Întreaga lui viaţă nu implicase vreodată mai mult de-atât.

Capitolul 12

Olivia se întoarse pe partea cealaltă în pat şi îşi feri ochii de razele soarelui care se strecurau printre draperii. Îşi aminti cât de nefericit era fratele ei, când se dădea în cele din urmă jos din pat, după o noapte la clubul lui Dodger. Acesta era blestemul coniacului? Să o lase cu o durere agonizantă de cap, cu gâtul răguşit şi gânduri care se învolburau ca o ceaţă în mintea ei?

Cu un efort uriaş, întoarse capul într-o parte şi privi ceasul care ticăia pe noptieră. Micii îngeraşi care îl decorau o întâmpinară ca în fiecare dimineaţă, făcând-o să zâmbească. Era aproape ora nouă. Dormise prea mult. Era surprinsă că Jack nu venise să îi bată în uşă, căutându-i compania la micul dejun. Poate că nu se întorsese de la vânătoarea nocturnă.

Jack. Amintirile gurii lui răvăşind-o pe a ei o asaltară. Cum avea să dea ochii cu el? Dar trebuia să o facă. Noaptea trecută fusese o greşeală, coniacul afectându-i principiile morale. Avea de gând să evite alcoolul în viitor şi voia să îi spună clar şi răspicat că va fugi de patul lui. Nu-i datora nimic lui Jack. El acceptase provocarea de a dărui doar un sărut şi trebuia să se mulţumească doar cu asta. Olivia nu avea nici un dubiu că urma să găsească în altă parte consolare. De ce gândul acela îi provoca un junghi în inimă?

Oare Jack s-ar duce la Frannie? Ea l-ar primi cu braţele deschise, dându-i ceea ce Olivia se temea să îi ofere? Oare Frannie cunoştea plăcerea de a întâmpina zorii cuibărită în braţele lui?

Oftă cu patos din pricina propriei prostii. Dându-şi seama că se tortura singură, Olivia coborî din pat. Podeaua era rece sub tălpile

ei. Poate că astăzi nu avea să se deranjeze să își mai pună pantofii. Chicoti la gândul unei ducese fără pantofi. Sau cel puțin crezu că o făcuse. Deși nu auzi nici un sunet. Ce era în neregulă cu ea?

Porni clătinându-se spre ușa care ducea în garderob. Cineva mutase blestemata aia de ușă, care deodată părea atât de îndepărtată. Ajunsă la jumătatea drumului, își dădu seama că uitase să sune din clopoțel pentru a-și chema slujitoarea. Cum putea să se pregătească pentru acea zi fără Maggie? Poate că ar trebui să se întoarcă în pat, să mai doarmă puțin și să ia ziua de la capăt.

În schimb, deschise ușa garderobului. O căldură aburindă o întâmpină ca o mângâiere, deși îi era cald. Și se simțea din ce în ce mai înfierbântată din pricina senzației de stânjeneală.

Stând în fața oglinzii, cu spumă de ras pe o porțiune de față și cu un brici într-o mână, era un bărbat. Imaginile năvăleau în mintea ei: spate suplu, umeri lați. Fesele lui – palide, rotunde și ferme. Picioare lungi. Coapse solide. Olivia era fascinată, privindu-i mușchii pulsând în timp ce se bărbierea, apoi el se opri și încremeni. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de splendid.

Era gol – complet gol. Pe spate i se prelingeau câteva picături de apă, ca și cum acolo nu ar fi ajuns să se șteargă cu prosopul. Olivia simți o dorință nebunească de a lua ea însăși un prosop și de a-l plimba peste pielea lui.

– Te-ai spălat ieri, spuse ea cu glas răgușit, cuvintele sunând de parcă ar fi venit de la mare distanță.

Susținându-i privirea în oglindă, el spuse:

– Mă spăl în fiecare dimineață.

Din câte se părea, bărbatul nu avea pic de rușine. De ce nu era surprinsă? Cu o provocare în ochi și un rânjet de vino-ncoa, Jack se întoarse spre ea. Olivia era familiarizată cu formele anatomiei masculine, deși soțul ei o tratase cu decență în pat. El întotdeauna purtase cămașă de noapte. Ea simțise, dar nu văzuse niciodată... și chiar dacă văzuse, nu credea că soțul ei fusese atât de... ispititor. Era singurul cuvânt la care se putea gândi pentru a-l descrie pe Jack Dodger, care se expunea cu atâta mândrie. Fiecare aspect al ființei lui nu era altceva decât o invitație de a te desfăta păcătuind.

– O, Doamne...

Cuvintele ieşiră tremurânde din gura ei. Apoi, deodată, camera începu să se învârtă cu ea, cercuri întunecate acoperindu-i vederea, până când nu mai văzu nimic.

– La dracu'!

Lama scoase un clinchet când căzu în lighean, iar Jack se repezi spre Olivia, reuşind cumva să o prindă înainte ca ea să se lovească de podea. Cum putea o femeie care mai fusese măritată înainte să fie atât de simţitoare la vederea unui bărbat gol?

Dar în timp ce o ridică în braţe, iar capul i se legănă inert pe umărul lui gol, Jack îşi dădu seama că leşinul ei putea avea cu totul alt motiv.

– Dumnezeule, arzi!

Fără să mai poarte altceva în afară de cămaşa de noapte din bumbac, era mai uşoară decât fusese prima oară când o purtase în braţe. O aşeză pe patul ei. Se întinse spre clopoţel, dar ezită. Cum putea explica lipsa hainelor dacă menajera răspundea repede la apel?

Se întoarse în garderob, luă un prosop şi îşi şterse spuma de pe faţă, apoi se năpusti în camera lui. Îşi trase pantalonii pe el şi o cămaşă, întrebându-se dacă Olivia se luptase încă de la început cu vreo boală. Nu îi plăcea gândul că era posibil să-i fi făcut viaţa un chin unei femei bolnave – sau că el ar fi putut fi responsabil pentru declanşarea bolii. Cu o noapte în urmă, ea păruse să ardă doar de pasiune... Cu siguranţă Jack ar fi observat dacă era bolnavă.

Acoperit şi încheiat la nasturi, decise că restul putea aştepta. Putea explica mai uşor de ce era parţial îmbrăcat decât de ce ar fi fost gol. Cu paşi mari, se întoarse în dormitorul ei şi sună din clopoţel. Olivia încă era inconştientă, dar nu moartă. Jack o mângâie pe obraz.

– Livy? Haide, iubito!

– Îmi pare rău, bâigui ea. Atât de rău!

– Aşa şi trebuie, la cum ai dat buzna peste mine.

Pentru un moment victorios, Jack crezuse că ea se hotărâse să vină în patul lui. Iar trupul lui, blestemată să îi fie slăbiciunea, reacţionase imediat.

Mângâierile lui blânde nu o tulburau pe Olivia. Oare se auzea un horcăit în pieptul ei? Lipindu-şi urechea de trupul ei, auzi

un sunet ciudat, care însă nu părea amenințător. Mai deranjant era faptul că, prin materialul subțire, Jack simțea foarte bine moliciunea sânilor ei pe obrazul lui. Intimitatea momentului îi făcu gura să i se usuce brusc. Sânii ei erau mai mici decât ai lui Pru, dar îi stârneau dorința ca naiba, aproape distrugându-i autocontrolul.

Ușa se deschise, iar Jack sări înapoi, simțindu-se vinovat, dar simulând un zid al indiferenței. Camerista icni, speriată.

– Ce faceți, domnule Dodger?

– A leșinat. Am încercat să o trezesc. Trebuie să trimitem după doctorul meu.

– Excelența Sa are propriul doctor.

Servitoarea alergă spre Olivia și începu să îi lovească ușor obrajii cu degetele.

– Am încercat deja asta.

– Are febră.

Femeia îl privi, iar Jack își dădu seama că, până în acel moment, servitoarea crezuse că el făcuse ceva care provocase leșinul stăpânei sale. Sau poate că îl considera responsabil pentru febra ei. Era învinuit pentru atât de multe lucruri, încât ce mai conta unul în plus?!

– Rămâi cu ea, spuse el, îndreptându-se spre ușă. Merg să aduc un doctor.

Poate că Olivia avea un medic personal, dar Jack nu intenționa să trimită după el. Voia pe cineva în care să poată avea încredere. Nu voia să exploreze sentimentul brusc de groază care îl străbătuse la gândul că ea ar putea muri.

Olivia se trezi cu imaginea unui înger plutind deasupra patului ei. Părul lui blond forma un nimb în jurul feței. Într-un colțișor îndepărtat al minții sale, ea regăsi gândul că ar trebui să fie îngrozită de faptul că un străin se afla în dormitorul ei, și totuși zâmbetul lui era atât de blând și de liniștitor, încât tot ce putu face fu să îi ofere un zâmbet vlăguit drept răspuns.

– Bună ziua, spuse el blând.

– Cine...

– Sunt doctorul Graves. Domnul Dodger a trimis după mine. Cum vă simțiți?

Olivia își amintea... își amintea ceea ce văzuse.
– El era gol.
– Așa era?
Olivia auzi un sunet aspru – cineva își dregea glasul?
– Am suspiciunea că ați visat, spuse doctorul.
Ea încercă să clatine din cap.
– Nu. Nu l-aș visa niciodată arătând atât de minunat.
I se păru că doctorul se abținea să nu izbucnească în râs.
– Da, bine, avem griji mai urgente. Vă doare ceva?
– Totul. Mă simt atât de obosită.
– Așa cum bănuiam. De cât timp nu vă simțiți bine?
– Dintotdeauna. Dar nu mi-a fost niciodată atât de cald.
– Poate că febra tocmai s-a instalat.
Ea încuviință din cap, sau cel puțin așa i se păru.
– De ce nu încercați să mai dormiți? spuse el.
Oftând, Olivia închise ochii.
– Henry...
– Este bine.

Bărbatul era minunat. Știa răspunsurile la întrebări înainte ca ea să le rostească. Iar mâinile îi erau incredibil de blânde în timp ce o examina pe ici, pe colo. Atât de blânde.

Lovingdon nu fusese niciodată blând cu adevărat. De fiecare dată când se culcase cu ea, trecuse direct la fapte. Nu îi spusese cuvinte dulci înainte, nici nu i le șoptise mai apoi, în întuneric. Uneori, Olivia avea impresia că el se scuza pentru că venea în dormitorul ei. Întotdeauna venise în camera ei, se strecurase în pat, în ea, apoi pleca, lăsând-o cu o singurătate dureroasă. Mereu atât de singură...

– Ei bine? izbucni Jack de îndată ce Graves termină examinarea atentă.

– Cred că ar putea fi ceva asemănător cu gripa.

Jack simți un gol în stomac în timp ce camerista icni. Stătea pe un scaun în apropiere, pentru a fi martoră că nu se petrecea nimic necuviincios. Inițial, obiectase cu privire la prezența lui Jack, dar ca să o reducă la tăcere fusese suficient să îi reamintească faptul că el îi plătea salariul. O, da, odată cu banii, veneau și puterea și tendința ca oamenii să își ferească privirea.

– Va muri? întrebă Jack.

Graves îl privi.

– Este tânără. Nu pot băga mâna în foc pentru forța ei, fiindcă este foarte slabă. Femeile aristocrate tind să mănânce foarte puțin. Au mijloacele necesare să cumpere mâncare și nu profită de asta. Au impresia că un apetit sănătos este vulgar.

– Deci, trebuie s-o hrănim?

– Mă îndoiesc că va avea poftă de mâncare, dar da, va avea nevoie de hrană când se va trezi. I-am administrat niște laudanum, așa că va dormi liniștită pentru o vreme. Voi lăsa o compresă ca să ajute la scăderea febrei. Și băile cu apă rece ar putea ajuta, dar trebuie să aveți grijă să nu răcească.

– Cum ar putea să nu răcească în apă rece?

– Înțelegi dilema. Probabil cea mai bună soluție este să lăsați febra să își urmeze cursul.

Jack simți cum furia și frustrarea creșteau în el.

– Te-am chemat pentru că se presupune că ești al naibii de priceput la vindecarea bolnavilor, și tot ce îmi poți oferi este „hai să vedem cum merge"?

– Oricât de mult mi-aș dori să fie altfel, nu există remedii pentru boala cu care ne confruntăm aici. Îmi pare rău.

– Este vară, pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că oamenii se îmbolnăvesc iarna.

– Majoritatea oamenilor sunt de obicei bolnavi iarna, dar boala nu își ia vacanță. Când condițiile sunt propice, oamenii se îmbolnăvesc. Ducesa este în doliu. Probabil că nu mănâncă și nu doarme. Suferința face ravagii.

Asta dacă nu cumva era implicată dragostea. Asta însemna că își iubise soțul, soțul care de-abia îi lăsase două mii de lire pe an? Soțul care nu o sărutase niciodată cu adevărat? Ce îi făcea pe oameni să iubească? Cum apărea acel sentiment? Jack își iubise mama, dar nu se putea gândi la nimeni pe care să-l mai fi iubit de atunci. Simțea un respect afectuos față de Frannie, dar nu era iubire.

– Mă voi ocupa eu de nevoile ducesei, spuse camerista Oliviei.

– Nu o poți face în fiecare clipă din zi și din noapte, izbucni Jack. Vom plăti o infirmieră.

– Vestea bună este că ar trebui să treacă repede. Febra ar trebui să dispară în două-trei zile, zise Graves.

Dar nu spusese şi dacă era sigur că va trece.

– Mă voi întoarce să o examinez mâine, spuse Graves, ridicându-şi ameninţătoarea geantă neagră.

– Întoarce-te diseară, îi porunci Jack.

– Am mulţi pacienţi...

– Îţi construiesc un blestemat de spital.

– Pentru că ai pierdut un pariu. Asta nu înseamnă că îţi sunt dator cu ceva.

Partea proastă era că Jack ştia că, dacă i-ar fi cerut-o Luke, Graves nu doar că s-ar fi întors, ci nu ar fi plecat deloc. Toţi copiii lui Feagan îi erau mai loiali lui Luke decât lui Jack. Fuseseră geloşi pe relaţia lui Jack cu Feagan. El era fiul pe care Feagan nu îl avusese niciodată, cel în care avea încredere în orice situaţie. Cu toţii se temeau că Jack le cunoştea cele mai ascunse secrete.

Din păcate pentru ei, era adevărat. Dar nu încercase niciodată să se folosească de ele sau să îi ameninţe cu divulgarea lor. Oricât de tentat ar fi fost, nu avea să se folosească nici acum de ceea ce ştia. De dragul băiatului care deja îşi pierduse tatăl, Jack îşi înghiţi mândria.

– Te rog.

– Voi încerca. Doar atât pot promite. Dar, vorbesc serios, pot face mai mult pentru alţii decât pentru ea.

Jack încuviinţă din cap, studiind trupul nemişcat al Oliviei şi gândindu-se că prefera s-o vadă mergând agitată prin casă şi criticându-l pentru un lucru sau altul.

– Simţi vreodată că te joci de-a Dumnezeu, alegând cine beneficiază de atenţia ta şi cine nu?

– Nu cred că această întrebare merită un răspuns.

– Îmi pare rău. Ştiu că sunt dificil.

– Majoritatea oamenilor sunt atunci când li se îmbolnăveşte cineva drag.

Jack îl privi pe Graves. Era pe punctul de a nega acuzaţia, dar bărbatul avea un licăr special în privire. Era ca şi cum avea abilitatea supranaturală de a vedea în adâncul unei persoane... fără ajutorul vreunui instrument medical.

– De-abia o cunosc, mormăi Jack.

– Asta nu înseamnă că nu îţi pasă. Graves ridică mâna. Ştiu. Ştiu. Îţi pasă doar de Jack Dodger. Voi găsi o cale de a reveni

în seara asta aici. Îndreptându-se spre ușă, se opri lângă Jack și șopti: Cred că ai vrea să îți închei nasturii pantalonilor.

Oftând, Jack se întoarse în dormitorul lui. Oricum trebuia să termine de îmbrăcat. Nu era convins că servitoarea îi crezuse povestea cum că tocmai se îmbrăca atunci când auzise o bubuitură în camera ducesei. Dar presupuse că nu era cu adevărat important ce credeau ceilalți. Tot ce conta era ca ea să se însănătoșească.

Stând la biroul din bibliotecă, Jack era destul de mulțumit de reușitele zilei. Pentru a-și împiedica gândurile să zăbovească asupra Oliviei, își propusese să se ocupe de mai multe sarcini. Angajase o infirmieră, o doamnă numită Colleen, pentru a o supraveghea pe Olivia în timpul nopții. Servitoarea ducesei insistase că avea să o îngrijească ea în timpul zilei. Iar el, în timp ce căutase infirmieră, încercase să găsească și o dădacă. Tânăra pe care o angajase să aibă grijă de Henry se numea Ida. Era scundă, ajungând probabil cu creștetul capului până la pieptul lui Jack – și asta cu pantofii în picioare. Părul negru îi era prins într-un coc sobru, dar ochii albaștri îi licăreau veseli, chiar și când răspundea întrebărilor dure ale lui Jack despre atitudinea ei cu privirea la pedepse. Ea nu credea în lovirea copiilor pentru a-i disciplina.

– Cum îl vei face să se poarte cuviincios?

– Cu blândețe.

Cu siguranță nu era o abordare convențională, dar lui Jack nu îi păsase niciodată prea mult de respectarea regulilor convenționale. La cei douăzeci de ani ai ei, experiența fetei era limitată la supravegherea fraților mai mici, dar Jack citise blândețe în ochii săi și îi plăcea modul în care îl trata pe Henry și felul în care băiatul reacționa în preajma ei. Henry părea să se simtă confortabil cu ea și părea să fi înțeles că, dacă nu îi plăcea ceva, trebuia să îl întrerupă oricând pe Jack din ceea ce face și să îi spună ce îl deranjează.

Acum că rezolvase chestiunea dădacei, Jack se putea concentra asupra situației financiare, dar brusc nimic nu mai avea noimă. Nu credea că avea legătură cu cifrele din registre, ci cu faptul că era îngrijorat în privința Oliviei.

Aproape de miezul nopții, când ar fi trebuit să plece la club pentru a se ocupa de sarcinile de acolo, se îndreptă în schimb spre

camera Oliviei. Conştient de devotamentul ei faţă de comportamentul cuviincios, Jack lăsă uşa camerei deschisă. Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepţia unei lămpi ce lumina slab de pe noptieră. Infirmiera se ridică în picioare.

– Cum se simte? întrebă el.

– Încă are febră. Delirează mult, dar cred că se simte confortabil. Mă voi muta aici, în colţ, dacă doriţi un moment de intimitate.

Jack aproape că întrebă de ce ar avea nevoie de un moment de intimitate cu Olivia. Obţinuse informaţia pe care o ceruse, putea pleca acum, dar se trezi încuviinţând din cap înainte să se fi gândit prea serios la asta.

– Da, mulţumesc.

Luă scaunul tapisat cu catifea de lângă măsuţa de toaletă, îl puse lângă pat şi se aşeză. Atât de mare fusese îngrijorarea lui pentru Olivia mai devreme, încât de-abia observase camera, dormitorul în care ea îi ceruse să nu intre. Aruncând o privire rapidă în jur, nu zări nimic neobişnuit, nimic care ar fi putut să o facă de râs sau care ar fi trebui să rămână secret. Poate că această cameră era pur şi simplu sanctuarul ei, şi nu voia ca bărbaţii de teapa lui Jack Dodger să îl invadeze. Atunci, nu ar fi trebuit să se îmbolnăvească.

Se gândi să îi ia mâna într-a lui, dar gestul părea mai intim decât sărutul. Nici măcar nu ştia de ce se afla acolo. Nu putea face prea multe pentru ea, dar simţea nevoia să facă ceva. Ura sentimentul că nu putea deţine controlul situaţiei. Nu îi era de folos nici ticăitul infernal ale ceasurilor...

Îşi îndreptă privirea spre noptieră. Acolo stătea un ceas cu îngeri înaripaţi, dar nu era suficient să facă atâta gălăgie. Răsucindu-se, Jack privi în colţul camerei şi văzu ceasurile pe care el le scosese din bibliotecă, aşezate pe o măsuţă acoperită de dantelă. De ce erau atât de importante pentru ea?

Se întoarse din nou spre Olivia şi o studie. Părea să stea confortabil. Îi aruncă o privire fugară infirmierei. Jack îi observă chipul din profil, în vreme ce se concentra asupra tricotajului. Bănuia că ar fi observat dacă el ar fi făcut ceva necuviincios, dar era destul de departe cât să nu poată auzi cuvintele rostite în şoaptă. Nu că el ar fi vrut să îi şoptească ceva ducesei.

Avea multe lucruri pe care voia să i le spună. Olivia chiar îl punea în dificultate. Era al naibii de enervant. Trebuia să se facă bine, și încă repede. Jack nu avea timp de pierdut cu îngrijirea ei, iar fiul său era îngrijorat, așa că el fusese nevoit să își întrerupă munca pentru câteva momente – momente de care nu se putea lipsi – pentru a-l liniști pe Henry. Trebuia să se ocupe de treburi și aici, și la club. Nu avea răbdare pentru absurditatea asta.

Totuși, își sprijini coatele pe genunchi și se aplecă ușor înainte.

– Nu trebuie să îți faci griji pentru fiul tău, șopti el. Acum are o dădacă potrivită. Contesa de Claybourne m-a ajutat să o găsesc.

Și acest lucru fusese enervant, de asemenea: să îi ceară ajutorul lui Catherine. Deși Jack nu era obișnuit să se ocupe singur de treburile sale, nu era la fel de familiarizat cu această lume precum era cu a sa. Nu voise însă să o dezamăgească pe Olivia cu o alegere proastă. Din nou, era foarte enervant că îi păsa suficient cât să își dorească să o mulțumească.

– O să fii mulțumită de noua dădacă. Numele ei este Ida. Henry o place.

Pleoapele Oliviei tremurară ușor, iar ea deschise ochii. Jack putea pretinde că nu voise să o trezească. La urma urmei, era un mincinos priceput. Dar o voia trează, voia să fie încredințat că mai rămăsese viață în ochii aceia aurii. Își dorise să privească din nou în ei.

– Cum te simți? o întrebă.

Olivia închise ochii pentru o clipă, de parcă ar fi avut nevoie de toată puterea ei pentru a răspunde.

– Obosită.

Jack se gândi să îi atingă fruntea pentru a verifica stadiul febrei, dar putea vedea roșeața din obrajii ei și sudoarea pe piele. Nu avea nici o îndoială că încă ardea.

– Henry? întrebă ea cu o voce răgușită.

– Este bine. Doarme acum.

– Cât este ceasul?

– E puțin trecut de miezul nopții. Pot să îți spun exact, dacă vrei. Ai toate ceasurile astea afurisite aici.

Arcuindu-și ușor un colț al gurii, Olivia afișă un zâmbet slăbit.

– I le-am dat... lui.

– I-ai dat lui Lovingdon toate ceasurile?

Ea încuviință încet din cap. Nu era de mirare că se supărase când Jack apreciase atât de puțin colecția.

– Mereu spunea că timpul este dușmanul lui. Lacrimile îi umplură ochii. Am încercat să îl fac să vadă că nu era așa. Dar el spunea că avea lucruri de făcut. Lucruri de îndreptat.

– Ce lucruri?

Olivia clătină ușor din cap, închise ochii, apoi îi redeschise.

– Nu voia să spună. Secretele lui.

Jack nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva acele secrete îl priveau pe el. Privi din nou în jur. Nimic nu părea familiar, dar lucrurile poate că se schimbaseră la fel de mult ca și Londra. Bărbatul care îl cumpărase îi dăduse o cameră de lângă a sa, dar Jack nu credea că era aceasta.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea cu vocea răgușită.

Jack o privi, temându-se pentru o secundă că Olivia avea abilitatea de a-i citi gândurile, de a cunoaște căile întunecate pe care hoinăriseră ideile lui. Așa că, atunci când vorbi în continuare, cuvintele îi ieșiră mai aspre decât intenționase:

– Pentru ce îți tot ceri scuze? Ce ai făcut de e nevoie de căință eternă?

– Lovingdon. Eu l-am ucis.

Capitolul 13

Jack o privi lung pe Olivia. Închisese ochii de îndată ce rostise acele cuvintele, ca și cum mărturisirea ei îi solicitase toată forța rămasă. Oare credea că era pe moarte, că avea nevoie de o ultimă confesiune? De ce spusese așa ceva? Jack nu ar fi fost mai surprins de-atât nici dacă s-ar fi dat dintr-odată jos din pat, și-ar fi scos toate hainele și ar fi alergat complet goală pe străzile din Londra. Un sunet îl luă prin surprindere și, spre iritarea lui, tresări. Infirmiera stătea lângă pat. Chiar era nevoie ca toți să se furișeze pe-acolo? Avea de gând să insiste să fie cusuți

clopoței pe hainele fiecăruia, pentru ca el să-și dea seama când se apropiau.

– S-a trezit? întrebă ea.

– Pentru un minut.

– I-ați dat ceva de băut?

– Nu.

Colleen îl privi înfuriată, de parcă Jack s-ar fi dat de gol că fusese mai interesat să-i desfacă nasturii Oliviei decât să se asigure că îi era bine. Infirmiera se mută pe partea cealaltă a patului și o atinse pe Olivia pe frunte. Aceasta bolborosi ceva nedesluşit.

– Dumnezeule, arde!

Ceea ce însemna că mărturisirea ei era probabil rezultatul delirului. Putea fi născocită de un vis, un coşmar, o dorință secretă ca soțul ei să moară astfel încât ea să se poată căsători cu un bărbat mai tânăr.

Jack râse în sinea lui. Era puțin probabil. Olivia avea acum posibilitatea să se căsătorească cu un bărbat mai tânăr, dar respingea categoric încercările lui Jack de a-i prezenta pe cineva. Bineînțeles, faptul că nu lăsa impresia că voia să se căsătorească nu însemna că nu își dorea să fie eliberată de soțul ei. Dar să-l ucidă? Nu părea genul de persoană însetată de sânge.

Colleen întinse mâna după șnurul clopoțelului.

– Ce faci? întrebă Jack.

– Va trebui să îi fac o baie rece. Trebuie să îi scad febra.

El încuviință.

– Pregătește-o. O bag eu în cadă.

– Nu se cuvine așa ceva.

– La naiba cu rușinea! Nu e în stare să umble singură. Tu nu ești suficient de puternică să o duci. Iar eu cu siguranță nu voi lăsa vreun servitor să facă acest lucru. Te plătesc pentru munca ta, așa că vei face cum îți spun. Pregătește apa pentru baie.

– Da, domnule.

Câteva minute mai târziu, începu agitația, cu servitoarele care alergau de colo-colo, aducând apă și gheață sub privirea atentă a lui Brittles. Jack se întrebă dacă majordomul dormea cu hainele pe el, pentru că părea întotdeauna pregătit să se ocupe de orice situație neprevăzută care apărea. Poate că își făceau cu toții griji

pentru ducesă și stăteau de veghe în locurile prevăzute pentru fiecare în locuință.

Jack își scoase jacheta și se întoarse să o arunce pe un scaun de lângă el. Atunci observă sclipirea buclelor blonde din pragul ușii. Suflecându-și mânecile, ieși pe hol. Tânărul Henry stătea ghemuit lângă ușă, cu spatele rezemat de perete. Își ținea cățelușul aproape, și teama i se citea în privire.

Bineînțeles că auzise agitația și se aștepta la ce era mai rău. Jack presupuse că și în noaptea în care murise ducele casa fusese cuprinsă de același soi de vânzoleală. Se aplecă în fața băiatului.

– Se va face bine, băiete.

– P...pot s-o văd?

– Ar fi cel mai bine să nu o vezi... cel puțin nu acum. Mama ta nu m-ar ierta niciodată dacă te-ai îmbolnăvi și tu.

Abia dacă avu o secundă să se gândească de ce îl preocupa ideea că ar putea face ceva pentru care Olivia nu l-ar ierta.

– Dar dacă... moare?

– Nu va muri, băiete. Îți promit asta, iar Jack Dodger este un bărbat care își ține promisiunile. Întreabă pe oricine.

– Pe cine?

Jack râse forțat.

– Nu îi cunoști tu pe oamenii aceia, din fericire. Îl bătu pe băiat pe umăr. Acum du-te înapoi în pat, ca să mă pot ocupa de mama ta.

Încuviințând din cap, băiatul se ridică și porni bosumflat înapoi spre camera lui. Dădaca îl aștepta la ușă. Femeia îl îmbrățișă, iar Jack se simți mai încrezător că alesese femeia potrivită pentru băiat. Ușor mai relaxat, se întoarse în dormitorul ducesei.

– Baia e pregătită, spuse Colleen.

Jack își descheie repede nasturii de la vestă și o aruncă peste jachetă. Urmă eșarfa. Se îndreptă spre pat și dădu la o parte plapuma. Olivia era îmbrăcată modest, cu cămașa de noapte adunată în jurul genunchilor. O ridică în brațe și o duse în budoar. Șovăi. Din apă nu ieșeau aburi primitori. Gheața plutea încoace și încolo, la suprafață. Jack cunoștea senzația neplăcută a unei băi reci. Trecuseră ani întregi de când fusese cufundat în apă rece la închisoare și frecat fără milă, dar nu era o experiență pe care să o poată uita cu ușurință.

– Domnule, este pentru binele ei, spuse Colleen încet.

De parcă Jack ar fi fost un bărbat căruia îi păsa de confortul altora. Bineînțeles că nu era.

– Bine.

Merse spre cadă, inspiră adânc, ca și cum el ar fi fost cel care urma să fie scufundat, și o lăsă jos în apă. Olivia se trezi brusc, tresărind. Fusese înconjurată de căldură, confort, siguranță și, dintr-odată, era vârâtă în apa rece ca gheața. Atât de rece. Bucățile de gheață trosneau una lângă alta. Ea scrâșni din dinți, se zvârcoli, zgârie, luptă să se elibereze, chiar în timp ce corpul i se scufunda sub apă, iar cămașa de noapte, acum udă, plutea în jurul ei.

– Olivia.

Cineva îi apucă încheieturile și i le ținu nemișcate cu o singură mână, într-o încleștare de fier, în timp ce mâna cealaltă o prinse de ceafă.

– Olivia. Olivia! Vrei să-l sperii pe Henry?

Se liniști, privindu-l țintă pe Jack. În acel moment îl urî.

– E...e... e rece.

El îi lăsă la o parte încheieturile și îi cuprinse fața cu mâinile. Mâna lui era caldă, atât de caldă. Olivia vru să-și ghemuiască tot corpul în mâna lui caldă.

– Știu, dar trebuie să-ți reducem febra, draga mea, spuse el.

Tremurând, ea încuviință din cap. Jack se lăsă pe podea, lângă cadă, ca și cum se cuvenea să stea în budoarul ei în timp ce ea era înăuntru. Nu se cuvenea, iar Olivia voia ca el să plece, dar, și mai mult, își dorea să rămână.

– Gândește-te la altceva, îi porunci el.

– C... cum ar f... fi?

– Ceasurile. Îți plac ceasurile?

Ea încuviință din cap, cu dinții clănțănindu-i de frig.

– Îți cumpăr un ceas pentru fiecare minut pe care îl petreci în cadă.

– N... nu-mi plac a... atât de mult.

El râse, scoțând un sunet adânc, răsunător.

– Mă bucur că totuși cineva s... se distrează, se bâlbâi ea.

– Nu mă distrez.

Olivia aruncă o privire prin cameră. Nu mai era decât infirmiera. Cum o chema? Numele îi stătea pe vârful limbii. Colleen se aplecă peste marginea cealaltă a căzii.

– Doar câteva minute, Excelență.

Olivia încuviință printr o mișcare a capului. Era tristă, nespus de tristă.

– Gândește-te la cât de bine va fi când vei ieși, spuse Jack.

Olivia își mișcă cu putere capul în sus și în jos.

– Vrei să mă mai ții în brațe? E atât de confortabil și de cald în brațele tale. Râse cu jumătate de gură. E o prostie că vreau să mă încălzesc, când de fapt asta m-a adus aici în primul rând.

– Când vei ieși, vei mânca niște supă caldă, spuse el. Nu mănânci suficient.

– De u... unde știi?

– Te-am dus în brațe de trei ori până acum și ești o mână de om.

Era sigură că voise să o insulte, dar ei chiar nu-i păsa.

– Mă... mă doare. Prinse cu mâinile marginile căzii.

– Uite! Jack își strecură o mână sub a ei. Strânge-mă de mână!

– S... s-ar putea să-ți... rup oasele.

– Se pot repara. Hai, strânge!

Făcu întocmai, strângându-i mâna, cu ochii închiși.

– V... vorbește cu mine!

– Despre ce? întrebă el.

– Despre copilăria ta. S... spune-mi o poveste. Despre degetul tău mare de la mână.

– De ce toată lumea este fascinată de degetul meu mare de la mână?

– C... ce ai f... furat?

Cu delicatețe, el îi îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

– Nimic.

– Erai nevinovat?

– În privința acelei nelegiuiri, da. Dar eram suficient de vinovat de altele, încât am primit pedeapsa care oricum mi se cuvenea.

– Excelență, spuse infirmiera, apăsând pe gura Oliviei o bucată de pânză făcută sul. Trebuie să țineți strâns de asta, ca să nu vă mușcați limba.

Olivia făcu așa cum i se spuse, apoi rosti printre dinți, stins:

– Vorbește.

Jack oftă ca și când își pierdea răbdarea cu ea, dar apoi spuse:

– A fost Claybourne. A încercat să fure un calup de brânză. Întotdeauna alegi să furi ceva mic pe care să-l poți strecura în buzunar sau pe care să-l poți pasa cu ușurință cuiva fără să fii văzut. Dar el a vrut, prostește, brânza. M-am întors și am încercat să-l smulg din brațele băcanului, dar nu am reușit decât să fiu eu prins. Și apropo, a fost singura dată când s-a întâmplat asta.

Părea atât de mândru de acea realizare. Olivia încuviință din cap, îndemnându-l să continue. Când Jack vorbi, simți că se pierdea în tonul răgușit al vocii lui și aproape că uită de agonia în care se afla.

– Aveam zece ani. Am fost condamnați la trei luni de închisoare. Când am fost eliberați, ne-am întors la viața noastră pe stradă, puțin mai înțelepți și mai atenți. Frannie era mica noastră mamă. Este mai tânără decât cei mai mulți dintre noi, dar ea ne-a tratat rănile. Iar eu cred că baia asta ți-a fost suficientă.

– Încă un minut, spuse infirmiera.

Olivia o urî, și îl urî pe Jack pentru că o angajase.

– Se face vânătă, spuse el. E destul.

– Nu, domnule.

– E destul, spuse el cu acea voce iritantă care semnala că el se considera stăpân.

Olivia nu putea suporta chestia asta. Îi plăcu însă când el își trecu unul din brațe pe sub genunchii ei, iar pe celălalt pe după umeri, apoi o ridică, bombănind. Poate că nu era atât de ușoară, la urma urmei. O așeză pe un scaun.

– Ia prosoapele.

– Am eu grijă de ea, domnule, spuse infirmiera.

Jack se dădu un pas în spate, iar Olivia văzu că avea cămașa leoarcă.

– Mă duc la clubul meu, anunță el. Trimite vorbă dacă e nevoie de mine.

Olivia fu cât pe ce să îi aducă aminte că avea nevoie de el să o țină în brațe, să o încălzească, dar avea încă bucata de pânză în gură, și se temea că, dacă o scotea, își va mușca limba. Infirmiera încercă să o ajute să-și dea jos cămașa de noapte, iar ea fu aproape

sigură că avea să îi fie în curând din nou cald. Dar, cu toate acestea, nu putea nega dezamăgirea că nu era Jack cel care avea s-o încălzească.

În timp ce își scotea hainele ude, Jack era hotărât să părăsească reședința cât de repede posibil. Nu-i promisese Oliviei că avea să o țină în brațe, dar nu-și putea scoate din minte rugămintea ei. Își reaminti că era bolnavă, că delira, fără ca măcar să fie conștientă de ceea ce spunea. Probabil că ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să o țină în brațe.

Grăbindu-se să-și ia hainele uscate, o revăzu tremurând în cadă. Să o forțeze să stea în apa extrem de rece fusese cel mai dur lucru pe care îl făcuse vreodată. I se făcuse pielea de găină de la frig. Sfârcurile închise la culoare i se întăriseră. Știa că erau închise la culoare pentru că fuseseră aproape vizibile prin cămașa ei de noapte îmbibată cu apă. Slavă Domnului, era prea bolnavă pentru a observa că el era cât se poate de conștient de fiecare detaliu al faptului că stătea cufundată în apă.

De îndată ce începuse să se zvârcolească, voise să o ducă înapoi în pat. Dar îi promisese lui Henry că nu va muri, iar dacă infirmiera considera că era necesară o baie rece, o baie rece primise.

Deschise ușa cu o izbitură și se năpusti pe hol...

– A... a murit?

Jack se întoarse. Henry stătea acolo, în cămașă lui de noapte, părând atât de mic și de temător, cu ochii lui mari.

– Nu, băiete. Merse spre el și se ghemui în fața lui. Se va face bine. Unde e dădaca ta?

– Doarme.

Henry se uită la ușă, apoi privi încordat, înapoi, spre Jack.

– Nu o poți vedea încă, băiete. Vrei să stai la ușa camerei sale?

El încuviință din cap. Jack se așeză pe podea, cu spatele la perete. Iar Henry se strecură pe genunchii săi, lipindu-și chipul de pieptul lui Jack.

– Va fi bine, băiete. Va fi bine.

Stătură în tăcere pentru o clipă, înainte ca Jack să spună:

– Poți să-ți sugi degetul mare, dacă vrei.

Henry clătină din cap.

– Uite! Jack căută în buzunarul hainei, scoase de acolo medalionul și i-l întinse lui Henry. Ține-l, să-ți poarte noroc.

Henry strânse în mâna sa mică medalionul.

– Îl cunoști pe Lord Claybourne? întrebă Jack.

Henry se uită în sus spre el.

– Nu.

Vocea lui era atât de delicată – de parcă se temea să nu o deranjeze pe mama lui –, încât Jack aproape că nu îl auzi.

– Ei bine, bănuiesc că îl vei cunoaște într-o zi. Eu am locuit cu fostul Lord Claybourne pentru un timp. Într-o zi încercam să mă hotărăsc dacă vreau să fug. Stăteam lângă poarta din spate, uitându-mă la medalionul meu, când s-a apropiat tatăl tău.

Ochii aurii ai lui Henry se făcură mari.

– Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, spuse Jack. Înainte să te naști tu. El a crezut că l-am furat, dar i-am spus că mi-l dăduse mama...

Jack își amintea de ziua aceea ca și cum ar fi fost ieri.

– Îți dau un șiling să mă lași să mă uit la el, spusese Lovingdon.

– De ce îți pasă ție?

– O fată pe care am cunoscut-o odată avea un medalion care semăna foarte mult cu ăsta.

Lui Jack nu-i plăcuse de el. Nu avea încredere în nici o persoană cu ochii verzi. Îi reaminteau de omul care îi făcuse rău cu atât de mult timp în urmă. Dar ce era rău dacă accepta o monedă?

– O coroană.

Bărbatul zâmbise.

– Ești un bun negociator. Dar batem palma.

Îi dăduse coroana lui Jack și, de îndată ce acesta o ținuse în mână, voise să fugă. Să ia moneda și să o zbughească. În schimb, lăsase din mână prețiosul lui obiect, simțind în gâtlej o apăsare și având impresia că se putea sufoca.

Ducele deschisese foarte încet medalionul și studiase miniatura parcă pentru o eternitate. Apoi închisese capacul și i-l înapoiase lui Jack.

– E un medalion foarte drăguț, dar nu este cel pe care mi-l aminteam eu.

Jack îndesase medalionul în haină și se uitase la el cu un zâmbet fals, încrezut.

– Mersi pentru coroană.

– Te gândești să pleci?

– Nu cred că e treaba dumneavoastră.

– Contele îți oferă aici o șansă pe care puțini ca tine o primesc în viață. Dacă nu vrei să înveți de la el, poate ești dornic să înveți de la mine.

– Nu-mi oferiți nimic din ce vreau eu. În plus, vă înșelați. Nu planificam să plec. Tovarășii mei sunt aici. Eu rămân.

– Bravo ție, băiete! Bravo ție!

Până când Jack termină de povestit, Henry adormise. Jack trase cu grijă medalionul din mâna lui cea mică, îl deschise și se uită lung la fotografia în miniatură a mamei sale. Avea părul și ochii negri, ca ai lui. Întotdeauna o considerase frumoasă.

Gândurile i se tot întorceau la bărbatul care-l cumpărase în copilărie. Era oare posibil să fi fost Lovingdon? Ar fi putut explica de ce îi păruse cunoscut medalionul. Bărbatul care îl cumpărase pe Jack stătuse în apropiere când mama lui îi dăduse medalionul, luându-și la revedere.

Nu, Jack refuza să creadă că Lovingdon era omul acela. Ar fi înnebunit la gândul că el o atinsese pe Livy, că era tatăl lui Henry. Exista un alt motiv în spatele testamentului. Dar cum naiba urma Jack să-și dea seama care era acel motiv? Și de ce avea sentimentul că era important să-l afle? Ar fi trebuit pur și simplu să renunțe, dar nu putea înlătura bănuiala că lucrurile nu erau în ordine, și că lui îi scăpa din vedere ceva extrem de important. Lovingdon îi spusese Oliviei că avea ceva de îndreptat. Jack se întreba dacă și el moștenise acea datorie. Și pur și simplu nu știa încă despre ce era vorba.

Timpul trecea pe nesimțite. Câteodată Oliviei îi era frig, tremura, iar altă dată îi era atât de cald, încât credea că avea să ia foc. Jack nu se întorsese niciodată să vadă dacă îi era bine. Presupuse că el își pierduse interesul de îndată ce îșI dăduse seama că ea avea să supraviețuiască și să fie prin preajmă, să se ocupe de gospodăria lui. Simțea îngrozitor de mult lipsa lui Henry, dar știa că l-ar fi înspăimântat să o vadă atât de slăbită.

În fiecare dimineață și în fiecare seară, doctorul cu chip de înger venea să vadă ce mai făcea. Vizitele lui îi dădeau posibilitatea să țină socoteala trecerii zilelor. În a treia noapte, febra îi dispăru

în cele din urmă, iar el păru cât se poate de încântat când veni dimineața și o văzu stând în capul oaselor pe pat.

– Nu sunteți medicul meu, spuse Olivia.

Era epuizată, dar se simțea mult mai bine. Era proaspăt îmbăiată și purta o cămașă de noapte curată. Așternuturile fuseseră schimbate. Ferestrele erau deschise, lumina soarelui se revărsa în cameră și mirosul bolii se risipea.

– Nu, nu sunt. Sunt un prieten de-al lui Jack Dodger, spuse doctorul Graves.

– Păreți prea respectabil să fiți prieten cu el.

Graves zâmbi.

– L-am cunoscut când eram copil.

– Și dumneavoastră ați crescut pe străzi?

– Da.

– Cum de ați învățat să aveți compasiune?

Doctorul o privi cu ochii mici, bănuitori.

– De fapt, mă întrebați cum de domnul Dodger nu a învățat asta?

– Păreți doar să nu vă asemănați.

– Copiilor li se oferă rar luxul de a-și alege copilăria, dar eu nu pot găsi defecte prieteniilor pe care mi le-am făcut atunci. Mi-au fost de mare folos.

Olivia trase un fir de ață din cuvertură.

– Doar că el nici măcar nu s-a deranjat să vadă cum îmi merge.

– O, ba da, s-a deranjat. Doctorul zâmbi ștrengărește, ca și cum ar fi știut o glumă bună. De fiecare dată când vin să vă văd, ulterior sunt supus unui interogatoriu chinuitor despre sănătatea dumneavoastră.

Ca și cum ar fi ignorat adevărul cuvintelor lui, Olivia spuse:

– Nu a venit să mă vadă. Lăsa impresia că e încăpățânată, deși nu îi stătea deloc în fire să fie așa.

– Nu s-ar fi cuvenit, nu-i așa?

De parcă buna-cuviință l-ar fi oprit vreodată înainte. Nu îi oprise pe nici unul din ei, la drept vorbind.

– Vreau să mai stați în pat încă două zile, să vă recuperați forțele, spuse doctorul Graves.

– Și Henry?

– El e bine. Îl veți putea vedea peste două zile.

– Aș vrea să l văd acum.

– Peste două zile.

Tonul lui nu lăsa loc de discuții.

– Voi, toți băieții ăștia de pe stradă, sunteți atât de autoritari?

– Da, într adevăr, suntem. Își ridică geanta neagră. Acum trebuie să plec să îl înfrunt pe marele inchizitor.

Olivia îl privi cum iese din cameră. Apoi se uită spre locul unde stătea infirmiera.

– Crezi că aș putea sta puțin la geam?

– Doctorul v-a spus să stați în pat.

– Dar sunt sigură că, dacă stau liniștită lângă fereastră, efectul va fi același.

Colleen puse deoparte ceea ce tricota.

– Bănuiesc că nu poate să vă facă prea mult rău.

Îi făcu mai mult rău decât anticipase Olivia. Începură să o doară mușchii, să simtă că îi scârțâie oasele. Dacă nu ar fi știut, ar fi crezut că îmbătrânise cu o sută de ani.

Aplecându-se peste Colleen, rămase fără răsuflare până când ea o așeză în cele din urmă pe scaun.

– O, Dumnezeule, nu sunt sigură că voi putea să mă întorc înapoi în pat.

– Dacă nu, îl vom chema pe domnul Dodger și vă va duce el.

Olivia simți obrajii îmbujorându-i-se și, deși se plânsese că el nu mai fusese acolo din prima noapte, nu putea trece cu vederea faptul că nu ar fi trebuit să fie în camera ei nici măcar atunci. Nu avea nevoie de bârfe scandaloase care să circule nestingherite.

– Nu ar fi trebuit să intre aici. A fost necuviincios.

– S-a comportat întocmai ca un gentleman.

Olivia crezu că sesizează o nuanță deosebită în vocea ei, ca și cum infirmiera s-ar fi simțit jignită în numele lui Jack.

– Cât de bine îl cunoști?

– Aproape deloc. Am auzit de el, desigur, dar nu l-am întâlnit niciodată, până când nu am ajuns să lucrez pentru el. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă de faptul că îmi place destul de mult.

Olivia se lăsă pe spate și se uită pe fereastră. Era prea obosită să se certe, prea obosită să pună mai multe întrebări. Se întreba dacă Jack o plăcea pe Colleen, și dacă nu cumva faptul că el fusese

în camera sa avea mai mult de-a face cu infirmiera decât cu ea. După ce o sărutase, se plictisise oare de ea? Era ciudat să se îngrijoreze de așa ceva, având în vedere că ea chiar nu-și dorea atenția lui Jack.

Îl văzu pe doctorul Graves îndreptându-se spre trăsura lui. Era un vehicul destul de frumos. Nu se așteptase la așa ceva. Se întrebă cum era posibil ca el să posede lucruri atât de luxoase.

Era mai ușor să mănânce stând pe scaun, așa că savură o farfurie cu tocană. Abia când începu să mănânce își dădu seama cât de înfometată era. Dar nu stătu prea mult timp în acea poziție. Poate o oră. Apoi se întoarse prudentă înapoi în pat și adormi imediat. Când se trezi, era noapte. Lampa de lângă patul ei ardea încet. La îndemnul lui Colleen, mai mâncă niște tocană. Apoi căzu din nou într-un somn adânc.

Când se trezi din nou, lampa încă ardea, dar Colleen era ghemuită pe un pat mic, sforăind ușor. Olivia aruncă o privire la ceas. Era aproape nouă. Mai mult ca sigur Henry adormise deja. Se temea că fusese nevoit să meargă la culcare fără să-i citească cineva în toate acele nopți. Încă nu avea o bonă potrivită pentru el.

Își încruntă sprâncenele. Parcă îi spusese cineva că el de fapt avea o bonă? Avea o amintire vagă... sau poate nu. Își putea doar imagina genul de femeie cu care Jack ar fi fost de acord. Doctorul Graves voia ca ea să mai petreacă o zi în pat, dar stătuse cât de mult putuse. Era disperată să îl vadă pe Henry. Acum era momentul perfect pentru că el dormea, iar ea nu trebuia să se îngrijoreze că o va solicita prea mult. A doua zi avea să petreacă mai mult timp cu el și urma să îi citească ceva. Îi plăcea atât de mult să i se citească.

I se păru epuizant să dea la o parte cuvertura. Se întrebă cât timp va dura până când avea să își revină complet și să își recapete forțele. Halatul ei era lângă pat. Îl luă pe ea. În picioarele goale, se strecură pe ușă, ca și cum ar fi fost un copil care făcea ceva interzis. Era destul de sigură că, dacă se trezea Colleen, avea să o certe și să insiste să se întoarcă în pat. Dar urma să facă asta de îndată ce vedea că Henry era bine, că îl supraveghea cineva.

Deschizând ușa, se strecură pe hol. Era liniște, așa cum se așteptase. Ușa spre camera copilului era deschisă și, când se apropie,

auzi o voce răsunătoare. Se opri în pragul uşii şi se uită cu atenţie înăuntru. Cu siguranţă mai avea încă febră şi delira, pentru că, stând pe un scaun, cu coatele pe coapse şi o carte în mâini, era Jack Dodger care-i citea fiului ei.

Nu îl văzuse niciodată pe Henry atât de captivat. Stătea în capul oaselor pe pat, cu o umflătură ciudată într-o parte, sub cuvertură. Olivia nu dori să stăruie cu mintea asupra faptului că Henry dormea cu câinele său.

Băiatul întrerupse lectura pentru a anunţa:

– Dodger. Aşa te cheamă pe tine.

Jack îşi ridică privirea din carte.

– Aşa este.

Henry îl studie pentru o clipă, cu fruntea lui îngustă încreţită.

– Tu eşti Artful Dodger? Şmecherul cel Priceput?

– Ce presupunere prostească. Există o mulţime de şmecheri pe stradă, băiete! Ştii ce este un şmecher?

Henry clătină din cap. Olivia nu îl văzuse niciodată atât de plin de viaţă şi de îndrăzneală.

– Un şmecher este o persoană foarte pricepută la vicleşuguri.

Jack se mişcă dintr-o parte în alta, înapoi, apoi în faţă.

– E o onoare să fii numit „şmecher". Bănuiesc că domnul Dickens ştia lucrul ăsta când a scris povestea.

– Ai fost bun la şmecherii?

– Cel mai bun.

O, ce mai îndrăzneală, dar Olivia îşi ţinu gura pentru că nu voia ca ei să-şi dea seama că era acolo. Îi privea fascinată. Henry nu se bâlbâise nici măcar o dată.

– O să mă înveţi? întrebă Henry.

Jack păru că se gândeşte serios la lucrul acesta.

– Nu cred că este un talent de care să aibă nevoie vreodată un lord, dar nu văd ce rău ţi-ar putea face.

– Acum?

– Nu. Jack chicoti. Când mama ta va fi suficient de puternică încât să stea în grădină. Cel mai bine ar fi să mergi acum la culcare. Dacă mama ta află că te-am lăsat să stai treaz atât de târziu, îmi va scoate mereu ochii cu asta.

Henry râse. Olivia nu îşi putea aminti ultima dată când auzise un sunet atât de dulce. El chicoti până când se întinse pe pat.

Grămada de lângă el se mișcă și ea, și ieși la iveală nasul cățelușului care se cuibări lângă Henry.

– Închide ochii și îți mai citesc încă puțin, până adormi, spuse Jack.

Henry îl ascultă, așa cum făcea de obicei. Totuși, era ceva ciudat în felul în care îl privea pe Jack, felul în care reacționa atât de repede, în camaraderia care părea să se fi legat între ei... Reacția fiului ei aproape că putea fi considerată drept idolatrizarea unui erou. Ce se întâmplase cât timp fusese ea bolnavă?

Auzi vocea lui Jack continuând povestea și se furișă pe hol până în camera ei, recunoscătoare că nu fusese descoperită. Nu știa cum să înțeleagă toate astea. Pe de-o parte, părea groaznic de greșit ca Jack să-i uzurpeze poziția și să-i ofere atât de multă atenție lui Henry... și, pe de altă parte, părea cât se poate de potrivit.

Capitolul 14

A doua zi de dimineață, Olivia se trezi la auzul unor zgomote care veneau din garderob. Fără îndoială că i se pregătea o baie lui Jack. Îi veni repede în minte o imagine, o imagine pe care se luptase să nu și-o amintească. Jack Dodger gol-pușcă. Nu și-ar fi putut alege un moment mai oportun să leșine. Măcar îi oferise puțină demnitate. Dacă s-ar fi învârtit pe călcâie și ar fi plecat din cameră, Jack ar fi râs de retragerea ei. Iar dacă ar fi rămas, tulburându-l cu privirea și încercând să-l facă să se rușineze și să plece, probabil că ar mai fi stat și acum tot acolo, amândoi. Sau, mai rău, ea s-ar fi putut autoinvita în patul lui.

Se făcu liniște în garderob, iar Olivia și-l imagină pe Jack stând în cada de aramă, cu apa caldă lovindu-i-se de corp. Simțea o dorință ciudată de a intra în cameră, de a-și săpuni mâinile și de a-l mângâia, încet, pe piept și pe umeri. În jos, pe spate și pe brațe. O atrăgea într-un mod de-a dreptul necuviincios, făcând-o să-și dorească să se comporte necivilizat. Ea fusese întotdeauna

bună și, dintr-odată, se trezi întrebându-se ce rău ar face dacă ar fi rea.

– V-ați trezit!

Olivia tresări, trezită din gândurile ei nepotrivite. Uitase de infirmieră. Colleen îi zâmbi călduros și își puse palma pe fruntea Oliviei.

– Nu v-a revenit febra. De îndată ce domnul Dodger termină de făcut baie, vă vom pregăti și dumneavoastră una.

Olivia nu putu decât să încuviințeze, la gândul de a se strecura în cadă după ce o folosise Jack.

– Nu cred că serviciile mele mai sunt necesare, spuse Colleen, întinzând mâna după șnurul clopoțelului.

– Sunt recunoscătoare că ai avut grijă de mine. Fără îndoială e nevoie de mult curaj să-ți pui propria sănătate în pericol în timp ce ai grijă de alții.

– Îmi place să ajut. Și am avut șansa de a-l cunoaște pe doctorul Graves. Se zvonește că domnul Dodger îi construiește un spital. Sper că voi fi angajată acolo.

Jack construia un spital? Bărbatul acela era o sursă inepuizabilă de surprize.

– Nu știu dacă te va ajuta cu ceva, dar îți voi pune o vorbă bună.

Colleen făcu o reverență.

– Vă mulțumesc, Excelență. Sunteți foarte binevoitoare.

Olivia nu se simțea binevoitoare. Se simțea tentată să-l boscorodească pe Jack pentru că nu-și termina odată baia. Dar, pe de altă parte, el avea un trup masiv, așadar presupunea că era firesc ca îmbăierea să dureze ceva vreme. Cu toate că părea de aceeași înălțime cu Lovingdon, Jack era considerabil mai vânjos. Și cu toate acestea, nici un centimetru din corpul lui nu avea tendința de îngrășare. Era bine construit și puternic. Văzuse corpul masculin dezbrăcat doar sub forma unor statui și, chiar și atunci, pudoarea o împiedicase să zăbovească prea mult cu privirea. În schimb, se chinuise din răsputeri să-și desprindă privirea de pe trupul lui Jack.

Camerista ei apăru imediat, iar Colleen plecă. Olivia nu-și dădea seama de unde știa Maggie că garderobul era în cele din urmă disponibil. Dar, într-un final, apa lui de baie fu aruncată

și fu pregătită baia ei. Era divin să stea în apă caldă, care-i alina durerile persistente din mușchi. Se simțea extrem de slăbită, dar nu credea că forța îi va reveni trândăvind.

Se simți puțin mai în largul ei de îndată ce se văzu îmbrăcată. Se uită în oglindă la rochia neagră și, pentru prima dată de când devenise văduvă, își dori cu disperare să poată purta ceva colorat. Negrul nu îi încălzea trăsăturile. Jack avusese dreptate în acea privință, dar o rănea faptul că el simțise nevoia să aducă vorba de așa ceva.

– Să vă aduc o tavă cu mâncare? întrebă Maggie.

Olivia clătină din cap.

– Nu. Voi merge eu jos la micul dejun. Sunt moartă de foame. Mi-e teamă că mi-ai aduce tăvi cu mâncare toată dimineața.

Pe deasupra, era timpul să dea piept cu dușmanul, și spera că va putea face lucrul acesta fără să și-l imagineze dezbrăcat.

Chiar dacă ritualul ei obișnuit de dimineață includea, înainte de orice altceva, vizitarea lui Henry, hotărî că avea nevoie mai întâi de hrană. Prevedea că entuziasmul lui putea să o doboare dacă nu își recăpăta puterile. Coborî scările ținându-se ferm de balustradă, căci fiecare pas părea să o lase fără suflare. Când ajunse în foaier, tot ceea ce își dorea era să se întoarcă în pat. Își luă o clipă de răgaz, pentru a-și aduna puterile, apoi își îndreptă umerii și se grăbi cu pași mari spre salonul unde se servea micul dejun.

Priveliștea care o întâmpină îi răpi și ultima fărâmă de putere. Jack stătea în capul mesei, complet îmbrăcat, cu o vestă de un albastru intens. Își studia, desigur, registrul contabil, care părea a fi lectura lui preferată. Dar nu lucrul acesta o făcu să încremenească în mijlocul drumului. Ci faptul că îl văzu pe fiul ei stând lângă el. Henry avea și el un registru negru lângă farfurie, ceea ce părea ciudat, deoarece el nu învățase încă să citească. Ori de câte ori Jack întorcea pagina din registrul lui, Henry întorcea și el o pagină din al său. Era o priveliște atât fermecătoare, cât și derutantă. Dacă fiul ei era atât de dornic și de pasionat să imite un asemenea gest, oare ar fi făcut la fel și în cazul unuia mai puțin inocent? Nu era nici măcar sigură că ea însăși putea fi dată drept exemplu pentru un comportament cuviincios.

Din când în când se auzea o bufnitură. Picioarele lui Henry erau prea scurte ca să atingă podeaua, iar el le balansa, lovind în partea de dedesubt a scaunului. Olivia fu uluită de faptul că pe Jack nu păreau să l supere loviturile constante, mai ales că la un moment dat ceasurile ei zgomotoase îl deranjaseră. Îl crezuse un bărbat care avea puțină răbdare cu copiii, și totuși părea să dispună de răbdare din abundență... cel puțin cu Henry.

Olivia nu-și dădu seama că făcuse vreun zgomot, dar, deodată, Jack își ridică privirea și îi aruncă zâmbetul acela strengăresc pe care ajunsese să-l recunoască de fiecare dată înaintea unei chestiuni care sigur avea să îi stârnească furia. Se ridică.

– Olivia, ce surpriză plăcută!

După ce împărtășise cu el intimitatea unui sărut, ca să nu mai pomenească de faptul că îl văzuse complet gol, rămase surprinsă că salutul lui era atât de curtenitor. Avea de gând să pretindă că nu se petrecuse nimic nepotrivit între ei? Înainte de a putea hotărî cum să înțeleagă această schimbare neașteptată, Henry sări de pe scaun.

– Mami!

Alergă cât era salonul de lung și se năpusti asupra ei. Dacă nu ar fi cuprins-o cu brațele, Olivia s-ar fi răsturnat. Așa, el îi oferi un oarecare echilibru. Se aplecă și îl îmbrățișă strâns. Mirosea ca și cum ar fi făcut baie de curând și îl simți atât de puternic – sau poate era doar faptul că ea nu se simțea deloc stabilă pe picioare. Îl trase lângă ea și îl analiză.

– Doamne, cred că ai crescut.

Nu atât în centimetri, cât în ceea ce privea încrederea.

Henry ridică degetul cel mare de la mână.

– Nu mai s... sug degetul.

– Atunci înseamnă că ești un băiat mare, nu-i așa?

El încuviință din cap.

– Vino! Mami trebuie să mănânce foarte, foarte mult.

Nu îl auzise pe Jack apropiindu-se, dar simți, dintr-odată, mâna lui ajutând-o să se ridice. Ochii lui închiși la culoare o cercetau atent și nu părea prea mulțumit de ceea ce vedea.

– De ce nu te așezi pe un scaun? Îți pregătesc eu o farfurie.

– Stai lângă mine, spuse Henry, entuziasmat.

Înainte de a apuca să spună că ar trebui să stea pe locul ei obișnuit, Jack zise:

– Nimănui din încăperea asta nu-i pasă de etichetă.

O, dar ei îi păsa. Îi păsa de ce gândea el. Oare încă mai simțea că îi rămăsese datoare? Sau, având în vedere boala ei, hotărâse să-i ofere o grațiere?

Henry o luă de mână și o conduse spre scaun, ca și cum comentariul lui Jack rezolvase problema. După ce se așezară, băiatul spuse:

– Am fost î... îngrijorați pentru tine.

Poate Henry, dar se îndoia că Jack fusese. Totuși, i se păru inutil să-i arunce adevărul în față.

– Chiar ați fost?

El încuviință viguros.

– Noi am stat lângă camera ta ore întregi. Chiar și noaptea.

– Noi? Vrei să spui tu și domnul Dodger?

El încuviință din nou, zâmbi și șopti:

– E secretul nostru.

O farfurie apăru brusc în fața Oliviei, făcând-o să tresară ușor.

– În mod evident, am uitat să-i explic ce înseamnă un secret, spuse Jack, cu vocea scăzută, aproape de urechea ei, iar ea răspunse printr-un tremur.

Apoi se îndepărtă de ea și își reluă locul din capul mesei.

– Ar fi trebuit să-mi spui că nu te simți bine înainte să cazi.

Părea că avea de gând să se comporte ca și cum coniacul, sărutul și întâlnirea lor din garderob nu avuseseră loc. Și ea ar fi făcut același lucru, pentru că, dintr-odată, își dădu seama că simțea un amalgam de emoții. Voia respect din partea lui sau nu? Sincer, nici ea nu știa.

– Am crezut că era vorba doar de mâhnire. Apreciez că ți-ai dat silința să te asiguri că supraviețuiesc.

– A fost o chestiune pur egoistă, te asigur.

– Pentru că ai nevoie de mine să-ți supraveghez gospodăria?

– Pentru că trebuie să te căsătoresc cu cineva. Bărbații tind să se încrunte când vine vorba să se însoare cu cineva care nu respiră.

Părea împovărat, dar, cel puțin, având în vedere că avea planuri să o căsătorească, Olivia fu încredințată că își pierduse interesul de a o atrage în patul lui. Își simțea inima îndoită între ușurare și dezamăgire.

– După cum am discutat înainte, domnule Dodger, ceea ce vrei să faci nu este neapărat și ceea ce îmi doresc și eu.

– Ți-am spus vreodată că îmi plac provocările?

Aruncă o privire spre el. În ochii lui închiși la culoare se ivi o licărire de avertisment în timp ce adăugă liniștit:

– Poate că va trebui să mă străduiesc să te conving că ceea ce trebuie să fac eu este exact ceea ce vrei și tu.

Olivia avu o presimțire. Poate că, la urma urmei, el nu-și pierduse interesul pentru ea.

Se așeză pe o otomană, privindu-l pe Henry cum încerca să-și învețe cățelușul să aducă un băț, deși bona era cea care aducea bățul, în timp ce câinele ignora necontenit rugămințile lui Henry preferând să scormonească prin iarbă. Era o după-amiază neobișnuit de caldă, iar Olivia simțea cu încântare lumina soarelui încălzindu-i chipul.

Jack plecase de la reședință mai devreme și dacă, în mod normal, Olivia ar fi folosit răgazul pentru a se preface că locuința era a ei, acum nu mai era la fel de doritoare ca altădată să și-l imagineze pe Jack afară din viețile lor. Oare încă mai intenționa să o căsătorească cu altcineva? Sau o mare parte din ceea ce spusese cu atât de multă indiferență era menită să-l protejeze pe el însuși, deoarece lui într-adevăr îi păsa foarte mult? Jack Dodger era o enigmă, și Olivia începea să creadă că rezolvarea ei putea fi chiar o provocare plăcută.

Henry alergă până la ea și se trânti alături, cu fruntea încrețită și privirea serioasă.

– Nu vrea să facă ce îi spun eu.

Dându-i la o parte buclele blonde de pe frunte, Olivia spuse:

– Poate e prea mic, Henry. E doar un pui. Poate când se va face mai mare va fi mai dornic să învețe.

– Domnul Dodger ar putea să-l învețe. El știe să facă de toate.

– E un om foarte ocupat. Nu mă aștept să aibă timp pentru Pippin.

Henry încuviință ușor din cap, ca și cum accepta adevărul spuselor ei. Apoi făcu ochii mari și începu să țopăie de bucurie.

– Te-ai întors!

Olivia se uită peste umăr și-l văzu pe Jack apropiindu-se cu pași mari de ei. Aducea niște obiecte care păreau a fi trei cutii mici din lemn.

– Ce ai acolo? întrebă Henry.

– Henry, nu e frumos să întrebi așa ceva, îl certă Olivia.

Pentru câteva secunde păru că se căiește, dar apoi zâmbetul lui strălucitor îi lumină din nou fața.

– M-am gândit că, din moment ce mama ta și-a revenit, ar trebui să sărbătorim, spuse Jack, ghemuindu-se lângă ea.

La auzul acestor cuvinte, Olivia se strădui să-și tempereze bucuria și plăcerea pe care le simțea în apropierea lui. Era cât se poate de conștientă de parfumul lui familiar, ademenitor, și își împreună mâinile pe genunchi pentru a-și stăvili impulsul de a se întinde ca să-și treacă degetele prin buclele lui, la fel de încâlcite precum ale lui Henry, dar deloc băiețești. Nu, nu era nimic, nici pe departe, băiețesc la Jack Dodger.

Așeză cutiile pe genunchii ei și îi zâmbi larg.

– Te deranjează?

– Nu, bineînțeles că nu.

Era patetic să se bucure atât de mult de cele mai mici atenții pe care i le acorda el. Jack o strigă pe bonă, iar când aceasta se apropie, îi spuse:

– Sigur ai vrea să vezi asta.

Ida se așeză pe jos fără să-i pese că i-ar fi putut rămâne pete de iarbă pe haine. Olivia nu voia să-și imagineze că Jack ar fi putut deveni interesat de Ida în timp ce ea fusese bolnavă. Era probabil obișnuit să joace femeile pe degete. De ce își dorea să însemne mai mult pentru el decât era posibil? Era oare din cauză că el începea să însemne mai mult decât tutorele fiului ei?

– Știi ce este un caleidoscop? întrebă Jack ridicând prima cutie din lemn.

– Nu, domnule, spuse Henry, în timp ce Ida clătină din cap.

Jack ridică o sprânceană spre Olivia. Ea îi făcu semn că știe.

– Dar nu am văzut niciodată unul.

– Atunci vei avea parte de un răsfăţ.

Îi spuse lui Henry să stea în faţa lui, cu spatele la el. Dar Henry era prea curios şi, de îndată ce îşi ocupă locul, se întoarse să vadă ce se petrecea. Cu un chicotit amuzat, Jack deschise cutia şi scoase cilindrul.

– Acum imaginea este clară. Te uiţi pe aici – arătă cu degetul spre lentilă – şi, când întorci celălalt capăt, imaginea devine foarte diferită.

Ghidă mâna lui Henry, învăţându-l cum să ţină şi să întoarcă obiectul. Henry râse încântat. Sări în sus de bucurie.

– Vreau să merg să mă uit la Pippin.

Chicotind cu o satisfacţie evidentă faţă de entuziasmul lui Henry, Jack întinse o cutie către Ida.

– Pentru tine.

Ea zâmbi încântată.

– Mulţumesc mult, domnule. Cel mai bine ar fi să văd ce face domnişorul.

Se ridică şi se grăbi spre Henry, care, pentru că nu putea să-l facă pe Pippin să stea liniştit, se dusese mai încolo să se uite la flori.

– Pe ea o accept, spuse Olivia încet.

Jack îşi îndreptă atenţia din nou asupra ei, cu o sclipire în ochi.

– La naiba! Asta înseamnă că iadul va fi rece când voi ajunge acolo. Iar mie nu îmi place frigul.

– Sugerezi, presupun, faptul că locul acela abominabil ar îngheţa înainte ca eu să fiu vreodată de acord cu tine.

– Da, asta am vrut să sugerez.

– Te îngrijorezi că vei sfârşi acolo?

– Să mă îngrijorez în legătură cu lucruri pe care nu le pot schimba este o pierdere de timp.

– Ştii, nu e prea târziu. Dacă ai fi foarte, foarte bun...

Jack râse, iar ea îşi dădu seama că începea să-i placă sunetul acela răguşit, că stârnea ceva în străfundurile sufletului ei.

– Dacă aş fi foarte, foarte bun aş ajunge devreme în mormânt. Îi făcu cu ochiul şi bătu uşor în cutie. Deschide-o pe-a ta.

Entuziasmul Oliviei la gândul unui cadou o făcu să-i tremure uşor mâinile. Acum ştia cum se simţise Henry, incapabil să stea

liniștit. Râsetul lui plin de bucurie răsuna în toată grădina, iar Olivia se întrebă ce minuni descoperise fiul ei.

– Al tău e puțin diferit, spuse Jack, degetul lui cel lung trecând încet peste lemnul bogat, de culoare închisă, al cilindrului. Întoarse capătul mai mare spre ea. Are bucăți de sticlă colorată în el, mai mult roșie și mov. Când îl întorci, obții diferite imagini.

Când Olivia îl ridică să se uite, Jack îi cuprinse umerii cu brațul, punându-și mâna peste a ei în locul în care ținea mecanismul rotitor, de parcă avea nevoie de ajutor pentru o sarcină atât de simplă. Cu o săptămână în urmă, poate că l-ar fi împins la o parte. Acum, se bucura de apropierea lui ca de o pătură călduroasă într-o noapte de iarnă cu multă zăpadă. Obrazul lui aproape că o atingea, de parcă el putea să vadă ce priveliște avea ea în fața ochilor.

– Îți place? întrebă el cu o voce scăzută.

Nu era sigură dacă se referea la caleidoscop sau la felul în care el aproape că o ținea în brațe. În ambele cazuri, răspunsul era același:

– Foarte mult.

Întorcând capul, ea își dădu seama că buzele ei se aflau la doar o șoaptă distanță de ale lui. Având în vedere nebunia care îi cuprinsese când se sărutaseră cu câteva zile în urmă, Olivia se gândi că era prudent să nu micșoreze distanța dintre ei.

– Vrei să arunci o privire?

Privirea lui coborî asupra buzelor ei, înainte ca el să se aplece foarte ușor spre caleidoscop, cu mâinile peste ale ei, orientând obiectul spre ochiul lui.

– Culorile îmi amintesc de tine, murmură el. Intense, pasionale. Și fiecare întoarcere dezvăluie o fațetă diferită.

– Nu sunt sigură că eu sunt atât de interesantă.

Jack se lăsă pe spate.

– Înseamnă că nu ești conștientă de farmecul tău. Cum te simți? Suficient de puternică pentru o plimbare prin grădină?

– Cu tine?

Jack o analiză, fără să fie sigur că ea primea cu bucurie compania lui, dar avea câteva întrebări la care aștepta răspuns și se gândise că în grădină ar putea găsi un loc mai bun pentru ca acestea

să și primească răspunsul. Sperase ca jucăriile pe care le adusese s-o convingă să lase garda jos.

– Da, promit să mă comport cât pot de bine.

– La tine, foarte bine poate să însemne, totuși, destul de rău.

Era posibil, într-adevăr. Se simțise prost că ea se îmbolnăvise și se întrebase la început dacă nu cumva acțiunile lui din noaptea de dinainte ca ea să leșine – când se jucase cu ea cu niște coniac și apoi cu un sărut, a cărui amintire avea încă puterea de a-i face corpul să reacționeze – avuseseră vreun efect asupra sănătății ei. Nu putea să-l întrebe pe Graves, fără a-i explica ce făcuse. Nu că i-ar fi fost rușine, dar nu era obișnuit să împărtășească chestiunile intime din viața lui.

– Ținând cont că ai fost recent bolnavă, mă voi purta cât pot de bine. Mă gândeam că ar trebui să fiu acolo, în cazul în care leșini din nou.

– Nu cred că voi leșina. Totuși, compania ta ar fi bine-venită.

Cuvinte pe care Jack nu se așteptase vreodată ca ea să le rostească. Nu era sigur cum să înțeleagă camaraderia lor nou descoperită. Pur și simplu știa că lucrurile se schimbaseră între ei. Fie ca urmare a sărutului, fie ca o consecință a bolii, fie doar o acceptare a faptului că, pentru moment, fiecare reprezenta o parte din viața celuilalt, Jack nu-și putea da seama. Încă dorea să o mărite cu cineva, dar, de asemenea, era stăpânit încă de o dorință aproape incontrolabilă de a o avea în patul lui.

În timp ce ea puse deoparte caleidoscopul, Jack își dezmorți corpul. Când Olivia fu gata, o ajută să se ridice în picioare, dându-i drumul la mână de îndată ce ea își redobândi echilibrul. Dacă ar fi luat-o în brațe, nu ar fi câștigat ceea ce avea nevoie în acel moment.

– Ți-ai văzut vreodată toată gradina? întrebă ea.

Era prima dată când se referise la ceva de acolo ca aparținându-i cu adevărat lui. Era o recunoaștere a faptului că el deținea totul, iar lui Jack nu-i rămase decât să se întrebe dacă ea acceptase în cele din urmă condițiile testamentului.

– Da, chiar am făcut asta, recunoscu el. Sunt destul de pasionat de grădini.

– Aș fi crezut că ți se par frivole.

O însoți spre poteca îngustă, pietruită, cu multe cotituri, care se îndepărta de locul în care Henry și Ida încă explorau noile lor jucării. Gardurile vii și florile creșteau din abundență aici, creând senzația de izolare.

– Eu am crescut într-un cartier de cocioabe. Sunt murdare, aglomerate, nu îți oferă prea multă iarbă verde, culori vibrante sau arome plăcute. Deci, da, am tendința de a aprecia grădinile. Iar mama mea a vândut flori, deci fiind aproape de ele, îmi aduc aminte de ea.

– Ciudat, nu m-am gândit niciodată la tine având o mamă.

– Așa puțin probabil cum este, chiar și odraslele lui Satan trebuie să aibă o mamă.

Olivia își întoarse brusc capul să îl privească.

– Uneori ai o părere atât de proastă despre tine încât rămân surprinsă.

Jack îi zâmbi larg.

– De ce crezi că aș considera un dezavantaj să fiu o rudă de-a diavolului?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Presupun că nu crezi. Dumnezeu să o aibă în pază pe mama ta că te-a suportat.

– De fapt, nu m-a suportat. Nu pentru mult timp, oricum. M-a vândut pe când aveam cinci ani.

Compasiunea și groaza i se oglindiră în privire, iar el se blestemă că dezvăluise acel detaliu personal. Nu știa ce pusese stăpânire pe el de-i dezvăluise așa ceva. Singurul căruia-i spusese era Luke. Și, desigur, Feagan știuse. Feagan știa totul.

– Nu fi atât de îngrozită, Olivia! A fost cu mult timp în urmă.

– Ce motive ar fi avut să facă așa ceva?

– Nu știu. Am făcut ceva care a supărat-o, sunt sigur.

– Nu-mi pot imagina că ai fi putut face ceva care să o determine să te vândă așa, fără milă.

– Da... Ei bine, bănuiesc că sunt multe chestii pe care nu ți le poți imagina. E o lume foarte diferită în cartierele foarte sărace.

– Cui te-a vândut?

– Nu mai contează.

– Mai mult ca sigur i-ai înțeles greșit intențiile.

– E puțin cam dificil să înțelegi greșit ceva când punga cu monede trece prin fața ochilor tăi. Începea să aibă un ton defensiv. Hai să trecem la un alt subiect, bine?

– Da, desigur. Nu am vrut să dau buzna în trecutul tău dureros.

În sinea lui, înjură din nou pentru că împărtășise atât de multe cu ea. Cum de îl domina într-atât, încât să nu mai judece lucrurile cum trebuie?

– Înțeleg că îi construiești un spital doctorului Graves. Nu mi-am dat seama că ești un filantrop, spuse ea.

– Nu, nu sunt. Am pierdut un pariu.

Olivia făcu ochii mari.

– Ai pariat că îi vei construi un spital?

El ridică din umeri.

– Și el ce trebuia să-ți construiască?

– O tavernă.

Ea râse.

– Desigur. Pe ce ați pariat?

– Luke – Claybourne – a iubit-o dintotdeauna pe Frannie. Știam că intenționează să o ia de soție. Într-o noapte, Graves a spus că el credea că Luke se va căsători cu Lady Catherine Mabry. Și eu, mereu la pândă după bani nemunciți, i-am spus că pun pariu. Luke s-a căsătorit cu Catherine trei săptămâni mai târziu. Iar acum sunt obligat să construiesc acest spital.

– De unde a știut?

Jack ridică din nou din umeri.

– Aceia dintre noi care au fost crescuți sub tutela lui Feagan se pricep să facă deduceri. În acest caz, Graves a fost mai priceput decât mine.

– Îmi pare rău. Cine este Feagan?

– El a fost căpetenia care conducea banda noastră de copii hoți.

– Claybourne a fost unul dintre acești copii? întrebă ea.

El încuviință.

– Și Graves, și Swindler, și Frannie.

– În acea primă seară, ai spus că i-ai respectat doar pe câțiva...

– Ei sunt aceia. În ciuda sorții, ei s-au descurcat bine în viață.

– La fel cum ai făcut și tu.

– Nu m-am descurcat nici eu prea rău.

Înconjurau o parte a grădinii unde lujerii de trandafir se cățărau pe zid și erau plini de flori. Izul lor devenea aproape copleșitor și îl împiedica pe Jack să se mai poată bucura de parfumul Oliviei. De asemenea, în mod evident, nu mai puteau fi auziți de nimeni, fie din interiorul, fie din afara reședinței.

În timp ce se plimbau, el o privea pe furiș cu coada ochiului și aștepta cu răbdare, observând că gândurile ei rătăceau departe de el. Încruntarea de pe fruntea Oliviei se destinse. Ochii ei căpătară o strălucire fină, buzele i se arcuiră ușor în timp ce se pierdea în frumusețea crinilor care îi întâmpinau la o cotitură.

– Deci, spune-mi... de ce ți-ai ucis soțul?

Olivia se opri, împleticindu-se, și îl privi fix în ochi. Nu avea cum să-l fi auzit corect. Jack îi răspunse cu un zâmbet indulgent.

– Ai pomenit de asta în timp ce aveai febră.

Brusc, Olivia simți că i se face greață.

– Cine a auzit?

– Doar eu.

Grădina începu să se învârtă cu ea. Nu se mișcă, dar reuși cumva să se împiedice. Jack o prinse de cot.

– Uite! Așază-te aici, îi porunci el, și o conduse spre banca din fier forjat pe care ea o așezase în zona aceasta a grădinii, deoarece, de obicei, avea un sentiment de pace și de mulțumire când stătea acolo.

Olivia se lăsă să cadă pe bancă. Era mică și, oricât de nebunesc ar fi putut părea, își dorea ca el să stea lângă ea și să o țină în brațe. În schimb, el se ghemui în fața ei la fel cum făcuse inspectorul Swindler, ca și cum acea poziție anume ar fi putut provoca o mărturisire.

– Delirai când ai spus asta? întrebă el.

Jack îi oferea o modalitate ușoară de a scăpa din această situație neplăcută, și dacă povara vinovăției nu ar fi fost atât de uriașă, ea ar fi putut să profite de ocazie. Dar nu spusese nimănui, și era extrem de greu să trăiască știind secretul. Clipind repede ca să-și alunge lacrimile ce-i ardeau ochii, Olivia clătină din cap.

– Spune-mi, o îndemnă el liniștit.

– Vei crede că sunt o persoană îngrozitoare.

Jack căută în haină, scoase o batistă și i-o întinse.

– Eu sunt în multe feluri, Livy. Dar nu sunt ipocrit. Am făcut lucruri mult mai rele decât ai putea face tu vreodată.

Ea luă batista, își șterse lacrimile și trase aer în piept.

– Mi-ai spus Livy când am fost bolnavă.

– Părea să ți se potrivească.

Ea înghiți în sec și suspină din nou.

– Nimeni nu mi-a spus niciodată altfel decât Olivia, cel puțin atunci când îmi rosteau numele. Mi s-a spus „Excelență", desigur, și „ducesă", dar niciodată „Livy". Îmi place foarte mult, iar acum încep să vorbesc incoerent.

Privirea lui era pătrunzătoare, iar ea simți că Jack putea vedea direct în sufletul ei.

– Dacă te ajută cu ceva, să știi că eu nu cred nici o clipă că tu l-ai omorât, nu din răutate, oricum, spuse el.

– Dar eu sunt motivul pentru care el e mort.

– Cum așa?

Olivia strânse batista, apoi o desfăcu și o întinse.

– Mergeam la cină. Henry păruse extrem de supărat că plecam, așa că am mai stat ceva timp cu el ca să-l liniștesc. Drept urmare, eram în întârziere. Lovingdon făcuse un comentariu despre faptul că era greu de crezut că lăsasem timpul să-mi scape din mână, din moment ce aveam obsesia aceea de a cumpăra ceasuri. Nu îi stătea deloc în fire să spună ceva atât de răutăcios. Cuvintele lui m-au durut.

Chiar și acum, gândindu-se la acele cuvinte, se simțea rănită. Ceasurile fuseseră întotdeauna cumpărate pentru el. Lovingdon zâmbise întotdeauna când ea îi dădea unul și spunea: „O, acum am mai mult timp". Numai că nu avusese. Nu avusese suficient.

– Eu categoric înțeleg de ce l-ai ucis, spuse Jack.

Olivia se încruntă la el.

– Vrei să-mi ușurezi durerea.

Jack își schimbă poziția.

– Pentru că mă face să mă simt inconfortabil. Nu-mi place să te văd suferind.

– Cine ar fi crezut că îți pasă? Cred că tu ai o latură ascunsă, pe care o lași la lumină doar în prezența câtorva oameni.

– Nu o dezvălui în fața nimănui.

Jack își împreună mâinile în față. Le ținea strâns. Olivia îi văzu pielea întinsă neted peste încheieturile degetelor și se întrebă dacă nu cumva se lupta cu el însuși să nu întindă mâna și să o atingă. Se părea că, atunci când situația o cerea, amândoi puteau fi extrem de puternici.

În acel moment, ea nu-și dorea nimic mai mult decât să cadă în brațele lui, dar, cu toate acestea, păstră distanța.

– Deci, erați în întârziere... o îndemnă el să continue.

Ea încuviință.

– Ne grăbeam în jos pe scări, și am crezut că îl aud pe Henry plângând. Am dat să mă întorc să văd ce face, și Lovingdon m-a apucat de mână. Mi-a spus să îl las pe Henry în pace. Că era bine. Dar eu eram încă supărată din cauza comentariului prostesc legat de ceasuri – așa că m-am smucit să-mi dea drumul, și când am făcut asta...

O, Doamne, vedea totul atât de clar în fața ochilor, fiecare secundă părând că durase un minut. Privirea uimită de pe chipul lui. Brațele lui învârtindu-se ca o morișcă. Piciorul alunecându-i înapoi, bâjbâind după treapta pe care se aștepta să o găsească acolo, căutându-și echilibrul și negăsind nici unul din aceste două lucruri.

– A căzut pe spate. M-am întins să-l prind, dar deja se rostogolea și am auzit sunetul acela îngrozitor, ca un ou uriaș care se sparge... iar apoi a rămas pur și simplu întins acolo.

Imaginea lui Jack păru dintr-odată încețoșată, iar Olivia își dădu seama că se uita la el printr-un văl de lacrimi.

– Deci, vezi, a fost vina mea.

Jack trase batista din strânsoarea mortală a mâinii ei și, cu foarte multă delicatețe – cu mai multă delicatețe decât s-ar fi crezut capabil –, îi șterse lacrimile.

– Nu, nu a fost, spuse el încet. A fost un accident.

– A fost așa o prostie. El nici măcar nu a vrut să meargă la petrecerea aceea, dar era invitată regina. Ea și prințul sărbătoreau succesul Marii Expoziții. Probabil că nu știi, dar o invitație din partea reginei nu se refuză.

Printre lacrimile ei încăpățânate, văzu arcuindu-se un colț al gurii lui.

– Bănuiesc că nu voi fi nevoit să cunosc niciodată eticheta specifică regalității.

Olivia râse scurt, apoi îi veni să sughițe.

– Probabil că nu.

Sughiță din nu.

– Vrei să auzi ceva ridicol?

– Mi-ar prinde bine să râd.

Deoarece Jack se oprise din a-i șterge lacrimile, ea îi smulse batista din mână și le șterse pe cele care îi rămaseseră.

– E o prostie acum, dar când a fost citit testamentul, am crezut ca tu ești pedeapsa mea. Am crezut că Lovingdon a știut cumva că eu voi fi responsabilă de moartea lui și, astfel, a lăsat acest testament ridicol pentru a mă pedepsi.

– Sunt sigur că așa l-ai perceput la momentul respectiv.

– A fost pur și simplu atât de neașteptat. Nu vreau să par nerecunoscătoare pentru ceea ce mi-a lăsat, dar avusesem mari speranțe că îmi va lăsa reședința. Știu că e mult prea mare pentru o casă lăsată moștenire unei văduve, dar, când m-am mutat aici, era atât de sumbră. El nu lăsa niciodată lumina înăuntru. Personalul lui era un sfert din cât ar fi trebuit să fie. O mare parte a casei nu era îngrijită. Eu am schimbat toate lucrurile acelea. Să fiu sinceră, m-am simțit trădată că ți-a dat-o ție și apoi că te-a numit pe tine – un ticălos notoriu – tutore al scumpului nostru Henry... A fost pur și simplu prea mult de îndurat. Mă tem că mi-am aruncat toate dezamăgirile și frustrările asupra ta. Îmi pare rău pentru asta.

– Îți ceri prea multe scuze, Livy. Ai avut tot dreptul să fii supărată. Nici reacția mea nu a fost încântătoare.

– Doar că nu știu ce gândea el. Presupun că nu vom ști niciodată, oftă Olivia. Mi-e dor de el, dar nu atât cât, probabil, ar trebui. M-am simțit foarte singură. Câteodată îmi doresc să nu fi fost fiica cea bună. Îmi doresc să mă fi răzvrătit și să fi fugit cu cineva pe care să-l fi ales eu. Grădinarul poate.

– Ai fost îndrăgostită de grădinar?

Ea râse ușor, văzând groaza întipărită pe chipul lui Jack. Nu și-ar fi putut imagina că exista ceva care l-ar fi putut îngrozi.

– Dădeam doar un exemplu ridicol. Nu a existat altcineva, serios. Ea își împreună mâinile și le studie cu atenție. Ai avut dreptate,

apropo. Lovingdon era laconic în toate privințele. Dar nu regret că m-am căsătorit cu el. Când mă uit la Henry, sunt recunoscătoare. Pur și simplu îmi doresc să nu-l fi omorât.

– Nu l-ai omorât. Din contră, el s-a sinucis cu propria neîndemânare.

Ea clătină din cap.

– Întotdeauna mă voi simți vinovată. Dacă l-aș fi iubit mai mult sau nu l-aș fi răsfățat pe Henry atât de mult... știu că îl răsfăț. Dar trebuie să-mi revărs dragostea asupra cuiva.

– Dacă te face să te simți mai bine, eu bănuiesc, spuse el încet, având în vedere ceea ce știm despre Helen, că într-adevăr l-ai auzit pe Henry țipând.

Dacă se gândea să o facă să se simtă mai bine...

– Tu încerci să îmi alungi sentimentul de vinovăție, ceea ce apreciez cu adevărat, dar, din nefericire, vorbele tale nu fac decât să demonstreze că am fost nu numai o soție îngrozitoare, ci și o mamă groaznică.

– Nu te poți învinovăți pentru că nu ai știut despre Helen. Oamenii care găsesc plăcere în chinuirea copiilor sunt foarte talentați să ascundă lucrul acesta.

– Persoana care te-a rănit pe tine a ascuns lucrul ăsta?

– Da, așa cred.

Olivia nu insistă să afle mai multe detalii, deși își dorea foarte mult să știe totul despre el. Se mai șterse încă o dată la ochi înainte de a-i înapoia batista.

– Îi vei spune prietenului tău de la Scotland Yard?

– Nu tu l-ai ucis, Livy. Putem cere părerea lui Swindler dacă vrei, dar el îți va spune ce ți-am spus și eu.

Olivia se ridică încet.

– Se spune că mărturisirea face bine sufletului. De fapt, chiar mă simt mai bine. Mulțumesc... Jack.

– A fost plăcerea mea, Livy. Jack nu făcu nici o mișcare de a se întoarce spre casă. Privirea lui coborî spre buzele ei, iar Olivia se întrebă dacă el se gândea și la alte plăceri. În dimineața aceea în care ai intrat în garderob... începu el.

– Nu mi-am dat seama că ești acolo, îl întrerupse ea, nerăbdătoare să-l oprească înainte ca el să spună prea multe.

– Am crezut că poate veniseşi să-mi plăteşti ceea ce-mi datorai.

– Nu cred că îţi datorez nimic. I se tăiase răsuflarea şi simţea că îi e din nou cald. Tu ai acceptat provocarea, iar aceasta a implicat anumite limite.

– Atunci, suntem încă o dată în contradicţie.

– Aşa se pare.

Jack îi zâmbi seducător.

– E ciudat că nu pare deloc aşa.

Înainte ca ea să se poată opune pretenţiei lui, Jack întinse braţul. Ea îşi dădu seama că era un fel de armistiţiu.

În timp ce se întorceau spre casă, Oliviei îi trecu prin minte un gând neliniştitor: cu cât petrecea mai mult timp în compania lui, cu atât Jack devenea mai periculos pentru inima ei.

Capitolul 15

El era un bărbat răbdător din fire. Era, de asemenea, şi precaut, dar, în ultima vreme, devenise plictisit. Dar să se afle într-un cazinou când ştia că nu avea să fie bine primit dacă s-ar fi descoperit scopul lui era o chestiune destul de... palpitantă.

Nu-l interesau mesele cu jocuri de joc. Nici mesele pentru jocul de cărţi. Camera unde găseai femei era plictisitoare. Iar el nu-şi găsise niciodată plăcerea în băutură.

Dar băieţii... Ei erau o cu totul altă chestiune. Nimeni nu observa dacă un copil dispărea în cartierul de cocioabe. Dar aici era posibil să se observe. Mai ales dacă blestematul acela de inspector Swindler îşi băga nasul. Cheia era să nu se grăbească, să găsească băiatul potrivit şi apoi să acţioneze.

Olivia ştia că trebuia să se ridice din pat şi să-şi înceapă ziua. În schimb, se complăcu să rămână acolo unde era, ascultând cum Jack îşi făcea baia de dimineaţă. În cele patru zile care trecuseră de când începuse să se întremeze, fusese foarte conştientă de faptul că Jack o privea cu atenţie, ca şi cum încerca să măsoare capacitatea

ei de a rezista. O făcea să se simtă puțin nelalocul ei. Poate îi spusese lui Swindler despre mărturisirea ei și avea să se trezească dusă cu forța la Scotland Yard. În fiecare dimineață, Jack întreba de sănătatea ei, voia să știe cât de puternică se simțea și o supunea unei anchete oarecum asemănătoare cu ceea ce își imagina că îndurase Graves. Se pomeni empatizând cu doctorul. Nerăbdătoare să afle de ce era Jack atât de preocupat de sănătatea ei, cu o dimineață în urmă îi răspunsese:

– Mă simt la fel de sănătoasă cum am fost înainte de a mă îmbolnăvi.

El nu replicase decât:

– Mă bucur să aud asta.

Ceea ce o făcuse să se întrebe dacă nu cumva se arătase deschisă față de încercările lui de a o atrage în propriul pat.

Se comportase exemplar de la plimbarea lor prin grădină. Se bucurau de cină împreună, în fiecare seară. Relația lor luase o întorsătură certă spre o conviețuire plăcută, iar ei i se părea dificil să-și amintească de ce obiectase vreodată ca Jack să fie tutorele lui Henry.

Când se lăsă liniștea în garderob, Olivia mai zăbovi puțin în locul în care se afla, încercând să nu și-l imagineze cum își îmbrăca trupul seducător. Desigur, cu cât încerca mai mult să nu și-l imagineze, de fapt, cu atât și-l imagina mai în detaliu.

O bătaie bruscă în ușă o făcu să tresară. Tocmai se ridica în momentul în care ușa de la garderob se deschise larg și Jack intră în camera ei. Cu respirația întretăiată, Olivia strânse plapuma la piept.

– Ce cauți aici?

– Am tot amânat chestiunea asta așteptând să te însănătoșești, și acum s-a ivit ziua potrivită. Henry vrea să meargă la Marea Expoziție.

– Știu că vrea, dar...

– Noi mergem azi. Și am vrea să vii și tu. Este ziua șilingului, cea în care se facilitează accesul pentru clasele de jos, astfel încât înalta societate să nu respire același aer cu sărăntocii. De data asta însă îi iert, căci măsura e în avantajul nostru. Oamenii care vor fi prezenți astăzi nu sunt cei cu care avem de-a face în mod normal, așa că e foarte posibil să nu fim recunoscuți. Aruncă un pachet

pe pat. Ca să te liniștesc mai mult, ți-am adus aceste haine. În ele, în mod sigur nu vei ieși în evidență. Plecăm într-o jumătate de oră.

Înainte ca ea să poată exprima vreo altă obiecție, el închise ușa. Olivia întinse mâna după pachet, slăbi nodul cu care era legată sfoara și desfăcu teancul de haine ponosite: o jachetă, o cămașă, pantaloni, pantofi și o șapcă. Oare insinua că ar trebui să se îmbrace ca un băiat?

Luând pantalonii, se dădu repede jos din pat și se îndreptă spre ușă, să-l înfrunte. În mod categoric, nu era cuviincios. Dar fusese și mai necuviincios să-l sărute.

Oare un comportament nepotrivit îl scuza pe celălalt? Olivia se opri, împleticindu-se, și apucă obiectul de îmbrăcăminte. Era curat și doar un pic zdrențuit. Jack, care făcea baie de două ori pe zi și – auzise de la spălătoreasa ei – cerea să-i fie spălate hainele mai des decât ar fi trebuit să o facă un bărbat normal, îi dăduse haine curate. Olivia ținu pantalonii în jurul taliei, lăsându-i să-i cadă în jos pe lângă corp, până la picioare. Erau destul de lungi, păreau și suficient de largi.

Olivia nu dorea să se gândească la cât de atent trebuia să o fi studiat el încât să aprecieze corect mărimea hainelor care i s-ar potrivi. Nu știa dacă trebuia să se simtă neliniștită sau flatată, să-i mulțumească sau să îl certe aspru. Nu se îndoia aproape deloc că el se aștepta la a doua variantă, probabil aștepta de partea cealaltă a ușii, cu justificările pregătite.

Cântărindu-și opțiunile, făcu un pas nu foarte ferm înapoi. Adevărul era că își dorea să vadă Marea Expoziție la fel de mult ca și Henry. Dar să se îmbrace ca un băiat...

Îi veni să izbucnească în râs, dar își acoperi gura. Doar gândul la așa ceva o făcea să se simtă lipsită de griji, tânără și dornică de aventuri. Ce era rău în asta? Cine ar fi aflat?

Revizui argumentele în minte. Problema putea fi părul ei. Dar s-ar fi rezolvat dacă îl împletea strâns, îl prindea sus, cu ace, își punea șapca și și-o lăsa în jos pe ochi.

– Nu, nu pot, șopti ea. Nu pot.

„De ce nu?" întrebă o voce mică ce nu părea să fi fost a ei. Se afla undeva adânc în mintea ei. Poate că înnebunea. Era destul

de rău că vorbea singură, dar, pe de altă parte, să-și și răspundă era curată nebunie.

Se auzi o bătaie în ușa care ducea spre garderob.

– Ești gata? întrebă o voce joasă.

– Nu.

– Ești îmbrăcată?

– Nu.

– Îmbracă-te! Intru.

– Nu.

Netrebnicul deschise ușa, se uită înăuntru și o cercetă cu multă atenție.

– Haide, Livy, știi și tu că vrei să vii.

Simțindu-se neobișnuit de vulnerabilă cu el în dormitor, își puse talpa piciorului gol deasupra celuilalt.

– Pe cine rănești dacă mergi? întrebă Jack.

Ieși din spatele ușii, se rezemă de perete și își încrucișă brațele la piept ca și cum i-ar fi oferit o provocare. Nu era îmbrăcat în hainele lui obișnuite, făcute la croitorul de lux. Haina maro, din lână, nu i se potrivea. Îi era puțin mare și îl făcea să arate ca un om de rând. Olivia nu remarcase niciodată până atunci cât de neobișnuit părea Jack. Se gândi că, dacă nu ar fi fost conștientă de trecutul lui, l-ar fi putut confunda cu un aristocrat după îmbrăcămintea elegantă. Avea aerul acela arogant, de parcă i s-ar fi cuvenit totul. Hainele ponosite nu-l ascundeau foarte bine. I se părea ciudat să nu-l vadă purtând una dintre vestele lui colorate.

– Cine va suferi dacă nu mergi? întrebă el, ca și cum renunțase să mai aștepte răspunsul ei la întrebarea lui de mai devreme. Olivia se uită la hainele împrăștiate pe pat. Mulți ani de-acum înainte, Henry va vorbi despre amintirile lui de la Marea Expoziție. Nu vrei ca acestea să te includă și pe tine? întrebă Jack.

– Nu e corect să-mi spui așa ceva. În plus, dacă într-adevăr mă recunoaște cineva?

– Nimeni nu îi privește în față pe cei săraci. Dacă porți hainele alea, vei arăta ca un cerșetor.

– Atunci cum se presupune că am obținut moneda pentru intrare?

Jack oftă.

– Nimeni nu te va întreba. Haide, Livy, o dată în viaţa ta, fă ceva ce nu s-ar cuveni.

Îi venea să-i reamintească de sărut, dar, având în vedere că el nu făcuse aluzie la întâlnirea lor nici măcar o dată de la plimbarea prin grădină, Olivia bănui că, fie voia să uite de acel episod, fie hotărâse că nu însemnase absolut nimic. Încercă să nu fie dezamăgită de acea concluzie.

Jack o provoca, făcea să pară că era atât de uşor să alunece de pe piedestalul ei de înaltă ţinută morală. Totuşi, nu îi cerea ceva groaznic. Ar fi fost atât de frumos să iasă din casă şi să facă ceva alături de Henry.

– Presupun că aş putea face lucruri şi mai rele.

– Dacă ai avea un bărbat în dormitor şi ai fi în cămaşă de noapte – îi făcu cu ochiul – ar fi, de departe, mult mai imoral decât sugestia mea.

Înainte de sărutul acela, Olivia ar fi putut crede că Jack era ofensiv, dar acum credea că o tachina doar, încercând să o facă să râdă, să vadă prostia dilemei în care se afla.

– Dacă mă duc în iad pentru acest...

– Voi fi şi eu acolo. Voi dansa cu tine, promise el.

Ceva din tonul vocii lui, privirea lui o făcură să creadă că, de data aceasta, Jack nu o tachina, iar ea simţi o dorinţă absurdă să plângă. Mai mult ca sigur că erau efectele bolii sale, sau, poate, pur şi simplu el îşi dăduse seama că Olivia se temea să fie singură.

Dacă se gândea prea mult la ceea ce îi cerea Jack, era posibil să facă alegerea omului laş. În schimb, ea ridică bărbia şi flutură din mână.

– Du-te acum! Trebuie să mă pregătesc.

Jack îi răspunse prompt, printr-un zâmbet larg, după care dispăru în spatele uşii, închizând-o ferm. O, îşi dori ca el să nu fi făcut aşa ceva, oferindu-i o rază caldă de plăcere. Îi stârnise un fior atât de neaşteptat în inimă. Era un sentiment minunat să facă un bărbat să se bucure, ştiind în acelaşi timp că el îşi dorea să fie cu ea.

Fericire. Trăia o fericire dincolo de orice cunoscuse vreodată. Întinzând mâna după clopoţel, nu-şi putu aminti un singur moment din viaţa ei când fusese vreodată atât de entuziasmată.

*

Hainele erau o greșeală, o greșeală îngrozitoare, pentru că Jack era nevoit să admire forma minunată a posteriorului ei în timp ce stăteau la rând, așteptând să intre în Palatul de Cristal. Mai mult ca sigur că îi ceruse servitoarei să îi ascundă cumva sânii, pentru că, în acea cămașă, era la fel de plată ca o scândură. Sau poate era din cauza modului în care jacheta atârna pe ea. Jacheta care era prea scurtă, lăsând la vedere posteriorul îmbrăcat în pantaloni.

Arătau ca trei prieteni porniți în căutarea aventurii. Sau, cel puțin, ea și Henry arătau ca niște băieți. Jack părea mai mult tatăl lor. După cum se și simțea, de altfel. Bătrân și cinic. Niciodată până atunci nu îl deranjase viziunea lui aspră asupra vieții, doar că, acum, îl făcea să se simtă bătrân, în timp ce Olivia și Henry erau cuprinși de uluire, și nici măcar nu intraseră încă în clădire.

Nu văzuse niciodată atâta veselie întipărită în ochii ei. Din când în când, se apleca și vorbea cu Henry, arătându-i ceva. Oricât de mult știa că nu se cuvenea, Jack își dorea ca Olivia să-și împărtășească impresiile cu el, să-i atingă brațul, să se ridice pe degetele de la picioare și să-i șoptească entuziasmată la ureche.

Chiar și atunci când era îmbrăcată în haine care nu i se potriveau, era încântătoare. Dar, totodată, își arăta obârșia înaltă. Putea să-i pună murdărie pe obraji și noroi în vârful nasului ei mic și drăguț, și tot nu ar fi arătat ca și cum ar fi aparținut mocirlei în care își dusese Jack existența. Dacă cineva s-ar fi lovit din greșeală de ea în felul în care ea tocmai se lovise de Jack, Olivia fie și-ar fi cerut scuze, fie ar fi făcut acel gest de adulmecare cu nasul care îi marca nemulțumirea. Ea nu s-ar fi îmbrâncit...

La naiba! Căutând în buzunarul hainei, Jack se uită repede în jur. Nu se vedea nici un hoț.

– Ce mama dracului?!

– Hei, amice, ai grijă la vocabular! Ai o doamnă lângă tine.

Jack se întoarse spre omul care vorbise. Era considerabil mai bătrân, iar soția lui, neatrăgătoare, dar, la naiba, părea că ține la ea, că formau cu adevărat un cuplu.

– Care-i problema? întrebă o voce răgușită.

Jack își întoarse încet capul spre Olivia.

– Care e problema? repetă Olivia cu o voce despre care cu siguranță bănuia că o imita pe cea a unui băiat, când, de fapt, nu semăna nici pe departe.

Dacă nu s-ar fi chinuit să treacă neobservați, poate ar fi tachinat-o în legătură cu vocea ei.

– Mi s-a furat ceva din buzunar.

Nu-i venea să creadă că era nevoit să mărturisească așa ceva.

– Ce aveai acolo? întrebă ea, exprimându-și îngrijorarea cu vocea firească și stârnind mirarea atât a domnului din spatele lor, cât și a doamnei sale.

– Un medalion cu imaginea mamei mele.

– De ce să porți cu tine ceva atât de valoros...

– Întotdeauna îl port, replică el iute, căci nu era în starea de spirit în care să suporte pe cineva subliniindu-i nesăbuința. Cred că mi s-a furat de vreo șase ori de-a lungul anilor, dar am fost mereu suficient de rapid și l-am prins pe nemernicul care încerca să-l sustragă.

Vru să înjure din nou, dar nu dorea să se încaiere cu individul din spatele lui. Deși părea mai în vârstă, bărbatul era mai masiv decât el și avea un pumn puternic despre care Jack știa că putea provoca destule stricăciuni. Dacă ar fi fost singur, ar fi putut să o ia la fugă destul de ușor, dar se îngrijora că Olivia sau băiatul puteau încasa o lovitură destinată lui.

– Deci, cineva cu abilitățile tale ți l-a furat, spuse ea, neîntrebată.

Lui Jack îi venea să-i spună adevărul, că talentul nu avea nimic de-a face cu asta, că ea îl zăpăcise, iar el nu fusese atent, ceea ce, mai mult ca sigur, fusese evident pentru oricine îl identificase drept o țintă ușoară. Dar hotărî că acea mărturisire i-ar fi făcut pe amândoi să se simtă stânjeniți.

– Pentru el nu are nici o valoare. Sigur o să-l vândă. Îl voi găsi.

Olivia îl ocoli pe Henry, care stătuse între ei, servind drept amortizor fără s-o știe. Atinse brațul lui Jack, iar el simți căldura palmei ei chiar și prin jachetă și cămașă, ca și cum nimic nu i-ar fi despărțit. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că avea febră. Sau poate că el era bolnav. Ar fi vrut să se dea repede la o parte, dar în același timp își dorea să se apropie mai mult de ea.

– Îmi pare rău, spuse ea încet, iar șoapta de mângâiere avu puterea de a pătrunde dincolo de zidul său atent construit.

– Nu e vina ta, ci a fost nesăbuința mea.

Vocea lui suna răgușit, disonant. Ce drăcie îl făcuse să creadă că era o idee bună să iasă cu ea în oraș? Își pierduse complet mințile? O dorea acum mai mult decât în noaptea când o sărutase. Iar faptul că ea îl privea nevinovată, fără să aibă nici cea mai mică idee despre dorința lui pentru ea, îl chinuia amarnic.

– Ai și altă fotografie cu ea? întrebă Olivia.

– Nu. Nu contează. Nu e important.

Deși mâna Oliviei nu se clinti, Jack o simți mișcându-se, de parcă l-ar fi mângâiat pe umeri, pe piept. Își imagina gesturile, și le dorea cu o înverșunare care aproape că îl înnebunea.

– De ce nu deschid ușile? întrebă el iritat.

Mâna Oliviei alunecă într-o parte în timp ce privea spre clădirea de sticlă. Jack vru să i-o prindă din nou, s-o țină strâns și să nu-i mai dea drumul niciodată. Își pierduse mințile. Nu mai avea nici o îndoială.

– Se pare că le deschid, spuse ea. Văd ceva mișcare în față.

Se uită înapoi la el, îl fixă cu privirea și, pentru o clipă îngrozitoare, Jack crezu că Olivia putea vedea tulburarea pe care i-o provoca. Brusc, el își dori mai mult decât ar fi putut avea vreodată... cu mult mai mult. Își dori să fie acolo cu ea într-o zi când venea înalta societate. Își dori să poarte hainele lui elegante, iar ea o rochie – alta decât cea neagră. Își dori ca ea să meargă la brațul lui, știind că ar fi fost invidiat pentru că ea îi era alături.

– Veniți! Veniți! strigă Henry.

Jack își dădu seama că rândul începuse să se miște, iar el nu observase deloc.

– Ar fi mai bine să fim atenți la ce se-ntâmplă aici. Olivia zâmbi ușor, ca și cum îi înțelegea lupta interioară. Întinzându-se, îl luă pe Henry de mână. Stai lângă mine!

Jack nu-și dădea seama dacă vorbea cu fiul ei sau cu el, dacă observase că el, dintr-odată, își dorea să fugă. Dar rămase aproape, păstrându-și convingerea fermă că nimic din acea clădire de sticlă și metal nu avea să îl fascineze la fel de mult ca femeia îmbrăcată în băiat care mergea acum alături de el.

Deveni conştient că atrăgeau privirile şi atenţia celor din jur, fără îndoială din cauză că Olivia vorbea şi se purta ca o mamă, şi nu ca un băieţandru. Apoi privi şi ea în jur, ca şi cum remarca şi ea interesul pe care îl stârnise. Se uită la Jack, iar el văzu spaima întipărită pe chipul ei, căci oamenii începeau s-o observe, dându-şi seama că nu era băiat. Înainte ca el să o încredinţeze că nu avea nici o importanţă, Olivia spuse „La dracu'!", pe acel ton guturai, adânc, cu care i se părea ei că ar vorbi un tânăr.

– La dracu', repetă Henry.

Olivia nu ar fi putut arăta mai îngrozită nici dacă Jack ar fi ridicat-o în braţe şi i-ar fi dat un sărut pe buzele acelea întredeschise. Dar apoi începu să chicotească, acoperindu-şi gura şi clătinând din cap.

– Ei, ei, ai grijă cum vorbeşti, spuse omul din spatele lor.

Femeia din spatele lor făcu ochii mari.

– Nu cred că ăla e băiat, Jonah. Ce se întâmplă aici?

Jack o luă pe Olivia de mână.

– Vino.

Ea îl apucă pe Henry de mână, iar Jack îi scoase din rând.

– Ne vom pierde locul la rând, spuse Olivia, fără să pară furioasă.

El încă îi simţea amuzamentul din voce.

– O să prindem unul mai bun, o încredinţă Jack, îndemnându-i să înainteze spre partea din faţă.

– Sper că nu te gândeşti să furi un loc.

– Ţi-am spus că nu mai fac aşa ceva. Aruncă o privire fugară înapoi, spre ea, şi zâmbi larg. Nu mai fur.

Jack nu voia să se aşeze în faţă pentru că ar fi fost prea evident. Dar îşi dorea să se apropie cât de cât de intrare. Apoi zări un bărbat, o femeie şi o fetiţă. Cu Olivia şi Henry venind în urma lui, Jack se apropie de ei.

– Câţi sunteţi în grupul vostru? îl întrebă Jack pe bărbat.

– Ce te priveşte pe tine?

– Te plătesc frumuşel pentru locul tău de aici dacă-ţi duci familia în spate, îi spuse Jack.

– Eşti nebun. Noi suntem aici de la cinci dimi... Se uită la banii pe care Jack îi îndesase în mâna lui. Apoi îşi ridică privirea spre

el și își scoase șapca. Ne vedem, șefule. Se întoarse spre femeie și spre fetiță. Hai să mergem!

– N-o să...

– Înapoi la rând, acum, dragă, spuse el, împingând-o pe femeie departe de mulțime, după care îi arătă ce avea în mână.

Ea făcu ochii mari, apoi îl luă de braț și plecă fericită.

– Credeam că vom încerca să nu fim observați, spuse Olivia în timp ce Jack îi așeza în șir.

– Am pierdut șansa aia când tu ai încercat să abați atenția de la tine.

– Ce ar fi trebuit să fac?

– Exact ce ai făcut. Eu ar fi trebuit să fac asta mai devreme.

– Aproape că am ajuns, țipă Henry entuziasmat, trăgându-l pe Jack de mână și țopăind de bucurie.

Da, aproape ajunseseră, iar Jack își dorea deja ca ziua aceea să nu se termine niciodată.

Olivia nu acordase niciodată prea multă atenție oamenilor de rând. Nu făceau parte din lumea ei. Cu toate acestea, mergând prin mulțime, nu se putu abține să nu observe că nu păreau atât de diferiți. Jack se integra foarte bine între ei, dar ea știa că acest lucru se datora faptului că el se străduia să facă asta intenționat. Îl considerase ca făcând parte din societatea cu origine umilă, dar locul lui nu era acolo. Își dădu seama că Jack aparținea exact lumii în care trăia.

Nu se cuvenea ca ea să cunoască atât de bine un alt bărbat și, cu toate acestea, i se părea firesc. Știa când Jack urma să râdă șmecherește chiar dinainte să o facă, pentru că îi apărea mai întâi un licăr diavolesc în privire, iar acesta se transforma într-un zâmbet lent. Nu râdea des în felul acesta, dar, atunci când se întâmpla, o lăsa fără suflare.

În momentele în care nu era foarte sigur pe el sau când analiza în detaliu o problemă, își freca partea de jos a maxilarului. Vocea lui avea întotdeauna un ton încrezător, dar Olivia începea să suspecteze că existau momente când nu avea prea multă încredere în sine, iar atitudinea afectată îi oferea un mic sprijin. Nu era tocmai sigură de ce detectase acea vulnerabilitate la el, dar o făcuse.

Acum urmărea cât se poate de fermecată cum el îi oferea explicații lui Henry, îl ridica astfel încât să vadă mai bine expoziția și îl așeza pe umerii lui când băiețelul obosea. Olivia bănuia că nimic din toate acelea nu s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi venit în oricare altă zi. Henry ar fi trebuit să se comporte într-o manieră corespunzătoare cu statutul lui, cu titlul moștenit. Sau, poate, nu ar fi fost nici o diferență. Jack l-ar fi putut învăța să nu-i pese de ce credeau oamenii. Da, era o ipoteză plauzibilă. Dacă ea nu se căsătorea, luându-și un soț care să uzurpe rolul de tutore al lui Jack, nu se îndoia nici o clipă că Henry avea să crească fără frica de a-și exprima opiniile. Și nu era întru totul sigură că era un lucru rău.

Dintre toate lucrările de artă, invențiile și minunile care puteau fi explorate la Marea Expoziție, Henry fu cel mai fascinat de locomotiva uriașă.

– Nu ai călătorit niciodată cu trenul, băiete? întrebă Jack.

Cu ochii mari, Henry clătină din cap.

– Mulți dintre oamenii aceștia așa au ajuns aici. Călătorind pe calea ferată. Mai demult, le-ar fi luat zile întregi să ajungă la Londra. Imaginează-ți ce ar fi ratat.

– Tu ai călătorit cu trenul? întrebă Olivia.

Se străduise în continuare să vorbească pe o voce mai groasă, dar fiind captivată de tot ce îi înconjura, uită. Oricum, oamenii nu erau atenți la ei. Prea multe minuni le captau interesul, iar ei nu mai luau în seamă trioul îmbrăcat ciudat.

Jack clătină din cap.

– Nu am fost niciodată în afara Londrei.

– Niciodată?

Ridică din umeri cu indiferență.

– De ce aș face-o?

– Zona rurală este foarte diferită. Îndrăznesc să spun că te așteaptă numai lucruri bune când vei călători la moșie.

Își frecă maxilarul.

– Când vom merge, sigur.

– Nu ți-e teamă...

– Bineînțeles că nu, exclamă el, întrerupând-o. Londra mi se potrivește foarte bine. Niciodată nu am simțit nevoia să merg în altă parte.

– De unde știi, dacă nu ai fost niciodată în altă parte?

– Pur și simplu știu.

– Nu mi dau seama cum ai putea.

– Și de unde știi că ție nu ți-ar plăcea puțină ticăloșie? întrebă el înflăcărat.

Văzând-o că tace, Jack ridică dintr-o sprânceană, și zâmbetul lui lent, care îi pornea din privire, prinse contur în colțul gurii. Olivia știa exact ce anume însemna acea privire. Cum putea să pună sub semnul îndoielii faptul că Jack judeca o experiență pe care n-o avusese niciodată, când ea se făcea vinovată de același lucru? Nu păcătuise niciodată, și, Dumnezeu s-o ierte, începea să-și dea seama că nu își dorise niciodată soțul cu adevărat. La început, se gândise la el înainte de a merge la culcare, îi era dor de el, simțea singurătatea faptului că o lăsa singură în pat. Nu își dorea cu nerăbdare să-l vadă dimineața, la micul dejun. Nu i se păruse că după-amiezile fără el erau prea lungi, iar serile în compania lui prea scurte.

Nu se gândise la el cu dor. Bănuia că, dacă nu era foarte, foarte atentă, când venea vorba de Jack se putea trezi tânjind după mai mult decât un sărut... Îl luă pe Henry de mână.

– Cred că am stat suficient de mult aici.

Henry privi în urmă.

– P... putem merge cu t... trenul?

– Într-o bună zi, băiete.

Olivia auzi promisiunea din vocea lui Jack.

Soarele deja se făcuse nevăzut când trăsura opri în fața reședinței. Luaseră deja masa cu toții într-un han, bucurându-se de o varietate de mâncăruri. Olivia nu credea că vreunul dintre ei avea dispoziția de a lua cina, ceea ce era un lucru bun, deoarece Henry deja dormea.

Cu băiețelul agățându-se de el ca o maimuțică – cu brațele în jurul gâtului și cu picioarele în jurul taliei –, Jack ieși cu eleganță din trăsură. În drum spre conac, Olivia simți lacrimile înțepându-i ochii la vederea bărbatului înalt și bine făcut de lângă ea și a băiețelului care avea încredere deplină în el. Nu putea nega că ceea ce începea să simtă pentru Jack era un lucru minunat în sine, dar înspăimântător în intensitatea lui.

Voia să fie cu el în feluri despre care știa că nu sunt cuviincioase. Feluri scandaloase, imorale. Trebuia să își întărească hotărârea de a rezista în fața a ceea ce știa că nu putea duce decât la dezastru. Să-și abandoneze educația pentru o noapte de pasiune în patul unui bărbat cu care nu era căsătorită, un bărbat care avea planuri să o dea altuia în căsătorie, ar fi fost o nesăbuință, o adevărată nesăbuință.

Henry nu se agită deloc când intrară în casă și porniră în sus, pe scări. Era de-a dreptul epuizat. Olivia cu siguranță înțelegea starea aceea. I-ar fi prins bine o baie caldă și să se culce devreme. Ida îi întâmpină în camera copilului.

– Cum este tânărul duce?

– Căzut la datorie, spuse Jack, așezându-l pe Henry pe pat cu o delicatețe care o surprinse pe Olivia.

După tot acest timp, era încă uluită de grija extremă pe care Jack o arăta în ceea ce-l privea pe Henry.

– Îl pregătesc eu de culcare, șopti Ida. Ocupați-vă de treburile dumneavoastră!

Aplecându-se, Olivia își sărută băiețelul pe frunte.

– Noapte bună, dragul meu.

Îl urmă pe Jack în hol.

– Nu mai am puterea să iau cina.

El îi aruncă o privire îngrijorată.

– A fost prea mult ziua de azi?

– A fost perfect. Sunt pur și simplu obosită. Dacă nu te superi, voi folosi prima baia.

– Trebuie să ies în oraș, iar ținuta mea va fi foarte potrivită cu locul în care mă duc.

– Unde mergi?

– Vreau să-mi găsesc medalionul.

– Crezi că vei avea noroc?

– Știu unde e posibil să fie amanetat. Îl voi găsi.

Avea atât de multă încredere. O încredere totală. Olivia îi atinse brațul cu mâna.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru ziua de azi.

Jack o cuprinse cu degetele pe sub bărbie, iar acestea se curbară în jurul gâtului ei. Oliviei i se întretăie respirația gândindu-se că avea să o strângă la pieptul lui și să o sărute înfocat înainte

de a pleca în grabă să se ocupe de problema lui. Privirea lui făcu o călătorie pe îndelete de la degetele ei de la picioare înapoi la ochi.

– Trebuie să mărturisesc că nu m-aș fi așteptat să arăți atât de încântător în pantaloni. Olivia simți că o iau amețelile.

– La naiba, mă faci să-mi doresc să fiu un bărbat care s-ar mulțumi doar cu un sărut.

– Presupun că aș putea să-ți interzic.

Doar un colț al gurii lui se arcui, de parcă era ușor amuzat de indecența ei rușinoasă.

– Ce ar putea fi rău în asta? întrebă el cu vocea aceea răgușită care stârnea senzații ciudate înlăuntrul ei. Doar îți va mări și mai mult datoria.

Olivia nu se deranjă să-l corecteze, să-l informeze că nu intenționa să plătească niciodată ceea ce presupunea el că îi datora. Nu avea să meargă în patul lui. Oricât de mult începea să îi surâdă ideea, intenționa să își păstreze buna-cuviință, chiar în timp ce el își cobora buzele spre ale ei, iar ea se ridica pe vârfurile picioarelor pentru a i le întâlni.

La urma urmei, era doar un sărut. Deși îl simțise ca fiind ceva mult mai mult de-atât. Din momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei, Olivia se pierdu în senzațiile create de gura lui care se juca cu a ei. Simți că Jack își potolea foamea și că se controla foarte tare, de parcă, de data asta, se temea că nu va avea puterea să se mulțumească și cu ceva mai puțin decât să o facă toată a lui.

Dar sărutul acesta se dovedi la fel de minunat ca și primul. O parte îndepărtată a Oliviei era conștientă că șapca ei de băiat îi cădea de pe cap. Când își trecu în grabă mâinile peste umerii lui, îi simți brațele cuprinzând-o, ținând-o mai aproape, iar apoi părul îi căzu pe umeri. Era un bărbat cu degete agile și gură pricepută. Putea să o tulbure atât de ușor, încât ajungea să nu-i mai pese decât de el.

Dormitorul lui era atât de aproape. Dacă ar fi ridicat-o în brațe, Olivia nu știa dacă ar fi avut puterea să-i reziste. Putea, pur și simplu, să se aplece și să-i deschidă ușa. Dar nu, trebuia să fie mai puternică de-atât. Trebuia să accepte acel sărut care îi stârnea

dorința și să se mulțumească cu atât. Amândoi trebuiau să se mulțumească doar cu atât.

Schimbându-și brusc poziția, Jack adânci sărutul, limba lui explorând pe îndelete și provocând-o să facă întocmai. Când o trase mai aproape de el, o ținu strâns, iar ea își dădu seama că nu era îngreunată de straturi de jupoane sau fuste. La drept vorbind, era separați doar de câteva bucăți de material. Corpul lui răspunse cu o impetuozitate pe care ea o simți clar. Știa exact cum arăta Jack, căci imaginile cu el în garderob îi reveneau brusc în minte, aprinzându-i un foc între coapse. Auzi o rugăminte răgușită și se temu că venea de la ea.

Respirând greu, el își smulse buzele de pe ale ei. Abia atunci Olivia își dădu seama că se încolăcise în jurul lui. Imediat își retrase brațele și făcu un pas înapoi.

– Mă vrăjești de-a dreptul, spuse el cu glas aspru. Te avertizez cinstit, ducesă, mă tem că aceasta este ultima dată când mă pot mulțumi doar cu un sărut.

Cu aceste vorbe, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre scări. Închizând ochii, Olivia se rezemă de perete. Avertismentul lui nu era deloc corect. Nu făcea decât să aștepte cu nerăbdare următoarea lor întâlnire.

Coborând din cupeu, Jack inhală duhoarea respingătoare care îl înconjurase cea mai mare parte a tinereții lui. Nu se întorcea des în cartierul de cocioabe, dar, atunci când o făcea, avea mereu sentimentul că revine acasă.

Cât de trist era comentariul acela despre viața lui, când această mizerie era locul în care se simțea cel mai confortabil? Înșfăcă sacul de pânză dinăuntru și și-l aruncă pe umăr. Știa că nu avea să mai rămână nimic din vehicul, dacă lăsa acolo sacul.

– Du-te și întoarce-te aici peste o oră, îi porunci vizitiului.

– Da, domnule.

Jack văzu ușurarea întipărită pe chipul vizitiului chiar înainte de a pune caii în mișcare. Nimeni nu voia să se afle aici, nici măcar cei care trăiau în clădirile dărăpănate. Era seara târziu, dar copiii încă se mai jucau pe stradă. Când deveniră curioși, apropiindu-se prea mult, Jack căută în buzunar și aruncă niște monede în noroi și în mizerie, ca să-i trimită să caute departe de el.

Ajunse la locuința în care dorea să intre. Fu o provocare să deschidă ușa, căci nu era fixată în toate balamalele. Înăuntru era întunecat și mohorât, iar duhoarea descompunerii se simțea chiar mai puternic decât afară. Porni în sus, pe scări, știind care trepte erau rupte, care scârțâiau, pe care să le evite. Nimic nu se îmbunătățea în zona aceasta din Londra. Descoperi că o nouă gaură se formase într-una dintre trepte când piciorul lui trecu prin ea. Înjurând, își eliberă gheata și continuă să urce, deși puțin mai atent. În capul scărilor, se întoarse pe holul înnegrit, călcând cu atenție peste ceea ce nu putea vedea, dar știa că era gunoi.

Când avea să plece din acest loc, intenționa să ardă hainele pe care le purta. Era singura modalitate de a se asigura că nu ducea înapoi vreo boală sau vreo infecție. Păduchi, purici, creaturi târâtoare. Urâse întotdeauna senzația de a fi atins de insecte mici.

Când ajunse la ușa din capăt, bătu de trei ori, așteptă o secundă, bătu de două ori, așteptă, și bătu iar de trei ori. Apoi auzi un mers târșâit de cealaltă parte a ușii. Încet, aceasta se deschise cu un scârțâit. Și din spatele ei apăru o față murdară, plină de riduri. Ceea ce fusese cândva păr de culoare intensă, roșu, ca al lui Frannie, era acum decolorat, aproape alb. Barba lungă, încâlcită, era și ea albă. Dinții stricați formau un zâmbet încadrat de buze crăpate, care sângerau.

– Ei, ei, e chiar șmecheru' meu. Cu degetele îndoite și noduroase, făcu un semn poftindu-l pe Jack înăuntru. Intră, băiete! Să vedem ce ai pentru bătrânul Feagan.

Jack păși în mizerie și fu transportat înapoi într-un timp când dormise pe podea ca un câine, ghemuindu-se alături de oricine dormea lângă el, oferind și primind căldură. Rareori se dusese la culcare flămând. Feagan se descurcase întotdeauna să-și hrănească echipa. Un copil bolnăvicios nu era de mare folos pentru el.

– Ce ai? Ce ai? întrebă Feagan, croindu-și drum spre scaunul șubred de la masa zgâriată unde o lumânare, arzând dreaptă în gura unei sticle de culoare brună, oferea singura sursă de lumină din cameră.

Jack văzu pelicula alb-lăptoasă, care îi obstrucționa acum vederea lui Feagan. Își dădu jos sacul de pe umăr, îl așeză pe masă, și scoase patru sticle: două de whisky și două de rom.

Feagan chicoti din nou.

– O, șmecheru' meu. Ai fost întotdeauna bun cu Feagan.

Mentorul lui Jack avusese întotdeauna obiceiul de a face referire la el însuși ca și cum ar fi fost o altă persoană din cameră. Era unul dintre motivele pentru care Jack nu fusese niciodată convins că Feagan era numele lui adevărat – ca și cum el trebuia mereu să-și reamintească, și să le reamintească și celorlalți, cine era. Nu era neobișnuit pentru oamenii din cartierul de cocioabe – după ce erau arestați și eliberați – să se mute într-o altă zonă din Londra și să-și schimbe numele. Doar o singură dată pomenise Feagan despre trecutul lui, și fusese o poveste pe care Jack avea de gând să o ia cu el în mormânt.

Deschise o sticlă de whisky și turnă în ceașca știrbită din cositor pe care Feagan i-o întinse cu o mână tremurândă, o mână care îi învățase pe atât de mulți cum să se strecoare în locuri străm te fără să fie prinși.

– Ar trebui să mă lași să te mut într-un apartament de la club.

Feagan luă o înghițitură, apoi își trecu limba peste buze, hotărât să nu lase să se irosească vreo picătură.

– I-ar face asta vreun bine lui Feagan?

Jack luă scaunul aflat în fața bătrânului.

– Ai avea mâncare, căldură, companie. Ți-aș fixa chiar și o sumă de bani pentru jocuri.

– Întotdeauna ai fost mai bun la suflet decât te-a considerat lumea.

– Bunătatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu-mi place să înot prin mizerie ca să ajung aici când am nevoie de tine.

– Tu ești singurul care vine să mă vadă. Se aplecă în față. Ce mai face draga mea Frannie?

– O duce bine.

– E căsătorită?

– Nu.

Feagan clătină din cap cu tristețe.

– Ar fi trebuit să am mai mare grijă de ea.

– Cu toții ar fi trebuit să facem asta.

Inocența îi fusese furată la vârsta de doisprezece ani. Luke își asumase răspunderea de a-l ucide pe bărbatul responsabil de asta. Olivia l-ar fi considerat un ucigaș, însă Jack nu-l considera astfel. Unii câini trebuiau pur și simplu să fie doborâți.

– Dar nu ea este motivul pentru care ești aici.

– Nu. Jack oftă adânc. Mi s-a furat medalionul.

Feagan râse zgomotos, tuși, scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat de atâta veselie.

– Ție? Tu ai fost puștiul meu cel mai isteț.

– Mi-a fost distrasă atenția.

Bătrânul îi aruncă o privire vicleană.

– Nu îți stă în fire să ți se întâmple așa ceva. Mai mult ca sigur e o bucată bună.

Jack nu avea de gând să facă vreun comentariu despre Olivia. Era o femeie prea rafinată pentru ca el să se gândească la ea cât timp se afla în haznaua aceea.

– Știu că nu mai conduci bandele de băieți, dar sigur știi cine e persoana, și bănuiesc că încă mai ai legături în domeniul ăsta. Îți plătesc o sută de lire dacă îl găsești pentru mine.

Era o sumă incredibilă, dar medalionul era obiectul cel mai de preț al lui Jack, probabil singurul lucru care conta pentru el mai mult decât banii. Feagan își trecu palma peste gură.

– Asta înseamnă foarte mult gin. O să dau sfoară-n țară. Își mijì ochii. Oricui altcuiva i-aș cere încă jumătate.

Jack bătu cu degetele într-o sticlă.

– Ți-am adus ceva la care ții mai mult.

– Asta așa e.

Dându-și scaunul înapoi, Jack se ridică.

– Ne vedem.

– Sigur că da, șmecheru' meu, sigur că da.

Jack aruncă o ultimă privire la mizeria din jur, aducându-și aminte de o vreme când țelul lui în viață fusese să devină o căpetenie de bandă cu mai mult succes decât Feagan. Îl deranja faptul că nu știa cine era binefăcătorul lui anonim. Fără ajutorul acelui străin, chiar și cu învățăturile bunicului lui Luke, Jack știa că s-ar fi întors în această mizerie și ar fi trăit o viață doar cu puțin mai bună decât a lui Feagan.

Capitolul 16

Jack îl învăța pe Henry să fie alunecos, agil, rapid... în esență, să fie șmecher.

Stând pe terasă și uitându-se la fiul ei cum aleargă pe peluză, Olivia nu era sigură de ceea ce simțea în privința felului în care evoluaseră lucrurile. Presupunea că nu aveau să apară urmări neplăcute, atâta timp cât Jack nu îl învăța pe Henry modul adecvat de a-și strecura mâinile în buzunare fără a fi observat.

În acest joc anume era implicată o minge, dar Olivia nu putea să-și dea seama care era scopul jocului și care erau regulile. Nu era sigură că jucătorii înșiși știau despre ce era vorba. Erau mulțumiți să prindă mingea, să alerge cu ea și să evite să fie prinși. Era un joc destul de nedemn pentru niște bărbați în toată firea, mai ales atunci când unul dintre ei era un conte. Contele Diavol, mai exact.

Olivia nu îl mai întâlnise niciodată înainte de după-amiaza aceasta. Cu părul lui negru și cu ochii de culoarea argintului, avea aproape aceeași frumusețe diavolească pe care ea o remarcase la Jack.

– E mai mult ca sigur un joc pe care l-au învățat pe străzi, spuse Catherine, contesa de Claybourne.

Aceasta, îmbrăcată în negru pentru că era încă în doliu după tatăl ei, stătea la masă cu Olivia. Ea și soțul ei ajunseseră la scurt timp după ce Jack îl scosese pe Henry la plimbarea care devenise un ritual zilnic de după-amiază. În câteva minute, Claybourne urmase exemplul lui Jack și își aruncase jacheta, lavaliera și vesta, după care își suflecase mânecile ca să poată alerga nestingherit pe iarbă și să-l fugărească pe Henry, care fugea cu mingea de la un capăt al peluzei la altul, evitând să fie prins.

Apoi se oprea și începea să țopăie ținând mingea în sus și strigând: „Am câștigat! Am câștigat!"

Și o luau de la capăt. Cățelușul era și el acolo, urmărindu-l pe Henry, alergând încoace și încolo, câteodată punându-le piedică bărbaților... care râdeau. Olivia nu își putea aminti un alt moment când mai fusese atâta bucurie în grădina lor.

– Crezi că așa au învățat să nu fie prinși când furau ceva? întrebă Olivia, imaginându-și că mingea simboliza o pâine sau un pepene.

– Posibil. Contesa râse ușor, apoi tăcu. Probabil.

Nu părea deloc tulburată de idee. Vocea ei avea o notă de nostalgie, de parcă se gândea la viața de mai demult a soțului ei și își dorea să fi fost altfel. Existase o perioadă când mulți dintre aristocrați nu păruseră convinși că el era adevăratul moștenitor, dar se întâmplase ceva care îi făcuse să se răzgândească, cu toate că Olivia nu cunoștea prea bine toate detaliile. „Nu m-am îndoit nici o clipă", îi mărturisise în treacăt Lovingdon Oliviei. „Seamănă prea mult cu tatăl său ca să nu fie."

– Am venit în vizită în urmă cu câteva zile și am aflat că erai bolnavă, spuse Catherine încet. Mă bucur că ți-ai revenit.

– Mulțumesc. Mă simt mult mai bine.

Deși o cunoștea pe Catherine, nu fuseseră prietene apropiate niciodată, iar ea cu siguranță nu avea de gând să mărturisească faptul că se simțise suficient de bine încât să meargă la Marea Expoziție.

– Cred că, pe de-o parte, starea ta poate fi pusă pe seama șocului de a afla că domnul Dodger urmează să fie tutorele fiului tău.

Olivia se întoarse și o privi lung pe Catherine. Nu observă nici urmă de dezaprobare, ci doar nevoia unei reconfirmări. În urmă cu două săptămâni, Oliviei i-ar fi prins bine să o liniștească cineva. Acum, abia dacă mai simțea nevoia de așa ceva. Jack dovedea într-un mod chiar admirabil că era potrivit să fie tutore.

– Dacă poate reprezenta o consolare pentru tine, continuă Catherine, el va fi și tutorele copiilor noștri.

Olivia primi vestea cu uimire.

– Nu fratele tău? Nu ducele de Greystone?

Catherine clătină din cap.

– Sterling a fost plecat o vreme. Iar de când s-a întors, pare foarte diferit. Nu pot să-mi explic de ce. Iar Claybourne nu-l cunoaște deloc, așa că nu-i surâde ideea ca Sterling să devină tutore. În Jack Dodger are încredere. Domnul Dodger i-a salvat viața în mai multe ocazii.

Olivia își sorbi ceaiul, întrebându-se cum se întâmplaseră toate acele lucruri. Oare se petrecuseră în închisoare? De ce nu-i

spusese el nimic despre asta? Dar nu avea să-i ceară lămuriri lui Catherine. Era ciudat cum Olivia se simțea dintr-odată stânjenită amintindu-și toate ceaiurile de după-amiază și speculațiile pe care doamnele le făcuseră cu privire la el, fiecare dornică să împărtășească cele mai recente bârfe de prost gust care-i ajunseseră la ureche. Ele îl trataseră ca pe o curiozitate, nu ca pe un bărbat. Privind în urmă, își dădea seama că fusese o dovadă de impolitețe.

Acum, Olivia nu dorea să bârfească. Își dorea să afle de la el însuși adevărul despre viața lui. În ultima vreme ajunseseră să aibă o relație de camaraderie. Luau micul dejun în fiecare dimineață cu Henry, iar seara cinau împreună. El îi punea întrebări despre ea: ce îi plăcea să citească, preferințele ei în materie de teatru, cum își petrecuse ziua. Și în același timp oferea foarte puține informații despre el însuși. Într-o noapte îi trecuse prin minte că el se străduia să-și creeze un portret mental al ei, astfel încât să poată hotărî mai bine cu cine ar putea-o căsători.

– Ce părere ai despre domnul Dodger? întrebă Olivia.

Catherine își îndreptă din nou privirea spre bărbații și băiatul care alergau pe iarbă.

– Să fiu sinceră, când l-am cunoscut, nu mi-a plăcut. Era obraznic, în plus are o opinie extrem de proastă despre nobilime. Dar am încredere în Claybourne și în judecata lui. Desigur, trebuie, de asemenea, să ținem cont și de faptul că eu nu cred că există posibilitatea să-i crească vreodată altcineva copiii în afară de el, așa că într-adevăr nu mă îngrijorez în legătură cu acest lucru. Se pare că, atunci când o persoană duce o viață grea în tinerețe, ulterior existența lui se dovedește plină doar de lucruri plăcute.

Catherine strălucea asemenea unei femei care era foarte îndrăgostită de soțul ei. Olivia simți o scânteie de invidie. Nu își putea imagina nimic mai grozav decât să fii căsătorită cu un bărbat pe care îl iubești – poate doar de a fi căsătorită cu un bărbat care te iubește la rândul său.

Îl privi pe Jack sărind prin iarbă. Era într-o formă fizică foarte bună, lucru deloc surprinzător. Îl privea aproape cu fascinație, sperând ca femeia care îi ținea companie să nu bage de seamă acest lucru.

Jack îl prinse pe Henry și, cu un hohot de bucurie, îl ridică deasupra capului. Băiețelul chicoti de încântare, iar Olivia zâmbi. Ea crescuse și se căsătorise într-o casă foarte austeră. Niciodată nu pusese sub semnul întrebării liniștea, reținerea, comportamentul absolut întotdeauna cuviincios. Abia acum începea să descopere că râsul era la fel de îmbătător precum coniacul.

În același timp, își dădea seama că avea ocazia să afle mai multe despre Jack fără să-l asalteze cu întrebări la care el evitase cu abilitate să dea vreun răspuns.

– Știu că e un gest cu totul nepotrivit, deoarece eu sunt în doliu și nu ar trebui să fac invitații – se uită pe furiș, jenată, spre Catherine –, dar ați dori, tu și Claybourne, să luați masa cu noi în seara asta?

– Pentru că și eu sunt în doliu, ar fi cu totul nepotrivit pentru mine să accept.

– Desigur. Sunt atât de...

Cu o sclipire în ochii ei albaștri, Catherine se întinse și o luă de mână.

– Aș fi absolut încântată! Să fiu sinceră, mi se pare că toate regulile noastre referitoare la doliu sunt niște prostii.

Olivia pufni dintr-odată într-un hohot scurt. Se părea că și Claybourne avusese o influență la fel de nefastă asupra lui Catherine, precum Jack asupra Oliviei.

– Am o idee și mai necuviincioasă. Pentru că suntem cu toții prieteni, iar cina va fi restrânsă și privată, ce-ar fi să renunțăm la ținuta de doliu? propuse Catherine.

– Ești sigură?

– Cine va ști în afară de noi? Și, ca să fiu sinceră, sunt îngrozitor de plictisită de negru.

Olivia zâmbi.

– Bine, atunci.

Jack fu foarte uimit să afle că Olivia îi invitase pe Luke și pe Catherine să ia cina împreună cu ei.

– Nu e ca și cum aș fi trimis o invitație poleită cu aur, spuse ea bosumflată, când el o privi întrebător.

Se părea că mica ducesă nu era împotriva renunțării la eticheta adecvată, atâta vreme cât era ideea ei. Acum că se însănătoșise,

el avea să-şi dea silinţa să o convingă că era iniţiativa ei să vină la el în pat. Aştepta cu nerăbdare provocarea, deşi răbdarea lui fusese pusă la grea încercare cât timp aşteptase ca ea să-şi recapete puterile. Ar trebui să fie luat în calcul pentru sanctificare, având în vedere de câtă stăpânire de sine dăduse dovadă.

– Ce bei? îl întrebă Jack pe Luke.

El şi Catherine abia ajunseseră, după ce merseseră acasă să se pregătească pentru seară.

Jack se simţea destul de prost îmbrăcat în comparaţie cu ţinuta festivă a lui Luke. El nu investise niciodată în haine de seară, oficiale, pentru că nu era invitat la baluri sau dineuri, ceea ce îi convenea de minune. Era considerat o curiozitate, dar una pe care preferau să o ţină la distanţă.

Catherine purta o rochie verde, de culoarea smaraldului. Olivia probabil avea să facă un atac de panică când avea să intre şi să o vadă fără hainele de doliu. Zâmbi la gândul că, în cele din urmă, nu era singura ţintă a mustrărilor usturătoare ale lui Livy.

– Orice bei şi tu, spuse Luke. Ştiu că nu deţii decât băuturi din cele mai rafinate.

Jack se uită la Catherine.

– Contesă?

– Nu doresc nimic, mulţumesc.

Luke îi luă mâna şi o duse la buze, sărutându-i uşor degetele. Bărbatul părea atât de ridicol de amorezat. Jack n-ar fi lăsat niciodată o femeie să-l domine aşa.

– Are un stomac mai sensibil în ultima vreme, spuse Luke.

Jack turnă vin de Porto în două cupe.

– Poate îl rogi pe Graves să o consulte, să te asiguri că nu se îmbolnăveşte de ce a avut Olivia. A fost o treabă foarte neplăcută.

– Nu i-ai spus? întrebă Catherine.

– Ştiam că nu vrei ca lumea să afle... cel puţin, nu încă.

– Ce? Despre ce e vorba? întrebă Jack.

– E însărcinată, spuse Luke, iar Jack fu surprins că prietenului său nu-i săriră nasturii de la vestă.

– Cum de ştii deja? Abia v-aţi căsătorit... ah!

Aceasta era explicaţia pentru căsătoria în pripă care avusese loc înainte ca ea să iasă din perioada de doliu. Ridică paharul.

– Felicitări amândurora!

– Ce sărbătorim?

Jack se întoarse spre Olivia și încremeni. Zâmbind timid, ea alunecă în încăpere purtând o rochie violet, și, așa cum bănuise el, era fermecătoare. Gâtul, umerii și o parte mică din pieptul ei erau descoperite. Părul îi era prins elegant, cu bucle atârnând pe o parte. Ca și cum s-ar fi simțit dintr-odată stânjenită, ea evită să îi întâlnească privirea.

– Nu fi atât de șocat! Eu și Catherine ne-am gândit că, pentru o seară petrecută între prieteni, nu poate fi așa grav să lăsăm deoparte hainele de doliu.

– Nu... Jack își drese glasul, astfel încât să nu se dea de gol că rămăsese fără suflare. Nu e nimic rău în asta. Arăți minunat!

Cuvintele lui păreau extrem de nepotrivite, căci nu avea farmecul nobiliar al lui Luke. Femeile cu care se însoțea de obicei Jack nu aveau nevoie de cuvinte extravagante, dar, Dumnezeule, Olivia le merita. Fiecare cuvânt pe care îl putea scoate la suprafață creierul lui nepriceput.

Ea roși cuviincios.

– Mulțumesc. Mi-am adus aminte că m-ai întrebat despre violet. Să revenim la sărbătorire.

– Da. Jack îi întinse Oliviei cupa lui și își luă alta pentru sine. Își înclină capul spre Luke.

– Tu faci onorurile.

Luke zâmbi cu satisfacție.

– Catherine e însărcinată cu fiica mea.

– Moștenitoarea ta, îl corectă Catherine.

– Oricum ar fi, sunt extrem de încântat.

– O, ce minunat, spuse Olivia, și Jack văzu bucuria autentică din ochii ei.

Oare și ea simțise aceeași bucurie când descoperise că era însărcinată? Dacă el o căsătorea cu altcineva, avea să fie în extaz aflând că era însărcinată cu copilul noului ei soț? De ce simțea dintr-odată nevoia să spargă ceva?

– Sunt uimită că știi deja, continuă Olivia.

– Doctorul Graves ne-a confirmat, spuse Catherine, iar acum ea se îmbujoră toată.

– E și medicul tău? întrebă Olivia. E minunat! El m a îngrijit când am fost bolnavă.

– Sunt surprinsă că a avut timp, acum că este la dispoziția reginei, spuse Luke.

Olivia făcu ochii mari.

– El e medicul reginei?

– Unul dintre ei. Jack își mai turnă vin. Din câte spune Graves, e cam ipohondră.

– Nu ai voie să vorbești despre ea așa, se auzi vocea Oliviei, dojenitoare.

Ea avea să-i corecteze întotdeauna manierele. Dintr-un anumit motiv, asta chiar îl deranjă. Nu îl putea accepta cu tot cu imperfecțiunile sale?

– Nu vă faceți griji! La următoarea întâlnire cu regina, nu voi pomeni despre asta.

Jack vorbise pe un ton care sunase posac chiar și în propriile urechi, dar era extrem de conștient de faptul că cei trei ar fi fost bine-veniți la palatul Buckingham, spre deosebire de el. Se lăsă o tăcere ciudată. De dragul Oliviei, nu voia să strice această cină, dar își dorea și ca Luke și Catherine să plece, astfel încât să o aibă pe Olivia pentru el însuși.

– Deci, Luke, ce părere ai despre Henry? E un mare șmecher, nu-i așa? întrebă Jack pentru a detensiona atmosfera.

– Într-adevăr. Am fost foarte impresionat. Nu credeam că voi vedea vreodată pe cineva la fel de talentat ca tine.

– Intenționez să-l învăț să aibă degete agile.

– Nu va deveni un hoț de buzunare, spuse Olivia cu severitate.

– Nu aș visa la așa ceva. Dar degetele agile pot aduce multe foloase.

Înainte de a mai adăuga altcineva ceva, intră Brittles și anunță:

– Cina e servită.

Când Jack îi oferi brațul Oliviei, se aplecă aproape de ea și îi șopti:

– Cu puțin noroc, îți pot arăta la ce sunt bune degetele agile înainte ca noaptea să se încheie.

Ea simți că i se taie răsuflarea, iar Jack chicoti.

– Nu fi atât de șocată, Livy! Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i plătești diavolului ce-i datorezi, și eu vreau să-mi primesc datoria cât mai repede.

Se părea că amânarea ajunsese la final. Olivia fu surprinsă să descopere că nu era nici pe departe atât de dezamăgită pe cât, probabil, ar fi trebuit să fie.

Sclipirea apreciativă pe care o văzuse în privirea lui Jack când intrase în bibliotecă o flatase nespus de mult. El lăsase impresia că își dorise cu disperare să traverseze încăperea, să o ia în brațe și să o sărute într-un mod care să o ademenească la el în dormitor.

Chiar și acum, abia dacă-și dezlipea privirea de ea. Era o gazdă execrabilă, ignorându-și oaspeții, fără să se deranjeze să poarte vreun fel de conversație. Era tulburător să aibă parte de atenția lui deplină, deși își făcea griji că ar putea să nu fie în stare să îl țină departe de ea după ce plecau oaspeții. Mai înspăimântătoare era conștientizarea faptului că nu era sigură că voia să-l țină departe.

Deși nimeni nu părea stânjenit de absența conversației – de fapt, Claybourne și Catherine păreau chiar amuzați de acest fapt –, Olivia era pe deplin conștientă de faptul că o gazdă bună trebuia să întrețină atmosfera.

– M-am întâlnit de curând cu Frannie. E drăgălașă.

Jack îi aruncă un zâmbet malițios, iar ea își dori să nu fi început discuția despre acest subiect.

– Și mie îmi place de ea, spuse Catherine, ca și cum ar fi fost conștientă de tensiunea bruscă. A construit un orfelinat și speră să îl deschidă în curând.

– Așteaptă doar mobila, adăugă Claybourne. Bănuiesc că îți vei pierde toți băieții atunci, Jack.

Olivia se simți dintr-odată străbătută de un val de teamă și de șoc. Oare Frannie fusese iubita lui cândva? Avea copii din flori? Înghiți în sec încercând să scape de nodul care i se formase în gât.

– Despre ce băieți e vorba?

Jack se încruntă la Claybourne de parcă i-ar fi dezvăluit un secret întunecat.

– Niște băieți.

– Fiii tăi?

Chiar întrebase ea asta? Nu părea a fi vocea ei. El îi răspunse cu un zâmbet crispat.

– Nu, fac mari eforturi ca să nu mai populez Londra. Sunt copii de pe stradă, orfani.

– Ții orfani la clubul tău?

Nu știa dacă să-l aprecieze pentru mărinimia lui sau să fie îngrozită că adusese copii într-un asemenea mediu.

– Nu îi țin ca pe niște bunuri. Ei își câștigă locul lor acolo. După cum sigur îți amintești, cred cu tărie că o persoană trebuie să-și câștige acoperișul de deasupra capului sau mâncarea din stomac. Așa că eu îi primesc și le dau un loc de muncă. Astfel evită să fie recrutați de răufăcători și să sfârșească în închisoare. Nu e mare lucru, de fapt. Am treburi care trebuie făcute, și ei sunt capabili să le facă.

Vorbise de parcă se simțea împovărat de nevoia de a explica, dar ea era recunoscătoare că o făcuse, pentru că explicația o ajuta să-l vadă din nou în altă lumină. El era ca un caleidoscop. Iar acțiunile sale nu erau neînsemnate. Dovedeau mult mai multă grijă față de copiii orfani decât avea ea. Se simți foarte umilită. De asemenea, se gândi că grija lui pentru băieți oferea o explicație pentru relația lui cu Henry, pregătindu-l poate pentru rolul său de tutore.

– De acolo ai hainele? întrebă ea.

El ridică paharul să închine.

– Da, de acolo.

Olivia își dădu seama că îi lăsase pe oaspeții ei în afara conversației. Ce gazdă îngrozitoare devenise!

– Jack a adus niște haine în care să se joace Henry.

– Și la fel și tu, spuse el, părând foarte mulțumit de el însuși. Se uită la oaspeții lui. Am fost la Marea Expoziție cu Livy și cu Henry îmbrăcați ca niște băieți.

– Serios? Catherine nu păru deloc îngrozită. Și cum a fost să porți pantaloni în public?

– M-am simțit destul de... eliberată, de fapt.

– Îndrăznesc să spun că sunt de părere că purtăm mult prea multe straturi de haine.

– Sunt de acord, replicară amândoi bărbaţii deodată.

Olivia şi Catherine chicotiră ca nişte fetişcane.

– Ştii... spuse Claybourne, ridicând paharul de vin şi studiindu-i conţinutul roşu întunecat, e posibil ca Lovingdon să te fi ales pe tine drept tutore datorită protecţiei pe care le-o oferi băieţilor care lucrează pentru tine.

Olivia fu surprinsă de cuvintele lui, pentru că acelaşi gând îi trecuse şi ei prin minte.

– M-am gândit la asta, dar pare un motiv neîntemeiat. Şi nu sunt sigur că mai contează cu adevărat.

Dar Olivia nu se putu abţine să nu se întrebe dacă într-adevăr nu conta. Era un subiect de reflecţie pentru mai târziu. Pentru moment, era profund conştientă că îi atrăsese pe deplin atenţia lui Jack. El îşi ridică paharul de vin într-un salut tăcut şi o promisiune care îi făcu inima să bată nebuneşte.

Oricât de mult crezuse că îşi dorea companie, oricât de mult credea că ar aprecia distragerea atenţiei de la doliul ei, se simţi dintr-odată mai mult decât nerăbdătoare ca oaspeţii ei să plece. Îşi dorea puţin timp singură cu Jack, înainte ca el să plece la club – căci avea să facă asta, în mod inevitabil. El mergea întotdeauna la club.

Olivia se simţea total incapabilă să întreţină atmosfera. În doliu, fusese destul de izolată şi nu mai ştia nici măcar bârfele cele mai inocente. Dar se bucura de tovărăşia altora şi era plăcut să se viziteze cu alţii, pentru a alunga monotonia.

Când Claybourne şi Catherine plecară într-un final, se simţea mai obosită decât se aşteptase. Jack stătea cu ea pe treptele din faţă, privind cum trăsura oaspeţilor se îndepărta.

– Nu-mi vine să cred că l-am avut pe Contele Diavol la cină, spuse Olivia, în timp ce Jack închise uşa.

El nu fusese niciodată bine-venit nici în casa tatălui ei, nici aceea a fratelui ei.

– Următorul lucru pe care-l vei face va fi să inviţi la cină tot neamul lui Feagan.

Ea se îndoia de lucrul acesta, dar nu avea de gând să fie nepoliticoasă şi să recunoască. La urma urmei, erau prietenii lui Jack.

– Nici unul dintre voi nu lasă cu adevărat impresia că a crescut pe străzi.

– Bunicul lui Claybourne a angajat tutori pentru noi. El a fost hotărât să facă totul pentru ca originile noastre să nu fie vizibile în felul nostru de a fi. Nu se cuvenea să-i facem de râs nepotul.

– Tu ai avut o educație destul de aparte.

Ajunseră la scări. Ea se uită în sus, ezitând să se retragă.

– Vino să bei puțin coniac, spuse Jack liniștit. Te va ajuta să dormi.

– Ultima dată când am băut coniac, m-am trezit bolnavă.

– Atunci, îți torn niște whisky.

Respirația ei devenea tot mai accelerată, căci bănuia că ar putea primi un alt sărut. Și-l dorea... și-l dorea cu disperare. Astfel că nu putu face altceva decât să încuviințeze din cap.

Merseră spre bibliotecă fără să se atingă. De îndată ce valetul închise ușa în urma lor, Jack o luă în brațe, strângând-o aproape, în timp ce buzele lui se năpustiră asupra gurii ei. Oliviei îi veni să râdă de bucurie văzându-l atât de dornic. Nu se simțise niciodată dorită, iar acum el părea înfometat, înfometat de ea și numai de ea. Gura lui lăsă o dâră de sărutări de-a lungul gâtului ei.

– Credeam că o s-o iau razna stând la masa aceea și făcând conversație plăcută – și extrem de plictisitoare –, când nu mă puteam gândi decât la cât de mult îmi doream să te gust pe tine, și nu acea mâncare de pui.

Poate nu era cel mai poetic dintre complimente, dar ea scoase un geamăt și îi înlesni accesul la gâtul ei.

– Vino în patul meu, Livy.

– Nu.

– Te voi săruta din cap până în picioare, te voi săruta în locuri în care mă îndoiesc că te-a sărutat Lovingdon vreodată.

O cuprinse căldura, înmuindu-i oasele într-atât, încât fu surprinsă că mai era capabilă să stea în picioare. „Da. Da. Da."

– Nu.

Rosti cu greu cuvântul, din adâncul sufletului, un suflet care refuza să fie compromis. Împingându-se departe de el, Olivia clătină din cap, hotărând că era nevoie de mai mult decât cuvântul acesta ca să-i convingă pe amândoi.

– Nu. Nu pot, Jack. Nu pot.

El îi cercetă trupul cu privirea.

– Iar eu nu pot să te sărut fără să-mi doresc mai mult.

– Îmi pare rău.

Întinzând mâna, îi atinse obrazul.

– Nu-ți cere scuze, Livy! Dacă aș fi un gentleman adevărat... Regretul i se citi în privire. Dar eu nu sunt. Cel puțin vei face o plimbare prin grădină cu mine?

– Ar fi minunat!

Și poate, doar poate, avea să-și adune curajul de a-i interzice, din nou, să-i dea numai un sărut.

Olivia stătea nemișcată și tăcută pe terasă, în timp ce Jack îi cerea unui valet să meargă prin grădină și să aprindă felinarele care luminau poteca. O parte din ea regreta că îl refuzase în bibliotecă. Era extrem de tentată să cedeze dorințelor ei, dar o viață de educație înaltă nu putea fi ignorată atât de ușor. Ea trebuia să dea un exemplu pentru Henry – și, poate, într-un fel, voia să fie un exemplu și pentru Jack. El părea să creadă că o persoană era îndreptățită să aibă tot ce își dorea. Dar ea știa că, dacă ceda, avea să piardă respectul lui. Bănuia că Jack nu făcea decât să se joace cu ea, căutând să o adauge la lunga lui listă de cuceriri.

Abia după ce valetul termină și se retrase în casă, Jack își întinse brațul spre ea. Era o noapte minunată, iar ceața nu se lăsase deocamdată. Ea nu era deranjată de răcoarea aerului, pentru că, de fiecare dată când Jack se apropia de ea, se simțea cuprinsă de fierbințeală, ca și cum pasiunea abia aștepta să-și dezlănțuie vâlvătaia.

– În ultimul timp, mi-ai pus o mulțime de întrebări cu privire la genul de bărbat pe care mi l-aș dori ca soț, îndrăzni ea să înceapă discuția.

– Te-ai hotărât în cele din urmă ce vrei? Sau, chiar mai bine, pe care lord îl preferi?

Ea își înăbuși dezamăgirea că el dorea în continuare să scape de ea. Chiar dacă pretinsese că o voia în patul lui, cuvintele lui îi confirmară faptul că nu era interesat de nimic altceva decât de o distracție pasageră.

– Nu, dar eram curioasă ce fel de soție îți dorești tu.

– Nu am de gând să mă căsătoresc vreodată.

– Niciodată?

– De ce eşti atât de uimită? Cu siguranţă tu, dintre toţi oamenii, ştii ce dificultăţi aş avea-o în găsirea unei femei care să mă ia de soţ.

– Dacă ar fi să te schimbi...

Râsul lui gutural, misterios, îi întrerupse cuvintele, trecu dincolo de ea şi păru să se amestece cu umbrele care pluteau la marginile potecii.

– Nu am nici un interes să mă schimb.

– Nici măcar nu pot concepe de ce ai alege de bunăvoie o viaţă singuratică, plină de decadenţă, în locul uneia care ţi-ar oferi căsătorie şi o familie.

– Atunci, permite-mi să-ţi demonstrez.

Îşi petrecu braţul în jurul ei, trăgând-o în sus, la pieptul lui, chiar în timp ce o scotea de pe cărare. Buzele lui puseră cu nesaţ stăpânire pe gura ei. Dacă era posibil în vreun fel, sărutul acesta păru mai intim, mai solicitant, mai convingător decât cel de dinainte. Deveni atât de intens, implicând fiecare latură a fiinţei ei, până când ea nu mai fu conştientă de nimic altceva în afară de ei doi. Una din mâinile lui mari i se strecurase la ceafă, iar degetele lui începuseră să cânte o melodie seducătoare de-a lungul spatelui ei. Genunchii i se înmuiară imediat, iar ea se prinse cu mâinile de umerii lui, lipindu-se din reflex de el, căutând sprijin. Cu un geamăt, fără ca gura lui să se desprindă vreo clipă de a ei, el o îndemnă să meargă mai departe în umbre, până când simţi că se sprijină de zidul rece de cărămidă. Dar fierbinţeala ce se dezlănţuia în corpul ei nu se domoli.

Nebună de dorinţă, îi cuprinse faţa cu mâinile. Nu era suficient. Voia să-i simtă şi mai mult pielea cu vârfurile degetelor, dar nu-şi putea face curaj să ceară mai mult... sau să ia singură ceea ce îşi dorea atât de mult. Cu siguranţă el simţea dorinţa înfiorându-se în ea, la fel cum ea simţi dorinţa în muşchii lui încordaţi, când îşi prinse genunchiul între coapsele ei.

Presiunea era nemaipomenită, întreţinând flăcările pasiunii. Ea nu experimentase niciodată, absolut niciodată, o astfel de dorinţă intensă, nu simţise niciodată asemenea furnicături de-a lungul pielii, implorând mai mult, ceva nedefinit, ceva ce ea nu înţelegea întocmai. Ştia însă că el avea priceperea şi ştia să ducă plăcerea spre apogeu şi spre împlinire.

Olivia scoase un geamăt în timp ce gura lui se desprinse de a ei, lăsându-i o dâră înfierbântată sub bărbie. Își dădu capul pe spate în extaz, lăsându-l să o guste.

– Vino în patul meu, spuse el, răguşit.

– Nu pot.

Cuvintele ei exprimau o dezamăgire profundă. Se aşteptase ca el să se oprească în momentul acela, să o elibereze de chin, dar, în schimb, el își mută gura mai jos, buzele și limba alunecându-i de-a lungul claviculei și stăruind în golul de la baza gâtului. Cum putea o atingere atât de mică să creeze o slăbiciune atât de intensă în membrele ei, în timp ce îi oferea o plăcere atât de puternică?

Când Jack îi desfăcu corsajul, geamătul lui slab de triumf o umplu de o satisfacție dezlănțuită, atât de intensă, încât ea nu se putu aduna să-l pedepsească pentru libertățile pe care și le lua. Apoi gura lui îi apucă un sân și, deodată, apăsarea genunchiului său nu mai era suficientă. Olivia își auzi suspinul, abia conștientă că degetele ei alunecau sub jacheta lui pentru a se încleșta în umerii lui, iar șoldurile ei se lipeau ritmic de el.

– Șșșt, șșșt! Încetișor, draga mea! Toate la timpul potrivit, murmură el.

Potrivit? Nu era nimic potrivit în asta. Era decadent și imoral, dar Olivia nu se simțise niciodată mai femeie în întreaga ei viață. Își pierduse orice urmă de control. Judecata sănătoasă era un concept îndepărtat.

Fu vag conștientă de foșnetul fustelor ei cu o clipă înainte de a simți degetele lui calde alunecându-i de-a lungul coapselor. Gemând, ea îi cuprinse maxilarul în palmă, conducându-i gura înapoi spre a ei, și își împinse limba între buzele lui, înăbușindu-i râsul malițios. Oare se simțea triumfător? Sau era pur și simplu încântat peste măsură că ea preluase inițiativa, că trezise la viață o dorință asupra căreia nu mai avea nici un control?

Degetele lui agile își croiră drum în sus, până când se pierdură în cârlionții dintre coapsele ei, stârnind-o cu pricepere să răspundă provocărilor lui. Jack era un hoț abil, lăsând-o fără puterea de a rezista. Corpul ei se încordă, vibrând. Simțea că o așteaptă o plăcere cum nu mai încercase vreodată, provocând-o cu șoapte despre ceva mai mult.

– Vino în patul meu, mărăi el.

– Nu.

Ea aproape plânse, dorind cu toată ființa ceea ce știa că el îi putea oferi, și își blestemă hotărârea nestrămutată. Își dădu seama de foșnetul ce i mângâia șoldul, chiar în timp ce degetele lui își continuau dansul incitant peste carnea ei sensibilă. Cu mâna liberă, Jack își împreună degetele cu ale ei, cele pe care le încleștase în umărul lui, și i le aduse jos, jos, înfășurându-le în jurul mădularului lui umflat de cărnea fierbinte. Îi orientă mâna ca să-l mângâie în timp ce și el o mângâia, plăcerea ei intensificându-se dincolo de orice putere de control.

Apoi, el își strecură un deget în interiorul ei, și încă unul, apăsând în același timp cu degetul mare pe carnea ei sensibilă, dezmierdând o, creând senzații incredibil de plăcute...

În timp ce fu cuprinsă de spasmele eliberării, Jack își întoarse fața în umărul ei și își lipi gura de gâtul ei. Corpul lui începu să se cutremure, geamătul lui aspru răsunând în jur, iar sămânța lui fierbinte împroșcându i mâna. Respirând greu, se prăbuși lângă ea.

Olivia deveni treptat conștientă de împrejurimi. Dându-și seama ce se petrecuse acolo, în grădină, simți cum o invadează rușinea. Din pricina lipsei de control de care dăduse dovadă. Și furia față de el pentru că îi făcuse așa ceva. Furia față de ea însăși că îl lăsase, îl încurajase, că se lipise de el în loc să se îndepărteze.

– O, Doamne!

În cele din urmă, după mult timp, găsi puterea să-l împingă la o parte. El se clătină.

– Livy...

– Nu, nu, strigă ea, după care o porni în fugă spre casă, trăgându-și în sus corsajul, ignorând rămășițele eliberării încântătoare și ștergându-și lacrimile care amenințau să o orbească.

Durerea aproape că o copleși. Cât timp fusese căsătorită, nu experimentase niciodată ceva care să se asemene măcar de departe cu intensitatea pasiunii pe care tocmai o simțise. Jack Dodger își câștigase pe drept reputația. El era într-adevăr diavolul. În seara asta o dusese în paradis. Iar acum, ea avea să se stingă în iad.

Capitolul 17

Stând pe banca din grădină, Jack era conștient că ar fi trebuit să meargă după ea. Faptul că Olivia își revenise suficient cât să poată fugi, în timp ce el abia se împleticea pe picioare, făcuse imposibil s-o urmărească imediat. Se gândise să se ducă la ea când avea mai mult control asupra lui însuși, dar la ce bun? Îi auzise suspinele. Oare se aștepta ca el să-și ceară scuze? Nu avea nici un regret. De fapt, dacă ar fi fost cinstit, nu era întocmai adevărat. Îl deranja faptul că ea era supărată. Iar în ceea ce-l privea, el era al naibii de înspăimântat.

Nu avusese niciodată o asemenea reacție cu o femeie. Nu își dorise niciodată să creeze cuiva plăcere care să o depășească pe cea proprie. Iar acum se simțea atât de al naibii de vulnerabil! Voia să se strecoare în patul ei, să se înfășoare în jurul ei, iar ea să-l țină în brațe.

Care naiba era problema cu el? Interesul lui era amorul. Era vorba doar despre satisfacerea impulsurilor fizice și apoi de trecerea la următoarea sursă de plăcere. Dar ea nu era doar atât și, Dumnezeu să-l ajute, ceea ce se petrecuse între ei nu fusese doar plăcere fizică.

Ar fi trebuit să meargă la clubul lui, să se întoarcă dimineața și să se poarte ca și cum seara aceasta nu se întâmplase vreodată. Sau ar fi putut să se îmbete, să se ducă la culcare, să se trezească dimineața cu o durere de cap amețitoare și să pretindă că seara aceasta nu avusese loc niciodată. Dar se întâmplase, și era imposibil ca el să o uite vreodată.

Cu capul îngropat sub pernă, Olivia se trezi amețită, cu ochii încețoșați și nasul înfundat. Dacă n-ar fi știut ce se întâmplase, ar fi crezut că se îmbolnăvea din nou. Dar ea știa bine. La fel cum știuse când fusese mică și murise câinele ei. Plânsese până când adormise. Cum de îl lăsase pe Jack să își permită toate acele libertăți cu ea? Dar era chinuită de o întrebare și mai importantă: cum de își dorise ca el să se comporte așa? Și își dorise cu toată ardoarea. El pur și simplu îi furase voința. Iar acum trebuia să coboare

la micul dejun și să dea ochii cu el. Cum putea să-i întâlnească privirea fără să și aducă aminte de fiecare lucru nemaipomenit pe care i-l făcuse corpului ei?

Răsucindu-se, scoase un țipăt când îl văzu pe Jack stând lângă pat. Se ridică în capul oaselor, lipindu-se cu spatele de grămada de perne.

– Ai promis că nu vei veni niciodată în patul meu.

– Mi-am ținut promisiunea. Sunt la cel puțin cinci centimetri depărtare.

Vocea lui nu avea deloc tonul obișnuit, de tachinare. Jack era complet îmbrăcat, dar, cu toate acestea, o făcu să se simtă neliniștită. Poate că era din cauza felului în care o privea insistent în ochi, ca și cum nu avea nimic de care să-i fie rușine, sau a faptului că era familiarizat nu numai cu trupul ei, ci și cu reacția acestuia la atingerea lui. Olivia își coborî privirea și începu să tragă de un fir de ață din plapumă.

– De ce ești aici?

– Uită-te la mine, Livy!

Era nespus de greu, dar ea refuză să se lase intimidată. Sfidător, se uită încruntată la el, surprinsă să descopere că ochii lui nu aveau nici o urmă de triumf. Se așteptase ca el să-i vorbească autoritar despre comportamentul ei rușinos. În schimb, Jack Dodger cel arogant, sigur de sine, încrezător părea – îndrăznea ea să creadă – plin de remușcări.

– Nu mi se întâmplă să-mi pierd controlul atunci când sunt cu o femeie. Olivia își coborî privirea spre gura aceea minunată pe care el i-o apăsase pe gât, respirația lui fierbinte încălzindu-i pielea în timp ce el... Te vreau, Livy! Te vreau așa cum nu am mai dorit vreo femeie, și nu este un lucru ușor pentru mine să recunosc. Sunt sigur că nu ești obișnuită cu un comportament ca al meu.

Olivia se gândi că afirmația aceea putea fi subestimarea secolului.

– Dar nu-mi voi cere scuze pentru asta, continuă el. Pot însă să-ți promit că nu se va mai întâmpla din nou.

Cu aceasta, Jack se răsuci pe călcâie și ieși din cameră. Olivia nu era prea sigură că și-ar fi dorit ca el să-și țină acea promisiune.

Se evitară cu atenție în următoarele două zile. Sau poate doar Olivia era cea care găsea scuze pentru a fi în alte părți ale reședinței ori de câte ori credea că Jack stătea la pândă. Micul dejun nu era nemaipomenit de dificil pentru că Henry era mereu acolo, pe post de amortizor. Olivia stătea în capul mesei și îl urmărea pe furiș pe Jack, în timp ce el răspundea cu răbdare miilor de întrebări pe care părea să le aibă Henry, toate începând cu „De ce?"

Cina era puțin mai dificilă. Cu o noapte înainte, discutaseră chiar și despre vreme, ceea ce aproape o făcuse pe Olivia să plângă. Deveniseră niște străini atât de politicoși. Nu o mai tachina, nici nu o mai provoca, nici nu mai flirta cu ea. Iar ei îi era îngrozitor de dor de el.

Stând la fereastra unuia dintre dormitoarele de la etaj, Olivia îl privea pe Jack alergând pe iarbă, încercând să-l prindă pe Henry în jocul lor obișnuit de după-amiaza. Henry striga de bucurie, ca de obicei, iar Jack râdea. Era uimitor cât de bine se înțelegeau. Era aproape ca și cum ar fi urmărit doi băieți la joacă...

Dar Jack nu era un băiat. Dacă Olivia bănuia că viața era mai lipsită de griji pentru el acum decât fusese atunci când crescuse pe străzi, era convinsă și de faptul că Jack avea cu mult mai multe responsabilități. Îl cunoștea doar din viața lui de la reședință. Dar el mai avea o altă viață care era foarte diferită. Iar Olivia își dorea să o cunoască.

Jack ceruse să-i fie pregătită trăsura mai devreme decât de obicei. Abia mai putea suporta să stea în casă. Cinele servite împreună cu Livy deveniseră insuportabil de ciudate. Ea începuse din nou să-l studieze ca și cum ar fi trebuit să fie expus pe undeva. Discutau despre perfecțiunea mâncărurilor care li se serveau – în cazul în care vorbeau cât de cât. De cele mai multe ori, el evita să o privească în ochi, pentru că nu își dorea ca ea să vadă cât de mult tânjea să o aibă. După cină, Olivia se retrăgea în camera ei, iar el mergea în bibliotecă. Tocmai se afla la biroul lui, înecându-și dorința în whisky, când intră Brittles.

– Trăsura este pregătită, domnule.

Jack încuviință din cap și își termină paharul cu whisky. Când trecu pe lângă scări, se gândi să urce, să intre în camera lui Livy și să-și încalce promisiunea de a nu veni în patul ei. Dar, își dăduse cuvântul, și era foarte serios în această privință. Era singura trăsătură onorabilă pe care putea încă să garanteze că o poseda.

Un valet deschise ușa. Jack se îndreptă spre ieșire, hotărât să facă tot ce era necesar pentru a și-o scoate din minte. Să o folosească pe Pru dacă era necesar, chiar dacă opțiunea îi lăsa un gol în suflet. Grăbindu-se în jos pe trepte, ignoră ceața ușoară care se lăsa peste oraș. Se potrivea cu starea lui.

Un valet deschise ușa trăsurii.

– Domnule.

Jack îi mulțumi cu o mișcare din cap, puse piciorul pe treaptă, urcă și simți un parfum familiar...

– Mergi la club?

Auzind acea voce feminină neașteptată, o voce care-l bântuia, sări cât colo și se lovi la cap.

– La naiba! Se întoarse înăuntru și se trânti pe banchetă. Ce dracu' faci aici?

Olivia nu se așteptase să-l ia complet prin surprindere. Era, totuși, învățătură de minte, pentru acea primă noapte, când el o înspăimântase foarte tare.

– Vreau să merg cu tine.

– Nu fi prostuță! Singurele femei cărora li se permite să intre în clubul meu sunt cele dornice să furnizeze servicii bărbaților. Te ocupi cu asta? Dacă așa stau lucrurile, te pot găzdui aici.

Ar fi trebuit să-și dea seama că el nu avea să-i ușureze situația, dar nu intenționa să se lase descurajată.

– Având în vedere că tu ești proprietarul, cu siguranță poți face o excepție.

Jack se așeză înapoi în spatele trăsurii. Olivia îi simți privirea intensă.

– De ce?

– Știu că ești un tutore bun pentru Henry. Știu că ești foarte perspicace când vine vorba de a face bani. Aș vrea să-ți văd afacerea la fața locului.

În umbră, nu observă că mâna lui se mișca, dar, dintr odată, o simți alunecând sub vălul ei și mângâindu i obrazul cu degetul mare.

– De ce, Livy?

– Nu vreau secrete între noi, Jack.

– Și dacă nu-ți place ceea ce vezi?

Sentimentele ei pentru el s-ar putea risipi precum ceața, în dimineața târzie.

– Ai spus că nu ți-e rușine de afacerile tale.

Jack se apropie de ea, atingându-i obrazul cu buzele.

– Ce contează, Livy?

Olivia înghiți în sec.

– Țin la tine mult mai mult decât ar trebui. Petrec nenumărate ore gândindu-mă să vin în patul tău. Și nu pot. Pur și simplu nu pot, nu fără a înțelege mai clar ce fel de bărbat ești. Îi puse mâna pe piept și simți sub degete bătăile puternice ale inimii lui. Afacerea ta îți ocupă o bună parte din viață. Iar mie întotdeauna mi-au parvenit doar bârfele. Vreau să știu adevărul.

– Eu ți-am spus adevărul.

– Vreau să-l văd. Presupun că e un loc întunecat. Sunt îmbrăcată în negru. Pălăria mea are un văl negru. Cred că ar fi nevoie de un ochi foarte pătrunzător ca să-și poată da cineva seama cine sunt și, dacă toți clienții tăi se dedau la băutură la fel de mult cum făcea fratele meu, cred că, oricum, este puțin probabil ca ei să-și aducă aminte că m-au văzut.

Îl auzi gemând.

– Nu te pot lăsa să intri pe ușa din față. Ai fi o curiozitate mult prea mare, iar reputația ta ar fi distrusă dacă te-ar recunoaște cineva.

– Presupun că ai o ușă în spate.

Pentru o clipă, Jack o analiză cu atenție.

– Nu poți povesti despre lucrurile pe care le vezi la Dodger's prietenelor tale când vă adunați să beți ceai. Nu vei putea nici măcar dezvălui numele cuiva pe care îl vei vedea acolo.

– Nu voi spune nimănui.

– Vorbesc extrem de serios, Livy. Clienții mei plătesc excesiv de bine pentru ca secretele lor să fie păstrate, iar încrederea lor este vitală pentru succesul meu.

– Jur că nu voi spune nimănui nici un cuvânt.

– Fără îndoială voi ajunge să regret chestia asta, murmură el, chiar în momentul în care îi făcu semn vizitiului să pornească.

Olivia abia dacă luă în seamă fiorul de aventură care o străbătu dintr-odată. Acționa împotriva propriei educații, făcând ceva absolut și irevocabil greșit, dar, în același timp, avea convingerea că trebuia să cunoască foarte bine un bărbat înainte de a ceda ispitei. Era o justificare ridicolă, dar nu putea nega că Jack trezea sentimente intense înlăuntrul ei, așa cum nu mai avusese niciodată.

Merseră în liniște absolută, deși, chiar și în întuneric, Olivia putea simți privirea lui neclintită, îndreptată asupra ei.

– Am ajuns, spuse el, în cele din urmă, iar Olivia se uită pe geam, aruncând prima privire spre clubul domnilor.

Nu arăta sordid, după cum se așteptase. Era un local bine întreținut. Coloanele albe și lacheii îmbrăcați în livrea care deschideau ușa confereau un aer de lux pe care nu îl anticipase.

– Bărbatul care intră e cumva Greystone?

– Nu.

– Cu siguranță părea...

– Nu ai văzut pe nimeni intrând. Acesta este jocul pe care îl jucăm noi, Livy. Nu vezi nimic. Nu auzi nimic. Și, la naiba, nu vorbești nimic.

– Lorzii trebuie să aibă mare încredere în tine.

– Îmi încredințează multe dintre secretele lor. E posibil ca eu să nu fiu la fel de respectabil precum Beckwith, dar știu cum să țin secretul unei mărturisiri. În plus, îmi plătesc sume exorbitante, iar eu, la rândul meu, îmi plătesc angajații, ca să mă asigur că scheletele lor rămân în dulap.

Trăsura ocoli, ajungând în spatele casei. După ce Jack coborî, întinse mâna spre Olivia.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Absolut.

El chicoti încet.

– Ești ca un copil care primește o bomboană.

Când ea coborî, o trase aproape și o strânse lângă el.

– Stai lângă mine până ajungem înăuntru.

Ea auzea oameni cântând disonant. „Beţivi", se gândi ea. Se auzeau şi zgomotele oamenilor care mergeau grăbiţi pe alee. Ritmul inimii i se înteţi. Deasupra uşii din spate atârna un lampadar. Jack vârî o cheie în încuietoare şi o pofti înăuntru. Primul lucru care o şocă fu faptul că holul mirosea a curat. Uşile de la câteva camere erau încuiate şi o singură uşă era deschisă.

– Acestea sunt birourile. Jack făcu un gest din cap arătând spre uşa deschisă. Frannie lucrează acolo.

– Este acolo acum?

– Probabil.

– Ar trebui să mă opresc şi să o salut.

– Asta nu e o vizită de genul celor pe care le faci tu dimineaţa.

– Ar fi nepoliticos din partea mea să n-o salut.

Jack îşi dădu ochii peste cap.

– Foarte bine.

O conduse spre uşă. Încă o dată, Olivia fu surprinsă. Mobila părea de calitate bună, deşi era puţină. Frannie lua notiţe într-un registru. Îşi ridică privirea, şi ochii săi verzi se făcură mari.

– O, salut. Ce surpriză!

– A vrut să vadă cazinoul, bombăni Jack.

– Şi ai adus-o? Ce evoluţie interesantă a lucrurilor.

Frannie se ridică. Olivia flutură din mână cu timiditate.

– Nu vreau să te deranjez. Am vrut doar să arunc o privire în jur. Recunosc că sunt surprinsă de faptul că totul este atât de curat. Sunteţi foarte stricţi.

– Asta este treaba lui Jack. El nu suportă murdăria. Asta probabil din cauză că era atât de morfolit când era copil.

Olivia se gândi la băile pe care le făcea el, la felul în care insista ca niciodată să nu îmbrace haine care nu erau spălate şi călcate mai întâi.

– Voi face doar un tur rapid cu ea, spuse Jack, luând-o pe Olivia de braţ.

După ce îşi luă la revedere de la Frannie, îl lăsă pe Jack să o conducă la etaj, pe nişte scări despre care el îi dezvălui că erau restricţionate doar pentru accesul angajaţilor.

– Are vreun pretendent?

– Dumnezeule mare, nu. Nu este foarte interesată de bărbaţi.

– Cu siguranţă doreşte să se căsătorească.

– Nu prea cred, și e tot ce voi spune în această privință. Secretele lui Frannie sunt ale ei.

Ajungând în capul scărilor, Jack o conduse pe un coridor îngust. Apoi dădu la o parte niște perdele și păși într-un balcon umbros. Olivia fu absolut uluită de cât de elegant părea totul. Pereții, de un verde închis, aveau margini din lemn elaborat sculptat. Dar activitatea din încăperea de dedesubt o hipnotiza de-a dreptul. Camera era plină de mese de joc, prea multe pentru a le putea număra. Unii bărbați jucau cărți, alții zaruri. Câțiva domni aveau niște doamne care stăteau pe genunchii lor, dar chiar și acestea erau frumos îmbrăcate.

Fumul de trabuc crea un fel de ceață. Vedea toate paharele pline cu diferite nuanțe de chihlimbar, de la nuanțe deschise, la nuanțe întunecate, sau lichid transparent despre care Olivia era sigură că nu era apă. Băieți îmbrăcați în livrea violet și plini de aplomb aduceau tot felul de lucruri pentru domni. Nu era atât de zgomotos pe cât se așteptase ea. În unele părți, era o liniște tulburătoare.

Recunoscu o bună parte dintre domni. Oare de ce nu erau acasă cu soțiile lor?

– M-aș fi așteptat să fie mai multe... fete, spuse ea în cele din urmă.

– Există o altă cameră, unde stau cele mai multe dintre ele. Poți să arunci o privire de acolo.

O duse mult mai în spate, pe hol, și apoi, încă o dată, trecură de o perdea, ajungând într-un balcon izolat. Olivia ezitase, căci nu era sigură că voia să vadă destrăbălarea, dar curiozitatea pusese stăpânire pe ea. Fu ușor decepționată. Părea că majoritatea vorbeau. Văzu câteva săruturi și niște tachinări, dar nu era orgia la care se așteptase.

– Pari dezamăgită, îi spuse el la ureche.

– Nu, eu... da. Credeam că sunt mai obraznice.

Chicoti, fără să-l vadă Olivia.

– Sunt. Dar în acele camere nu te poți uita. Decât dacă ai invitație.

– Invitație?

El ridică din umeri.

– Unor bărbați le place să fie priviți, deci avem o cameră de unde se poate privi.

– De ce le place să fie văzuți?

– Bănuiesc că sunt de părere că au ce să arate.

– O! Ea clătină din cap. Mi am spus că voi veni aici și nu voi judeca, dar nu-mi place că folosești fete, că le faci să...

– Nu le forțez să facă nimic din ceea ce nu vor să facă. Le plătesc să le țină companie domnilor cu puțină conversație, un dans, poate un sărut. Ceea ce fac ele în camerele din spate este problema și câștigul lor.

– Dar tolerezi activitatea aceea.

– Oricum o fac, Livy. Pe o alee sau într-o cameră care nu este nici curată, nici sigură. Aici, cel puțin, nici domnii, nici fetele nu au de ce să se îngrijoreze.

– Dar de ce le primești, până la urmă?

– Pentru că domnii se plictisesc singuri. Iar un domn fericit cheltuiește mai mulți bani în locația mea. Ai văzut suficient?

Își dădu seama că nu va câștiga acum această dispută, dar, poate, în timp... Olivia încuviință din cap.

– Cred că da.

Abia când erau în trăsură, îndreptându-se spre casă, Olivia întrebă:

– Cum de ți-ai permis să-ți deschizi o afacere?

– Când aveam nouăsprezece ani, Beckwith a venit să mă vadă. Am avut un binefăcător anonim care mi-a oferit zece mii de lire. Le-am folosit să cumpăr clădirea.

– Cine a fost binefăcătorul?

– Nu știu. A fost anonim.

– Dar trebuie să ai vreo idee. Ar fi putut fi individul acela, Feagan?

– Nu. Furtul din buzunare nu te îmbogățește.

– Cine altcineva ar fi putut fi?

– Întotdeauna am presupus că a fost bunicul lui Luke. Noi nu ne-am înțeles foarte bine, și m-am gândit că a considerat asta ca pe o modalitate rapidă de a scăpa de mine. O investiție care într-adevăr merita făcută.

– Presupun că ai fost prea încăpățânat pentru el.

– Eu credeam cu adevărat că alegerile mele erau cele mai bune. Jack chicoti, apoi tăcu. Pentru o clipă, în noaptea în care a fost citit testamentul, am avut o idee nebună că ar fi putut fi Lovingdon. Dar l-am întrebat pe Beckwith, iar el a bălmăjit niște aiureli despre faptul că este obligat să păstreze secretul binefăcătorului meu.

– De ce ar fi făcut Lovingdon asta?

– De ce mi-ar lăsa mie proprietățile sale mobile?

– Dacă ar fi fost Lovingdon, cred că ai fi găsit informația în registrele sale contabile.

– Ce registre?

– Totul a fost consemnat. Fiecare vacă achiziționată, fiecare cal prăsit, fiecare servitor angajat, fiecare salariu plătit. Lovingdon era obsedat de acele registre. Uitându-mă înapoi, mă gândesc că avea atâta grijă de ele pentru a determina ce era bun mobil și ce nu. Îți pot arăta dacă vrei.

– Pare puțin probabil să găsesc ceva, dar presupun că nu ar strica să arunc o privire. Începuturile afacerilor sale și registre contabile. Olivia continua o conversație despre lucruri care nu aveau importanță, în vreme ce parfumul ei adia înspre el.

– Ce părere ai despre Dodger's? întrebă Jack.

Tăcerea se întinse între ei în timp ce roțile trăsurii huruiau pe stradă. În cele din urmă, ea spuse:

– Nu a fost atât de decadent pe cât mă așteptam să fie.

El îi cuprinse gâtul cu mâna, îi strecură degetul mare sub văl și îi mângâie maxilarul.

– Pari dezamăgită.

– Cum...? Nu. Apoi ea râse timid. Un pic, presupun. Dacă vrei adevărul, mă așteptam la orgii, comportament indecent și barbarie. Totul a fost debusolant de civilizat.

– Domni care pur și simplu se simt bine.

– E păcat că nu există ceva similar și pentru femei.

– Ce ați face? Ați servi diverse tipuri de ceai și ați discuta despre meritele fiecăreia?

– Am putea să jucăm cărți, spuse ea tăios, iar Jack își dădu seama că o jignise. Am pune să ne servească niște bărbați frumoși, să ne ofere atenția pe care soții noștri nu ne-o oferă.

El se opri.

– Ai aici pe cineva dornic să îți ofere atenția pe care soțul tău nu ți-a oferit-o și, cu toate acestea, te retragi tot timpul.

Cu o mișcare bruscă a mâinii, îi ridică vălul, își coborî gura spre a ei și își blestemă slăbiciunea. Jurase că nu avea să se mulțumească cu un sărut. Dar, dintr-odată, era chinuitor să călătorească atât de mult timp, fără să-i simtă măcar gustul. Îi produse o plăcere nespusă faptul că ea îi întoarse sărutul cu o fervoare egală cu a lui. Știa că și ea îl dorea. De unde găsea cumpătarea de a-l refuza de fiecare dată?

Renunțarea – puțin câte puțin – la ani întregi de comportament cuviincios necesita un bărbat care să aibă mult mai multă răbdare decât Jack. El voia să primească pe loc ceea ce își dorea. Presupunea că Olivia îl considera la fel de frustrant, din cauza anilor în care el își cizelase comportamentul nepotrivit pe care ea voia să-l corecteze. Poate că avea o oarecare influență asupra lui, la urma urmei.

Conștient că în curând avea să intre în casă, iar servitorii vor fi prin preajmă, el nu îi despleti părul și nici nu-i descheie corsajul. Nu își asumă libertăți care să o facă să gâfâie și să rămână fără aer. Își apropie buzele spre locul sensibil de lângă urechea ei și îi simți bătăile pulsului sub limba lui.

– Vezi, pot fi civilizat. Spune-mi tu că nu vrei să fiu.

– Nu mai știu. Nu pot gândi când faci asta.

– Asta spune totul, nu-i așa? Locul tău este – tresări și se opri, cuvintele „alături de mine" rămânându-i pe limbă – în patul meu.

Dorința dispăru, înlocuită de o nevoie aproape copleșitoare de a fugi.

Capitolul 18

Jack stătea la fereastră în dormitorul lui, privind în gol, în noaptea adâncă. Oare care era problema cu el? Când începuse să se gândească că Livy era a lui? Nu putea să se căsătorească cu ea. Nu putea să-i ofere respectabilitate. Însăși căsătoria cu el ar fi fost

de-ajuns să o coboare în ochii înaltei societăți. Putea să o aibă pentru doi ani, probabil, cât timp ea era în doliu. Iar apoi avea să fie nevoit să o lase să plece. Pe ea și pe Henry. Urma să obțină ultimul lucru, de „valoare incomensurabilă", și, cu timpul, nu se va mai gândi la ei doi.

Dar, acum, nu se gândea decât la ea. Când auzi ușa care dădea spre garderob deschizându-se, inima începu să-i bată mai repede și se întoarse încet. Olivia stătea în cămașă de noapte, cu părul despletit. Degetele de la picioarele ei mici, goale, erau înfipte în covor, și avea mâinile împreunate în mod cuviincios în față, dar teama îi era în mod clar întipărită pe chip.

– Nu sunt foarte sigură cum să fac asta, spuse ea încet. Nu sunt sigură cum să procedez ca să te seduc.

– Să mă seduci? Jack râse zgomotos, apoi văzu pe fața ei că se simțea prost și, din patru pași mari, reduse distanța care îi separa. Îi cuprinse fața fină în mâinile lui aspre. Livy, m-ai sedus din prima noapte. O sărută pe frunte. Mi se pare provocatoare sfidarea ta. O sărută pe tâmplă. Mi se pare incitant temperamentul tău. O sărută pe obraz. Dragostea ta pentru Henry mă face să mă simt umil. Își apăsă buzele pe vârful nasului ei. Râsul tău este încântător. Îi sărută colțul gurii. Ochii tăi mă fascinează, iar sărutările tale au puterea de a mă face să cad în genunchi.

Văzu cum îndoiala din ochii ei aurii se transformă în certitudine. Îi răspunse cu un zâmbet neastâmpărat.

– Îți interzic să faci dragoste cu mine.

Simți cum i se usucă gura la auzul cuvintelor ei. Nu făcuse niciodată dragoste cu o femeie. Se culcase cu multe. Amorul fusese satisfăcător. Dar, pentru a face dragoste, abia știa de unde să înceapă. Și, totuși, era un cadou pe care ea îl merita. Era ceea ce își dorea să îi ofere. Olivia era diferită de orice femeie pe care o cunoscuse vreodată. Venise la el fără așteptarea de a primi cuvinte dulci. Ceea ce îi oferea era cu mult mai valoros decât orice i-ar fi putut da el vreodată.

– Te-am avertizat, draga mea, să nu-mi interzici nimic niciodată. Căci, altfel, doar mă vei provoca să fac lucrul respectiv.

Și, spunând acestea, o sărută cât de tandru putu, deși tandrețea era străină de el. Când simți prima dată gustul buzelor ei, pofta pe care și-o suprimase se dezlănțui cu o înverșunare care-l surprinse.

Voia să vadă clar ceea ce hainele și umbrele ținuseră departe de el. Fără să-și dezlipească gura de a ei, o ridică în brațe, o duse spre pat și o așeză în picioare lângă el. Ea simți că-și pierde echilibrul, dar el se apropie, permițându-i să se sprijine de el.

Olivia simțise puterea pasiunii lui în grădină. Cu toate acestea, o ului faptul că putea fi atât de puternic, făcând-o cu atât de multă ușurință să se simtă slabă. O cuprinse o fierbințeală atât de năvalnică, încât aproape simțea că se îmbolnăvește din nou. Iar picioarele îi tremurau. Dacă brațele lui nu ar fi fost în jurul ei, simțea că ar fi putut, pur și simplu, să dispară în podea.

Își întinse brațele pe umerii lui, trecându-și degetele prin părul lui des, care, dintr-odată, nu-i mai părea prea lung. Voia să-și îngroape fața în el, și se gândi că, înainte ca noaptea să se termine, ar fi putut face așa ceva.

Jack întrerupse sărutul, urmându-i cu buzele linia maxilarului. Era ca și cum ar fi fost reticent să-i părăsească buzele și nu voia ca gura lui să fie prea departe de a ei. Olivia își ridică bărbia, oferindu-i acces mai ușor la gâtul ei și scăpă un geamăt scurt. Atingerea lui catifelată o incita și o provoca în același timp.

– Ah, Livy, Livy.

Vocea lui era scăzută, seducătoare, iar ea știa că avea să urmeze această voce spre orice păcate urma să fie chemată. Îi simți gura atingând-o pe umeri și, abia atunci, își aduse aminte că el avea degete de hoț de buzunare și o atingere ușoară. Îi desfăcuse nasturii de la gât până la abdomen, și ea nici măcar nu observase. Și acum cămașa de noapte îi aluneca de pe umeri până pe podea.

Avu o secundă să se gândească la faptul că ar fi trebuit să simtă nevoia de a se acoperi, dar apoi nu se mai gândi la altceva decât la senzațiile minunate ale gurii lui care se juca delicat cu sânii ei, gustându-i cu nesaț. În tot acest timp, el îi șoptea că era „frumoasă". „Atât de frumoasă."

Apoi, fără vreo avertizare, Jack o luă brusc în brațe și o așeză pe pat. De îndată ce își desprinse brațele din jurul ei, își desfăcu hainele, aruncând în grabă fiecare obiect, până când acestea deveniră o grămadă mototolită pe podea.

Olivia abia avu timp să îi admire măreția înainte ca el să-și pună un genunchi pe pat și să vină spre ea, ca o felină, un animal de pradă, cu intenția și certitudinea că prada nu putea scăpa.

Ea nu-şi dorea să scape. Îşi deschise braţele spre el, atingând ceea ce doar văzuse în dimineaţa aceea de demult, în garderob. Era un bărbat tânăr, şi trupul lui reflecta puterea tinereţii. Muşchi fermi, piele întinsă. Şi flexibilitate.

Jack se întinse lângă ea, trecându-şi mâna care purta semnul peste şoldul ei, parcă într-un gest simbolic, după care se răsuci şi o sărută pe abdomen. Cu muşcături mici, îşi croi drum până la sânii ei, sărutând interiorul unuia, apoi pe celălalt, acordând atenţie egală fiecăruia. Olivia se gândi că ar fi trebuit să fie pregătită pentru plăcerile care îşi transmiteau ecoul prin tot corpul ei. Oare faptul că era interzisă făcea plăcerea şi mai intensă? Oare gustul păcatului o făcea cu mult mai conştientă de trezirea corpului ei? Sau era, pur şi simplu, faptul că el avea atingerea diavolului, că deţinea puterea şi priceperea de a-i scoate la iveală poftele carnale?

Îşi înfipse degetele în umerii şi în spatele lui. Îl ţinu aproape, în timp ce el îi devora sânii. Maxilarul lui acoperit de peri mici şi aspri o înţepa, intensificându-i senzaţiile. Şoldurile ei se întoarseră spre el din proprie iniţiativă. O mângâie în treacăt, cu mâna, în jos, pe şold, pe coapsă, apoi îşi duse mâna pe partea cealaltă, între picioarele ei, degetele lui alunecând într-o atingere intimă... Oliviei i se tăie respiraţia când plăcerea se intensifică.

Jack îşi ridică privirea, studiind-o. Îşi lăsă degetele să alunece peste ea, provocându-i un alt strigăt, în timp ce picioarele ei se strânseră laolaltă ca şi cum ar fi vrut să-l ţină acolo sau poate să-l grăbească.

– Vreau să te privesc, Livy, şopti el, răguşit. Vreau să văd ceea ce întunericul grădinii a ţinut departe de mine. Fii liberă, Livy! Simte-te liberă!

Ea clătină din cap cu înverşunare, dar el nu îi oferi nici un răgaz. Se întoarse să-i guste sânii, în timp ce degetele lui îşi dovedeau puterea magică. Când ea fu aproape, atât de aproape de culme, încetini ritmul, se rostogoli între coapsele ei şi se năpusti asupra gurii ei, ca şi cum ar fi fost proprietatea lui. Limba lui cerceta şi explora de parcă nu i-ar fi cunoscut fiecare colţişor, în timp ce ea îi răspundea cu mai mult curaj decât avusese vreodată. Olivia adora aroma lui, iubea mirosul încălzit de pasiunea lor.

Pielea lui era fierbinte și catifelată sub degetele ei, umezită de un strat subțire de rouă.

Se ridică deasupra ei, iar ea probabil că s-ar fi putut speria de ceea ce vedea în ochii lui dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine. Era aproape animalic, barbar. Îl simți testând-o dacă era pregătită, iar ea se încordă imediat.

– Ș-ș-t, ș-ș-t, încet acum, îi șopti el la ureche, iar ea nu fu sigură dacă vorbele acelea erau pentru ea sau pentru el însuși.

El își lăsă mâna să-i alunece de-a lungul ei, peste șold, în jurul coapsei, și îi ceru să se deschidă mai mult. Apoi îl simți implantându-se în ea, centimetru cu centimetru încântător, deplinătatea lui crescându-i plăcerea care se strângea în partea de jos a abdomenului ei. Când ea avu impresia că nu mai putea rezista mult, el îi ridică șoldurile ușor, schimbându-și greutatea, și se îngropă complet în ea.

– O, Doamne, șopti ea.

Împletindu-și degetele cu ale ei, el îi așeză mâinile de o parte și de alta a capului, în timp ce el o pătrundea fără milă, din fericire. Trupul ei cânta după ritmul lui, plăcerile i se întindeau în tot corpul, crescând în intensitate, în timp ce împingerile lui puternice o mișcau nu numai pe ea, ci și patul.

Gemetele lui se răsfrângeau în jurul ei, puternic, dar satisfăcător, și ea își auzi, la rândul ei, gemetele, drept răspuns. Plăcerea deveni aproape insuportabilă. Olivia vru să închidă ochii, dar el era atât de frumos, atât de splendid de privit, cu maxilarul încordat și privirea mocnită, ațintită asupra ei. Niciodată nu mai simțise până atunci acea conexiune cu cineva – faptul că oriunde erau, erau împreună.

El era un diavol, seducând-o, cerându-i să i se abandoneze, cu fiecare mișcare a corpului lui. Și, într-adevăr, i se abandonă, nu doar cu corpul, ci și cu inima și cu sufletul.

El strigă, împingerile lui devenind mai adânci, atât de adânci, încât ea se mira cum va supraviețui... Apoi se produse cutremurul, corpul ei strângându-se în jurul lui, chiar în timp ce ea se arcuia sub el, creându-i o plăcere pe care nu și-o imaginase niciodată. Nu avu altă alegere decât să închidă ochii în timp ce senzațiile o făceau să vibreze. Ultimul ei gând, în timp ce se cufunda în uitare,

fu că subestimase enorm beneficiile de a fi cu un bărbat a cărui viață era devotată fascinației carnale.

Ridicat într-un cot, întins lângă Livy, Jack lupta să nu se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. Niciodată în viața lui nu avusese parte de o experiență atât de intensă și de satisfăcătoare. Chiar și întâlnirea lor din grădină, cu toată splendoarea ei, păleа în comparație cu realitatea de a o fi dus în patul lui. Faptul că o urmărise în timp ce era pe culmile extazului, la lumina pâlpâitoare a lămpii, contribuise la intensificarea propriei plăceri.

Nu se amăgea cu privire la ceea ce se întâmplase. Poate că Olivia îl dorea pentru puțină distracție, dar ea făcea parte din nobilime, iar el, din clasa de jos a societății. Niciodată nu ar fi putut avea mai mult de-atât. Și, odată cu gândul acesta, simți o durere ascuțită, neașteptată, în capul pieptului.

Niciodată până atunci nu simțise atât de mult că este parte din ceva, că aparține cuiva. Îl înspăimânta acea apropiere, pe el, cel care se străduise întotdeauna, din răsputeri, să păstreze distanța. Olivia îi dărâmase pur și simplu zidurile de apărare. Dacă avea să se gândească prea intens sau prea mult la asta, putea să-și adune hainele și să plece, fără să se mai întoarcă vreodată.

Dacă ținea la ea atât de mult pe cât bănuia el că ține, ar fi procedat întocmai. Ar fi plecat, acum că se delectase cu ea, și ar fi făcut tot ce-i stătea în putere să-i găsească un soț potrivit. În schimb, el lăsă să-i alunece cu nesăbuință degetul între sânii ei mici, adunând roua dintre ei, și spuse:

– Nu ai de gând să dormi, nu-i așa?

Încet, ea clătină din capul așezat pe pernă.

– Ești foarte bun la asta.

Jack râse încet, plimbându-și degetele peste umerii ei. Se gândi că nu se va sătura niciodată să o atingă.

– Având în vedere răspunsurile corpului tău, se pare că mi-am investit banii cu înțelepciune.

Olivia se încruntă.

– Tu plătești pentru asta?

– Întotdeauna. Jack ridică din umeri. Cu excepția serii acesteia.

– De ce?

– De ce am plătit înainte? Sau de ce nu am plătit în seara asta?

– Înainte.

Cum să explice fără să sune dur?

– Pentru că nu voiam vreo complicație sentimentală. A fost întotdeauna o afacere. Unele riscuri în afaceri sunt mai plăcute decât altele.

Iar unele recompense erau intangibile.

– Ai mai fost în patul acesta înainte?

Jack nu știa de ce întrebase sau de ce avea importanță răspunsul.

– Doar o dată, când m-ai adus tu.

Olivia îl mângâie pe obraz. Acoperindu-i mâna cu a sa, Jack se întoarse cu fața și îi sărută palma.

Ea se răsuci spre el. Întinzând mâna în jos, Jack desfăcu cearșaful strâns în jurul taliei ei. Olivia îl dădu mai jos, cu piciorul, până când nu îi mai separă nimic, până când corpurile lor goale fură lipite unul de celălalt.

– Sunt sigur că nu e frumos să vorbești despre un alt bărbat așa, dar vreau – trebuie – să știi că nu a fost niciodată așa cu el.

Jack nu știu cum să răspundă la remarca asta, așadar nu făcu decât să îi sărute din nou palma, apoi degetele.

– Era atât de impersonal, ceea ce întotdeauna m-a șocat. Mi s-a părut ciudat, pentru că, în esență, e un act atât de intim. Iar eu niciodată, cu adevărat niciodată, nu mi-am dat seama că ar trebui să-mi placă. Ești cu adevărat remarcabil, Jack Dodger.

Din nou, nu îi rămase nimic de spus. Se aplecă și o sărută cu nesaț, cu intenția de a-i oferi din nou plăcere, cu puțin mai multă răbdare de data aceasta, într-o căutare mai relaxată a plăcerii.

Îl mângâie pe piept, aproape timid, temându-se, parcă, să nu se dezintegreze. Jack se trase înapoi și o urmări. Mirarea era încă acolo, mirare pe care nu o cunoscuse niciodată deoarece îi fusese răpită de la o vârstă fragedă.

– Pentru că seara aceasta pare a fi o experiență destul de nouă pentru tine, ar trebui să știi că nu mă voi sparge și că nu există vreo parte a mea pe care nu ești bine-venită să o explorezi.

Olivia îi urmări cu privirea tot corpul, de sus în jos, în vreme ce obrajii îi căpătară o nuanță rozalie. Mâna ei alunecă în jos, cuprinzându-l, iar el nu-și putu opri geamătul înăbușit de satisfacție.

O sărută, rostogolindu-se pe spate şi permiţându-i să înveţe mai bine texturile diferite ale corpului său.

Cu fiecare moment care trecea, mâinile ei deveneau mai puţin nesigure, iar încrederea ei creştea. Olivia îl atingea, îl mângâia. Întrerupse sărutul pentru a-i împrăştia sărutări mărunte pe piept. Atinse uşor cu limba sfârcul lui întărit, iar corpul lui se smuci. Îşi trecu degetele prin părul ei, ţinând-o aproape, încurajând-o cu cuvinte tandre şi gemete înăbuşite. Când nu mai suportă, o aşeză peste coapsele lui, lăsându-i părul să formeze o perdea în jurul umerilor.

– Nu fi atât de şocată, spuse el.

– Nu cred că se cuvine.

– Draga mea, nimic din ceea ce am făcut noi în seara asta nu se cuvine.

Intenţia lui fusese să o tachineze şi regretă cuvintele de îndată ce le rosti, căci citi ruşinea în ochii ei.

– Nu, Livy.

Olivia îşi ridică privirea spre el.

– Nu regreta nimic din toate astea.

Ea clătină din cap, dar Jack văzu că răul era făcut. Îşi plimbă degetele prin părul ei şi o aduse aproape de pieptul lui, ţinând-o strâns.

– Nu vei spune niciodată nimănui, nu-i aşa? şopti ea, după o vreme.

– Nu.

Olivia îşi ridică privirea, lipindu-şi bărbia de pieptul lui.

– Nu regret ce s-a întâmplat între noi, dar presupun că o mică parte din mine ştie că a fost greşit.

Jack îi pieptănă cu degetele părul pe spate.

– De ce să fie greşit când este ceea ce vor doi oameni?

– Dar nu va exista niciodată mai mult de-atât între noi.

– Sincer, nu văd cum ar putea exista, dar asta nu înseamnă că nu poate fi foarte, foarte bine în timp ce ne bucurăm de chestia asta.

Cu degetele îngropate în părul ei, Jack întoarse capul şi îşi lipi buzele de ale ei, sărutând-o cu lăcomie şi întrebându-se cum naiba urma să-i poată da drumul când avea să vină vremea.

Capitolul 19

– Poate e o încercare inutilă, spuse Livy.

Se aflau în camera de lucru, o încăpere mică unde Lovingdon depozitase tot felul de cărți, registre contabile, jurnale. Livy îi spusese lui Jack că Lovingdon se închisese de multe ori înăuntru, timp de ore întregi.

– Se întind pe ani întregi.

Jack își ridică privirea dintr-un registru ale cărui date corespundeau anului în care Beckwith venise pentru prima dată să-l vadă. Livy stătea pe o canapea lângă fereastră, iar lumina soarelui crea o aureolă în jurul ei. Jack nu văzuse niciodată un înger pentru a crede în astfel de entități, dar nu putea nega faptul că Olivia părea foarte angelică stând acolo. Nicidecum femeia de care se bucurase din plin în acea dimineață înainte ca ea să-și cheme servitoarea.

– Chiar dacă nu găsim nimic, sunt fascinat de toate aceste informații. Să văd fluctuația numărului de servitori angajați, salariile plătite, veniturile produse de diferite proprietăți. Chiar și investițiile care au fost făcute. Am informațiile din prezent, bineînțeles, dar e recomandabil să examinez practicile trecute.

Olivia făcu o mutră nostimă și ridică din umeri.

– Nu ai de gând să te uiți prin toate, nu-i așa?

– S-ar putea.

Ea privi în jur, la toate registrele depozitate pe rafturi sau îngrămădite pe podea.

– Lucrurile sunt aranjate aproape la întâmplare. Mă întreb ce căuta el aici.

– Poate că ducii de dinaintea lui au lăsat dezordinea asta, iar el încerca pur și simplu să facă ordine.

– Poate. Presupun că toate acestea îi aparțin, de fapt, lui Henry.

Jack se lăsă pe spate, în scaun.

– Cum ți-ai dat seama de asta, ducesă?

Ea îi răspunse fixându-l cu privirea.

– Pentru că majoritatea acestor registre implică proprietăți ducale.

– Dar ele sunt la mine acasă. Dă-ți seama ce valoare au. Vom negocia.

– Cred că nu vorbești serios.

Jack se ridică, se îndreptă spre ea și își puse mâinile pe spătarul canapelei, imobilizând-o.

– Sunt foarte serios. Cartea aceea pe care o ții în mână... aș spune că merită un sărut.

Îi întrerupse râsul și o sărută pătimaș, fără îndoială conferindu-i cărții pe care o ținea în mână mult mai multă valoare decât merita. Olivia îi întoarse sărutul cu aceeași fervoare, răsucindu-se spre el, iar cartea cea grea căzu de pe genunchii ei pe piciorul lui.

– La naiba, murmură el, întrerupând sărutul și mișcând din degetul de la picior care îi tremura, mulțumit că nu părea să se fi rupt. Se aplecă să ridice cartea care căzuse deschisă și încremeni – privirea fiindu-i atrasă de cuvintele scrise cu precizie, într-un stil elegant. Foarte încet, luă cartea și se așeză lângă ea.

– Jack? Ce s-a întâmplat? Arăți ca și cum ai fi văzut o stafie.

Îi arătă cu degetul cuvintele, iar Olivia se aplecă să arunce o privire mai de aproape.

– Emily Dawkins? 15 iunie 1815. Angajată ca spălătoreasă la vârsta de doisprezece ani. Cinci guinee. Ce e cu ea?

– Acela a fost numele mamei mele.

Olivia îl ajută să scotocească prin registre. Jack se manifesta aproape obsesiv. Nu că l-ar fi putut învinovăți, dar o și îngrijora să-l vadă atât de preocupat.

– Jack. S-ar putea să nu fie ea. Nici Emily, nici Dawkins nu sunt niște nume neobișnuite.

El închise brusc registrul.

– Nu găsesc nici o însemnare care să arate când a plecat ea. Cineva mai mult ca sigur știe ceva.

– Au trecut treizeci și șase de ani. Majoritatea servitorilor nu mai sunt aici, și puținii care sunt... e posibil să nu-și amintească de o spălătoreasă. Întinse mâna spre el.

– De ce ți-ai schimbat numele?

– Pentru că nu am vrut ca bărbatul căruia m-a vândut ea să mă găsească vreodată. Râse ironic. Mi-am schimbat numele de câteva ori înainte de a rămâne la Dodger.

– Încă îmi vine greu să cred că te-a vândut. Mi-ai spus în grădină că ai făcut ceva ca să-i pierzi dragostea. Ce ai făcut?

– Nu știu. Când mi-a dat medalionul, ea mi-a spus: „Să nu uiți niciodată că te-am iubit, Jack". Iubit. El dădu din cap. M-a iubit cândva, dar apoi nu m-a mai iubit.

– Nu sunt convinsă că asta a fost tot.

– Știu ce am auzit, Livy.

– Erai un copil, Jack.

Deschise gura, și Olivia îi apăsă cu degetele pe buze. Se dovedi o greșeală, pentru că el începu să le sărute.

– Ascultă-mă.

El încuviință din cap, încă mușcându-i degetele.

– Dacă tu m-ai trimite departe, eu i-aș spune lui Henry „Nu uita că te iubesc". Pentru că dragostea mea l-ar găsi de oriunde m-ai trimite tu. Și m-aș aștepta să-l văd din nou. Dar, dacă m-aș gândi că nu-l voi mai vedea niciodată, aș putea spune „te-am iubit". Era oare posibil ca mama ta să fi fost bolnavă? Poate chiar, Doamne ferește, pe moarte?

Jack se opri, cu degetele ei încă apăsându-i buzele.

– Îmi aduc aminte că tușea. Ținând-o de mână în continuare, își lăsă propria mână pe genunchi. Dumnezeule, Livy, în toți acești ani am crezut că încerca să scape de mine, că am dezamăgit-o cumva. Se ridică și merse spre birou. Ea părea să-l cunoască pe bărbatul acela...

– Putea fi un servitor din casa lui Lovingdon?

– Nu, nu era servitor. Și era o casă impunătoare.

– N-ai de unde ști, Jack.

– Lui Swindler îi place să rezolve un puzzle bun. Cred că îi voi duce câteva dintre registrele astea diseară.

Olivia îl ajuta pe Henry să rezolve un puzzle din lemn, iar Ida era la parter pentru a bea puțin ceai. Când ușa de la camera copilului se deschise, Jack nu intră în cameră. Pur și simplu rămase în pragul ușii, rezemându-se cu nonșalanță de el, cu brațele încrucișate la pieptul pe care ea îl sărutase centimetru cu centimetru

în noaptea anterioară. Olivia se întreba dacă inima lui batea la fel de repede ca a ei. Plecase la club în zori şi nu se întorsese la timp pentru micul dejun.

– Ai avut noroc cu registrele?

El clătină din cap.

– Frannie şi Swindler le cercetează mai amănunţit.

– Vrei să te ajut să mai cauţi altele?

– Poate mai târziu.

– Atunci, de ce ai venit aici? Ai venit să verifici cum merg treburile pe la reşedinţa ta? întrebă Olivia.

– Nu tocmai, îi răspunse Jack fără grabă.

– Ai vrut să mă vezi?

Zâmbetul lui deveni o dâră puternică, luminoasă, care promitea lucruri interzise.

– Nu tocmai, repetă el.

– Ar trebui să ghicesc eu motivul pentru care eşti aici?

Jack îşi desfăcu braţele, se plimbă prin cameră, întinse mâna în jos şi mută ultima piesă din puzzle la locul ei.

– Acum e rezolvat. Aţi vrea să ieşim la o plimbare?

Olivia îi aruncă o privire şi, înainte de a putea răspunde, el o atinse cu degetul sub bărbie ca pentru a o gâdila.

– Ştiu că eşti în doliu, spuse el, dar este o şansă foarte mică să fii văzută unde intenţionez eu să mergem.

– Şi unde ar fi asta?

– Cu trenul.

Henry făcu ochii mari.

– Cu o locomotivă?

– Bineînţeles.

Olivia se încruntă. Sincer, cum îl putea convinge pe bărbatul acela că nu avea voie să vorbească de faţă cu Henry până când nu se încredinţa că ea era de acord cu acea deplasare? Acum Henry avea să fie dezamăgit. Sau Olivia urma să fie forţată încă o dată să-şi pună hainele ei de băiat.

– Sute de oameni călătoresc cu trenul, sublinie ea.

– Ah, da, dar eu am acum un vagon numai al meu, şi singurii care vor fi acolo vom fi eu, tu, Henry şi Ida. Deci, veţi fi separaţi de mulţimile de oameni.

– Ai cumpărat un vagon de tren privat?

– Oarecum.

Olivia îl scrută cu privirea. Jack oftă ca și cum își pierdea răbdarea cu ea.

– Unul dintre clienții mei îmi datora o sumă mare de bani. Eu am luat vagonul drept plată – ceea ce a fost un aranjament foarte bun pentru el, întrucât vagonul merită mai puțin decât ceea ce îmi datora el mie.

– Te-aș fi crezut un afacerist mai bun de-atât.

– M-am gândit că merită bucuria pe care ne-o va aduce.

– Dar trebuie să ajungem până la vagon, sublinie ea.

– Ne vom mișca repede. În plus, cei care te cunosc rar iau trenul.

– Unde mergem?

– În Brighton. Vom merge acolo, ne vom scălda picioarele în mare și ne vom întoarce.

– Vrei să pleci din Londra? întrebă ea.

Jack ridică din umeri.

– Nu-mi imaginez că-mi va plăcea ceva din ce voi vedea, dar sunt puțin curios.

– Te rog, mami, spuse Henry.

Băiatul părea atât de optimist. Nici ea nu călătorise niciodată cu trenul și era aproape la fel de entuziasmată de perspectivă ca și Henry și, în plus, își dorea să fie cu Jack când pleca prima dată din Londra, când vedea prima dată lumea de dincolo de acel oraș. Inspiră adânc.

– Foarte bine.

Văzând satisfacția din ochii lui, Olivia avu sentimentul că fusese de acord cu mai mult decât dezvăluise Jack.

El se ținu de cuvânt, urcându-i repede în vagonul privat. Lacheul lui aduse un coș mare de alimente, astfel încât ei să poată fie să mănânce pe drum, fie să stea la un picnic pe malul mării. Olivia își scoase pălăria cu voal și se uită în jur la ceea ce părea a fi un loc mai elegant decât casele multor oameni.

– Cine a fost domnul care a deținut inițial vagonul? întrebă ea.

– Nu-mi amintesc.

Îi aruncă o privire dură, iar el îi răspunse cu privirea care-i reamintea de faptul că era un bărbat care avea de păstrat secrete. Olivia abandonă cu grație subiectul.

Vagonul personal era dotat cu o canapea roşie în centru, diferită de orice canapea pe care o văzuse Olivia vreodată. Avea un spătar curbat, mărginit de câte o zonă de şedere şi de o parte, şi de cealaltă. I se păru că avea logică. Te scutea să întorci canapeaua dacă o priveliştе mai plăcută era vizibilă în altă direcţie.

Două scaune de pluş erau aşezate de o parte şi de alta a ferestrei, pe ambele părţi ale vagonului. În timp ce ei aşteptau în gară, perdelele erau trase. Olivia ocupă un scaun, în timp ce Jack – care purta o vestă roşie ce se potrivea cu decorul vagonului – stătea pe celălalt cu Henry pe genunchi. Ida stătea la cealaltă fereastră.

Jack arăta atât de frumos, dar, de fapt, întotdeauna arăta aşa. Olivia era şocată de cât de natural părea Henry în braţele lui. Fiul ei nu avea rezerve de nici un fel cu privire tutorele lui. Jack îi câştigase încrederea – dar, la urma urmei, o câştigase şi pe a ei. Cu el, în acel moment, se simţea ca o familie, mai mult decât se simţise vreodată cu Lovingdon.

Jack ridică marginea perdelei şi se uită afară.

– Buzunare burduşite pentru furtişag. Oamenii se grăbesc, nu sunt atenţi şi sunt mai interesaţi de tren şi de găsirea unui loc. Ah, din câte buzunare aş fi putut eu să fur dacă dezvoltarea reţelei feroviare s-ar fi petrecut în copilăria mea...

– Desigur, tu nu mai furi din buzunare pentru că ţi-ai dat seama că e un lucru greşit, sublinie Olivia.

– Nu, eu nu...

Ea îşi drese vocea. Cu sprâncenele arcuite, el se uită la ea, apoi în jos la Henry, care îl urmărea cu atenţia concentrată la maximum. În cele din urmă, îşi drese şi el vocea.

– Ai dreptate. Mi-am dat seama că era greşit.

– O să mă înveţi? întrebă Henry.

Olivia fu uimită de cât de mult se diminuase, în ultimul timp, problema lui Henry cu bâlbâitul. Nu ştia dacă să atribuie meritul câinelui sau lui Jack. Poate câte puţin fiecăruia.

– Nu, băiete. Aşa cum a spus mama ta, este greşit. Oricum, te pot învăţa să ai degetele agile. Nu se ştie niciodată când ţi-ar putea fi de folos.

Înainte ca Olivia să poată răspunde, se auzi fluierul şefului de gară, şi vagonul fu tras pe şine. Jack îşi întoarse atenţia la lumea

de dincolo de fereastră. Nu dură mult până când trase perdeaua înapoi și Olivia nu mai zări peronul. Trenul pufăia pe șine.

Henry se cățără sus, stând cu genunchii pe coapsele lui Jack și cu nasul lipit de geam. Făcuse câteva călătorii cu trăsura la moșia familiei. Atunci peisajul nu îl interesase foarte mult. Era însă fascinat de tren.

– E o priveliște diferită a Londrei, spuse Jack.

– Nu-mi vine să cred că nu ai plecat niciodată din oraș, îi spuse Olivia.

– Cunosc Londra. Mă simt confortabil acolo. Nu am avut niciodată vreun motiv să plec.

– De ce nu?

– M-am gândit că lui Henry s-ar putea să-i placă să conducă trenul.

Copilul se întoarse uluit cu fața spre Jack.

– Pot să-l conduc eu?

– La una dintre opriri, te duc eu jos la locomotivă. Mecanicul, cred că așa e numit, te așteaptă.

– Nu este cam mic pentru așa ceva? întrebă Olivia.

– Va fi bine. Ida îl va însoți, iar mecanicul îi va ține mâinile ferm.

– Nu-mi vine să cred că îi va permite unui copil...

Jack îi trase cu ochiul.

– Livy, nu există nici un lucru pe care câteva monede bine plasate să nu-l poată cumpăra.

– Și tu unde vei fi?

– Eu mă voi întoarce și voi privi peisajul împreună cu tine.

Jack nu se putu abține să nu se gândească la faptul că era ciudat să se uite pe fereastră și să nu vadă nimic în afară de câmpurile verzi de la țară. Nu erau case, nu erau clădiri, nu se vedea culoarea neagră, și nici murdăria. Nu se așteptase să i se pară atrăgător. Fusese chiar puțin agitat pentru că lăsa în urmă ceea ce cunoștea. Nu era dornic să recunoască lucrul acela față de oricine în afară de el însuși. Nu știa ce îi aștepta în această călătorie. Știuse doar că voia să o facă. Sună fluierul, și trenul începu să încetinească.

– Văd următorul peron în zare, spuse Livy.

– Bine, atunci, zise Jack. Se ridică, cu Henry ținându-se de el ca un soi de iederă cățărătoare. Revin. Hai, Ida!

– Eşti sigur că sunteţi în siguranţă? întrebă Livy.

– Foarte sigur.

Ridicându-se, ea îl sărută pe Henry pe obraz, aducându-şi parfumul ei dulce mai aproape de Jack.

– Să fii cuminte, Henry!

– O să fiu.

Jack păşi pe peron, ţinând uşa pentru Ida. Trecură dincolo de vagonul deschis, unde cei mai săraci călătoreau pentru un penny pe kilometru, expuşi intemperiilor. În vagoanele celelalte, servitorii ieşeau în grabă de la clasa a doua pentru a se îngriji de nevoile celor pe care îi slujeau, care stăteau în vagoane de clasa întâi.

– Sunteţi generos că mă lăsaţi să călătoresc în vagonul dumneavoastră, domnule, spuse Ida.

– Prostii, nu cred că trebuie să îi tratez pe cei care lucrează pentru mine cu mai puţin respect decât pe mine însumi.

– Trebuie să spun, domnule, servitorii deseori spun că nu au lucrat niciodată pentru o persoană mai stilată.

– Ei bine, vom vedea ce vei avea de spus după ce mergi cu locomotiva.

– De fapt, abia aştept, domnule. Abia aştept să le povestesc fraţilor mei.

Jack zări mecanicul aşteptându-i lângă locomotivă. Omul îşi trecu uşor degetele peste mustaţa neagră ca pentru a se asigura că e aranjată.

– Domnule Gurney, acesta este ducele de Lovingdon.

Bărbatul se aplecă uşor.

– Excelenţă, sunteţi pregătit să-mi conduceţi trenul?

– Da, domnule.

– Bona lui, Ida, va rămâne cu el.

El îşi înclină pălăria.

– Domnişoară.

Jack nu crezuse că o va vedea vreodată pe Ida roşind.

– Mă voi întoarce după băiat la următoarea oprire.

– Foarte bine, domnule, încuviinţă domnul Gurney.

Jack intră în locomotivă, ducându-l şi pe Henry înăuntru şi urmărindu-l cum rămâne mut de uimire. Cheltuiala pentru vagonul de tren şi plata pentru acel privilegiu suplimentar păruseră nişte

prostii la momentul respectiv, dar acum Jack se gândi că totul meritase cu prisosinţă.

Când se întoarse la vagonul lui privat, strecură, ici-colo, câte o coroană în buzunarele oamenilor. Da, degetele agile aveau utilitatea lor! Singurul lui regret era că nu avea să fie aproape să vadă bucuria de pe feţele oamenilor atunci când descopereau moneda neaşteptată.

Deschise uşa vagonului său, păşi înăuntru şi zâmbi larg la vederea Oliviei care stătea pe canapea.

– Exact acolo mi te-am imaginat când am cumpărat vagonul.

Îşi aruncă jacheta pe scaun şi începu să-şi descheie vesta.

– Ce faci? întrebă Livy.

– Profit de timpul pe care îl avem singuri până la următoarea oprire.

– Nu cred că vorbeşti serios.

– Nu am fost niciodată mai serios în toată viaţa mea.

Îşi aruncă eşarfa pe scaun, abia observând când aceasta alunecă pe mocheta de pe podea. Se auzi sunetul fluierului şi trenul începu să se mişte pe şinele de cale ferată.

– Bănuiesc că un sărut sau două... începu ea.

– Ţi-am mai spus înainte, Livy, eu nu sunt un bărbat care se mulţumeşte doar cu un sărut.

– Dar să... aici?

– Nimeni nu poate vedea înăuntru. Nimeni nu ne va auzi. Este micuţa noastră cameră. E pe şinele de cale ferată, la urma urmei.

– Dar drumul este tot denivelat.

– Ceea ce ar putea face ca totul să fie şi mai distractiv. Chicotind, se apropie de ea şi începu să o muşte uşor de ureche. Nu ştiu de ce te opui. Ştii că vrei şi tu să faci asta.

– Vreau, oftă ea. Vreau, dar hainele mele...

Cuvintele lui preferate din lumea întreagă:

– Nimeni nu va şti.

Nu-i veni să creadă că, în acea primă noapte, îşi spusese că avea prea mulţi nasturi ca să-şi bată capul cu ei. Având în vedere trupul încântător pe care îl ascundeau acei nasturi, meritau din plin deranjul, iar degetele lui agile reuşiră foarte repede să-i descheie pe toţi. Nu avea de gând să-i dea jos toate hainele, pentru că nu credea că aveau timp pentru aşa ceva. Dar era timp

ca el să desfacă mai multe panglici, astfel încât sânul ei să i umple mâna și în același timp el să i atingă cu degetul cel mare sfârcul întunecat. Își lipi buzele de ale ei, încântat de dorința cu care acestea se desfăcură, iar limba ei se juca nerăbdătoare cu limba lui.

Când o îndemnă să se așeze pe canapea, îi trecu prin minte că degetele ei deveniseră aproape la fel de pricepute ca ale lui. Nu observase că și nasturii lui fuseseră descheiați până când ea nu-i dădu cămașa jos de pe umeri.

– Nu avem timp să le dăm jos pe toate, draga mea, murmură el, înainte de a-i sorbi din nou buzele.

Lăsându-și mâna în jos, îi ridică fustele și i le adună în jurul șoldurilor. Îi atinse ușor coapsa cu degetele, desfătându-se cu pielea ei catifelată. Apoi își duse mâna mai sus, spre locul unde îl aștepta căldura ei. Gemând, ea se zbătu sub el. El își descheie pantalonii, se eliberă cu un geamăt și veni mai aproape de paradis.

Pe Olivia hainele lui o încurcau mai puțin, și Jack îi simți mâinile trecând ușor peste pielea lui. Nici o femeie nu îl atinsese vreodată așa cum o făcea ea – ca și cum aprecia fiecare centimetru din corpul lui. Într-o noapte, îl sărutase de la picioarele lui mari și urâte, până la cicatricea de pe obraz – palida rămășiță a dimineții în care ea îl atacase cu un vătrai. Indiferent de locul în care începea să-l sărute, Olivia se oprea mereu acolo, iar Jack se întreba dacă aceea va fi mereu destinația ei finală, o amintire a unei perioade în care încrederea între ei nu fusese un lucru firesc... ba el chiar descurajase orice fel de încredere.

Nu-și amintea acum de ce fusese atât de reticent. În unele privințe, părea că lucrurile avuseseră loc cu ani în urmă, în altele, că se petrecuseră în urmă cu doar câteva ore. Cu toate ceasurile ei care băteau, timpul ar fi trebuit să fie singurul lucru dintre ei care să rămână statornic, dar totul lăsa impresia că vrea să se schimbe. Părerea lui despre ea, dorința lui pentru ea.

De obicei, Jack nu era un bărbat nerăbdător. Învățase pe străzi că răbdarea aducea recompense mai numeroase și mai grozave, dar cu greu fusese în stare să aștepte până când avea să îi ducă pe Henry și pe Ida în locomotivă. Acum era cu Livy, singur, și, din nou, timpul trecea repede.

Ea îl implora să o posede. Livy a lui cea modestă, Livy a lui cea cuviincioasă, îl îndemna să-i aducă extazul. Abia dacă era loc pe canapeaua aceea. Fu nevoit să-i ducă picioarele în jurul taliei lui și să-și poziționeze un picior pe podea pentru a crea unghiul de care avea nevoie, apoi se cufundă în ea, simțind umezeala fierbinte, mătăsoasă, împresurându-l.

O pătrunse puternic, mișcarea trenului șușotind undeva într-un colț al minții lui, oferindu-i o cadență cu care se potrivea. Dintr-un motiv necunoscut, se gândi la oamenii din vagonul deschis. Îi acoperi gura lui Livy, absorbindu-i strigătul când trupul ei se strânse, pulsă și clocoti în jurul lui. Era tot ce avea nevoie. Trupul lui se încordă, iar plăcerea fu intensă, aproape dureroasă. Era întotdeauna mai multă plăcere cu ea, mai multă decât avusese el vreodată, decât cunoscuse vreodată. Totul era diferit cu ea. Totul era mai bine. Când își îngropă fața în curbura gâtului și a umărului ei, auzi fluierul ce semnaliza că, în curând, vor ajunge la următoarea oprire.

– La naiba!

Mâna lui Livy se opri pe obrazul lui moale, ca și cum toată energia fusese secătuită din ea.

– Nu sunt sigură dacă aceasta a fost o idee foarte bună sau una foarte proastă.

El se ridică, apoi se aplecă să o sărute rapid pe buze.

– O idee bună.

Olivia stătea pe o pătură, uitându-se cum Henry – desculț – alerga în mare până la glezne și fugea repede înapoi, cu Ida supraveghindu-l de aproape.

– Ar fi trebuit să-l aducem pe Pippin, spuse ea.

– Îl vom aduce data viitoare, spuse Jack.

El stătea întins pe o parte, sprijinindu-se într-un cot și bucurându-se de un pahar de vin. Își terminaseră picnicul mai devreme și era hotărât să nu ducă nici un pic de vin acasă.

– De ce n-ai vrut să aibă un câine?

Ea începu să aranjeze pătura.

– Pe când aveam vreo zece ani, am avut un cățeluș. L-am iubit atât de mult, dar într-o dimineață, când m-am trezit, era mort.

Am fost extrem de mâhnită. Întotdeauna am suspectat că fratele meu l-a otrăvit.

– Avendale?

– Da. Bineînțeles că el nu era Avendale pe atunci. Totuși, era oarecum intimidant. Nu pot spune ca am fost extrem de tristă când a murit. Dar am plâns. Nu reacționez bine când vine vorba de moarte. Se uită la el. Din moment ce ne punem întrebări personale, de ce îți pasă atât de mult de bani?

– Să întreb de câinele tău nu mi s-a părut o chestiune atât de personală.

– Banii sunt totul pentru tine, insistă ea.

– Nu totul, altfel, nu aș avea vagonul privat ca să putem evada puțin.

– Dar sunt foarte, foarte importanți.

– Absolut. Pentru aceia dintre noi care au crescut fără ei, sunt foarte importanți, într-adevăr. Îți permit să te aperi de cei care ți-ar putea face rău.

– Cine ți-ar putea face ție rău?

Jack își învârti vinul din pahar.

– Acum nimeni n-ar putea. Apoi își îndreptă privirea spre mare, unde Henry încerca acum să o stropească cu apă pe Ida, care râdea plină de veselie. Tatăl lui îi oferea multă atenție?

– Nu tocmai. O, mi-a mulțumit în ziua în care s-a născut, pentru că i-am oferit un moștenitor, dar acum îmi dau seama că, probabil, îmi mulțumea pentru că nu mai trebuia să vină la mine în pat.

Jack își întoarse brusc capul.

– Nu cred că vorbești serios.

– Ba cred că da. Uitându-mă înapoi, îmi dau seama că era un bărbat foarte trist.

– Și eu am crezut același lucru de prima dată când l-am întâlnit.

Olivia își ridică privirea la auzul cuvintelor lui.

– La tine la club?

Întinzându-se, el o luă de mână și îi sărută degetele.

– Nu, cu mulți ani în urmă. L-am întâlnit în grădina contelui de Claybourne. Cred că erau prieteni, iar el era în vizită.

– Cred că i-a cunoscut pe toți lorzii.

– Asta nu e neobișnuit, nu i așa?

Nu, nu tocmai. Despre ce ați vorbit?

Eu mă gândeam să plec de la Claybourne, să dau lovitura pe cont propriu. El m-a convins să nu fac asta.

De ce voiai să pleci?

– Bătrânul, bunicul lui Luke, cerea perfecțiunea. Era un șef dur, mai dur decât a fost vreodată Feagan. Eu nu am apreciat ce mă învăța el, la momentul acela. Și bănuiesc că Henry nu va aprecia ceea ce îl învăț eu acum.

Olivia se uită la fiul ei.

– Să facă șotii și să se joace?

– Să ia de la viață ce poate, cât timp poate.

Olivia își întoarse privirea spre Jack și îi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Cred că asta este o filosofie admirabilă.

– Acum găsești ceva admirabil la mine? Îndrăznesc să spun că iadul va fi total înghețat până când voi ajunge eu acolo.

Ea se aplecă spre el și îi șopti:

– Henry va conduce trenul și pe drumul de întoarcere?

El îi răspunse cu un zâmbet lent, plin de senzualitate.

– Bănuiesc că s-ar putea aranja ceva.

Capitolul 20

– Îmi place rochia asta, spuse Jack, mușcând-o ușor pe Livy de ureche în bibliotecă. Abia aștept să te dezbrac de ea.

De îndată ce terminau cina, aveau să facă asta. Trecuse aproape o săptămână de când călătoriseră cu trenul și, dacă ea purta negru în cursul zilei, în fiecare seară, înainte de cină, îl surprindea cu o rochie diferită. Jack aștepta întotdeauna cu nerăbdare sosirea ei și îi făcea și mai multă plăcere să o vadă îmbrăcată în altceva decât hainele de doliu. În seara aceasta purta o rochie roșie. Olivia era uluitoare în roșu. Jack era convins că, în viitor, ea ar trebui să-și cumpere haine doar în nuanța aceea. Îi mângâie gâtul cu buzele. Ea scoase un geamăt, știind că era foarte posibil ca hotărârea

ei de a purta acea rochie măcar la cină era în pericol să fie înlăturată cu gesturi pline de senzualitate.

– Cred că servitorii încep să vorbească, murmură ea.

– Îi plătesc suficient cât să nu spună nici un singur cuvânt, nici măcar unul altuia.

Niciodată până atunci nu se gândise să-i plătească pe cei cărora le umblă gura, dar aparența respectabilității era foarte importantă pentru ea. Era uimitor cum ceea ce era important pentru ea devenea din ce în ce mai important pentru el. Olivia se lăsă pe spate.

– Nu am fost foarte discreți.

– Dă-mi voie să fiu de altă părere. Tot ceea ce știu ei este că seara nu te afișezi pe-aici în negru. Nu te-am fugărit prin reședință, deși Dumnezeu știe că ideea asta e bună. Poate nu merg la club în seara asta și, după ce servitorii adorm...

Ea îl plesni peste umăr.

– Vorbesc serios, Jack! Ceea ce a început ca o noapte de indiscreție s-a amplificat în ceva care mă consumă de-a dreptul. Abia dacă mă mai port ca o văduvă.

– În public, o faci. În intimitate, la naiba, nu e treaba nimănui.

Ea lăsă degetele să îi alunece afectuos peste cicatricea estompată de pe obrazul lui.

– Presupun că pur și simplu îmi fac griji că Lovingdon merită mai mult de la mine după moarte.

– Și tu ai meritat mai mult de la el în timpul vieții. Bărbatul acela nu a reușit să te aprecieze. Își trecu buzele peste umărul ei gol. Trebuie să recunoști că eu nu am dat greș în privința asta.

Tânguitul ei încet îl îndemnă să continue. Nu putea evita asta. Nu se putea abține până după cină. Ridicând-o, o așeză pe birou.

– Ce faci? întrebă ea, șoptind și cuprinzându-i umerii cu brațele. Vom fi chemați curând la cină.

– Mie mi-e foame de altceva, bombăni el. Cred că îl voi informa pe Brittles că nu cinăm în seara asta. Vom mânca în pat mai târziu. Cum ți se pare ideea?

– Încântător. Absolut...

Se auzi o bătaie în ușă. Olivia scoase un țipăt scurt și îl împinse cu atât de multă putere când se dădu jos de pe birou, încât Jack

aproape că se împiedică și fu cât pe ce să cadă pe spate. O prinse de talie ca să-și redobândească amândoi echilibrul.

– Relaxează-te, îi porunci el.

– Cine poate fi? Este prea devreme pentru cină.

– N-am idee.

Îi dădu drumul, urmărind distrat cum se aranjează, dar, chiar și așa, arăta ca o femeie care fusese pe punctul de a fi sedusă. Ca să n-o tulbure, hotărî să nu-i spună așa ceva. Cum se schimbaseră lucrurile din acea primă noapte când lui îi făcuse plăcere să o necăjească. Olivia își umezi buzele și își înclină bărbia.

– E în regulă.

Jack se întoarse spre ușă.

– Intră.

Brittles deschise ușa.

– Lord Briarwood...

– Am fost făcut să aștept suficient de mult, urlă bărbatul în timp ce dădu buzna în cameră înainte ca Brittles să poată face anunțul cuvenit.

Brittles părea alarmat. Jack îi făcu semn să plece. Încuviințând cu un gest din cap, Brittles se retrase, închizând ușa în urma lui. Briarwood zâmbi larg uitându-se spre Olivia.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că te-a transformat în târfa lui.

Pumnul lui Jack se opri în falca lui Briarwood cu o bufnitură satisfăcătoare, care îl trânti pe bărbat pe covor.

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș alege cuvintele cu mai multă atenție.

Frecându-și maxilarul, Briarwood se uită la el cu dușmănie.

– Da, sunt foarte conștient de reputația ta de a-i păzi pe cei care lucrează pentru tine.

– Spui asta ca și cum ar fi un defect, replică Olivia.

– Este un ticălos, iar moravurile lui sunt îndoielnice. Împletindu-se, îl ocoli repede pe Jack până când ajunse chiar în fața Oliviei. El caută să-i aducă pe toți jos, la nivelul lui. Uită-te la tine! Ești în doliu și arăți ca și cum ai fi o femeie de pe stradă.

– Vei înceta cu aceste acuzații acum, îi ceru Jack. Sau vei simți din nou puterea pumnului meu.

– Așa procedezi tu, nu-i așa? Briarwood nu încercă să-și ascundă disprețul. Te comporți ca un barbar. Nu știi nici cel mai mic lucru despre ce înseamnă să fii civilizat.

– Faptul că încă mai ai dinții în gură dovedește că știu, mormăi Jack.

Briarwood se întoarse înapoi spre Olivia.

– Ești conștientă că ține băieți la clubul lui de jocuri?

– De fapt, chiar sunt. Le oferă locuri de muncă și un adăpost sigur. O inițiativă admirabilă.

– Nu e firesc ca un bărbat să manifeste un asemenea interes față de băieței.

– Ce vrei să spui? întrebă Olivia.

– Sunt îngrijorat pentru binele lui Henry. Abundă zvonurile că Dodger îi molestează.

– Zvonuri, nu am nici o îndoială că nu ești străin de ele, spuse Jack. Ar trebui să pleci...

– Nu i-a făcut niciodată rău lui Henry, interveni Olivia.

– Ai știi dacă ar face-o?

Olivia se uită la Jack, iar el simți greutatea îndoielii în privirea ei, fiind conștient că ea își amintea de faptul că nu știuse când Helen îi făcuse rău fiului ei. Apoi clătină din cap cu hotărâre.

– Da, aș ști dacă l-ar răni și sunt convinsă că el nu ar face asta.

Convingerea din cuvintele ei ușură încordarea din pieptul lui Jack.

– Nu o vei întoarce împotriva mea, Briarwood. Orice speri să realizezi cu aceste acuze false...

– Băiatul nu este în siguranță aici. Stanford este de acord cu mine.

– Rupert Stanford? întrebă Olivia.

– Da. Eu și vărul meu suntem îngroziți că suntem investigați de Scotland Yard. Inspectorul nu va găsi nimic împotriva nici unuia din noi. Dar nu se poate spune același lucru și despre dumneata, domnule. Ducesa de aici este dovada. Se întoarse cu fața spre Olivia. Uită-te ce ți-a făcut!

Jack îl apucă pe Briarwood de braț.

– Acum este timpul să pleci!

Olivia își ridică mâna.

– Așteaptă. Să auzim ce are de spus.

– Nu are nimic important...

– Atunci, lasă-mă să ascult!

Briarwood își smuci brațul, netezindu-și jacheta, în timp ce Jack nu se putea hotărî între a insista ca el să plece și a-i da lui Livy o șansă de a dovedi... ce? Că ea îl credea pe el și nu pe Briarwood? Pe de altă parte, el trebuia să știe împotriva a ce lupta.

– Te-a făcut să-ți uiți statutul, spuse Briarwood. Tu ești în doliu și, cu toate acestea, porți roșu. Nu ești căsătorită cu el, dar se vede clar unde falca lui înăsprită ți-a zgâriat pielea. Dacă el te poate întoarce pe tine, o femeie cu înalte standarde morale, spre căile lui păcătoase, imaginează-ți ce i-ar face unui băiat ușor influențabil. Mie nu îmi pasă decât de fiul tău, ca el să fie crescut de un domn respectabil. Eu pot îndeplini țelul acesta pentru tine. Iar dacă nu mă sprijini în această încercare, voi merge la tribunal, voi merge în Parlament. Pentru numele lui Dumnezeu, voi merge la regină. Dar nu pot, cu bună știință, să stau deoparte și să-i permit acestui diavol...

– Nu cred că ai de ales, spuse Jack calm. Atât Livy, cât și Briarwood își întoarseră brusc capetele ca să se uite la el. Poți să afișezi toate intențiile bune din lume și toate grijile tale față de educația virtuoasă a lui Henry, pe care spui că ți-o dorești, dar amândoi știm că la baza problemei stau finanțele. Eu nu accept să fiu șantajat.

Briarwood își îndreptă umerii.

– Te asigur, domnule, pe mine mă interesează doar binele nepotului meu. Îți vei vedea ruinată reputația...

– După cum ai subliniat în numeroase ocazii, eu nu am o reputație bună. Reputația pe care o am înseamnă mai puțin pentru mine decât banii mei. Poți să mă amenințe în orice fel dorești, eu nu îți voi plăti.

Briarwood își pierdea cumpătul, iar Jack nu se îndoia câtuși de puțin că ghicise întocmai motivul pentru care bărbatul venise acolo.

– Voi merge să-l văd pe Beckwith de dimineață. Dacă te răzgândești...

– Nu o voi face, spuse Jack.

Briarwood se uită la Olivia.

– Gândește-te la ce ți-am spus. Împreună putem îndrepta lucrurile.

Fără a mai spune vreun cuvânt, ieși greoi din cameră.

– Acesta este un șantaj? Asta face el? întrebă Olivia încet.

Jack îi întoarse spatele.

– Da.

– De ce să nu-l plătim ca să oprim zvonurile acestea răutăcioase?

– Acuzațiile lui sunt false. Dacă-l plătesc, le dau crezare, și apoi se va întoarce să ceară mai mult. Se va crea un cerc vicios, iar noi vom rămâne fără cale de ieșire.

– Dar dacă el adaugă la zvonurile lui unele indiscreții despre mine?

– Nu câștigăm nimic dacă îl plătim.

– Îi câștigăm tăcerea.

– Eu nu accept să fiu șantajat.

– Briarwood a crezut că tu l-ai șantajat pe Lovingdon. A crezut că acela a fost motivul pentru care ai fost numit tutore.

– Se pare că Briarwood are o abilitate stranie de a se înșela.

– Nu-ți place de el.

– Nu în mod deosebit.

Olivia îl analiză o clipă înainte de a spune:

– Știu că nu i-ai face niciodată rău lui Henry.

– Bine.

Se apropie de ea, iar ea îl ocoli. Se părea că Olivia fusese mai atentă decât își dăduse el seama la jocurile prin care el îl învățase pe Henry cum să se eschiveze.

– Dar... începu ea și se opri.

– Dar?

Se întoarse cu fața la el.

– Dar în ceea ce mă privește, deși nu-mi place să recunosc, Briarwood are dreptate. Comportamentul meu a fost abominabil.

– Livy...

– Nu. Știu că ai mijloacele să mă convingi că nu e așa. Dacă mă atingi doar, dacă mă săruți, eu te voi urma oriunde. Uită-te la mine! Olivia își deschise larg brațele. Sunt abia de o lună în doliu și iată-mă purtând roșu. Mă culc cu un bărbat cu care nu sunt căsătorită. Pentru numele lui Dumnezeu, ce am făcut când am călătorit cu trenul!

– Livy, el a vrut exact asta, să îți creeze suspiciuni, să te facă să te îndoiești de mine. Asta nu face decât să-i întărească poziția.

– Tu m-ai sedus ca să ți-o consolidezi pe-a ta?

Jack se răsuci pe călcâie, se duse la masă și-și turnă whisky într-un pahar.

– Nu voi onora această întrebare cu un răspuns.

– Oare însemn eu ceva pentru tine, în afară de puțină distracție?

– Prin comportamentul tău, îi faci pe plac.

– Ți-am făcut și ție destul de des, nu-i așa? Ce căutăm aici tu și eu?

Oare aștepta într-adevăr un răspuns la acea întrebare? Credea cu adevărat că el știa? Da, Olivia reprezentase puțină distracție pentru el, dar era mai mult de-atât, iar Jack nu știa cum să definească relația lor. Nu își putea imagina viața fără Olivia. Dar nici nu-și putea imagina că îi făcea acea mărturisire.

– Încă mai intenționezi să mă căsătorești cu altcineva?

Așa intenționa? Gândul că un alt bărbat ar fi putut s-o atingă era de-ajuns pentru a-i aprinde o furie clocotitoare în toată ființa. Dar până atunci nu avusese niciodată vreo problemă să împartă femeile cu altcineva. De ce ea? De ce nu putea suporta gândul ca ea să fie a altui bărbat?

– Atunci? întrebă Olivia, ca și cum obosea să mai aștepte ca el să găsească un răspuns inteligibil la ceea ce ar fi trebuit să fie o întrebare atât de simplă. Să fiu amanta ta? Nu cred. Mă tem că Briarwood a avut dreptate. Am uitat de mine. O auzi înghițind în sec. Jack, mâine aș vrea să-l duc pe Henry la țară, spuse ea încet.

– Nu.

– Te rog, nu insista să merg singură.

Singură. Olivia îl părăsea, cu sau fără Henry. Dumnezeule, faptul că ea își dorea să scape de el atât de mult, încât ar fi plecat fără Henry, spunea totul. O privi peste umăr. Tristețea din ochii ei aproape îl aduse în genunchi. Tristețea și regretul. El o învățase bucuria plăcerilor imediate, o încurajase să le guste fără să se gândească la prețul mare pe care avea să îl plătească mai târziu. Acum ea plătea un preț mai mare decât avea să o facă el vreodată.

– Mă duc la club. Trecu cu paşi mari pe lângă ea şi se opri. Vreau ca tu şi Henry să plecaţi înainte să mă întorc mâine dimineaţă. Şi luaţi şi nenorocitul ăla de câine cu voi.

Era aproape lângă uşă când auzi primul ei hohot de plâns. Avu nevoie de fiecare dram de forţă pe care o avea ca să meargă mai departe.

Henry nu fu nici pe departe atât de încântat de perspectiva de a merge la ţară, pe cât se aşteptase Olivia. Pentru că Jack nu mergea cu ei. Henry îl adora pe bărbatul acela. Nu că ea l-ar fi putut învinovăţi. Jack ştia să fie fermecător când voia, şi, cu siguranţă, părea să ştie cum să se poarte cu Henry. Oare lucrul acesta se datora tuturor băieţilor de la club?

Stând pe un scaun lângă patul lui, Olivia îi citea lui Henry, dar cuvintele ei erau monotone, iar interesul lui scădea. Nu pentru că era obosit. Olivia îşi dădea seama că nu era. Fiecare scârţâit din casă îi atrăgea atenţia asupra uşii ca şi cum aştepta – spera – ca Jack să intre şi să-i spună că nu va merge la ţară.

Oare îşi iubise Henry tatăl cel puţin pe jumătate din cât de mult părea să îl iubească pe Jack? Olivia închise cartea. Henry îi aruncă o privire vinovată. I se păru puţin probabil să adoarmă prea curând, ceea ce avea să-l facă morocănos dimineaţă, când urmau să înceapă călătoria.

– Mă gândesc să fac o plimbare prin grădină, spuse ea. Era întuneric, dar nu îngrozitor de târziu. Nici ea nu avea chef să meargă la culcare sau să fie singură. Ai vrea să mă însoţeşti?

El încuviinţă.

– Pot să-l iau pe Pippin?

Olivia nu-şi amintea de ultima dată când se bâlbâise Henry.

– Bineînţeles. Se întoarse spre Ida. Ies cu Henry la o plimbare prin grădină.

– Îl pregătesc eu pentru dumneavoastră, Excelenţă.

Peste doar câteva minute, ea şi Henry se plimbau prin grădină, felinarul care întâmplător se afla acolo oferindu-le o potecă cu lumini şi umbre.

– Cred că lui Pippin îi va plăcea la ţară, nu crezi? întrebă Olivia.

Îl văzu pe Henry clătinând din cap.

– De ce nu vine Jack?

– Are lucruri de făcut aici. Ea se ghemui în fața lui Henry și îl privi în ochi. Henry, trebuie să înțelegi...

O umbră ieși din întuneric.

Capitolul 21

Naiba s-o ia! Ce se aștepta să facă? Să-i mărturisească dragostea nemuritoare? Să-i ceară mâna? Era ducesă, pentru numele lui Dumnezeu. Se purta de parcă el uitase ce era ea și ce era el. Dar el nu uitase. Nici toți banii din lume nu i-ar fi putut curăța originile, nu ar fi făcut acceptabilă căsătoria cu ea.

Nu că el ar fi luat vreodată în considerare căsătoria. Totuși, nu își putea imagina casa fără ea. Nu își putea imagina să nu audă ecoul pașilor ei rapizi când trecea pe holuri să discute față în față cu privire la o chestiune sau alta. Nu își putea imagina ca izul parfumului ei să nu adie din dormitorul ei într-al lui, prin garderob, nu își putea imagina să nu fie pe pernă, lângă perna lui. Nu-și putea imagina tăcerea de la mese, râsetele nemaiauzite, zâmbetele nevăzute.

El, care tânjise întotdeauna după moneda următoare, acum tânjea după ceva mai mult. O femeie. Se gândea că ar putea renunța la fiecare monedă pe care o poseda dacă ea i-ar fi oferit încă un zâmbet.

Bătaia de la ușa biroului său îl făcu să se încrunte. Nu își dorea companie, dar, înainte de a-i putea spune oricui era la ușă că el nu era acasă – ce gând prostesc mai era și acela –, se deschise ușa și intră Swindler.

– Frannie zicea că te voi găsi aici.

Fără îndoială, după ce petrecuse o grămadă de timp vorbind cu ea. Jack nu știa de ce Swindler nu-i mărturisea pur și simplu că o iubea, de ce nu o cerea în căsătorie și nu termina odată cu asta. Pe de altă parte, poate că el ar fi trebuit să aibă aceeași pretenție

de la sine însuși cu privire la Olivia. Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Ca ea să refuze și el s-o trimită la țară.

– Te simți bine? întrebă Swindler.

– Desigur.

Jack se răsuci în spate și luă un pahar. Îl umplu cu whisky și i-l puse în față lui Swindler, în timp el se așeză la loc și apoi își umplu din nou paharul.

– Ai cam întârziat să mă informezi că Briarwood răspândește zvonuri despre mine.

– Îmi cer scuze, dar am avut câteva lucruri de cercetat în ultima vreme, iar tu nu ești cel care îmi plătește salariul.

– Renunță la slujbă și vino să lucrezi exclusiv pentru mine. Îți plătesc mai mult decât îți oferă cei de la Scotland Yard.

– Îmi place locul meu de muncă, mulțumesc foarte mult.

Jack ridică din umeri.

– Deci, ce vești îmi aduci? Ai aflat ceva despre mama mea?

– Nu sunt optimist că voi găsi vreodată ceva. Dar cealaltă chestiune despre care m-ai întrebat... dacă Lovingdon era implicat în vreo perversiune...

O aluzie din vocea lui Swindler îl făcu pe Jack să își îndrepte spatele.

– Da?

– Nu am aflat nimic în ceea ce-l privește, dar vărul lui mă pune pe gânduri.

– Briarwood?

– Rupert Stanford. E un mare singuratic. Potrivit celor spuse de servitoarea care se îngrijea de treburile gospodăriei, singura servitoare pe care a avut-o până când a concediat-o, acum două zile, a muncit-o până la epuizare ca să păstreze totul curat. A fost angajată timp de aproape douăzeci de ani. Vreme în care a găzduit poate o duzină de băieți în casă. Câte unul, pe rând. Aparent cu intenția de a-i găsi fiecăruia un cămin cum se cuvine. Apoi, venea o zi când femeia își începea lucrul și nu mai găsea băiatul acolo. Și de fiecare dată presupunea că el și-a ținut promisiunea și i-a găsit un alt loc unde să stea.

– Ceea ce poate s-a și întâmplat, spuse Jack, dar simțea ceva în neregulă legat de asta.

– Se poate foarte bine să o fi făcut. Nu am nimic concludent, dar mi se pare ciudat, mai ales având în vedere problema care te îngrijora pe tine.

– Poate ar trebui să-l vizităm.

Casa nu era deosebit de mare, dar îi era, vag, familiară. Putea fi aceasta locuința pe care el o căutase atunci când umblase fără țintă pe străzi? Își amintea că era mai mare casa omului aceluia, dar, pe de altă parte, pentru un copil din cartierul de cocioabe – așa cum fusese Jack – o reședință ca aceasta ar fi avut aura de mister a unui palat. Swindler lovi ciocănelul de la ușă.

– Se pare că nu e nimeni acasă.

– Vreau să mă uit înăuntru.

Lumina unui felinar din apropiere împrăștie o strălucire slabă pe fața lui Swindler când el își arcui o sprânceană și se uită lung la Jack. Jack se uită înapoi până când Swindler oftă.

– Vrei să faci tu onorurile, sau mă lași pe mine?

Jack simți un tremur foarte ușor în mână.

– Te las pe tine.

– Vizitiul și lacheul tău...

– Sunt discreți.

– Ar face bine să fie.

Swindler vârî mâna în buzunar după instrumentele sale. Jack se mișcă în așa fel încât să ofere o oarecare acoperire pentru acțiunea ilegală. Auzi pocnetul, și ușa se deschise cu un scârțâit de rău augur. Intră și fu întâmpinat de un miros greu de prea mult săpun și ceară de mobilier. Aprinseră un chibrit. Swindler găsi o lampă cu petrol și o aprinse.

– Ce anume căutăm? întrebă bărbatul.

– Un dormitor. Vocea lui deveni răgușită, simțind tensiunea cuprinzându-i tot trupul. La etaj, aș spune.

Cu o mișcare a capului, Jack se îndreptă spre scări. Swindler îl urmă. Lampa pe care o ducea împrăștia o strălucire stranie, alungând umbrele și dezvăluind lucrurile, puțin câte puțin. Nimic nu arăta deosebit de familiar. Apoi ajunseră pe holul de la etaj. Erau doar patru uși. Jack o deschise pe a doua de la dreapta.

Și avu din nou cinci ani. Îi era dor de mama lui, dar era entuziasmat de perspectiva de a avea un pat în care să doarmă. Era

iarnă. Focul era aprins în vatră şi era atât de frumos şi festiv. Mama lui începuse să vorbească foarte mult despre faptul că merge într-un loc numit „rai". El hotărâse că acesta trebuia să fie locul.

– Să facem o baie, vrei?

Jack închise ochii strâns în faţa amintirilor. Oare Stanford o cunoscuse pe mama lui când ea fusese servitoare în gospodăria lui Lovingdon? Se străduí să-şi amintească...

– Domnişoară Dawkins?

Îl ţinea pe Jack de mână, noaptea târziu, în cartierul de cocioabe... Se întorsese, făcuse o reverenţă.

– Domnule Stanford.

– Pe cine ai aici?

– Pe fiul meu, Jack.

– Jack? Jack? Eşti bine?

Jack deschise ochii la îndemnul lui Swindler şi păşi mai departe în cameră.

– Au vorbit. Nu le-am putut auzi cuvintele. Ne-am dus la o tavernă, am mâncat o plăcintă minunată cu carne. Ei au tot vorbit. În tot acest timp, el a ţinut-o de mână.

– Ce vrei să spui? întrebă Swindler.

Jack clătină din cap. Nu putea explica inexplicabilul, dar îşi aminti că, atunci când plecaseră, Stanford îi dăduse mamei lui Jack punga de monede, iar ea îi dăduse lui Jack medalionul. Apoi Stanford îl adusese aici.

Jack merse până la şemineu, se aplecă şi se uită în sus, pe hornul care servise drept tunelul său de evadare. Se chinuise să scoată cărbunii din vatră, se arsese la picioare şi la mâini urcând pe horn. Aceea fusese prima lui lecţie despre ceea ce ar face o persoană dacă ar vrea ceva suficient de mult. Fusese dispus să sufere orice ca să iasă de acolo. Se răsuci şi se uită din nou la patul cu cei patru stâlpi decoraţi cu sculptura cu viţă-de-vie bogată. Stomacul i se strânse din pricina amintirilor a ceea ce se întâmplase acolo.

Întorcându-se spre Swindler, Jack luă lampa şi o aruncă pe pat. Flăcările izbucniră imediat.

– Dumnezeule mare, ai înnebunit? sări Swindler.

Jack ieşea deja pe uşă.

– Trebuie să-l găsim pe Stanford.

Se întoarseră la club. Nu atât de repede cum ar fi preferat Jack, având în vedere că Swindler insistase să alerteze pompierii astfel încât aceştia să aibă şansa de a preveni răspândirea flăcărilor dincolo de reşedinţa lui Stanford. Jack se simţi liniştit ştiind că patul, cel puţin, era distrus.

– Îţi dai seama că nu pot să-l arestez, spuse Swindler, stând pe scaun în biroul lui Jack.

– Sodomia este împotriva legii.

– Dar nimeni nu va depune mărturie.

– Voi depune eu mărturie.

Swindler se uită într-o parte ca şi cum, brusc, se simţea foarte inconfortabil. Jack presupuse că una era să ai suspiciuni, şi cu totul altceva să ai confirmarea.

– Ar trebui probabil să ne ocupăm doar noi înşine de problema asta, spuse Swindler încet. Nu ar fi prima dată. Sunt sigur că e cineva programat pentru spânzurare, cineva care nu merită.

– Ai schimba prizonieri? Nu crezi că ar observa cineva?

– Ai putea să-l baţi până când devine de nerecunoscut. Sunt sigur că ai găsi o oarecare satisfacţie în asta.

Jack încuviinţă din cap.

– Aş găsi, într-adevăr.

Uşa se deschise brusc, şi dădu buzna Thomas Lark, unul dintre băieţii mai mari care ajutau în sala de jocuri.

– Thomas, ar trebui să baţi la uşă, spuse Jack.

– Da, domnule, ştiu, dar asta tocmai a fost livrată de un domn, şi a spus că este de o importanţă deosebită.

Jack înşfăcă plicul pe care i-l întinse Thomas. Înăuntru găsi un mesaj care îi făcu inima să bubuie:

Domnule Dodger,

Vă rog să vă întoarceţi repede la reşedinţă. Ne confruntăm cu o situaţie cumplită, şi este nevoie disperată de dumneavoastră.

Al dumneavoastră servitor credincios,

Brittles

– Mulţumesc lui Dumnezeu că aţi ajuns, domnule, spuse Brittles în grabă, de îndată ce Jack intră în casă, cu Swindler alături de el.

– Care e problema, omule?

– E vorba despre ducesă, domnule. A dispărut.

– Atâta tot? Avea de gând să-l ducă pe Henry la ţară. Presupun că nu a putut aştepta până dimineaţă să scape de mine...

– Nu, domnule. Henry e aici.

Toată fiinţa lui Jack încremeni.

– Ea nu l-ar lăsa pe Henry.

– Aşa e, domnule. Se plimbau împreună prin grădină, când se pare că a ieşit cineva din umbre, după cum spune micul duce. El a scăpat, dar, până când noi ne-am dat seama ce încerca el să ne spună – se bâlbâia îngrozitor, domnule –, ducesa a dispărut.

– Unde este Henry acum?

– În camera de zi a copilului, domnule.

Jack ţâşni în sus pe scări, conştient că Swindler şi Brittles veneau în spatele lui. Pentru prima dată, paşii lui Brittles nu erau silenţioşi. Jack se simţi extrem de neliniştit.

Intră fără să bată la uşă în camera copilului. Ida stătea într-un balansoar, cu Henry pe genunchi, ţinându-şi în braţe câinele. Băiatul ţâşni din braţele ei, iar Pippin sări pe podea. Înainte ca Jack să poată reacţiona, Henry alergase distanţa scurtă care îi despărţea şi îşi strânsese braţele cu putere în jurul picioarelor lui Jack.

– A... am f... făcut c... ce mmm... m-ai învăţat, domnule. M... m-am ascuns, rosti Henry, cuvintele lui auzindu-se înăbuşit, căci copilul îşi ţinea faţa apăsată de coapsa lui Jack.

Bărbatul se aplecă, îmbrăţişându-l strâns pe Henry.

– Ai fost un băiat cuminte, Henry.

– Cred că e... el a luat... t-o pe mami. Henry se lăsă pe spate, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ar fi trebuit s-o în... nnnveţi pe mami cum să scape.

– Da, ar fi trebuit. Ştii cine a luat-o?

Henry îşi mişcă repede capul.

– Vărul Rupert. Tata mi-a spus să n... nu merg n... niciodată u... undeva cu vărul R... Rupert.

Știuse Lovingdon ce știa Jack acum? Oare Rupert Stanford era cel de care trebuia Jack să-l protejeze pe Henry? Totul avea sens acum, dacă Lovingdon văzuse cum Jack îi proteja pe băieții care lucrau pentru el. Dar nu ar fi putut să lase un nenorocit de mesaj?!

– Te-a rănit? întrebă Jack.

Henry neagă clătinând puternic din cap.

– Dar când am fugit, am auzit-o pe mami țipând. Cred că el poate a lovit-o. Nu ar fi trebuit să f... fug.

– Nu, ai făcut ce trebuia, pentru că acum trebuie să mă îngrijorez doar pentru mama ta, nu și pentru tine.

– O vei salva?

– Cu siguranță.

Deși nu avea nici un amărât de indiciu de unde să înceapă. Slavă cerului că Swindler era acolo.

– Domnule, nu vreau să vă întrerup, spuse Brittles, întinzând un plic cu numele lui Jack pe el. Dar acesta a fost livrat cu puțin timp în urmă.

Jack i-l smulse din mână și rupse plicul. Scrisoarea era scurtă și la obiect:

Ducesa e la mine. Adu-mi o sută de mii de lire până în zori, altfel moare. Te așteptăm la ultimul etaj, colțul îndepărtat.

Jack recunoscu adresa scrisă la sfârșitul biletului. Era în cartierul de cocioabe.

– Unde suntem? întrebă Olivia.

Stătea pe podea într-un colț întunecat, cu mâinile legate la spate. Lupta din răsputeri să nu se lase înspăimântată. Primise o lovitură în cap și se trezise aici. Simțea gust de laudanum în gură și gândurile îi erau neclare. Voia să adoarmă, dar știa că exista un motiv pentru care nu ar fi trebuit s-o facă.

– În cartierul săracilor.

Șoapta răgușită veni dintr-un alt colț întunecat, de lângă fereastră, silueta bărbatului fiind înghițită de întuneric. Un felinar stingher nu ajuta deloc. Proiecta mai multă lumină asupra ei decât asupra lui.

– E mai uşor să rezolvi lucrurile necorespunzătoare aici. L-am instruit pe domnul Dodger să-mi aducă o sută de mii de lire, altfel vei muri.

Olivia îşi dădu seama din vocea lui că vorbea extrem de serios. Groaza ameninţa să o copleşească.

– Dacă nu-mi aduce banii, îmi voi îndeplini promisiunea, apoi mă voi întoarce după fiul tău.

– Lasă-l pe Henry în pace! Îşi aduse aminte că Henry fusese cu ea. Unde este el?

– Micul ticălos mi-a scăpat.

O cuprinse uşurarea. Îşi amintea vag că el o luase la goană. Jack nu s-ar despărţi de banii lui preţioşi pentru ea, dar Olivia nu se îndoia că îl va proteja pe Henry.

– Dodger nu va veni, spuse ea.

– Va veni.

Ea izbucni într-un hohot cumplit, încercând să se controleze ca să nu sune ca o isterică.

– I-ai cerut bani. Este singurul lucru de care nu se desparte.

– Atunci situaţia va fi cât se poate de urâtă pentru tine.

Deodată, el se mişcă rapid şi se aplecă în faţa ei. Ea simţi ceva ciudat de rece sub partea laterală a bărbiei ei.

– E un pistol? şopti ea.

– Da, este. Iar eu sunt foarte exact. I-am dat termen până în zori.

Apoi, spre uimirea ei, îl recunoscu.

– Stanford? Rupert Stanford?

– Sunt surprins că îţi aduci aminte de mine. Soţul tău nu m-a primit la el în casă prea des.

– De ce faci asta?

– Pentru că tutorele fiului tău a făcut investigaţii în ceea ce mă priveşte şi ies la iveală lucruri care mi-aş fi dorit să rămână în întuneric. Trebuie să plec în grabă şi nu am fondurile necesare să fac asta.

– Aşa că m-ai răpit pe mine?

– Am văzut cum te privea când te-a adus la club. Vezi tu, mă aflam şi eu în umbre. Are câţiva băieţi drăguţi care lucrează pentru el, dar el şi angajaţii lui îi păzesc de parcă ar fi bijuteriile regale. Şi, cu toţii, sunt atât de loiali, încât nu pot fi uşor influenţaţi.

Dar sunt sigur că, oriunde aș alege să merg, pot găsi ceea ce am nevoie.

– Doamne sfinte, ești un monstru!

– Da, da, sunt.

Se îndepărtă. Olivia își mișcă picioarele cât de repede putu, sperând să-l împiedice, dar el păși cu ușurință în lateral. Ai grijă, ducesă! Eu nu am obiceiul de a răni doamnele, dar pot face întotdeauna o excepție.

Jack știa cartierul de cocioabe ca în palmă. O mulțime de oameni răi trăiau acolo. Dar și o mulțime de oameni buni. Cu o tolbă plină cu o sută de mii de lire pe care o strângea într-o mână și un felinar în cealaltă, înaintă printre resturile mizerabile ale societății, fără a se teme de vreun rău, deoarece avea un cuțit în cizmă, un pistol în buzunar și – în mâna în care ducea tolba – un baston care conținea în interior o sabie.

Răpitorul spusese să vină singur. Nu spusese să vină neînarmat – ceea ce îl făcu pe Jack să creadă că Rupert Stanford era doar tangențial familiarizat cu acest cartier rău famat. În mod evident, îl știa destul de bine pentru a stabili un loc de întâlnire, dar nu suficient de bine cât să știe că mulți dintre localnici erau înarmați. Sau poate îl cunoștea prea puțin pe Jack, crezând că nu avea nici o idee cu privire la destinația aceea. Jack nu era naiv. I se părea puțin probabil ca Stanford să îi lase pe vreunul din ei în viață odată ce avea banii.

Jack era înconjurat doar de atâta lumină cât să poată vedea umbra care ținea pasul cu el, dacă își întorcea capul cu mare grijă. Umbrele fuseseră mereu prietenele lui. Noaptea aceea nu făcea excepție.

Umbrele îi ascundeau eficient pe Luke și pe Swindler, care îl urmau la o distanță discretă. Graves și Frannie se plimbau, lăsând impresia că erau un cuplu în căutarea unui loc pentru o întâlnire ilicită. Când Jack avusese nevoie disperată de ei, progeniturile lui Feagan veniseră să îl ajute.

Ajunse la clădirea abandonată, care arăta ca și cum un vânt mai puternic o putea dărâma oricând. Pe vreme rea, oamenii se adăposteau aici, dar, într-o noapte senină, nu merita riscul.

Ar fi fost foarte dificil să urci până la etajul al treilea fără a fi auzit. El presupuse că tocmai acela fusese scopul răpitorului.

Înaintă cu grijă, văzând șobolanii fugind din calea lui. Știa că aveau să se întoarcă. Întotdeauna se întorceau. Ținând felinarul sus, se uită în jur. Chiar dacă nu mai fusese aici înainte, totul era familiar. Exista o mică diferență între o clădire și cealaltă în cartierul acela.

Porni în sus, pe scările care scârțâiau sub greutatea lui. Nu avea rost să calce ușor. Se grăbi, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Livy!

Nu auzi nimic. Putea fi legată cu un căluș la gură, Putea fi moartă, putea...

– Jack!

Picioarele i se împleticiră, iar apoi ușurarea fu atât de mare, încât genunchii aproape că îi cedară. În același timp, se simți străbătut de un val de energie prin tot corpul. Se grăbi în sus pe scări, abia oprindu-se pe palier și apoi năpustindu-se de-a lungul holului. Văzu o lumină palidă strecurându-se dintr-o cameră. Putea fi o capcană, așa că încetini pasul, orientând felinarul cât să-i dea lumina cea mai bună.

– Livy!

– Suntem aici!

Ea și Rupert Stanford. Jack putea cu greu suporta gândul că nenorocitul o atingea, dar își reprimă furia pentru că trebuia să-și mențină mintea limpede. Merse încet, cu grijă. Se uită atent în cameră...

Livy stătea lângă Stanford, în colț, lângă fereastră, iar Jack se întrebă dacă el se uitase afară pe fereastră, așteptând apropierea lui. Nu avea importanță. Nu avusese cum să vadă ceva.

Când Jack păși în cameră, îl lovi un miros. Oricine altcineva l-ar fi considerat probabil un parfum. Era un miros bogat, fără îndoială, masculin, dar care îi făcea stomacul să i se întoarcă pe dos pe măsură ce îl copleșeau amintirile. Parfumul acela, târându-se în pat cu el, pe când era doar un băiețel, oferindu-i mângâiere înainte de a-l răni.

Ridică și mai sus felinarul și văzu licărirea nefirească din ochii care sclipeau spre el – precum cei ai unui șobolan ieșind din

canalizare. Jack simți că toată ființa îi îngheață. Crezuse că se pregătise pentru această întâlnire, dar, dintr-odată, parcă avea din nou cinci ani și era îngrozit, suferind, rușinat. Luptă să se concentreze asupra prezentului.

– Rupert Stanford.

– Spui asta ca și cum te-aș cunoaște.

– Ne-am mai întâlnit. Mama mea a fost Emily Dawkins.

– Tu ești Jack Dawkins? Stanford izbucni într-un hohot de râs lătrat. Ce lume mică! Ți-ai schimbat numele... ce inteligent! Și eu voi face la fel, acum că vărul meu cel băgăcios și inspectorul tău suspicios mi-au descoperit afacerea.

– Afacere? Să profiți de băieței?

Auzi icnetul lui Livy când ea își dădu seama despre ce era vorba.

– Vărul meu mi-a spus totul despre tine, despre băieții pe care îi ții. Cred că ne asemănăm foarte mult.

– Eu nu sunt deloc ca tine, rosti Jack printre dinți. Eu îi protejez.

– Așa cum te-am protejat și eu pe tine. Mama ta era pe moarte, săraca! I-am dat câteva monede pentru a ușura lucrurile și te-am luat la mine ca să nu fie împovărată de griji. Dar, apoi, ai avut îndrăzneala să fugi. Singurul care a fugit vreodată.

Ceva din vocea bărbatului acela... Jack știa: cu cât îl ținea mai mult de vorbă, cu atât avantajul lui era mai mare. Trebuia să le dea timp celorlalți să-și ocupe pozițiile.

– Singurul? Băieții încă locuiesc cu tine?

Nu văzuse nimic care să dovedească asta.

– În grădina mea, spuse Stanford melancolic.

– I-ai ucis?

– Mi-ar plăcea să rămân și să pălăvrăgim, dar chiar trebuie să plec.

– Nu o iei pe Livy cu tine.

– Ea este asigurarea mea. Lasă tolba jos și du-te în partea cealaltă a camerei.

Jack făcu doi pași și fluieră strident. Se auzi o bufnitură, și fereastra fu spartă. Stanford se uită înapoi, oferindu-i lui Jack spațiul îngust de care avea nevoie, suficient cât să poată să-și croiască drum înapoi, să o împingă pe Livy deoparte, și să-l trântească

pe Stanford la podea. Luptă să smulgă pistolul din mâna lui Stanford, dar acesta, deşi mai bătrân, se dovedi surprinzător de puternic şi de agil. Se încăierară, rostogolindu-se pe podea. Jack încercă să-şi găsească echilibrul...

O explozie răsună în noapte când pistolul se descărcă, iar Jack simţi focul împuşcăturii arzându-i pieptul, în timp ce sângele cald se îmbibă în vesta lui preferată, roşie. Olivia abia se trântise la podea, înainte ca pistolul să răsune şi amândoi bărbaţii să rămână complet nemişcaţi.

– O, Dumnezeule, o, Dumnezeule. Jack...

Apoi, cineva intră brusc pe fereastră. Înainte de a putea ţipa, ea auzi:

– E în regulă. Sunt Swindler.

Apoi bufnitura paşilor grei se auzi afară, pe hol, şi încă două umbre mari năvăliră în cameră, urmate de una mai mică. Frannie fugi în partea cealaltă a camerei şi o luă pe Olivia în braţe.

– Eşti bine?

Olivia încuviinţă şi şopti:

– Jack?

Frannie începu să dezlege nodurile frânghiei care lega mâinile Oliviei.

– Jack, rosti Swindler cu asprime.

Olivia urmări cum un bărbat se ridică în picioare. Recunoscu fizionomia... ar fi recunoscut oricând silueta aceea.

– Jack?

– Sunt bine, spuse el, cu o voce gravă, în timp ce se lăsă jos lângă vărul soţului ei.

Auzi o respiraţie grea, un sunet gâlgâit...

– Jack, trebuie să-l văd, spuse doctorul Graves, iar Olivia îşi dădu seama că era unul dintre bărbaţii care veniseră înăuntru. Celălalt era Claybourne.

– Nu, spuse Jack.

Stanford tuşea şi părea să se înece.

– Băieţii? Câţi au fost? întrebă Jack.

– Tu... primul.

– Şi după mine? Câţi? Blestemat să fii!

– Nu... ştiu.

– I-ai ucis? I-ai îngropat în grădina ta? Asta spuneai în cuvintele alea codate?

Dar Rupert Stanford nu scoase nici un sunet.

– Răspunde-mi, nenorocitule!

– E mort, spuse doctorul Graves cu o voce gravă.

Jack își îndreptă încet corpul. Dintr-odată, brațele lui o cuprinseră pe Olivia, ținând-o strâns până când ea abia mai putu respira.

– Nu credeam că vei veni.

– Bineînțeles că am venit, mârâi el.

– A spus că ți-a cerut o sută de mii de lire.

– I-aș fi dat totul, Livy. Totul ca să te am înapoi în siguranță.

Jack și Olivia se întoarseră acasă imediat, iar Swindler și ceilalți se îngrijiră de problema reprezentată de Rupert Stanford și de raportarea incidentului din seara aceea la Scotland Yard. Primul lucru pe care îl făcu Olivia fu să o ia la fugă pe scări spre odaia copilului și să-l țină pe Henry în brațe.

– Știam că te va salva, spuse băiatul.

Se simțea umilită că Henry avusese o încredere de neclintit în Jack, iar ea fusese atât de reticentă. Niciodată nu avea să mai facă acea greșeală. În seara aceea făcuse multe erori și intenționa să le corecteze pe toate.

Se gândi cum să procedeze, în timp ce făcu o minunată baie fierbinte ca să-și înlăture de pe trup murdăria din cartierul rău famat. După experiențele din acea noapte, probabil că avea să facă o baie completă în fiecare zi. Sperase ca Jack să i se alăture în noaptea aceea, intrând să vadă ce mai face, dar, când văzu că nu vine, își puse halatul de noapte și plecă în căutarea lui.

Îl găsi în bibliotecă, stând pe un scaun, cu coatele sprijinite pe coapse și ținând cu amândouă mâinile un pahar. Sticla din apropiere aștepta să-și facă datoria, amorțind efectele produse de o noapte traumatizantă. Olivia merse tiptil pe covor, îngenunche în fața lui și îi cuprinse cu mâinile fiecare dintre încheieturi.

– Nu pot să-mi imaginez ce simți.

– Nu, probabil că nu poți. Înainte de seara asta nu am avut nici un nume pentru bărbatul care m-a luat, dar a fost Stanford. Nu știu dacă nu i-am cunoscut niciodată numele, sau pur și simplu

l-am uitat. Au trecut aproape treizeci de ani. Cred că mai mult ca sigur a cunoscut-o pe mama mea. Ea avea încredere în el. Probabil că s-au întâlnit când ea lucra aici. M-a dat în grija lui, gândindu-se că voi fi în siguranță. În prima noapte... – îl auzi cum înghite în sec – mi-a făcut baie, m-a băgat în pat, apoi s-a strecurat lângă mine. M-a atins așa cum un bărbat nu ar trebui să atingă un băiat... a făcut lucruri care nu numai că mi-au devastat corpul, ci și sufletul.

– Doamne, Jack...

Olivia îi atinse obrazul, încercând să-i ofere mângâiere, dar el nu se uita la ea. Privea în trecutul lui.

– A plâns după aceea, a promis că nu o va mai face niciodată. În noaptea următoare însă, am aflat că era un mincinos. A treia noapte am fugit.

Ochii Oliviei se umplură de lacrimi fierbinți.

– Nu te poți învinovăți pentru nimic din ceea ce s-a întâmplat. Ai fost un copil nevinovat. Mă bucur că e mort.

El clătină din cap.

– Nu, s-au întâmplat mai multe, Livy. Ți-am spus că eu și Luke am fost arestați. Când ești condamnat, îți ispășești pedeapsa într-o închisoare de băieți. Dar, înainte de asta, înainte de judecată, ești ținut în temniță cu bărbații. Erau trei, un grup urât. Au pus ochii pe Luke, dar el le-a ținut piept. Dumnezeule, avea doar opt ani, dar nu se oprea din bătaie. Fața lui era un dezastru, era însângerat tot. Credeam că aveau de gând să-l omoare. Știam ce voiau, și supraviețuisem înainte.

„Doamne, nu", se gândi ea. „Te rog, nu."

– Și m-am oferit pe mine.

Rosti cuvintele ca și cum s-ar fi sufocat.

– O, Jack!

Olivia îi strânse mâinile, își apăsă buzele pe ele în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față, adunându-i-se în colțul gurii.

– A fost mai rău decât îmi aminteam. Sau poate că au fost doar mai ticăloși. Au făcut să se rupă ceva în sufletul meu în noaptea aceea, Livy. De atunci a încetat să-mi pese de orice altceva în afară de supraviețuire și m-am convins că, dacă aș avea destui bani, aș fi mereu în siguranță. Dar, în interior, am rămas cu inima frântă. Până când te-am întâlnit pe tine. Tu m-ai făcut să încep

să simt din nou. Tu și Henry. Ați adus bucurie în viața mea. Râsete și zâmbete. Dar există și durere în toate astea. Dacă ții la cineva, devii vulnerabil. Ceea ce simțeam ori de câte ori eram cu tine mă înspăimânta al naibii de tare, Livy. Nu am vrut să se întâmple asta. Am luptat cu toate forțele, dar, în seara asta, mi-am dat seama că, dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, dacă ai fi murit, ceva s-ar fi rupt din nou în mine, și de data asta aș fi rămas așa. E un mod mai sigur de a trăi, dar este și o viață care nu merită trăită. Te iubesc, Livy. Știu că nu sunt vrednic de nici un fel de afecțiune pe care ai putea-o nutri pentru mine...

– Nu ești vrednic? Nu cunosc nici un alt bărbat care să fie mai vrednic de iubire.

– Eu trăiesc printre scursurile societății.

– Trăiești în St. James. Poate că ți-ai început viața printre nemernici, dar nu cunosc nici un alt bărbat care să realizeze ceea ce ai reușit să faci tu. Ești un om de succes, care nu datorează nimic nimănui. Ai o inimă generoasă. Știu că nu vrei să auzi asta, dar e adevărat. Henry te adoră. Și, la dracu', și eu te ador! Te iubesc, Jack, cu toată inima și sufletul meu. Am greșit ascultându-l pe Briarwood. Mi-am dat seama de asta în timp ce așteptam în casa aceea sau ce era ea. M-am gândit la toate momentele pe care le-am petrecut cu tine și cu Henry. Și m-am rugat să mai am parte de încă o mie asemenea.

– Greșești aici, Livy. Briarwood avea dreptate.

– Nu...

El îi puse degetul pe buze.

– Șșșșt! Avea dreptate. Te-am corupt. Nu ai auzit ceea ce tocmai ai spus? Ai blestemat.

Ea izbucni într-un râs delicat.

– Și acoperișul nu a căzut pe mine.

El o mângâie pe obraz.

– Ți-am spus, în acea primă noapte, că o persoană face totul dacă își dorește ceva suficient de mult. Scoase un geamăt dureros, adânc. Vă vreau – pe tine și pe Henry – să fiți ai mei pentru eternitate. Căsătorește-te cu mine, Livy!

– O. Nu se aștepta la asta. Era pregătită să-și trăiască restul vieții drept amanta lui, dar să-i fie soție? O!

– Asta înseamnă da sau nu?

Ea râse de bucurie.

– Cred că ar trebui să stai în genunchi, iar eu ar trebui să stau pe scaun.

– Tu şi eticheta ta nesuferită, spuse el, clătinând din cap, în timp ce un zâmbet ademenitor i se formă pe buze.

Ea îi cuprinse chipul în palme.

– Da, mă căsătoresc bucuroasă cu tine.

– Vom marca data în calendar. Într-o zi după ce perioada ta de doliu se termină...

– Nu fi prostuţ! Mâine mă căsătoresc cu tine.

– Crezi că doamnele din Londra te vor ierta pentru această flagrantă încălcare a etichetei?

– Desigur. Voi merge în vizită la ele, la ceai, iar ele mă vor ierta imediat pentru că vor dori să afle tot ce ştiu eu despre Jack Dodger, „nemernicul cel ispititor".

– „Nemernicul cel ispititor"?

– Aşa vorbeam noi despre tine.

– Nu ştiu dacă sunt în starea de spirit pentru a fi un nemernic ispititor în seara asta, dar mi-ar plăcea foarte mult să dorm cu tine în braţe.

În timp ce stătea întinsă lângă Jack în noaptea aceea, se gândea că nu-şi putea da seama dacă aceasta fusese intenţia lui Lovingdon, dar, prin moartea lui, bărbatul îi oferise ceea ce nu îi putuse dărui în viaţă: bucurie, pasiune şi dragoste.

Capitolul 22

– Briarwood.

– Dumnezeule, am spus că nu sunt acasă. Ştii ce înseamnă asta?

Jack înaintă şi mai mult în încăpere, ignorând încercarea majordomului de a-l opri. Camera duhnea a băutură ieftină şi a sudoare stătută. Întins pe o canapea, Briarwood arăta neîngrijit, cu cămaşa pătată, jacheta, vesta şi eşarfa aruncate pe podea.

– Am vrut să știu dacă ai auzit vreodată de Emily Dawkins, spuse Jack.

Briarwood își dădu ochii peste cap.

– Nu.

Jack insistă. Din moment ce Stanford o cunoscuse...

– A lucrat în gospodăria lui Lovingdon, acum treizeci și șase de ani.

Privi lung spre Jack.

– Aveam zece ani, omule. Ce-mi pasă mie de servitori?

– Stanford o cunoștea.

– El a fost cu doisprezece ani mai mare decât mine. Poate că era interesat de ea. Bombăni ceva. Deși pare puțin probabil. Se pare că el prefera băieții. Cei de la Scotland Yard au fost aici în dimineața asta. Au găsit oase în grădina lui, pentru numele lui Dumnezeu! Oase mici. Oase de copii. Sute de oase. Familia este distrusă.

Dar familiile copiilor? Jack vedea disperarea oglindindu-se pe chipul lui Briarwood, un om care pusese mereu propriile interese pe primul plan.

– A fost și Beckwith aici. Am moștenit o casă pe care cineva a încercat să o incendieze. Stanford nu avea nici un sfanț și, cum nici eu nu am nimic, la ce să îmi folosească o casă arsă?

– Ți-o cumpăr eu, spuse Jack, chiar înainte de a se gândi la toate implicațiile.

Putea distruge complet reședința aceea și putea construi acolo un spital pentru Graves. Un spital în memoria acelor băieți pe care el nu reușise să-i salveze.

Briarwood se ridică.

– Cât îmi dai?

– Dezmeticește-te și vom discuta detaliile... inclusiv cum să îți ții sub control obiceiul de a cheltui pe jocuri de noroc.

– Nu-mi place de tine, Dodger!

– Nici mie nu-mi place de tine!

Briarwood încuviință din cap.

– Atât timp cât am clarificat asta.

– Mi-ar prinde bine și fără zvonurile...

– Consideră-le date uitării. Nu că aș avea de ales în privința asta. Rupert Stanford sigur va fi numele de pe buzele tuturor

în zilele următoare. Nu mai pot da vina pe vărul meu că te-a numit pe tine tutore. Așa rău famat cum ești tu, încep să-mi dau seama că ești cu mult mai bun decât Stanford sau decât mine.

Jack acceptă cu grație lauda și spuse doar „Vom vorbi", înainte de a pleca.

Organizaseră o ceremonie mică, privată, invitând doar un grup select de prieteni.

Jack, Olivia – purtând o rochie modestă, de culoarea fildeșului – și Henry ajunseră la capelă și descoperiră că oaspeții lor îi așteptau lângă treptele de la intrare.

– Ne bucurăm că ați venit, spuse Livy, salutându-i pe fiecare, pe rând: pe Luke și pe Catherine, pe Graves, pe Swindler și pe scumpa de Frannie.

– E un eveniment pe care trebuia să îl văd cu ochii mei, spuse Luke. Faimosul Jack Dodger să-și ia o soție. Sigur va fi subiectul de pe buzele tuturor în Londra, odată ce se va răspândi vorba.

– Sperăm să păstrăm secretul pentru o perioadă, spuse Jack. La urma urmei, Livy este în doliu.

– Ca și cum ți-a păsat ție vreodată de etichetă, replică Graves.

– Ai dreptate. Nu mi-au plăcut niciodată regulile.

Îi făcu apoi cu ochiul lui Henry, care avea să stea cu Jack la altar. Inelul se afla în siguranță în buzunarul băiatului.

– Sunt atât de fericită pentru tine, Jack, spuse Frannie când îl sărută pe obraz.

Bărbatul putea vedea adevărul cuvintelor ei scânteind în ochii ei verzi.

– Ar trebui probabil să intrăm ca să începem ceremonia, spuse Livy.

Oferindu-i brațul, Jack o întrebă:

– Ai emoții?

– Nu, deloc. Sunt prea fericită ca să fiu emoționată.

În timp ce urcau pe trepte, o mișcare de la colțul clădirii îi atrase atenția lui Jack.

– Am uitat ceva. Te ajung din urmă într-o clipă. Dacă nu te superi, du-te și vezi dacă totul e pregătit.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. E doar o chestiune măruntă de care trebuie să mă ocup. Îi dădu un sărut scurt pe buze. Vin imediat înăuntru.

Când ușa se închise în spatele lor, Jack coborî înapoi treptele și coti după colțul bisericii.

– Hei, șmecheru' meu. Am un cadou pentru tine, râse pe înfundate mentorul lui cel bătrân.

Sprijinindu-se în bastonul lui, Feagan întinse mâna noduroasă și acolo, în palma lui, era medalionul lui Jack.

Cu o strângere de inimă, Jack luă darul prețios, îl deschise și studie portretul mamei lui. Cât de tânără arăta, mult mai tânără decât era Olivia acum, bănuia el. Era doar o fetișcană. Totuși, era ca și cum ea se afla alături de el în timpul ceremoniei.

– Mulțumesc, Feagan. Dar nu am la mine banii pe care ți-i datorez.

El flutură din mână, nepăsător.

– O! Nu-ți face griji! Data viitoare când vii pe la cocioabe, adu-mi o sticlă de gin.

– De unde ai știut că voi fi aici azi?

– Eu aflu lucrurile din mers.

– Ar trebui să vii înăuntru.

– Nu, eu și Dumnezeu niciodată nu ne-am înțeles după ce mi-a luat iubirea vieții. N-aș vrea ca El să creadă că L-am iertat, pentru că n-am făcut-o.

– Frannie mi-a spus odată că ea crede că ești tatăl ei.

– Și tu ce i-ai spus?

– Nimic.

– Ai fost întotdeauna cel mai bun la păstrarea secretelor.

– Pentru că am învățat de la cel mai bun.

Feagan chicoti.

– Asta așa e, băiete, așa ai făcut. Cele mai bune urări ție și noii tale doamne!

Se întoarse să plece. Jack îl strigă.

– Feagan, cel puțin lasă-mă să te trimit cu trăsura mea înapoi la cocioabe!

– Nu, îmi place să merg pe jos. Feagan îi făcu repede cu ochiul. Nu se știe niciodată ce lucruri folositoare pot fura pe drum.

Jack îl urmări cum pleacă agale, adus de spate, un om care îi fusese ca un tată în multe feluri. Putea doar spera că el se va descurca la fel de bine cu Henry.

Ceremonia nu fusese la fel de grandioasă ca prima nuntă a Oliviei, dar, în timp ce ea își peria părul la măsuța de toaletă, nu îi găsi nici un cusur. Henry stătuse lângă Jack, fiind cavalerul lui de onoare. După încheierea ritualului, faptul că-i văzuse pe ei doi, cu capetele plecate, conspirând în legătură cu ceva, îi adusese lacrimi în ochi. Jack îi dădea lui Henry mult mai multă atenție decât o făcuse Lovingdon vreodată. O mică parte din ea nu se putu stăpâni să nu plângă după ceea ce ea și Lovingdon nu avuseseră niciodată.

Nu era sigură de ce, dar credea că el ar fi fericit pentru ea, ar fi de acord ca ea să se căsătorească cu Jack. Din moment ce îl numise pe Jack tutore și îi oferise atât de multe, era evident că avusese o părere bună despre bărbatul acesta. Cu toate acestea, Olivia se gândi că lucrurile ar fi putut merge mai bine în tot acest timp, dacă Lovingdon i-ar fi împărtășit temerile legate de slăbiciunile pe care le aveau verii lui. Își dădu seama că uneori era imposibil să știi totul despre o persoană, dar avea încredere că Jack nu va ține ascunse de ea secrete dăunătoare, și că mariajul lor avea să fie foarte diferit de prima ei căsătorie.

Când se ridică, nu-și putu stăpâni un zâmbet, privindu-și cămășuța diafană. Lăsa foarte puțin loc pentru imaginație. Traversă dormitorul, deschise ușa de la garderob și... țipă dând peste Jack.

– Veneam să te iau, spuse el. Am obosit să te aștept. Își înclină capul. Dar acum văd că a meritat așteptarea.

O ridică în brațe, iar ea râse, bucuroasă. Se întrebă dacă acele ziduri auziseră vreodată atât de multe râsete.

– Sunt perfect capabilă să merg pe jos.

– Prefer să te duc eu, ca să-mi pot da seama de greutatea ta.

– Cât de romantic!

– Trebuie să mai pui ceva carne pe tine. Așa n-o să te îmbolnăvești, și vreau să fii sănătoasă pentru un timp foarte îndelungat.

– Va trebui să îmi cumpăr rochii noi.

– Oricum va trebui să faci asta. În sfârșit ți-am găsit rochiile în registrul meu.

Olivia râse din nou.

– Nu cred.

– Ba da. O să ți le iau ca să trebuiască să stai dezbrăcată tot timpul.

– Ai uitat că avem servitori și un copil în casă?

– La naiba!

Își ascunse fața la gâtul lui.

– Dar îți promit că voi fi complet goală când suntem doar noi doi.

– Presupun că mă pot mulțumi doar cu atât.

O întinse pe pat. Ea își strânse genunchii la piept și începu să-i descheie nasturii de la cămașă.

– Și tu? întrebă ea. Ai de gând să mă faci să depun efort pentru a avea parte de ceea ce îmi place să privesc atât de mult?

Cu toți nasturii desfăcuți, el își dezbrăcă iute cămașa.

– Nu, promit și eu să fiu dezbrăcat.

În scurt timp, hainele lui ajunseră pe podea. Apoi petrecu câteva momente admirându-i cămașa de noapte înainte de a se mișca repede pentru a o adăuga la grămada de haine. Nu știa de ce se deranjase să fie provocatoare, dar se bucura să-l vadă atât de dornic să o dezbrace.

– Hai să scăpăm de cele două dormitoare, spuse el, în timp ce gura lui începu o călătorie înceată peste umerii ei. Avem suficient de mult spațiu aici pentru masa ta de toaletă și orice altceva îți dorești. Putem rearanja toată casa asta dezordonată.

– Bine.

Ar fi putut să îi ceară orice în acel moment, iar ea i-ar fi oferit. Îi dezmierdă umerii, îl mângâie pe spate. Se gândi că nu se va plictisi niciodată să fie împreună cu el. Nu-și putea imagina să trebuiască să renunțe la el, la tot ce-i bucura sufletul, dacă rămânea însărcinată.

– Nu mă vei părăsi niciodată, nu-i așa? întrebă ea.

Jack își ridică privirea, uitându-se în jos, la ea, iar Olivia observă pasiunea abia înfrânată din privirea lui. Ea avea efectul ăsta

asupra lui, îl făcea să o dorească la fel de mult cum îl dorea și ea pe el.

– Ce te-a făcut să mă întrebi așa ceva? vru el să știe.

– Dacă rămân însărcinată...

Gura lui fierbinte întrerupse orice comunicare. Mâinile lui îi cuprinseră chipul, ținându-i capul nemișcat în timp ce el îi devoră gura, gustând-o cu nesaț și îndemnând-o și pe ea să facă la fel. Când el se desprinse din sărut, poate că ea s-ar fi simțit neîmplinită dacă nu ar fi citit foamea de neostoit din ochii lui.

– Însărcinată sau nu, vei petrece fiecare noapte în patul meu, în brațele mele. Iubito, există mai multe modalități de a produce plăcere.

În zâmbetul lui, Olivia văzu o sclipire păcătoasă și o tachinare diavolească. Făcându-și loc între coapsele ei, își coborî gura spre sânii ei, sărutându-l mai întâi pe unul, apoi pe celălalt. Se așteptase ca el să se mute apoi în sus, alunecând în interiorul ei, dar el începu să se miște în jos, sărutând-o pe abdomen, după care se strecură mai jos, și mai jos, și mai jos...

– O, Doamne, spuse ea, respirând cu dificultate. Ce...

– Ș-ș-ș-t!

Era un sunet atât de simplu, dar, în el, ea auzi promisiunea extazului.

Îi desfăcu mai mult coapsele și își coborî gura spre locul ei intim. Prima atingere a limbii lui aproape că o făcu să sară de pe pat. Ridicându-și brațele, ea apucă strâns perna, dar nu fu suficient, fiindcă el o conducea spre plăceri extrem de păcătoase.

Olivia tresări, își înfipse degetele în părul lui, știind că ar trebui să-l împingă deoparte, dar, în schimb, dându-și seama că îl ținea mai aproape. Era o intimitate pe care o putea împărtăși doar cu un bărbat pe care îl iubea. Și ea îl iubea cu adevărat.

Era destul de sigură că ceea ce îi făcea era imoral – și, dacă nu era, ar fi trebuit să fie. Pentru că era ispititor de necuviincios. Știa atât de multe moduri minunate prin care să fie imoral, și avea acum o viață împreună cu el să le învețe pe toate și să descopere mai multe moduri de a-i crea lui plăcere. Își îndesă perna în gură pentru a-și înăbuși strigătele. Jack întinse mâna și trase perna deoparte.

– Vreau să te aud, spuse el răgușit.

Și o auzi bine. Zbătându-se sub el, ea își auzi strigătele, abia fiind conștientă că veneau de la ea. Îl ținu aproape de ea, dansând pe marginea plăcerii intense. Jack știa când să dezmierde, când să guste, când să se oprească, când să-și folosească limba. O ispitea și o tachina. El, bărbatul cu degetele agile, avea o gură și mai pricepută. Și îi fura puterea, forța de a se împotrivi.

Apoi ea îi strigă numele și, înainte ca ultimul fior să îi răvășească trupul, Jack se împlântă adânc în ea, cu privirea ațintită asupra ei, în timp ce își mișca ritmic șoldurile, împingerile lui puternice făcând ca senzațiile să înceapă din nou să se acumuleze. Olivia trecu ușor cu mâinile în jos pe spatele lui, cuprinzându-i rotunjimea feselor și îndemnându-l să continue.

Jack îi savură sărutul, apoi sorbi cu lăcomie și, de data aceasta, când ea strigă, el prinse sunetul, îngemănându-l cu mârâitul lui aspru ce urmă rapid, în timp ce își găsi și el eliberarea. Se prăbuși peste ea, odihnindu-se pe coate, pentru a nu-și lăsa toată greutatea asupra ei. Ea își frecă tălpile de-a lungul gambelor lui și își trecu mâinile peste spatele lui.

– O, ești un diavol și mă bucur de asta, șopti ea vlăguită.

El chicoti de satisfacție.

– Tu ești tot ce mi-aș putea dori. Și sunt la fel de bucuros.

Jack se trezi cu senzația incredibilă creată de soția lui care-i mușca ușor urechea. „Soția lui", un termen cu care nu crezuse niciodată că va avea vreo legătură. Descoperea că Olivia era insațiabilă, iar el nu credea să existe vreo calitate mai grozavă de-atât la o soție. Cu un mârâit, se năpusti asupra ei, făcând-o să țipe și să chicotească în același timp.

– Nu credeam că te vei mai trezi vreodată, spuse ea.

El îi sărută nasul, fruntea, bărbia.

– Nu știu dacă am dormit vreodată atât de bine în întreaga mea viață. În mod categoric m-ai epuizat aseară.

– Nu mai am nici o inhibiție. Tu mi le-ai îndepărtat pe toate.

– Cât de norocos sunt!

Jack își lăsă mâna să-i alunece mângâindu-i șoldul și o îndemnă să vină mai aproape, savurând senzația corpului ei gol lipit

de al lui. Se gândi că două trupuri care se ating creau cea mai remarcabilă dintre senzații, iar nuditatea avea avantajul de a dezvălui tot ceea ce avea mai de preț un bărbat. Dacă ar fi fost rege, se gândea că poate ar fi renunțat la practica de a purta haine – ei bine, cu excepția vestelor viu colorate.

– Trebuie să ne sculăm, murmură ea, în timp ce el îi sărută locul sensibil de sub ureche.

Jucăuș, el se frecă de coapsa ei.

– N-ai observat? Eu sunt sus.

Râsetele ei se împrăștiară în jurul lor și îi străbătură corpul. Își dori să fi fost în interiorul ei când ea reacționa așa.

– Am observat într-adevăr, dar...

Olivia se împinse să iasă de sub el și se dădu repede jos din pat, fără a se deranja să ia cu ea cearșaful. Devenise într-adevăr o exhibiționistă. Din nou, ce bărbat norocos era!

– Întoarce-te aici! Orice altceva poate aștepta încă puțin, spuse el. Deja i-am spus lui Henry că micul dejun îi va fi servit la pat în această dimineață, și la fel și nouă.

– Asta conspirați voi doi ieri?

– M-am gândit că ar trebui să încep să-l învăț că, atunci când un domn are o doamnă, ar trebui să îi acorde cât mai multă atenție posibilă, între patru ochi.

– Foarte frumos. Din păcate, ieri i-am trimis o misivă domnului Beckwith despre căsătoria noastră. El a răspuns că va trece pe aici în această dimineață să-ți aducă ultimul lucru. Nu vreau să ne găsească în pat.

Întinzându-se după ea, el o apucă de încheietura mâinii și o trase până când ea căzu din nou în brațele lui, apoi o strecură sub el.

– Nu-mi pasă câtuși de puțin de ultimul lucru. Poate să și-l păstreze.

– Nu ești deloc curios?

– Ce contează ce este? Nimic din ceea ce Lovingdon îmi poate da acum nu este mai valoros decât tine. Poate să-mi ia totul înapoi căci, atâta timp cât te am pe tine, nu ar avea vreo importanță.

Olivia simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Jack spera ca ea să aibă rar parte de lacrimi de durere, dar lacrimile de bucurie străluceau diferit și pe-acestea se bucura să i le poată stârni.

– Nu ești un om care spune des lucruri drăguțe, Jack, dar, când o faci, nu ai idee cât de profund sunt impresionată.

– Eu nu cred în romantism, Livy, dar pentru tine voi încerca să înlătur acest neajuns, atât cât îmi stă în putere... și oricât de nepriceput aș putea părea la asta.

– Te iubesc atât de mult.

Se întrebă dacă acele cuvinte vor răsuna întotdeauna atât de tare în inima lui, dându-i acel sentiment copleșitor de satisfacție. Luând-o de mână, îi sărută apăsat palma, încheietura mâinii, cotul... Cu un oftat, ea se abandonă, murmurând:

– Nu am puterea să-ți rezist. Îți interzic să faci dragoste cu mine înainte ca Beckwith să sosească.

Chicotind la auzul provocării, el începu să-i arate, încă o dată, că nu era un bărbat căruia să i se poată ordona ce să facă.

Capitolul 23

Jack îi spusese adevărul lui Livy. Nu-i mai păsa de ultimul lucru din moștenire. În acel moment reprezenta mai degrabă un deranj, pentru că însemna că nu puteau petrece întreaga dimineață în pat, făcând dragoste cu pasiune nestăvilită. Beckwith intră în bibliotecă cu geanta lui din piele și făcu o plecăciune.

– Lady Olivia, domnule Dodger, felicitări pentru căsătoria dumneavoastră.

Jack știuse că, prin căsătoria cu el, Livy renunța la titlul de ducesă. Totuși, fu o surpriză să audă că bărbatul i se adresa cu apelativul de „lady", o onoare care îi era transmisă de la tatăl ei. Dar ea îi spusese că era mulțumită cu noul ei statut în viață, iar el intenționa să facă tot ce îi stătea în putere să se asigure că ea nu va regreta hotărârea.

– Mulțumesc, domnule Beckwith, spuse Livy, strângându-l pe Jack de mână ca și cum ar fi crezut că avea nevoie de sprijin.

– Apreciem că v-ați făcut timp pentru noi în ciuda programului dumneavoastră încărcat, domnule Beckwith, spuse Jack. După

cum și noi înșine suntem destul de ocupați, haideți să rezolvăm această chestiune cât mai repede posibil, ce spuneți?

– Desigur. Îmi permiteți? întrebă Beckwith, făcând semn spre birou.

– Cu siguranță. Orice vă poate scurta vizita.

Olivia îl plesni peste braț. Jack se încruntă la ea.

– Ce este?

– Ești neospitalier. Domnule Beckwith, ați dori niște ceai?

Beckwith îi răspunse cu un zâmbet șters.

– Nu, mulțumesc. Această chestiune nu va dura mult.

El se duse la birou și începu să scoată tot felul de lucruri din geantă. Jack și Olivia se așezară pe scaunele pe care stătuseră în noaptea în care Beckwith citise testamentul.

Singura diferență era că, de data asta, se țineau de mână. Jack îi duse mâna la buze și îi sărută degetele. De îndată ce Beckwith pleca, avea să o ducă înapoi în pat. Sau, poate, la birou și apoi în pat. Livy, fără îndoială, ar fi scandalizată să știe că Jack instruise servitorii: nu aveau voie să intre în vreo cameră fără să bată la ușă și fără să primească permisiunea.

Jack abia putea să cuprindă cu mintea tot ceea ce se întâmplase într-un timp atât de scurt. Întotdeauna își dorise să fie responsabil de viața lui, dar nu putea nega că alții îi influențau, într-un fel, cursul. Dacă Lovingdon nu l-ar fi numit tutore, nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Livy. Și, numai pentru atât, Jack îi datora lui Lovingdon recunoștința lui veșnică.

Beckwith întinse pe birou mai multe documente și un săculeț din catifea. Își împreună mâinile deasupra documentelor și își drese glasul.

– Condițiile testamentului, după cum au fost stabilite inițial, au fost îndeplinite prin căsătoria dumneavoastră recentă. Prin urmare, voi citi partea testamentului care a fost ținută ascunsă de dumneavoastră. Ridică un document și, din nou, își drese glasul. „Lui Jack Dodger, botezat Jack Dawkins, fiul preaiubit al lui Emily Dawkins, îi las posesia mea cea mai de preț, ceasul meu de buzunar, din aur, care mi-a fost lăsat de către tatăl meu, care l-a primit la rândul său de la tatăl său."

Jack se uită într-o tăcere uluită cum Beckwith desfăcu săculețul din catifea, scoase ce era înăuntru – un ceas de aur și un lanț, greu, tot din aur – și le așeză cu foarte multă atenție la marginea biroului, în fața lui Jack. Chiar și de la acea distanță, Jack putea observa măiestria fină, în timp ce auzea ticăitul liniștit al timpului.

Jack își strânse degetele în jurul mâinii Oliviei și, cu mâna lui liberă, se întinse după ceas... Și se opri când se află la câțiva centimetri de el. Clătinând din cap, se lăsă din nou pe scaun și îi surprinse privirea lui Beckwith.

– Nu ar fi trebuit să mi-l lase mie. Ar fi trebuit să lase ceasul acesta fiului său.

– Eu cred că asta a făcut, domnule Dodger.

Jack auzi icnetul lui Livy și simți că rămâne fără aer. Fu conștient că degetele Oliviei îl strângeau aproape dureros, iar privirea ei era ațintită asupra lui, dar el nu se putu uita la ea, nu încă.

Își eliberă mâna din strânsoarea ei. În ciuda celor mai puternice eforturi de a-și controla tremurul, mâna lui se mișcă puternic când luă ceasul. Îl deschise, ezitând. Așezată cu grijă înăuntru, în partea opusă ceasului, se afla o miniatură familiară. Cu neîncredere, Jack se uită la Beckwith, apoi la Olivia, a cărei frunte era brăzdată de riduri de îngrijorare.

– Este mama mea.

Vocea lui era răgușită, la fel de răgușită și aspră precum fusese când strigase după ea să nu-l părăsească.

Beckwith se ridică pentru a arăta că datoria lui se încheiase.

– Ducele a avut încredere în mine cu toate secretele sale. Îi aruncă o privire rapidă Oliviei înainte de a se uita înapoi la Jack. Sper că înțelegeți că puteți face la fel. Dacă mi-aș fi dat seama că aveți de gând să vă căsătoriți, aș fi adus această problemă în atenția dumneavoastră mai devreme. Dar, orice ați decide, ceea ce ați aflat astăzi nu va părăsi această încăpere decât dacă doriți acest lucru. Luă un plic și i-l întinse lui Jack. Pe acesta nu l-am citit, dar vă este adresat.

Jack luă plicul oferit.

– Domnule Beckwith, din curiozitate, aș dori foarte mult să știu pe cine a numit Lovingdon în al doilea testament al său, spuse Olivia.

Pentru prima dată, Beckwith păru neliniştit.

– Mă tem nu a existat un al doilea testament. Ducele a fost cel care a insistat să spun că a existat. Poate că el îşi cunoştea fiul mai bine decât ar putea crede cineva.

– A avut cam mult de furcă pentru ceva care ar fi putut să se întâmple foarte târziu, mormăi Jack, deloc surprins de furia pe care o auzi clocotindu-i în glas.

Şocul de gheaţă ce venise împreună cu veştile începea să se topească, locul lui fiind luat de o furie sălbatică.

– El ştia că se va întâmpla, mai devreme decât şi-ar fi dorit, spuse Beckwith cu solemnitate. Ducele era pe moarte, avea cancer, şi nu exista nici o speranţă de vindecare. Dacă nu veţi considera că sunt crud, căderea aceea i-a adus o moarte rapidă, pe care, vă spun cât se poate de sincer, cred că a preferat-o. Cel puţin şi-a păstrat puţină demnitate, pe care boala lui sigur i-ar fi luat-o.

– Nu a spus nimic niciodată, murmură Olivia, şi Jack auzi regretul din vocea ei, pricinuit de faptul că Lovingdon alesese să îndure durerea singur.

– Nu a vrut să vă tulbure, spuse Beckwith.

– Dar eram soţia lui.

– Cred cu adevărat că a vrut să vă scutească de orice griji. După cum mi-a spus în numeroase ocazii, ţinea la dumneavoastră.

Dar afecţiunea nu însemna dragoste. Tăcerea îngreuna aerul. Jack putea doar să-şi imagineze ce simţea Olivia. Furia lui faţă de Lovingdon creştea cu fiecare mişcare a acelor de ceasornic. Lovingdon nu apreciase ceea ce avusese. Jack se întinse spre ea şi îi strânse mâna, sperând că ea va înţelege din acea simplă atingere că mariajul lor nu va avea secrete, că fiecare aspect al vieţii lor avea să fie împărtăşit.

– Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, vă urez amândurora o zi bună.

Cu o plecăciune rapidă, Beckwith plecă. Tăcerea nu se risipi. Dimpotrivă, deveni grea, apăsătoare. În cele din urmă, Olivia îşi întoarse palma şi îşi împreună degetele cu ale lui Jack.

– Mă simt ca și cum aș fi fost lovită de o trăsură. Cu greu îmi pot imagina ceea ce în mod sigur trebuie să simți. Nu ai bănuit nici o clipă că era tatăl tău? întrebă ea încet.

– Nu. Jack își lăsă privirea să alunece pe fața ei dragă, sigur că știa răspunsul înainte de a întreba. Tu ai știut?

Ea clătină încet din cap.

– Habar n-am avut. Am fost căsătorită cu el timp de șase ani și nu l-am cunoscut deloc. Vreau să fiu supărată și să urlu pentru că nu mi-a spus toate astea. Era pe moarte și eu nu am avut nici o idee. Dar lucrul acesta a fost atât de tipic pentru relația noastră. De fapt, el nu a împărtășit niciodată nimic cu mine. Aș fi putut la fel de bine să fiu o iapă de prăsilă.

– Nu spune asta, Livy! Omul acela a fost prost că nu și-a dat seama cât de important era să te aibă în viața lui.

Ea zâmbi ușor.

– Tu mă liniștești pe mine, când ar trebui să fii mai mult decât devastat de aceste vești. Arătă spre plic. Ai de gând să-l citești?

El înghiți în sec și încuviință.

– Dar nu aici. Trebuie să fiu singur. Am să-ți povestesc mai târziu ...

Întinzând mâna, Olivia îi mângâie obrazul, atingându-i buzele cu degetul mare de la mână.

– Nu trebuie să-mi dai explicații, Jack Dodger!

El se ridică, apoi se aplecă și o sărută pe creștetul capului.

– Te iubesc, Livy, șopti el.

Ieși din bibliotecă, pe hol, și se îndreptă spre ușa care ducea afară. Îi plăceau grădinile pentru că acolo se simțise întotdeauna cel mai apropiat de mama lui. Se îndreptă spre banca ascunsă printre trandafiri și se așeză. Foarte încet, deschise plicul și scoase scrisoarea.

Dragul meu fiu,

Întotdeauna am avut așteptări mari în privința ta. Faptul că acum citești această scrisoare este o dovadă că ți-am judecat corect caracterul. Semeni cu mama ta în această privință. Ea avea toate trăsăturile rafinate care mie mi-au lipsit.

Mama ta cea dulce era o servitoare în această gospodărie când eu m am îndrăgostit de ea. Avea doar cincisprezece ani când a descoperit că era însărcinată cu copilul meu. În timp ce eu aveam şaptesprezece ani, eram tânăr şi nesăbuit. Şi slab, atât de incredibil de slab. Nu am avut curajul să acţionez împotriva dorinţelor părinţilor mei, şi, ceea ce poate e şi mai de neiertat, nu am avut curajul de a-i fi alături scumpei mele Emily când ea a înfruntat cu capul sus condamnarea societăţii, ca să te aducă pe tine pe lume. Pentru a-mi proteja numele, nu a spus nimănui, niciodată, cine era tatăl copilului ei. Atât de mare a fost puterea ei admirabilă. A fost alungată din gospodărie şi lăsată să se descurce singură, cât a putut de bine... iar eu nu am făcut nimic pentru a opri toată acea nedreptate.

În ziua când te-am cunoscut, acasă la Claybourne, nu mi-a venit să cred ce noroc aveam, că soarta te adusese înapoi la mine. Eram mai în vârstă atunci, mai înţelept. Nu puteam lăsa să treacă o astfel de oportunitate. Din umbră, ţi-am urmărit nerăbdarea faţă de învăţăturile lui Claybourne, şi am ştiut că nu vei rămâne cu el pentru mult timp, că erai mult prea independent şi, în curând, aveai să reuşeşti pe cont propriu. Astfel, am devenit binefăcătorul tău anonim – anonim deoarece încă îmi lipsea curajul de a te privi în faţă... pe tine şi păcatele trecutului meu.

Cea mai mare dorinţă a mea a fost aceea de a te îmbrăţişa ca pe fiul meu. De câteva ori, am mers la clubul tău cu scopul acesta în minte. Dar, în cele din urmă, temându-mă că aş putea vedea reflectat în ochii tăi dezgustul meritat pentru comportamentul meu îngrozitor, am rămas fidel caracterului meu, fiind un laş până la capăt.

Nu am nici o îndoială că, sub tutela ta, cel de-al doilea fiu al meu va învăţa să aibă puterea care i-a lipsit tatălui său.

Nu mă aştept să ai o părere bună despre mine. Nu mă aştept să te gândeşti deloc la mine, dar, dacă te gândeşti la mine din când în când, sper că o faci conştientizând faptul că mi-am trăit viaţa cu nimic în afară de regret în suflet – şi, probabil, aceasta a fost o pedeapsă suficientă. Speranţa mea fierbinte este că Dumnezeu, în mila Lui infinită, îmi va oferi prin moarte ceea

ce laşitatea mi-a refuzat în viaţă: un loc alături de mama ta. Nu este ceea ce merit, dar, pe de altă parte, aceasta este frumuseţea milei. Le permite chiar şi celor mai răi dintre păcătoşi să fie iertaţi.

Cu respect, al tău,

Lovingdon

Jack îşi dădu seama că, nici acum, nu semnase „tatăl tău". Dar, pe de altă parte, Jack recunoscu că nu era un titlu pe care Lovingdon să-l fi câştigat, şi încercă să se consoleze cu faptul că nu luase în zeflemea semnificaţia acestuia.

– Acum îmi dau seama de asemănare, spuse Olivia încet.

Jack îşi ridică privirea spre ea.

– Cred că e mai greu de observat pentru că tu eşti brunet, iar el era blond. Dar, uneori, când intram într-o cameră şi te vedeam, pentru câteva clipe, foarte scurte, credeam că-l văd pe el.

Jack nu ştiu cum să răspundă. Nu era întocmai pregătit să vorbească despre asta... de fapt, nu ştia dacă va fi vreodată.

– Te simţi bine? întrebă Olivia. Ai stat aici afară aproape o oră.

Nu i se păruse atât de mult timp lui Jack. Părea că timpul nu trecuse deloc.

– Presupun că ar fi trebuit să aduc unul dintre ceasurile tale.

– Sau ceasul tatălui tău.

Jack clătină din cap.

– El nu a fost tatăl meu. Clătină din cap din nou, încercând să nege adevărul. Mama mea avea doar cincisprezece ani când m-a născut. Toată viaţa mea, am crezut că a fost o târfă. Dar el i-a făcut asta. Laşitatea lui, lipsa lui de putere. Jack arătă cu braţul spre reşedinţă. Ştii despre ce vorbea Beckwith acolo, în casă?

Nu aşteptă ca ea să răspundă.

– Legea nu îi permite unui bărbat să se căsătorească cu văduva tatălui său.

Olivia păli.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta.

– Partea bună este că eu nu doresc deloc să îl recunosc drept tată. Cred că a fost mai ticălos decât mine. Se aplecă în faţă şi îşi

propti coatele în coapse, acoperindu-şi chipul cu palmele şi îndoind scrisoarea lipită de maxilar. Beckwith a spus că va ţine secretul nostru, dar ce se întâmplă dacă află cineva? Căsătoria noastră ar putea fi declarată nelegitimă, copiii noştri vor fi bastarzi. Răul creat de Lovingdon chiar nu are sfârşit?

Olivia îngenunche în faţa lui şi îi trase mâinile, luându-le într-ale ei.

– Uită-te la mine, îi ceru ea.

Fu atât de greu să-i întâlnească privirea. Fusese cu mult mai uşor când crezuse că tatăl său era un străin, un bărbat care plătise pentru privilegiul de a avea relaţii intime cu mama lui.

– Nu-mi pasă, declară Livy categorică. Nu-mi pasă dacă mariajul nostru este anulat. Iar copiii noştri... ei vor fi iubiţi şi vor fi învăţaţi să râdă de regulile societăţii când acestea li se împotrivesc. Ei vor avea puterea ta de convingere, Jack, şi forţa hotărârii mamei tale. Cu toţii o vom respecta. A fost o femeie remarcabilă. Îmi doresc să fi avut ocazia să o cunosc. Mi-a dat ceva foarte preţios. Te iubesc, Jack Dodger. Te iubesc din toată inima şi sufletul meu. Dacă trebuie să trăiesc cu tine fără beneficiul căsătoriei, aşa să fie! O voi face fără nici un regret şi cu uimitor de multă mândrie că m-ai ales pe mine să-ţi fiu alături. Iar când mă voi duce în iad, voi dansa bucuroasă cu tine.

Întinzând mâna, Jack o prinse de talie şi o trase în sus, pe genunchii lui. Îi acoperi gura cu buzele lui, sorbind cu lăcomie din nectarul ei dulce. Cum se făcea că această femeie remarcabilă îl putea iubi, îl putea dori, putea privi dincolo de trecutul lui – de bastard, de hoţ –, şi cum de putea să-l aprecieze pentru omul care devenise? Trăgându-se înapoi, o privi cu intensitate.

– Tu eşti tot ce contează, Livy. Tu şi Henry. Îşi lăsă capul pe spate. Dumnezeule, el este fratele meu. Râse uşor. Acesta e motivul pentru care Lovingdon m-a numit tutore.

– Cred că arborele genealogic al familiei noastre va fi un adevărat labirint. Olivia îşi întinse braţele în jurul lui, punându-şi capul pe umărul lui. Totul pare atât de greşit.

– Singurul lucru important este că te iubesc. Şi îl iubesc şi pe Henry. Din momentul în care l-am cunoscut, am recunoscut ceva în el care a atins ceva în mine.

Olivia își ridică privirea.

– Aș prefera să nu-i spui până când e mai mare. Cred că e prea tânăr pentru a înțelege toate ramificațiile.

Jack încuviință. În plus, Henry era atât de mic, încât putea chiar să nu-și mai aducă aminte de tatăl său.

– Probabil că spun un lucru groaznic, pentru că ai avut o viață atât de grea, dar te-a modelat să devii omul pe care îl iubesc. Și, dacă Lovingdon te-ar fi recunoscut mai devreme, căsătoria noastră nu ar fi fost posibilă.

Jack zâmbi.

– Am fi găsit o cale, Livy. Ticăloșii întotdeauna găsesc.

Epilog

Din Jurnalul lui Jack Dodger

M-am născut Jack Dawkins, fiul iubit al lui Emily Dawkins, fiul bastard al lui Sidney Augustus Stanford, duce de Lovingdon, marchiz de Ashleigh și conte de Wyndmere – un om căruia i-a păsat mai mult de descendența nepătată a titlurilor lui decât de mama mea sau de mine.

Încă nu l-am iertat pentru că a permis ca mama mea să fie alungată și mă îndoiesc că îi voi purta vreodată o mare stimă. Consider că a fost o binecuvântare faptul că nu am fost crescut sub tutela lui. El nu a fost niciodată un tată pentru mine. Onoarea aceea a avut-o altcineva.

Feagan a fost un criminal condamnat la spânzurătoare. Faptul că a reușit să scape și a trăit până la o vârstă înaintată a fost norocul lui și al meu. El m-a învățat să fur fără să fiu prins. El m-a învățat să supraviețuiesc și să fac rău altora cât mai puțin posibil, în timp ce căutam să supraviețuiesc. El mi-a dat o familie și m-a făcut să mă simt în siguranță. În toate modurile importante, el a fost tatăl meu.

Pe când aveam cinci ani, mama mea m-a dat în grija altui om. Îmi amintesc vag ultima iarnă în care am fost împreună, iarna care mi-a schimbat viața. Ea suferea de o tuse urâtă, sâcâitoare, care ne ținea treji pe amândoi. Înroșea batistele de sânge și mânca puțin. Cred că a știut că era pe moarte, a căutat să-mi ofere ce putea ea mai bun și a crezut că vărul tatălui meu era alegerea potrivită. A murit înainte de venirea primăverii și a fost îngropată într-un mormânt sărac, fără să fi aflat vreodată adevărul despre diavolul care m-a luat la el în casă.

A fost nevoie de puțină muncă, dar cei din banda lui Feagan sunt foarte pricepuți la aflarea informațiilor. Am descoperit unde

era îngropată mama, iar Graves – un hoț de morminte în tinerețea lui – s-a ocupat de problemă.

Mama mea este acum unde ar fi trebuit să fie în tot acest timp, odihnindu-se lângă bărbatul pe care l-a iubit. Nu pot decât să sper că l-a iubit, pentru că, îngropat lângă ea, Graves a găsit un medalion asemănător celui pe care mi l-a dat ea. În interiorul lui era o miniatură a ducelui.

Deoarece cripta lui Lovingdon este pe proprietatea familiei – care, de drept, îi aparține tânărului meu frate și fiu vitreg –, eu nu o vizitez des. Dar plătesc grădinarul să-i ducă flori mamei în fiecare zi. I-am construit o seră, astfel încât ea are parte de flori chiar și în timpul iernii.

Îmi amintesc că mama mi-a spus odată că a vândut flori pentru că era singura modalitate de a le avea în viața ei pentru scurt timp, și, pe cât era de trist să vadă că îi sunt luate, pe atât de mare era bucuria pe care i-o aduceau pe când erau aproape de ea.

Fără îndoială că sunt arogant, dar îmi place să cred că, atâta timp cât am fost cu ea, am fost o bucurie și nu o povară.

Căutând printre lucrurile ducelui, Livy a găsit un jurnal. Spune că este scris acolo despre dragostea ducelui pentru o tânără servitoare... o iubire atât de profundă, încât făcuse dificil pentru el să aibă o altă femeie în viața lui. Ea crede că, dacă îl citesc, voi înțelege mai bine forța și sacrificiul cerute din partea aristocrației, și că voi ajunge să-mi respect tatăl pentru loialitatea sa față de datorie și dorința lui de a satisface așteptările pe care alții le aveau de la el.

Poate că ea are dreptate, dar eu nu sunt încă pregătit. Eu cred că un bărbat trebuie să se uite mai întâi în inima sa pentru a găsi calea pe care trebuie să meargă, și că fiecare bărbat – de la cel mai sărac la cel mai bogat – are de făcut alegeri dificile. Eu am cunoscut și sărăcia, și bogăția. Fiecare aduce propriile probleme, și fiecare aduce propriile recompense. Bărbații pe care îi respect nu sunt influențați de statutul lor în viață sau de numărul de monede din buzunarul lor. Ei rămân fideli lor înșiși și celor din jurul lor, indiferent de cât de bine – sau de rău – îi tratează viața. Nu sunt cu totul sigur că ducele ar fi putut supraviețui pe străzi. Suntem cu toții modelați de trecutul nostru. Cred că eu sunt un om mai bun datorită trecutului meu. Copiii mei vor trăi fără îndoială

mult mai bine decât am făcut-o eu, dar voi avea grijă ca ei să nu îi ignore pe cei săraci.

Bănuiesc că Henry nu va deveni un lord tipic – la urma urmei, mă are pe mine drept tutore. Am pus ceasul de buzunar deoparte, pentru a-i fi dat lui Henry în ziua în care împlinește majoratul. Doar așa mi se pare potrivit. La urma urmei, el are amintiri plăcute cu tatăl său, ceea ce nu e cazul meu.

Livy nu mai crede că eu am fost cea mai proastă alegere. Ea este mulțumită, mai mult decât mulțumită, aș spune, știind că fiul ei – toți copiii ei – vor fi întotdeauna iubiți și protejați de mine. Dacă eu am măcar o calitate, aceasta este că protejez cu înverșunare ceea ce este al meu.

Bănuiesc că nu îl voi recunoaște niciodată public pe Lovingdon drept tatăl meu. Gestul acesta ar putea duce la contestarea legitimității căsătoriei mele cu Livy. Iar eu nu voi renunța la ea. Nu pentru numele unui bărbat sau pentru averea cuiva.

Îmi amintesc de o vreme când tânjeam după următoarea monedă, când aș fi făcut orice – chiar orice – pentru a o avea. Acum, nu tânjesc decât după momentele petrecute cu Livy a mea. Ea este adevăratul aur din viața mea. Cea care mi-a câștigat inima, sufletul... și dragostea mea eternă.